

TISDAGEN DEN 21 OKTOBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

4. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

5. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

6. De utmaningar som kollektivavtal möter inom EU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Jan Andersson, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om bestridande av kollektivavtal inom EU (2008/2085(INI)) (A6-0370/2008).

Jan Andersson, föredragande. – Fru talman! Jag hoppas att kommissionen kommer snart. De har ännu inte anlänt.

Jag tänker börja med att tala övergripande om betänkandet. I Europaparlamentet har vi vid åtskilliga tillfällen diskuterat vilken politik vi ska föra i ett globaliserat samhälle. Vi ska inte konkurrera om låglönejobb, vi ska ha goda arbetsvillkor, vi ska satsa på humankapitalet, på människor och investeringar och annat för att bli framgångsrika. Vi har också många gånger diskuterat balansen mellan öppna gränser och ett starkt socialt EU och kommit fram till att denna balans är viktig.

Vi har också ofta diskuterat frågan och vikten av lika behandling av människor oavsett kön, etniskt ursprung och nationalitet och slagit fast att det är lika behandling och icke-diskriminering som ska råda.

Betänkandet handlar om att vi ska ha öppna gränser. Utskottet uttalar sig för öppna gränser utan restriktioner och övergångstider, men vi ska samtidigt ha ett socialt EU där vi inte konkurrerar med varandra genom att tvinga fram lägre löner, sämre arbetsvillkor och liknande.

Betänkandet handlar också om likabehandlingsprincipen, alltså lika behandling och frånvaro av diskriminering av löntagare, oavsett nationalitet. Det får inte vara så att en lett, en polack, en tysk, en svensk eller en dansk blir olika behandlade på en och samma arbetsmarknad. Det är också bakgrunden till förslagen i betänkandet. De viktigaste förslagen rör utstationeringsdirektivet eftersom tre av domarna handlar om utstationerad arbetskraft. Det är väldigt viktigt att vi inte gör utstationeringsdirektivet till ett minimidirektiv.

Det är sant att direktivet innehåller 10 minimivillkor som ska vara uppfyllda. Dessa villkor måste finnas där, men den grundläggande principen är likabehandling. Därför måste vi vara tydliga. Lika behandling oavsett nationalitet ska råda. På en arbetsmarknad, t.ex. på arbetsmarknaden i den tyska delstaten Niedersachsen så ska de villkor som gäller där omfatta alla arbetstagare, oavsett varifrån de kommer. Det är en viktig princip som måste bli än tydligare efter de domar som har kommit.

Det andra är att vi har olika arbetsmarknadsmodeller. Alla dessa modeller måste vara lika mycket värda när det gäller genomförandet. Vissa andra saker i direktivet behöver också förändras. Dessutom måste vi göra fullkomligt klart att strejkrätten är en grundläggande och grundlagsskyddad rättighet som inte kan vara underordnad den fria rörligheten. Det gäller det nya fördraget, men också på annat sätt i primärrätten.

För det tredje får EG-rätten inte bryta mot ILO-konventionen. Rüffert-fallet avser en ILO-konvention som handlar om offentlig upphandling. Då ska de arbetsvillkor som tillämpas på platsen gälla. Det är anledningen till de förslag som lagts fram. Jag kommer att lyssna på debatten och vill samtidigt passa på att tacka alla inblandade, t.ex. skuggföredraganden för det goda samarbete som vi har haft.

(Applåder)

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig börja med att be om ursäkt för den korta förseningen. Jag kunde tyvärr inte i förväg förutse att det skulle vara så mycket trafik.

De domar som nyligen meddelats av EG-domstolen i Viking-, Laval- och Rüffertmålen har väckt en bred debatt på EU-nivå om skyddet av arbetstagares rättigheter i förhållande till ökad globalisering och rörlighet på arbetsmarknaden. För att den europeiska arbetsmarknaden ska fungera ordentligt måste vi fastställa bra regler. Direktivet om utstationering av arbetstagare är ett centralt instrument för att nå detta mål. Jag skulle vilja påminna er om att syftet med direktivet är att finna en balans mellan å ena sidan en lämplig skyddsnivå för arbetstagare som är tillfälligt placerade i en annan medlemsstat och å andra sidan fri rörlighet för tjänster på den inre marknaden.

Kommissionen är fast besluten att se till att de grundläggande friheterna enligt fördraget inte ska strida mot skyddet av de grundläggande rättigheterna. Kommissionen har uttryckt en önskan att inleda en öppen debatt med alla de berörda parterna, så att vi gemensamt kan analysera konsekvenserna av EG-domstolens domar. Det är oerhört viktigt att föra en sådan debatt, eftersom det skulle klargöra rättsläget och äntligen göra det möjligt för medlemsstaterna att införa adekvata rättsliga arrangemang. Kommissionen organiserade ett forum för detta tema den 9 oktober 2008, där alla berörda parter deltog. Detta forum borde vara startskottet för den debatt som vi är i så stort behov av.

Kommissionen instämmer i att den ökade rörligheten för arbetstagare inom EU har medfört nya utmaningar, eftersom den innefattar arbetsmarknadernas funktion och reglering av arbetsförhållanden. Kommissionen anser att arbetsmarknadsparterna är bäst lämpade att klara av utmaningen och föreslå möjliga förbättringar. Kommissionen har därför uppmanat de europeiska arbetsmarknadsparterna att undersöka konsekvenserna av ökad rörlighet inom EU och domarna från EG-domstolen. Det gläder mig att de europeiska arbetsmarknadsparterna har antagit utmaningen. Kommissionen kommer att stödja deras arbete när så krävs.

Kommissionen skulle vilja rapportera att de medlemsstater som påverkas mest av EG-domstolens dom för närvarande utarbetar rättsliga arrangemang som kommer att säkerställa en harmonisering med EG-domstolen rättskipning. Kommissionen kan inte gå med på att förslaget till utstationeringsdirektivet också ska innehålla en hänvisning till fri rörlighet. En sådan utvidgning skulle ovillkorligen leda till missförstånd när det gäller direktivets genomförbarhet, eftersom det skulle skyla över skillnaderna mellan två olika kategorier av arbetstagare, med andra ord utstationerade och migrerande arbetstagare. Jag skulle vilja betona att det naturligtvis finns en skillnad mellan utstationerande och migrerande arbetstagare.

Kommissionen instämmer med parlamentet när det gäller behovet att förbättra användning och genomförande av utstationeringsdirektivet. Mot denna bakgrund kan jag påminna er om att i april 2008 godtog kommissionen rekommendationen om utökat administrativt samarbete, som medlemsstaterna uppmanat till för att rätta till de aktuella bristerna. Kommissionen stöder också utökat samarbete genom sin plan att i framtiden inrätta en kommitté av experter från medlemsstaterna. Kommissionen anser att de sociala rättigheterna inom ramen för det föreslagna Lissabonfördraget kommer att förstärkas kraftigt genom förändringar som de nya sociala klausulerna, tack vara vilka all annan politik i Europeiska unionen måste ta hänsyn till sociala frågor och även till genomförandet av en rättsligt bindande hänvisning till stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Malgorzata Handzlik, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (PL) Fru talman! Det betänkande som vi diskuterar i dag har förvandlat det aktuella direktivet om utstationering av arbetstagare till ett bestridande av kollektivavtal. Jag kan förstå att EG-domstolens avgöranden kanske inte välkomnades av vissa medlemsstater. Trots detta garanterar de en balans mellan alla målen i direktivet, nämligen mellan friheten att tillhandahålla tjänster, respekt för arbetstagarnas rättigheter och bevarande av principerna om rättvis konkurrens. Jag skulle vilja betona att det är en nödvändig förutsättning för oss att bevara denna balans.

Huvudproblemet när det gäller ett ordentligt genomförande av detta direktiv är den felaktiga tolkning som medlemsstaterna gör av det. Vi bör därmed fokusera på tolkningen snarare än bestämmelserna i direktivet i sig. Först och främst behövs därför en djupgående analys på nationell nivå. Detta kommer att göra det möjligt att identifiera de svårigheter som uppstår till följd av utslagen och de tänkbara utmaningar som ligger framför oss. Därför anser jag att vi i detta skede borde avstå från att uppmana till ändringar av direktivet. Det är viktigt att komma ihåg att utstationeringen av arbetstagare är oupplösligt förbunden med friheten att tillhandahålla tjänster. Den senare är en av de grundläggande principerna för den gemensamma europeiska marknaden. Det bör inte under några omständigheter ses som en begränsning av kollektivavtal.

Tadeusz Zwiefka, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (PL) Oavsett de gällande övertygelserna anser jag att det är oacceptabelt att kritisera EG-domstolens avgöranden. Den senare är en oberoende och objektiv institution, som är livsnödvändig för Europeiska unionens funktion. Vi kanske inte instämmer i lagstiftningen, och vi kan naturligtvis ändra den, men jag har svårt att acceptera kritik av domstolen. Den senare meddelar alltid utslag på grundval av den gällande lagstiftningen.

Jag skulle vilja betona två viktiga punkter när det gäller de frågor som vi diskuterar i dag. För det första påverkar inte domstolens avgöranden på något sätt friheten att ingå kollektivavtal. För det andra kan inte medlemsstater införa minimistandarder på andra områden än de som nämns i direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare, enligt domstolens förklaringar. Domstolen ger ett tydligt erkännande av att rätten att vidta kollektiva åtgärder är en grundläggande rättighet som är del av de allmänna principerna i gemenskapslagstiftningen. Samtidigt, tillsammans med andra friheter på den inre marknaden, utgör principen om fri rörlighet för tjänster en lika viktig grund för europeisk integrering.

När det gäller effekterna av detta betänkande uppmanar föredraganden till en granskning av direktivet om utstationering av arbetstagare, genom att hävda att domstolens tolkning strider mot lagstiftarens avsikter. Jag invänder fullständigt mot denna åsikt.

Jacek Protasiewicz, *för PPE-DE-gruppen.* – (PL) Fru talman! På EU:s territorium arbetar varje år omkring en miljon personer utstationerade i ett annat land än det land där huvudkontoret för det företag som anställt dem ligger.

Under de senaste åren har det bara förekommit några få exempel på problem med tolkningen av bestämmelserna i direktivet och av EU:s lagstiftning på detta område. EG-domstolen har beaktat dessa enskilda fall. På det hela taget fann den att problemet inte härrör från direktivets innehåll, utan snarare från enskilda medlemsstaters misslyckande att genomföra direktivet korrekt. Detta visar att gemenskapslagstiftningen som upprättats för att reglera utstationering av arbetstagare är sund och väl utformad. Det enda potentiella problemet rör dess genomförande i enskilda medlemsstater.

Detta innebär naturligtvis inte att lagstiftningen är så bra som den skulle kunna vara. Först ska det dock noteras att det aktuella direktivet skyddar arbetstagarnas grundläggande rättigheter genom att ge minimigarantier för ersättning och arbetsmiljö. För det andra gör inte direktivet det möjligt att ingå mer fördelaktiga arrangemang än minimivillkoren för sysselsättning genom kollektivavtal. Jag vill framhålla detta faktum. Samtidigt uppnås genom direktivet en utmärkt balans mellan friheten att tillhandahålla tjänster och skyddet av rättigheterna för arbetstagare som utstationerats till ett annat land för att tillhandahålla tjänster. Det är därför som vi gick med på kraven i Jan Anderssons betänkande på att kommissionen på nytt ska se över direktivet. Vi motsätter oss fortfarande till fullo att detta är ett dåligt direktiv och att det finns ett brådskande behov att genomföra radikala ändringar av gemenskapslagstiftningen på detta område.

Stephen Hughes, *för PSE-gruppen.* – (EN) Fru talman! Jag gratulerar Jan Andersson till ett utomordentligt betänkande. Jag skulle vilja börja med en del av ett citat från punkt 12 i betänkandet. Det står att Europaparlamentet anser att syftet med lagstiftningen i utstationeringsdirektivet och tjänstedirektivet inte är förenligt med tolkningar som gjorts av domstolen. Jag håller med om detta. Jag var med och utarbetade båda dessa direktiv och förväntade mig aldrig att de – när de granskades bredvid fördraget – skulle leda till domstolens slutsats att ekonomiska friheter har företrädare framför grundläggande rättigheter för arbetstagare.

När dessa saker inträffar bör lagstiftaren agera för att återställa rättssäkerheten. Vi är medlagstiftare, och i denna resolution klargörs det mycket tydligt vad vi anser måste göras. Men, herr kommissionsledamot, vi kan inte befria oss från vår plikt som lagstiftare förrän ni utövar er initiativrätt. Jag är medordförande och sammankallande för tvärpolitiska gruppen "Fackföreningar" på det här stället. Denna omfattar alla de huvudsakliga politiska grupperna och gör att jag kommer i kontakt med många fackföreningsmedlemmar – inte bara i Bryssel och Strasbourg, utan även ute i regionerna – och jag kan tala om för er att det finns en allmän ängslan som sprider sig på grund av den obalans som dessa domar har skapat. Herr

kommissionsledamot! Detta är mycket allvarligt när vi närmar oss nästa års Europaval. Om fackföreningsmedlemmarna där ute beslutar sig för att EU är en del av problemet, i stället för en del av lösningen, skulle detta kunna skada alla sektorer i parlamentet och den demokratiska processen i sig.

Det gläder mig att höra er säga att ni anser att direktivet om utstationering av arbetstagare behöver förbättras, eftersom en av de saker som vi vill ha är en översyn av detta direktiv för att åtminstone klargöra hur kollektivavtal kan användas för att införa minimivillkor och överenskommelser och tala om hur kollektiva åtgärder kan användas för att skydda dessa rättigheter.

Så, herr kommissionsledamot, var så vänlig och lyssna på denna direktvalda institution. Vi är faktiskt lyhörda. Använd er initiativrätt och visa oss att ni inser behovet av att agera.

Luigi Cocilovo, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Även jag skulle vilja tacka Jan Andersson för detta initiativ och alla gruppers och föredragandes inlägg till den slutgiltiga text som utskottet antog. Jag anser att den ståndpunkt som Europaparlamentet har intagit verkligen är viktig. Låt mig tala klarspråk; parlamentet ifrågasätter eller kritiserar inte domstolens avgöranden i sig. De är alltid legitima, men parlamentet försöker att svara på de tolkningsfrågor för utstationeringsdirektivet som delvis ställdes i dessa avgöranden.

Det är fel att anta att detta svar döljer tvivel om vissa grundläggande friheter, som friheten att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster. Vi har för avsikt att skydda denna frihet till fullo, precis som vi har för avsikt att skydda principen om sund och öppen konkurrens. Det som inte godtas är den typ av konkurrens som grundar sig på de fördelar som uppnås genom "dumpning", konkurrens som fallit offer för illusionen att det är godtagbart att överträda vissa grundläggande principer som fri rörlighet för företag och icke-diskriminering. Oavsett hur mycket man käbblar om tolkningen utgår denna princip från en enda sanning: det borde inte förekomma någon skillnad när det gäller behandlingen av arbetstagare när det är fråga om det land där tjänsterna tillhandahålls, oavsett om de är utstationerade eller rörliga arbetstagare, och oberoende av deras nationalitet. Samma regler, inbegripet strejkrätten, bör tillämpas när det gäller företag i verksamhetslandet och de som använder utstationeringsarrangemang.

Vi anser att alla andra modeller inom EU skulle förkastas och betraktas misstänksamt. Fri rörlighet gäller också för principer, och alla undantag från denna riktning skulle först och främst skada EU, för att inte tala om tolkningen av ett särskilt direktiv.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Likabehandling är en grundläggande princip i Europeiska unionen. Medlemsstaterna måste kunna garantera att denna likabehandling verkligen genomförs på ort och ställe. Europeiska gemenskapernas domstol har försatt oss i en mycket svår situation här. Jag kan inte dölja det faktum – som naturligtvis är välkänt – att kommissionen, i åtminstone ett fall tillhandahållit en fördel. Strejkrätten och rätten till att förhandla om kollektivavtal kan helt enkelt inte ifrågasättas. Det är där som vi måste reagera. Domstolens avgörande har skapat en så negativ bild av EU att många nu vänder sig från det: vi kan inte bara stå och se på och låta detta ske.

Alla som vill verka för större rörlighet inom EU måste se till att det finns likabehandling på ort och ställe. EG-domstolen har verkligen gjort oss en björntjänst i detta fall, och i processen har den skadat det sociala Europa.

Vi som lagstiftare måste vidta åtgärder mot denna röra, eftersom EG-domstolen också har blottat en svaghet i direktivet om utstationering av arbetstagare: den har visat att ett problem uppstår när arbetstagare är tjänsteleverantörer. Arbetstagare måste behandlas som arbetstagare igen, och det är därför som vi behöver en översyn av direktivet.

Principen om "lika lön för lika arbete på samma arbetsplats" måste garanteras. Det har visat sig att genom utstationeringsdirektivet garanteras inte längre detta, enligt EG-domstolens tolkning. Vi behöver denna översyn för att återställa EU:s trovärdighet, eftersom vi inte kan genomföra en valkampanj utan detta projekt. Annars kommer problemet att uppstå till följd av den frihet som erbjuds av den inre marknaden, och principen om likabehandling på ort och ställe hamnar i svårigheter.

Som Luigi Cocilovo sa är det oacceptabelt att konkurrens ska grundas på social dumpning och inte på kvalitet. Vi måste agera. Jag skulle åter vilja vädja till denna kammare om att anta Anderssonbetänkandet i dess aktuella form. Detta är det allra viktigaste, eftersom betänkandet också erbjuder en mycket specifik strategi för åtgärder när det gäller granskning av utstationeringsdirektivet. Principen om likabehandling är en princip i ett socialt

Europa. Att återställa detta sociala Europa är anledningen till att vi blivit valda till denna kammare, och det är därför som vi måste anta betänkandet.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag har med besvikelse noterat att ekonomiska rättigheter alltför ofta ges företräde framför grundläggande rättigheter och friheter. Detta stämde i synnerhet när det gäller EG-domstolens avgöranden i målen Laval, Viking och i andra fall.

Det är viktigt att upprätta en korrekt betydelseordning för dessa rättigheter och beakta det faktum att människor är viktigare än pengar. Rättigheter när det gäller ekonomiska friheter får inte utgöra ett hinder för individers föreningsrätt och deras kollektiva försvar av sina rättigheter. Arbetstagare har särskilt rätten att upprätta föreningar och framförhandla arbetsvillkor kollektivt. Systemen med kollektiva förhandlingar och kollektivavtalen om arbetsvillkor uppstår till följd av förhandling som är värd erkännande och stöd. När allt kommer omkring säkerställer de ansvariga arbetsmarknadsparternas samtycke social harmoni, vilket skapar förutsättningar för att de avtal som ingås ska kunna bli lyckade. ILO-konventionerna är ett exempel på detta tillvägagångssätt.

Den viktigaste utmaning som vi för närvarande står inför på området kollektivavtal omfattar att ta hänsyn till att migrerande arbetstagare, utstationerade arbetstagare och arbetstagare som anställts i sitt hemland alla måste garanteras samma rättigheter. Jag vill naturligtvis gratulera föredraganden.

Mary Lou McDonald, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Fru talman! Under åren har arbetstagare och fackföreningar förlitat sig på att Europeiska unionen ska förbättra och skydda deras arbetsvillkor.

(EN) Arbetstagare över hela EU har rätt till ett anständigt arbete, till jämlikhet för alla arbetstagare. De har rätten att organisera sig, agitera och driva kampanj för att förbättra sin arbetsbörda. De har en rätt att förvänta sig att lagen ska erkänna och tillvarata dessa rättigheter.

Raden av avgöranden från EG-domstolen, som man i Anderssonbetänkandet avser att ta upp, utgör en fräck mot dessa grundläggande rättigheter. Dessa domstolsutslag har gett grönt ljus för massutnyttjande av arbetstagare. Domstolsutslagen är en återspeglings av den rättsliga aktuella situationen, en återspeglings av att, när arbetstagarnas rättigheter krockar med konkurrensreglerna, är det konkurrensregeln som segrar. Domstolsutslagen har gett rättslig legitimitet till det som kallades "kapplöpningen mot botten".

Jag är mycket besviken på detta betänkande. Man undviker avsiktligt att uppmäna till de ändringar av EU-fördragen som vi alla vet behövs för att skydda arbetstagarna. Denna uppmaning till ändring av fördragen togs cyniskt bort från det första utkastet till detta betänkande med flit, trots de överväldigande uppmaningarna från fackföreningsrörelsen över hela EU för att en klausul om sociala framsteg ska införlivas i fördragen.

Sårbarheten för arbetstagarnas rättigheter var ett av huvudskälen till den irländska rösten mot Lissabonfördraget, trots att EU:s ledare lägligt föredrar att ignorera detta obekväma faktum. Om ett nytt fördrag ska accepteras av människor inom hela EU, så måste det säkerställa ett adekvat skydd för arbetstagare.

Vi parlamentsledamöter har nu möjligheten att insistera på att fördragen ska omfatta en bindande klausul eller ett bindande protokoll om sociala framsteg. Om ändringsförslagen i detta syfte inte går igenom i dag måste Europaparlamentet ta ytterligare ett steg från det folk som vi har för avsikt att företräda, och i detta fall tvivlar jag inte på att irländska arbetstagare kommer att dela min besvikelse över att Europaparlamentet har svikit dem.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Fru talman! Den utveckling som vi har upplevt på arbetsmarknaden mot bakgrund av de mycket långtgående domarna i Rüffert-, Laval- och Vaxholmmålen står i bjärt kontrast till önskan att införa flexicurity-modellen som en ekonomisk modell för EU, eftersom man helt verkar ha glömt bort att just denna flexicurity-modell bygger på en hundraårig tradition för arbetsmarknaden som har haft rättigheten att förhandla om kraftfulla och oberoende avtal. Man kan då inte införa en modell för flexibilitet på den europeiska arbetsmarknaden och samtidigt genomföra lagstiftning eller goda domar som gör det svårt för fackföreningar att tillämpa och upprätthålla ett system som bygger på kollektivavtal. Om flexicurity införs och man samtidigt godtar att reglerna för EU:s inre marknad ska ha företräde framför löneförhandlingar och arbetsmiljö kommer slutresultatet bli att man tvingas upphäva ett sekels arbetskamp. Anderssonbetänkandet är ett plåster på det sår som EG-domstolen har tillfogat resultaten från hundra års arbetskamp, och det är inte ens i närheten.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Detta betänkande är helt klart inne på rätt spår när det gäller att beakta sysselsättning framför ekonomi och sociala rättigheter framför rättigheter för

oberoende företag. I grund och botten försvaras det som är en allmän föreställning om sociala principer som utgör en del av den europeiska traditionen.

Det måste dock påpekas att detta betänkande inte berör en av dagens grundläggande frågor, och detta är det ovanligt höga antalet utstationerade eller utländska arbetstagare som översvämmar nationella marknader. Vi måste därför fästa uppmärksamhet på den "dumpning" som i själva verket pågår i länder, såsom Italien, där ett stort antal människor, till exempel rumäner, har invaderat arbetsmarknaden. Detta skulle säkert innebära "dumpning", och har en positiv inverkan på stora företag, men påverkar lokala arbetstagare negativt.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Fru talman! Jag skulle vilja understryka vad som står i betänkandet och vad som inte står där. Jag vill gärna tacka föredraganden. Han har varit välvilligt inställd till de olika uppfattningar som finns i utskottet. Det innebär, Vladimir Spidla, att det i betänkandet inte finns några krav på att riva upp eller göra om utstationeringsdirektivet. Betänkandet var från början fyllt av fördömanden och kritik av domstolen, men detta har tagits bort. Det är vad vi talar om nu.

För att understryka detta vill jag citera på engelska:

(EN) Jag ska citera den engelska texten i punkt 27: "Europaparlamentet välkomnar att kommissionen nu anser sig vara redo att på nytt se över den inre marknadens konsekvenser för arbetstagarnas rättigheter och kollektivförhandlingar", och: "Europaparlamentet anser att denna översyn inte bör utesluta en partiell översyn av utstationeringsdirektivet" – vilket innebär "inte utesluta".

Fru talman! Detta innebär att det inte finns något krav på förändring. Däremot välkomnas kommissionens översyn av hur detta fungerar i de olika medlemsstaterna. Om denna översyn ger anledning till förändringar så ska man inte utesluta sådana.

Jag vill säga detta därför att utstationeringsdirektivet spelar en mycket stor roll. En miljon människor har möjligheter att arbeta i olika länder. Det handlar om likabehandling också, lika rätt att kunna arbeta i alla delar av unionen, även om man har ett kollektivavtal från sitt hemland. Det är det som frågan gäller. Så länge man uppfyller utstationeringsdirektivets regler har man rätt att arbeta i hela EU. Det var också det som domstolen kom fram till i bl.a. Lavalfallet.

Herr kommissionär, fru talman, den kritik som riktades mot domstolen finns inte här längre i utskottets förslag och det finns inget krav på att riva upp utstationeringsdirektivet, det är viktigt att komma ihåg inför den fortsatta debatten.

Magda Kósáné Kovács (PSE). - (HU) Tack, fru talman! Problemet i dagens debatt illustreras av det latinska ordspråket: "Ingen vind är gynnsam för en sjöman som inte vet vilken hamn han styr kursen mot." Tyvärr ser vi inte heller i dagens debatt den hamn där alla lyckligt kan kasta ankar. Förordningen om fri rörlighet för utstationerade arbetstagare uteslöts från 2006 års kompromiss om tjänstedirektivet, men problemet kvarstår, som framgår av reaktionen på domstolens avgöranden, och har nu träffat oss i huvudet. På liknande sätt kan inte Maastrichtfördraget, utkastet till konstitutionsfördraget och det vacklande Lissabonfördraget separeras från de frågor som rör fri rörlighet för tjänster, det vill säga från den återkommande debatten om vilka av de två som förtjänar starkast skydd: de fyra grundläggande friheterna eller de sociala rättigheterna, till och med till skada för den andra.

Det stämmer att EU:s regler ger en tillfällig konkurrensfördel till tjänsteleverantörer i nya medlemsstater. Å andra sidan har den fria rörligheten för varor och kapital skapat fördelaktiga marknadsvillkor för de mer utvecklade medlemsstaterna. Jag vidhåller att detta är tillfälliga skillnader, eftersom kvaliteten och villkoren för varorna och penningmarknaderna samt arbets- och tjänstemarknaderna ovillkorligen kommer att närma sig varandra. Vår främsta uppgift är därför inte att skriva om lagstiftning och motsätta oss domstolsutslag, utan att tillämpa de befintliga förordningarna på ett konsekvent och effektivt sätt. Nu för tiden utkämpas inte krig i första hand med vapen, utan finanskriser, som den vi upplever i dag, kan ödelägga lika mycket som ett krig. Jag hoppas att parlamentet och alla övriga europeiska beslutsfattande instanser, med uppmärksamhet på vår önskan om varaktig fred och samarbete efter andra världskriget, kommer att sträva efter en rättvis lösning för att se till att vi är medlemmar i en långvarig, blomstrande, ömsesidigt stödjande och sammanhängande gemenskap. Under tiden bör trångsynt protektionism lämnas vid vägen. Tack så mycket, fru talman.

Olle Schmidt (ALDE). - Fru talman! Tack Jan Andersson för ett viktigt betänkande. Mycket kretsar kring Lavaldomen där det svenska facket gick för långt. Det finns en hel del i betänkandet som jag inte gillar. Det finns en ton när det gäller att tolka EG-domstolen och i flera punkter pekas mot det som Jan Andersson

ursprungligen ville, att riva upp utstationeringsdirektivet. Men så står det inte i det omarbetade betänkandet, som Gunnar Hökmark mycket riktigt påpekar. Nu handlar det om att inte utesluta en delöversyn av direktivet, vilket ligger mer i linje med yttrandet från utskottet IMCO där jag var ansvarig.

Förhoppningsvis kommer omröstningen ytterligare slå fast att utstationeringsdirektivet inte behöver rivas upp. Se gärna förslag nr 14 och 15 från ALDE-gruppen.

Jan Andersson! Det är fel att tro att den svenska modellen bäst bevaras genom att vi går vägen via Bryssel – det är precis tvärtom! Om vi går via Bryssel kan den svenska modellen med ansvarsfulla parter hotas och vi får lagstiftning och minimilöner i Sverige. Det kan rimligen inte ligga i det svenska facket's intresse.

Roberts Zile (UEN). - (LV) Tack, fru talman och herr Špidla! Ofta är det som ligger bakom det som ser ut som försök att skydda arbetsnormer och tillhandahålla lika arbetsvillkor egentligen protektionism och en tydlig begränsning av fri och rättvis konkurrens. En enskild persons lön borde bero på hans eller hennes prestation och produktivitet på arbetet, och inte på vad arbetsmarknadsparterna kommer överens om. Till följd av detta är alla parter på EU:s inre marknad för närvarande förlorare, eftersom EU:s konkurrenskraft på världsmarknaderna försvagas. Vi behöver inte ändra direktivet om utstationering av arbetstagare för att tillämpa det på några få medlemsstaters sociala välfärdssystem. Europeiska unionens grundläggande plikt är att se till att företag från de gamla och nya medlemsstaterna har lika rättigheter att bedriva verksamhet på den inre marknaden för tjänster. Om vi inte gillar EG-domstolens beslut ändrar vi lagen. Jag är inte säker på om detta gör EU mer begripligt för medborgarna.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). - (DE) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att invända mot stämningen i något som vi hörde för några minuter sedan, nämligen att vår arbetsmarknad översvämmas av utländska arbetstagare.

För det andra skulle jag ha velat se ett tydligare, mer otvetydigt betänkande från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Tilltro till Europeiska unionens sociala sammanhållning kan bara uppnås om grundläggande sociala rättigheter definieras som europeisk primärrätt. Vi borde ge rådet, kommissionen, medlemsstaterna och EG-domstolen starkare signaler och inte nöja oss med att bara uppmana till en balans mellan grundläggande rättigheter och fri rörlighet på den inre marknaden. Detta kommer inte att påverka förändringen. Liksom friheter är grundläggande sociala rättigheter mänskliga rättigheter, och de får inte inskränkas till följd av fri rörlighet på den inre marknaden.

De viktiga punkterna här är att vi måste försvara och förbättra den europeiska sociala modellen, och det är hög tid att vi inför en klausul om sociala framsteg som ett bindande protokoll till de befintliga EU-fördragen. Det är dags att direktivet om utstationering av arbetstagare ändras för att förebygga krav på löner och minimistandarder som begränsas till minimikrav.

Hélène Goudin (IND/DEM). - Fru talman! En av Jan Anderssons främsta slutsatser är att arbetsmarknaden ska tryggas genom att EU:s utstationeringsdirektiv förändras. Den bästa lösningen för svensk del vore istället om det i EU-fördraget tydligt fastläs att arbetsmarknadsfrågor ska avgöras på nationell nivå. Om det är något vi borde ha lärt oss av Lavaldomen är det att vår arbetsmarknad inte ska styras av klåfingrig EU-lagstiftning.

Junilistan förespråkar ett svenskt undantag från EU:s arbetsrätt. Det vore intressant att höra vad Jan Andersson tycker om detta förslag. Är EU:s lagstiftning alltid vägen framåt? Lavaldomen är resultatet av att EU:s socialdemokrater och borgerliga politiker har sagt ja till förändringar i EU:s fördrag och därmed gett EU och EG-domstolen allt mer makt över arbetsmarknadspolitiken. Jan Anderssons hyllningar av Lissabonfördraget kommer vi självfallet att rösta nej till.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Fru talman! PPE-DE-gruppen stöder inte Jan Anderssons betänkande i dess ursprungliga lydelse. Men till följd av vår skuggföredragandes goda arbete, som samarbetat med andra skuggföredragande för att skriva om betänkandet i rätt stor omfattning, hade vi inga problem med att stödja det i utskottet. Vår grupp kommer faktiskt också att föreslå att det ska få stöd i dag i sin nuvarande form. Samtidigt finns det vissa ändringsförslag som vi också är ivriga att stödja. Förhoppningsvis kommer han å sin sida att beakta detta.

Jag kommer bara att ta upp en mycket viktig punkt. Stephen Hughes hänvisade till det faktum – som jag är säker på stämmer – att det finns en utspridd ångslan bland fackföreningar när det gäller tänkbara begränsningar av strejkrätten. Jag ska inte motsäga detta, men jag hoppas att han inte motsäger mig när jag påpekar att det finns en utbredd ångslan bland arbetstagare för tänkbara begränsningar av rätten att arbeta. Jag har inte hört tillräckligt – varken i denna debatt eller i utskottet – om denna viktiga rättighet. Strejkrätten är naturligtvis

en grundläggande rättighet: detta är odiskutabelt. Men rätten till arbete – friheten till arbete – är också en mycket viktig rätt, och detta är något som vi, på denna sida av kammaren, skulle vilja framhäva.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Fru talman! Den inre marknaden är inte ett mål i sig. Den är ett instrument för att förbättra levnads- och arbetsvillkor för alla, och därför måste svagheter i direktivet om utstationering av arbetstagare, som kan användas för att underlätta en kapplöpning mot botten, tas bort som ett brådska ärende.

Den socialdemokratiska gruppen har lyckats bygga upp en överväldigande majoritet av ledamöter i utskottet för sysselsättning och sociala frågor som stöder dessa reformer. De enda grupperna som har en annan åsikt när det gäller denna enighet är extremhögern och extremvänstern, och de föredrar att leka partipolitik i stället för att försöka finna en politisk lösning på problemen.

Vi i parlamentet måste tydligt uppmana kommissionen och medlemsstaternas regeringar att anständiga löner och arbetsvillkor inte får offras på den inre marknads altare. EU kan bara bli konkurrenskraftigt med framgång på grundval av högkvalitativa tjänster och varor, inte på grundval av nedpressade levnadsstandarder.

Jag välkomnar kommissionens indikationer i dag på att den nu är redo för att på nytt granska utstationeringsdirektivet, att det behövs i en reform, men, herr kommissionsledamot, frågan är när? När ska ni lägga fram ett initiativ inför kammaren där det tydligt framgår vilka ändringsförslag som ni föreslår för direktivet om utstationering av arbetstagare?

Det finns ett tydligt behov att skydda och stärka likabehandling och lika lön för lika arbete på samma arbetsplats, vilket fastställs redan i artikel 39.12 i EG-fördraget. Friheten att tillhandahålla tjänster eller etableringsfriheten, arbetsgivarens, arbetstagarens eller utstationerade arbetstagares nationalitet kan inte vara ett skäl för ojämlikheter som rör arbetsvillkor, lön eller utövandet av grundläggande rättigheter såsom arbetstagarens rätt att vidta kollektiva åtgärder.

Anne E. Jensen (ALDE). - (DA) Fru talman! Den punkt som jag vill ta upp är att vi ska sluta attackera EG-domstolen och direktivet om utstationering av arbetstagare. Det är medlemsstaterna som ska anstränga sig mer. Till följd av avgörandet i Laval-målet genomför vi nu i Danmark en ändring av lagen, som näringslivets båda sidor har kommit överens om. Nio rader lagstiftningstext ser till att fackföreningar kan vidta stridsåtgärder för att skydda arbetsvillkor som är normen på det aktuella område som berörs. Svenskarna ser tydligen också över på vilket sätt direktivet om utstationering av arbetstagare i praktiken kan tillämpas. Vi får inte ändra direktivet. Vi måste få bättre information, så att arbetstagare blir medvetna om sina rättigheter och arbetsgivare om sina skyldigheter. Det som behövs är en bättre tillämpning av direktivet i praktiken.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). - (PL) Fru talman! Om några månader ska vi åter vända oss till EU:s medborgare och be dem välja sina företrädare i Europaparlamentet. Medborgarna kommer återigen inte att begripa varför de uppmanas att göra detta, eller vilket syfte parlamentet tjänar. Valdeltagandet kommer därför åter att bli lågt.

Dagens debatt om direktivet om utstationering av arbetstagare och EG-domstolens avgöranden visar att ett av Europaparlamentets syften tjänar att skydda medborgarna mot vissa politiska åtgärder som förespråkas av deras egna regeringar. Denna politik kan vara kortsiktig och partisk. I detta fall är den också onödigt liberal. För närvarande ger Europaparlamentet och EG-domstolen försvaret av arbetstagares rättigheter företräde framför försvaret av näringsfriheten. Det är omöjligt att motsätta sig principen om likabehandling för arbetstagare överallt i unionen. Vi måste alla betala samma pris i affärerna, och vi uppmanar till lika lön för lika arbete i hela unionen.

Thomas Mann (PPE-DE). - (DE) Fru talman! En av Europaparlamentets prestationer som har fått mest uppmärksamhet är ändringsförslaget till "Bolkesteindirektivet", i vilket man ersätter principen om ursprungslandet med principen om frihet att tillhandahålla tjänster. Anställda behöver rättvisa arbetsvillkor, och företag, särskilt små och medelstora, behöver skydd mot prisnedskärningskonkurrensen som hotar deras överlevnad. Låt oss se till att resultatet säkras på lång sikt.

Som denna debatt just har avslöjat innebär de domstolsutslag som nyligen avgetts i målen Viking, Laval och Rüffert att detta ifrågasätts. Stämmer det att EG-domstolen anser att friheten att tillhandahålla tjänster är viktigare än skyddet av arbetstagare? Anser den att strejkrätten är underordnad rätten till fri rörlighet? Samtidigt som det är godtagbart att ifrågasätta enskilda domar är det lika oacceptabelt att ifrågasätta institutionens oberoende eller legitimitet.

Att få ett klagörande kräver inte någon ändring av direktivet om utstationering av arbetstagare, utan i stället ett konsekvent genomförande i medlemsstaterna. Detta är den nödvändiga balansen mellan att skydda fri rörlighet och skydda arbetstagare. Principen om "lika lön för lika arbete på samma plats" får inte försvagas.

Arbetsvillkor som överstiger miniminivån hindrar inte konkurrens, och kollektivavtal får inte inskränkas under några omständigheter. Vi måste säga "nej" med kraft till alla typer av social dumpning och ett tydligt "nej" till att skapa "brevlådeföretag" som är avsedda att undvika minimistandarder för lön och arbetsvillkor. Sociala principer får inte underordnas ekonomiska friheter.

Först då det spelas rent spel i Europeiska unionen kan vi uppnå ett godkännande av begreppet social marknadsekonomi från bolagens och de små och medelstora företagens sida. Det finns ett akut behov av detta.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Ett av parlamentets högt skattade kännetecken är dess framgång när det gäller att komma fram till foljdriktiga ståndpunkter. Jag instämmer inte i att direktivet om utstationering av arbetstagare har underminerats. Det som i stället krävs är att vi till fullo ansluter oss till det. EG-domstolens avgöranden sätter en tydlig kurs. Betänkandet om kollektivavtal var ett slag för dessa domar och även för den kompromiss som uppnåts i debatten om tjänstedirektivet i Europaparlamentet. Jag kan inte stödja detta. Dumpning verkar genom illegala anställningsförfaranden och kringgående av direktivet. Jag skulle därför vilja be er att stödja våra ändringsförslag, som åsyftar gällande lagstiftning. Företagare har rätt att tillhandahålla tjänster över gränserna enligt överenskommelser och villkor i det gällande direktivet, och jag instämmer i att det finns ett behov av att se till att människor, det vill säga arbetstagare, i allmänhet känner till det här.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Det polska rörmokarspöket har nu ersatts av den lettiska byggnadsarbetarens hotande skuggbild. Den återuppståndna opassande debatten har skadat hela EU i stor omfattning. Vissa personer ringer i varningsklockan för social dumpning, en obegränsad invasion av arbetstagare från de nya medlemsstaterna. Detta är faktiskt oriktigt. Låt oss vara realistiska. Låt oss inte skrämma väljarna med sådant prat. De tolv nya medlemsstaterna har nästan inga komparativa fördelar. En av dessa fördelar, förhållandevis billigare arbetskraft, kommer bara att vara några få år. Som tur är höjs lönerna även i våra länder. Jag väddar till er när ni talar om likabehandling – detta är en annan aspekt av denna fråga – se till att nya och gamla medlemmar behandlas lika. Om vi begränsar den inneboende potentialen i konkurrensen på den inre marknaden, om vi begränsar företagsfriheten kommer detta att skada hela EU. Men den sociala aspekten är också oerhört viktig för mig. Tack så mycket.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! I den senaste debatten om Lissabonfördraget på Irland stod de frågor som uppkom på grund av Laval- och Vikingmålen i centrum i många debatter och bidrog till verklig osäkerhet och oro. Jag har hört många av mina kolleger upprepa dessa uppfattningar här denna förmiddag, och det är därför som jag gläder mig över parlamentets ansträngningar här denna förmiddag.

Jag lugnas också av kommissionsledamotens ord då han säger att kommissionen håller med parlamentet om att direktivet om utstationering av arbetstagare måste förbättras och införlivas ordentligt.

Parlamentets åsikt är helt klar. I punkt 33 återbekräftas det att grundläggande sociala rättigheter inte är underordnade ekonomiska rättigheter i en hierarki av grundläggande friheter, och vidare i betänkandet betonar man att friheten att tillhandahålla tjänster inte är motsäggande och inte på något sätt står över den grundläggande strejkrätten. Dessa uttalanden är kristallklara och åskådliggör parlamentets ståndpunkt, och nu förväntar vi oss att kommissionen ska ta över stafettpippen.

Jag inledde med Lissabonfördraget, och jag kommer att avsluta med det: stadgan om de grundläggande rättigheterna och inbegripandet av den sociala klausulen i Lissabonfördraget skulle ha förbättrat situationen för arbetstagare i hela EU.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru talman! Fackföreningar förlorar sina rättigheter att förhandla om bättre lön och villkor för sina medlemmar. Regeringar hindras från att skapa lagstiftning som ska förbättra arbetstagarnas liv.

Jag håller med mina kolleger här i dag. En bindande social framstegsklausul som införs i EU-fördragen är det minimikrav som behövs för att se till att detta inte sker.

Ändå tar man inte itu med i problemet i Anderssonbetänkandet. Det skulle kunna stärkas genom flera ändringsförslag. EG-domstolen dömer i enlighet med fördragen. Så länge som fördragen tillåter begränsningar av arbetstagarnas rättigheter och sänkning av lön och villkor kan inte EG-domstolen döma annorlunda.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar Anderssonbetänkandet, eftersom man i det fokuserar på principer som borde styra den inre marknaden när det gäller balansen mellan fri rörlighet för tjänster och arbetstagarnas omistliga rättigheter.

Om frågorna ska tas upp på nationell nivå i praktiken behöver vi här å ena sidan vidta åtgärder för att bekämpa de negativa sociala och politiska effekterna på arbetstagarnas fria rörlighet. Vi måste därför se över utstationeringsdirektivet, sammanfatta de sociala klausulerna i Monti- och tjänstedirektiven och godkänna direktivet om tillfälliga arbetstagare, för vilket samma regler bör gälla som för tillsvidareanställda.

Slutligen stöder jag att det är angeläget att vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa "brevlådeföretag", som upprättas för att tillhandahålla tjänster utanför sin etableringsstat genom att kringgå de tillämpliga bestämmelserna om lön och arbetsvillkor i den stat som de bedriver verksamhet i. Avslutningsvis är jag, med några få undantag, för betänkandet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Som andra har påpekat orsakade Lavaldomen med flera viss kontrovers vid debatten om Lissabonfördraget på Irland, och användes och utnyttjades i detta syfte.

Detta betänkande avser främst principerna för den inre marknaden, men det innehåller krav på likabehandling och lika lön för lika arbete, och detta måste vara vår ledstjärna här i dag. Social dumpning är mycket oroande, men jag skulle vilja påminna om att vi kommer att ha en märklig och unik situation i EU, där länder som Irland, som hade en tillströmning av arbetstagare, ändå kan få uppleva att denna situation ändras. Det gynnar oss alla att våra arbetstagare, oavsett var inom EU de befinner sig, åtnjuter bra och lika rättigheter.

Jag skulle också vilja påpeka att EU har ett mycket större problem att lösa: hela företag flyttar ut från EU, och naturligtvis tar de med sig arbete och sina företags ekonomier utanför våra gränser, medan vi helt enkelt importerar resultaten. Detta är en fråga som vi måste ta itu med.

Costas Botopoulos (PSE). – (EL) Fru talman! Jag anser att Europaparlamentet tar ett djärvt kliv med Anderssonbetänkandet, eftersom det som står på spel är en balans mellan rättsliga principer och politiska uppfattningar som direkt berör, inte bara arbetstagarnas, utan alla medborgares liv.

Det är inte en slump att de fall som vi debatterar ger form åt motståndet från både lagliga kretsar – tro mig, jag är advokat, och jag vet – och EU:s alla medborgare som anser att EU inte förstår dem. Efter vad jag har hört var detta en av anledningarna till att folk på Irland sa "nej" till Lissabonfördraget.

Och ändå, konstigt nog, är det exakt Lissabonfördraget som allra troligast skulle vara en lösning på detta, eftersom det skulle kasta nytt ljus på tolkningen av de motsvarande bestämmelserna. Den sociala klausulen och den särskilda klausulen i stadgan om de grundläggande rättigheterna skulle förmodligen tvinga domstolen att inta en annan ståndpunkt.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Fru talman! Mina danska kolleger från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa sa tidigare att det problem som vi står inför efter avgörandet i Vaxholmmålet hade lösts i Danmark. Det är något som jag måste påstå inte stämmer. Folk kan få för sig att de har löst problemet, men alla lösningar beror i själva verket på ett beslut av EG-domstolen. Detta är naturligtvis just problemet: det faktum att frågan om huruvida folk har rätt att strejka i olika medlemsstater nu bestäms av EG-domstolen. Det är därför som vi skulle ha omarbetat fördraget: det måste särskilt fastställas att en sådan situation inte kan vara riktig. I Jan Anderssons betänkande specificeras inte detta tyvärr. Det innehåller en del konstruktiva avsnitt, men det sägs inget om just denna fråga. Något annat som saknas i det är ett tydligt krav att utstationeringsdirektivet bör ändras, och jag skulle därför vilja uppmana er att rösta för de ändringsförslag som klargör dessa frågor så att vi kan få en tydlig politik från Europaparlamentet.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig säga ytterligare något kort om ämnet.

Rätten till fri rörlighet är en av Europeiska unionens främsta prestationer. Vi måste dock även klargöra – och vissa länder med lägre standard kommer snart att förstå detta när deras standarder höjs – att fri rörlighet inte måste leda till en slags konkurrens som blir den norm som innebär att de sociala standarder som utvecklats måste undvaras. EU får inte stå för slopandet av sociala rättigheter och arbetstagarers rättigheter, som man så länge har kämpat för. Av denna anledning bör vi klargöra att detta aldrig har varit vår politik, och att den aldrig ska genomföras.

Om ett arbete utförs i ett land bör samma lön utbetalas för samma arbete. Det ska inte förekomma ett klassamhälle med utländska arbetstagare som arbetar för mindre pengar. Detta är orättvist för båda sidor, och det är därför som vi bör klargöra detta.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att berömma vår kollega Jan Anderssons arbete. Men vad exakt vill Europeiska unionen? En inre marknad övergiven för otyglad konkurrens som krossar kollektiva rättigheter som helhet, eller en reglerad inre marknad som gör det möjligt för medborgare att utföra anständigt arbete inom hela EU?

Budskapen som kommer från EG-domstolen, ofta de som kommer från kommissionen och ibland de som kommer från rådets ordförandeskap är varken tydliga eller alltid förenliga. Ett samhälle förtjänar bara, och överlever bara tack vare, den överenskommelse som det ingår med sig självt. Avreglering, linjen "var och en för sig", leder till ännu mer avreglering och slutligen till att systemet exploderar.

Det är inte vad vi vill ha. Ja, vi vill verkligen ha en inre marknad, men en marknad som syftar till att förbättra levnads- och arbetsvillkoren för våra medborgare. I Lissabonfördraget fastställs ett antal principer, däribland rätten att förhandla om kollektivavtal. Vi måste se till att denna princip respekteras av Europeiska unionen och av alla medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Det räcker inte att kritisera de oacceptabla ståndpunkter som antagits i utslaget från Europeiska gemenskapernas domstol, vilket utgör en allvarlig attack mot arbetstagarnas mest grundläggande rättigheter. Vi måste gå längre och ändra EU-fördragen i stor omfattning för att hindra att sådana situationer åter uppstår.

Bakslagen i folkomröstningen om den så kallade europeiska konstitutionen och utkastet till Lissabonfördraget utgör tydliga bevis på ett allmänt missnöje med denna europeiska union som devalverar arbetstagare och misslyckas med att respektera deras värdighet. Jag beklagar att man i detta betänkande inte kommer fram till samma slutsatser när det gäller arbetstagarnas rättigheter, även om man kritiserar de ståndpunkter som antagits i EG-domstolens domar. Men det är inte tillräckligt.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka föredraganden och er för den debatt som nu har inletts, eftersom det är en debatt om ett enastående känsligt och djupt ämne. Jag anser att vi under debatten har hört en lång rad åsikter som kan väcka livliga diskussioner, liksom en lång rad motsatta åsikter. Bortsett från allt annat framhäver detta den viktiga och utmanande natur som kännetecknar denna debatt. Jag skulle vilja betona några grundläggande idéer. Till att börja med har inte avgörandena från domstolen i Luxemburg försvagat eller attackerat grundläggande rättigheter. Det ligger helt enkelt ingen sanning i detta. Jag skulle också vilja säga att domstolen i Luxemburg, bortsett från allt annat, var den första att genom sin rättspraxis förklara att strejkrätten är en grundläggande rättighet. Detta hade aldrig tidigare formulerats i rättspraxis eller i vårt rättssystem.

Jag skulle också vilja svara på den uppfattning som ofta uttrycks i debatten att frågan om utstationerade arbetstagare är ett ärende som skiljer de gamla medlemsstaterna från de nya. Jag kan tala om för er att det land som utstationerar det största antalet arbetstagare är Förbundsrepubliken Tyskland. Det land som utstationerar det näst högsta antalet arbetstagare är Polen, det tredje är Belgien och det fjärde Portugal. Idén att utstationering innefattar en rörlighet från öst till väst, från det nya till det gamla, stämmer inte. Lika felaktig är idén att utstationerade arbetstagare underförstått innebär social dumpning. Jag skulle vilja hävda att detta är en grundläggande politik från kommissionens sida att förkasta och aktivt motsätta sig alla former av dumpning, och detta innefattar social dumpning. Det är också kommissionens politik att skydda de sociala standarder som vi har uppnått och inte underminera dem under några som helst omständigheter.

Jag skulle också vilja hävda att i den debatt som inleddes vid seminariet ansåg inte merparten av de medlemsstater, dem som domarna i målen Laval och Rüffert gällde, att vi bör ändra direktivet. En tydlig majoritet av dem såg en lösning inom ramen för gällande nationell lagstiftning, och ett antal av dem är på god väg i denna process. Jag skulle vilja nämna Danmark och Luxemburg, och jag skulle också vilja säga att, enligt uppgifter som jag har fått från Sverige, ett mycket viktigt beslut ska fattas där inom två veckor, ett beslut som har diskuterats ingående och detaljerat av arbetsmarknadsparterna och regeringen.

Jag skulle också vilja säga, även om detta är en detalj, att de så kallade brevlådeföretagen inte är ett tecken på utstationering av arbetstagare eller på fri rörlighet. Ni kan hitta några hundra exempel på dessa inom ramen för den inre marknaden i enskilda stater, och det är enligt min uppfattning en öppen fråga. En annan mycket viktig fråga som jag skulle vilja framhäva är att de domar som hittills meddelats av domstolen i Luxemburg

är svar på en tidigare fråga. Det åligger de nationella domstolarna att avge definitiva domar, eftersom detta är de nationella domstolarnas ansvar.

Jag anser att det är absolut nödvändigt att betona att detta är en mycket grundläggande fråga. Kommissionen följer den utifrån de ståndpunkter som vi har talat om och är beredd att vidta nödvändiga åtgärder för att lösa situationen och finna ett motsvarande stöd eftersom, jag upprepar detta igen, det inte har varit tydligt ens i denna debatt var skiljelinjerna går. Det kvarstår fortfarande mycket arbete, men låt mig säga och betona att arbetsmarknadsparternas betydelse på detta område är avgörande.

Jan Andersson, föredragande. – Fru talman! Några korta kommentarer:

Det finns en skillnad mellan domstolens uppgifter och oss som lagstiftare. Domstolen har sagt sitt. Nu ska vi som lagstiftare agera om vi finner att domstolen inte har tolkat lagstiftningen som vi vill. I betänkandet säger vi att vi och kommissionen ska agera. Man ska inte utesluta förändringar i utstationeringsdirektivet, vilket vi också pekar på. Det finns ingen motsättning mellan fri rörlighet och goda sociala villkor, tvärtom.

Några ord om ändringsförslagen från PPE-DE-gruppen. Tyvärr innehåller de åtskilliga motsägelser där de går emot kompromisserna. Å ena sidan kritiserar man ensidiga uttalanden från rådet, å andra sidan välkomnar man uttalanden. Det finns många motsättningar i deras ändringsförslag. Jag säger nej till undantag för vissa speciella länder därför att det handlar om europeiska problem som vi ska lösa tillsammans. Olika arbetsmarknader ska fungera sida vid sida.

Vi säger ja till det nya fördraget eftersom att problemen med domarna gällt i det gamla fördraget. Jag säger inte nej till åtgärder på nationell nivå. Det behövs sådana i t.ex. Sverige och Tyskland, men vi behöver också åtgärder på europeisk nivå.

Till sist vill jag säga att det nu är upp till kommissionen att agera. Om inte kommissionen är lyhörd gentemot parlamentet och framför allt inför vad människorna på Irland, i Tyskland, Sverige och andra medlemsländer säger kommer det europeiska projektet att få det svårt. Detta är en av de viktigaste frågorna för medborgarna i Europa. Fri rörlighet - ja, men goda sociala villkor och ingen social dumping. Det måste vi arbeta för, så lyssna på parlamentet!

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 21 oktober 2008.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Ole Christensen (PSE), skriftlig. – (DA) Rörligheten på den europeiska arbetsmarknaden måste öka. Det måste därför läggas mer fokus på likabehandling och icke-diskriminering.

Det är bara rätt att en person som flyttar från ett land till ett annat på grund av ett arbete ska arbeta under de villkor som gäller i det nya landet.

Länder bör se över sin tillämpning av direktivet om utstationering av arbetstagare, så att det skapas större tydlighet.

Det krävs dock också europeiska lösningar.

- Strejkrätten får inte bli föremål för de regler som styr den inre marknaden.

- Direktivet om utstationering av arbetstagare måste anpassas till dess ursprungliga avsikter. Det måste vara möjligt för länder att få till stånd bättre villkor för utstationerade arbetstagare än minimikraven. På detta sätt kommer vi att öka rörligheten och likabehandlingen för anställda, liksom kollektivavtal som omfattar rätten att vidta stridsåtgärder.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Anderssonbetänkandet är ett värdefullt bidrag till denna kontroversiella och ytterst komplexa debatt. Särskilt dess rekommendation att EU-länder bör driva igenom utstationeringsdirektivet ordentligt och kravet på att man i kommissionens utkast till lagstiftningsförslag

ska ta itu med de rättsliga kryphål som uppstått genom domarna och förhindra alla motsägande tolkningar av lagen är välkomna. Vi måste se till att utstationeringsdirektivet inte tillåter social dumpning och att kollektivavtal inte undermineras av arbetstagare från andra EU-länder som urholkar löner och arbetsvillkor i värdlandet.

Vi bör inte skylla på domstolen, som bara klargör det som lagstiftningen säger – när allt kommer omkring har domstolen också avgett flera gynnsamma domar ur ett socialt perspektiv – vi borde snarare inrikta oss på att korrigera den underliggande rättsliga situationen. Kommissionen själv hävdade i april i år att den grundläggande rätten att strejka och ansluta sig till fackföreningar inte överskuggar rätten att tillhandahålla tjänster.

Det är avgörande att detta betänkande inte markerar slutet på debatten. Om det krävs bör vi använda våra befogenheter att inlägga ett veto gentemot kommissionen, om den inte inbegriper de nödvändiga förslagen i sitt första arbetsprogram.

Gabriela Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Jag skulle vilja göra ett förtydligande. Arbetstagare från Europeiska unionens östra delar deltar inte i och vill inte ha social dumpning. Det är inte de som vill sälja sig själva billigt. Tyvärr är kostnaderna för att modernisera och återutveckla arbetsstyrkan jämförbara i både öst och väst. Vissa kostnader är till och med högre i Rumänien än i andra områden, men räkningarna måste betalas här också.

Ansvar för att ha skapat denna otrygga situation på arbetsmarknaden och för att förvärpa arbetsvillkoren inom EU är inte arbetstagarnas, utan det ligger hos de som utövar största möjliga påtryckningar för att upphäva de befintliga garantierna enligt arbetsrätten med ett enda mål i åtanke: att maximera vinster på alla sätt, inbegripet att offra alla de värderingar och principer som vi ser som gemensamma fördelar som förvärvats av EU:s samhällen.

Det är vår plikt i detta fall att skydda rätten för arbetstagarna från Östeuropa att åtnjuta en grundläggande rättighet: lika lön för lika arbete. I första hand måste socialdemokrater och fackföreningar undvika att skapa en falsk, konstgjord uppdelning inom gruppen av de som kan få dessa rättigheter bara om de upprätthåller solidariteten. De har ingen annan kraft förutom solidaritet.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Arbetstagarnas rörelsefrihet är en av de fyra friheterna på den inre marknaden. Om vi vill att EU ska integreras snabbare är det grundläggande att vi lugnar västeuropeiska arbetstagares fruktan för östeuropeiska arbetstagare, utan att vi samtidigt stänger arbetsmarknader. Tyvärr kommer den önskan som flera västeuropeiska arbetstagarorganisationer uttryckt att stänga marknader för de nya medlemsstaterna inte heller att bidra till ett enat EU. Detta är en ekonomiskt oduglig bana som vilseleder arbetstagare, som skapar misstroende och inte ligger i den internationella solidaritetens anda.

Rörlighet för arbetstagare är en lösning som syftar till att övervinna arbetsbrist inom vissa sektorer. Det finns områden där busschaufförer efterfrågas kraftigt, och områden där det saknas kvalificerade läkare. Sådan rörlighet får inte stoppas.

Eftersom likabehandling är en av de grundläggande principerna i EU bör fri rörlighet för arbetstagare äga rum på lika villkor. Den utbredda principen att utländska arbetstagare får lägre lön än medborgare i värdlandet är inte förenlig med denna princip. Jag instämmer i den princip som framhävs i betänkandet – likabehandling och lika lön för lika arbete.

När man sänder ut arbetstagare inom EU är det nödvändigt att åtminstone en minimilön garanteras.

Mekanismerna för att skydda arbetstagare skiljer sig historiskt mellan olika delar av EU. Det är dock dags att vi också ändrar praxis på detta område. Om arbetstagare nu bara försvarar sin nationella särprägel har de frivilligt gett upp. Det är mycket svårt att förklara omöjligheten att få till stånd förändringar för folk från nya medlemsstater, med tanke på att exempelvis Estland kunde genomföra hela gemenskapens regelverk på mindre än sex år. Skyddet av arbetstagare är ett tillräckligt ädelt motiv, och vi bör anstränga oss för att nå samförstånd.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Det spontana betänkande som diskuteras är obalanserat och har protektionistiska tendenser. Ingen ifrågasätter strejkrätten, men detta får inte gå så långt att det äventyrar tjänsteleverantörernas konkurrenskraft.

I dag har vi diskuterat specifika domar från EG-domstolen, särskilt målen Laval, Rüffert och Viking Line. Jag skulle vilja fästa uppmärksamheten på att ingen av de ovannämnda domarna omfattar innehållet i ett

kollektivavtal som skulle kunna undertecknas i medlemsstaterna eller rätten att ingå sådana avtal. Rätten att vidta stridsåtgärder tillhör förordningens räckvidd i EG-fördraget, och måste därför rättfärdigas av ett betydande allmänintresse och vara proportionell.

7. Europeiska rådets möte (15–16 oktober 2008) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är Europeiska rådets rapport och kommissionens uttalande om Europeiska rådets möte (den 15–16 oktober 2008).

Herr rådsordförande, herr Sarkozy, herr kommissionsordförande, herr Barroso! Under de senaste veckorna har vi fått utstå några oerhört svåra ögonblick där EU, under ert ordförandeskap, har visat sin förmåga att agera. Hade EU-länderna inte funnit en gemensam lösning hade det inte funnits något avtal mellan de europeiska parterna, och hade vi inte haft euron är det högst troligt att vi skulle ha befunnit oss i en förödande situation i dag.

Eurogruppens förslag för tio dagar sedan, Europeiska rådets beslut från förra onsdagen och de åtaganden som ingicks i veckan vid toppmötet i Camp David är en rad framgångar som återspeglar en genuin samordning av åtgärder och ansträngningar som syftar till att genomföra de reformer som krävs för att effektivt bemöta problemen i den globala ekonomin. Men regeringarna var inte de enda som bemötte krisen. Europeiska rådet, som under ert ledarskap arbetade sida vid sida med Europeiska kommissionen och Europaparlamentet, har garanterat att Europeiska unionen spelade en avgörande roll när det gäller våra medborgares välbefinnande, dessa medborgare som vi alla står ansvariga inför.

Det har ofta varit i kristider som Europeiska unionen har visat sin sanna styrka, tack vare er, herr Sarkozy, och tack vare kommissionens ordförande, José Manuel Barroso. Europeiska åtgärder har varit gemensamma åtgärder. Det är därför som jag, innan jag inleder förmiddagens debatt, skulle vilja gratulera er, herr rådsordförande och herr kommissionsordförande.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det är en ära för mig att åter vara här i Europaparlamentet för att rapportera om det arbete som rådets ordförandeskap utfört vid en för EU så viktig tidpunkt. Om ni inte misstycker ska jag försöka tala mycket öppet, vilket bara är rätt och riktigt här i kammaren, vilken är kärnan av det demokratiska EU som vi alla strävar efter.

Vad har vi försökt att uppnå? För det första var det ordförandeskapets önskan att EU-institutionerna skulle samlas inför alla de kriser som vi har tvingats hantera. Det var min önskan att Europaparlamentet skulle vara delaktigt vid alla tidpunkter i de stora händelser som vi har upplevt, och jag skulle vilja tacka ordförandena för era grupper, av alla politiska övertygelser, som har engagerat sig i denna dialog och samarbetat med rådets ordförandeskap.

Det var också min önskan att vi skulle arbeta hand i hand med kommissionen och i synnerhet med dess ordförande eftersom alla, trots de motsättningar och skillnader som finns mellan alla som sitter i parlamentet, är väl medvetna om att oenighet mellan EU:s institutioner försvagar EU och att plikten för de som tar på sig ansvar är att arbeta hand i hand. Vi kommer att föra EU framåt om Europaparlamentet, kommissionen och rådet finner vägen till samförstånd om de stora frågorna, för att se till att EU gör sin röst hörd.

(Applåder)

Vi ville först och främst att EU skulle stå enat – något som inte har varit lätt att åstadkomma. Vi ville att EU skulle tänka självt eftersom världen behöver EU:s tankar och dess proaktiva agerande. Om EU har något att säga vill vi inte bara att EU ska säga det, utan omsätta det i handling.

Först hade vi kriget, med ryssarnas på det hela taget oproportionerliga reaktion under den georgiska konflikten. Ord har mening. Jag använder ordet "oproportionerlig" eftersom det var oproportionerligt att ingripa på det sätt som ryssarna gjorde i Georgien.

(Applåder)

Men jag använde ordet "reaktion", för om denna reaktion var oproportionerlig beror det på att en helt felaktig handling hade ägt rum innan. EU måste vara rättvist och bör inte tveka att stiga ut ur ideologiska ramar för att framföra ett fredsbudskap.

Den 8 augusti började krisen. Den 12 augusti var vi i Moskva med Bernard Kouchner för att uppnå eldupphör. Jag påstår inte att detta var det ideala; jag säger helt enkelt att EU lyckades få till stånd eldupphör inom fyra

dagar. I början av september lyckades EU uppnå ett åtagande för en återgång till de gränser som hölls före krisens början den 8 augusti. På två månader säkrade EU ett slut på kriget och ett tillbakadragande av ockupationsstyrkorna.

Det fanns många åsikter i frågan. Vissa sa – och de hade anledning att säga det – att det var meningslöst med dialog och att ett militärt anfall bör besvaras militärt. Vilken galenskap. Europa såg Berlinmuren falla och slutet på det kalla kriget; Europa får inte vara part i ett nytt kallt krig som bara genomlids på grund av brist på vett och sans.

(Applåder)

Detta var ett problem som vi övervann tillsammans med våra allierade i USA, som ansåg att besöket i Moskva genomfördes olägligt. Trots allt arbetade vi hand i hand med våra allierade i USA. De var av en annan åsikt än vi. Vi försökte att samarbeta med dem, snarare än emot dem, och ärligt talat, med tanke på situationen i världen i dag, anser jag bestämt att det inte behövs någon kris mellan EU och Ryssland. Detta skulle vara oansvarigt. Vi kan därför försvara våra idéer om respekt för suveränitet, respekt för Georgiens integritet, de mänskliga rättigheterna och de åtskillnader som förekommer mellan oss och ledarna i Ryssland, men det skulle ha varit oansvarigt att skapa villkor för en konflikt som vi inte alls behöver.

Diskussioner har inletts i Genève om dessa georgiska landområdets framtida status, det vill säga Ossetien och Abchazien. Jag har fått veta att de har börjat under svåra omständigheter, men vem skulle ha kunnat tro att det skulle vara på något annat sätt? Det viktiga är dock att de har inletts. Jag måste också säga att president Dmitrij Medvedev har hållit de löften som han gav inför kommissionens ordförandeskap och rådets ordförandeskap när vi åkte till Moskva i början av september.

EU har skapat fred. EU har säkrat en ockuperande armés tillbakadragande, och EU har efterstävät internationella förhandlingar. Det var länge sedan EU spelade en sådan central roll i en konflikt av detta slag, tror jag.

Jag ser naturligtvis alla tvetydigheter, alla brister, alla kompromisser som ska göras, men gudarna ska veta att jag anser att vi har uppnått allt som skulle kunna uppnås, och framför allt, om EU inte hade sett till att dialogens och rimlighetens röster blev hörda skulle ingen annan ha gjort det. När vi lämnade Moskva och Tbilisi den 12 augusti med Bernard Kouchner var dessutom alla internationella medier väl medvetna om att ryssarna befann sig 40 kilometer från Tbilisi, och att deras mål var att stöta Micheil Saakasjvilis regim. Det var så situationen såg ut. Vi var mycket nära en katastrof, men tack vare EU – ett beslutsamt EU – inträffade inte denna katastrof, även om, herr Pöttering, en massa arbete naturligtvis måste göras för att minska spänningarna i denna del av världen.

Min andra punkt rör krisen, den otroliga, osannolika finanskris som började och som drabbar hela systemet – låt oss beskriva saker som de är – den 15 september, inte den 7 augusti 2007. Den 7 augusti 2007 började en kris som var allvarlig och oroande, men normal, om jag får säga det. Den 15 augusti 2008 gick vi in i en annan kris, för vad hände den 15 augusti 2008? Lehman Brothers förklarades i konkurs – och världen upptäckte den 15 augusti, förbluffad, att en bank kan gå i konkurs.

Det är inte vårt ansvar, och det är inte mitt ansvar, att fördöma det som den amerikanska regeringen gjorde eller inte gjorde. Allt jag säger är, och jag står fast vid detta, att den 15 september 2008 blev den allvarliga krisen en kris för hela systemet, där USA:s finanssystem kollapsade, följt av det europeiska finanssystemets kollaps, och sedan gradvis andra aktiemarknaders och finanssystems kollaps.

Vilka försök gjordes då? Först kom Paulsonplanen, som inte fungerade. Jag är inte kritisk när jag säger detta. Jag beskriver faktum. Vid den tidpunkten försökte vi, tillsammans med kommissionens ordförande, att sammanställa ett europeiskt svar, först inom euroområdet. Herr talman! Ni har talat om detta. Oavsett om människor är för eller emot kvarstår fakta: i euroområdet har vi samma bank och samma valuta, och därför samma plikt att samverka.

Det var inte lätt att uppnå en gemensam ståndpunkt. Vi inledde med att föreslå ett möte med de fyra europeiska länder som är medlemmar i G8. Det är inte en förolämpning mot någon att säga att inflytandet från exempelvis Storbritannien på det globala finanssystemet är större jämfört med andra länder bland de 27. Jag sa att om vi skulle lyckas säkerställa ett avtal mellan Storbritannien, Tyskland, Italien och Frankrike, vilket vore någonting alldeles speciellt, skulle det inte vara skadligt för de andra länderna i EU, utan det skulle vara till deras fördel.

Det rådde naturligtvis meningsskillnader, och vem kan klandra oss? Under krisens första dagar visste vi ursprungligen inte hur vi på bästa sätt skulle bemöta en kris vars motsvarighet aldrig förr skådats i den

ekonomiska historien, eller under 1900-talet åtminstone. Så jag sa till mig själv: så snart de fyra har samlats borde vi också sammanföra länderna i Eurogruppen, plus Slovakien, som ska ansluta sig till oss. Denna extra vecka gjorde det möjligt för oss att finna en gemensam lösning som skulle göra det möjligt för bankerna att återuppta sitt arbete: utlåning. Men vi fann oss själva i en situation där bankerna inte längre lånade ut till varandra, eftersom de inte längre hade pengar att låna ut, och hela systemet kollapsade. Vi hade banker som förstärktes i Storbritannien, banker som gick i konkurs i Belgien, ett isländskt system – utanför EU, men så nära EU – som kollapsade, mycket dåliga nyheter från Schweiz och undan för undan smittade det: Tyskland, Frankrike, alla sveptes med. Vi i Eurogruppen lyckades ingå ett avtal om en enorm plan – 1 800 miljarder euro – som ska göra det möjligt för våra finansinstitutioner att fortsätta sitt arbete och lugna sparare och företagare inom EU.

Därefter gick vi till Europeiska rådet, som antog samma strategi, och därmed lyckades vi att lugna marknaderna i EU. Vi fick en trevlig överraskning: då kom den andra Paulsonplanen, och alla kunde se att den till stor del inspirerats av den europeiska planen. Det är ingen som ska ta åt sig äran för detta. Det handlar helt enkelt om att tänka på att krisen är global, och därför kan svaret bara vara globalt. Förenta staterna och EU måste stå allierade.

Men allt detta handlar om krishantering, varken mer eller mindre. Om vi inte hade gjort detta, vad skulle då ha hänt?

Vi måste fortfarande ge rätt svar. Hur kunde allt detta vara möjligt? Hur kan vi hindra allt detta från att ske igen? Har EU ytterligare idéer att upprätthålla eller politik att föreslå? Det var inom denna ram som jag i början av september, för EU:s räkning, vid Förenta nationernas generalförsamling föreslog att ett internationellt toppmöte ska hållas för att lägga grunden till en ny Bretton Woods, med hänvisning till det som ägde rum i kölvattnet av andra världskriget för att upprätta ett nytt globalt finanssystem. Denna idé börjar göra framsteg. Vad ska EU:s mål vara inom ramen för detta toppmöte? EU måste lägga fram idén om en radikal reform av global kapitalism.

Det som hände har varit ett svek mot kapitalismens värderingar, inte ett ifrågasättande av marknadsekonomin. Det saknades regler, och vi såg hur spekulanter belönades till skada för företagare. Vi måste lägga fram idén om ett nytt regelverk. EU måste och kommer att föreslå idéer. För det första bör ingen bank som hanterar statens pengar kunna arbeta med skatteparadis.

(Applåder)

Ingen finansinstitution bör ha möjlighet att bedriva verksamhet utan att vara föremål för budgetförordningar. Affärsmän bör se till att deras ersättningssystem beräknas och organiseras så att inget uppmuntrar dem att ta onödiga risker, som de som vi sett. Redovisningsreglerna inom våra banker bör inte förvärra krisens allvar, utan snarare hjälpa oss att minska den. Det monetära systemet bör omprövas mellan fasta växelkurser och inga växelkurser mellan valutor. Vi har försökt allt möjligt. Kan vi, resten av världen, fortsätta att tyst ta på oss underskotten i världens största makt? Svaret är helt klart "nej".

(Applåder)

Det är dessutom ingen mening med att peka finger åt någon. Vi måste bara finna sätt och medel för att se till att detta inte händer igen. Vi går vidare, och jag skulle kunna säga mycket mer, men jag skulle framför allt vilja att EU överväger ett globalt styrelsesätt på 2000-talet. Vi bör inte bli förvånade över att det inte fungerar. Vi befinner oss på 2000-talet, men vi har institutioner från 1900-talet. USA:s president och EU har därför föreslagit flera toppmöten, som ska inledas med början i mitten av november, som ska inriktas på en ny regleringsform, en ny form av globalt styrelsesätt. Jag hoppas att EU lyckas diskutera detta.

Jag kommer att ha möjlighet att föreslå ett möte för mina partner, stats- och regeringscheferna, som förberedelse för dessa toppmöten. Denna fråga om en radikal reform av vårt kapitalistiska system och av vårt internationella system är en fråga som är lika viktig för Europaparlamentet, som måste diskutera den och lägga fram sina idéer. Men EU måste stå enat, om det vill göra sig hört.

Vem ska delta i detta toppmöte? Det finns många meningar. Jag anser att det enklaste är G8-gruppen, som är outhärlig – tillsammans med Ryssland naturligtvis – och därtill bör vi lägga G5-gruppen, som också är outhärlig och som skulle göra det möjligt för särskilt Kina och Indien att delta i denna viktiga debatt. Detta kommer att vara målet med vår resa till Kina, med ordförande José Manuel Barroso, att övertyga de asiatiska makterna att delta i denna radikala reform.

Det har funnits en tredje fråga under detta ordförandeskap, som har visat sig vara oerhört svår: frågan om framtiden för energi- och klimatpaketet. Jag är fullt medveten om att parlamentet och några av era grupper är delade i frågan om hur vi ska gå vidare. Låt mig hävda min fasta övertygelse och den politik som jag har för avsikt att föreslå. Energi- och klimatpaketet, så ambitiöst som det är, bygger på övertygelsen att världen slutar i katastrof om den fortsätter att producera under samma förutsättningar. Det är kontentan av det hela.

(Applåder)

Jag hör inte ett enda argument som talar för att världen fungerar bättre sett ur ett miljöperspektiv, för att finanskrisen har ägt rum. När vi beslutade att kasta oss in i energi- och klimatpaketet gjorde vi det medvetna om vårt ansvar gentemot våra barn och vår planets framtid. Detta är en strukturpolitik, och det skulle vara tragiskt att överge denna politik under förevändning av att finanskrisen har inträffat.

(Applåder)

Det skulle vara tragiskt, och det skulle vara oansvarigt. Varför skulle det vara oansvarigt? Det skulle vara oansvarigt för EU skulle sända ut ett budskap att det inte har beslutat sig för att göra de ansträngningar som det lovade i detta avseende, och om EU inte gör dessa ansträngningar är våra möjligheter att övertyga resten av världen om behovet att bevara den globala balansen obefintliga. Det handlar alltså inte bara om EU:s misslyckande att ta ansvar för sig självt; det handlar om ett misslyckande att ta miljöansvar för hela världen. För om EU inte statuerar ett exempel kommer det inte att göra sig hört, respekterat eller uppmärksammat – och om EU inte gör sitt jobb kommer ingen att göra det åt unionen. Då kommer vi att ha missat vår träff med historien.

(Applåder)

Vad menas med att "missa vår träff"? Enligt min mening innebär det två saker: för det första att måste vi ompröva målen "tre gånger tjugo" och för det andra att vi måste ompröva tidsplanen, det vill säga årsslutet. Men det är absolut inte min avsikt att underminera medbeslutande på något sätt, och jag skulle kunna tillägga att jag varken har befogenhet eller någon önskan att göra det. Dessutom krävs det ett ont sinne för att tillskriva mig en sådan idé, även om jag tar det som en komplimang när någon tillskriver mig idéer, Dany. I denna fråga kämpade vi likväl tillsammans med ordförande José Manuel Barroso vid Europeiska rådet för att uppfylla målen och tidsplanen. Det var inte lätt. Vi har därför ett par veckor på oss för att övertyga ett antal av våra partner, vars oro jag förstår, eftersom kompromissvillkor inte kan skapas om man inte försöker förstå det som sägs av de som inte samtycker med en själv.

Det finns några ekonomier som till 95 procent är beroende av kol. Det går inte att be dem göra saker som skulle tvinga dem på knä, när de redan har enorma problem. Vi måste därför finna vägar och medel för att vara flexibla, samtidigt som vi respekterar de två röda trådarna som jag föreslog för rådet: att uppfylla målen och tidsplanen.

Herr talman! Jag får kanske tillfälle att förklara mig mer detaljerat i andra forum, men jag vill inte pröva ert tålamod. Jag skulle dock vilja säga er: detta är vad vi eftersträvar, och jag hoppas att alla kommer att stödja det.

Jag skulle vilja säga något kort om den fjärde frågan, pakten för invandring. Pakten är ett bra exempel på europeisk demokrati, och trots de inledande oenigheterna lyckades alla enas om en selektiv invandringspolitik som man kom överens om med utvandringsländer, vilket innebar att vi drog fördel av Schengenavtalet, som gäller tre fjärdedelar av EU:s länder. Dessutom, samtidigt som vi har slopat vissa viseringskrav inbördes är det trots detta bara riktigt att länder vars medborgare inte behöver visum för att åka från ett land till ett annat ska ha samma inställning när det gäller att stödja en europeisk invandringspolitik.

Det kvarstår två punkter innan jag avslutar. Den första är att finanskrisen har fört med sig en ekonomisk kris. Denna ekonomiska kris är här. Det är meningslöst att förutspå den, eftersom vi går igenom den nu. Personligen skulle jag vilja säga, fullt medveten om meningsskiljaktigheterna mellan vissa länder, att jag inte kan föreställa mig att någon förklarar för mig att vi, ställda inför finanskrisen, behöver ett gemensamt europeiskt svar, men att vi inte behöver något gemensamt europeiskt svar på den ekonomiska krisen.

Jag vill gärna säga några ord om betydelsen av "gemensam". "Gemensam" innebär inte att man ger samma svar. För finanskrisen föreslog vi en verktygsuppsättning, en färdplan, harmonisering och samordning. Jag anser att detsamma krävs för ekonomisk politik. Detta innebär inte att vi alla kommer att göra samma sak, men det innebär åtminstone att vi har en plikt att tala om saker, en plikt att informera varandra, och när det gäller vissa frågor, en plikt att rådfråga varandra. Det finns flera initiativ. Låt mig nämna en idé:

aktiemarknaderna befinner sig på historiskt låga nivåer. Jag skulle inte vilja att EU:s befolkning vaknar upp om några månader för att upptäcka att europeiska företag nu tillhör utomeuropeiskt kapital, som har köpt dem till lägsta aktiemarknadspris – för en spottstyver – och har tagit över äganderätten till dem. EU:s befolkning skulle då vända sig om och fråga: "Vad har ni gjort?"

Jag skulle vilja att vi alla funderar på den möjlighet som skulle kunna uppnås om vi också skapade suveräna fonder i vart och ett av våra länder, och om dessa nationella suveräna fonder skulle kunna samordnas då och då för att tillhandahålla ett näringslivsrelaterat svar på krisen. Jag skulle vilja tillägga att jag har följt den amerikanska planen för bilindustrin med stort intresse: 25 miljarder US-dollar i räntesatser till oslagbara priser för att rädda tre amerikanska biltillverkare från konkurs.

Jag skulle vilja att vi dröjer vid denna fråga någon minut inom EU. Vi ber våra tillverkare – med rätta – att bygga miljöbilar nu, att helt ändra sina produktionssystem. På denna grundval, tack vare miljöbonusen, kommer 50 procent av de bilar som säljs i mitt land härnäst att vara miljöbilar. Kan den europeiska bilindustrin lämnas i ett läge som kännetecknas av allvarligt snedvriden konkurrens jämfört med dess amerikanska konkurrenter utan att frågan ställs om vilken europeisk sektorspolitik som finns för att skydda europeisk industri?

Detta innebär inte att man ifrågasätter den inre marknaden. Detta innebär inte att man ifrågasätter konkurrensprincipen. Detta innebär inte att man ifrågasätter principen om statligt stöd. Det innebär däremot att EU måste tillhandahålla ett gemensamt svar och ett svar som inte är naivt när det ställs mot konkurrens från världens övriga större regioner. Vår plikt är att se till att vi inom EU kan fortsätta bygga flygplan, fartyg, tåg och bilar eftersom EU behöver en kraftfull industri. När det gäller denna politik kommer ordförandeskapet att stå upp och kämpa.

Avslutningsvis, min sista punkt rör institutionerna. Jag vet inte om det är en suck av lättnad för att jag ska avsluta mitt anförande eller om det är för att de andra ämnena var mindre viktiga. Institutionerna är inte det enda ämnet inom EU, och det skulle vara helt fel om vi ägnade oss alltför mycket åt denna fråga, och allt annat uteslöts. Institutionerna är emellertid ett ärende. Jag skulle vilja uttrycka min bestämda övertygelse att krisen kräver en reform av EU:s institutioner. Krisen kräver att EU kan ge ett kraftfullt och snabbt svar som alla andra världsmakter, till exempel Förenta staterna, lyckades ge på den tragedi som finanskrisen utgjorde.

Jag är en av dem som anser att det skulle vara ett mycket allvarligt misstag att inte reformera våra institutioner. Mycket allvarligt, inte minst för att det inte verkar särskilt förståndigt att ha ett roterande ordförandeskap var sjätte månad när man ägnar sig åt komplicerade ämnen som Georgien och Ryssland, eller finanskrisen och den ekonomiska krisen. Oavsett vilka röster som avgavs i det förra valet måste jag uppriktigt säga er att om vi gillar EU och om vi vill att EU ska stå enat verkar det inte särskilt förståndigt, enligt min uppfattning, att rådets ordförandeskap ska ändras var sjätte månad. Vi måste därför, tillsammans med ordförande José Manuel Barroso, upprätta en färdplan för december för att se hur vi ska reagera på den irländska frågan. Det är min absoluta avsikt att föreslå denna färdplan innan jag lämnar över rådets ordförandeskap och i samförstånd peka ut de vägar och medel som krävs för att övervinna den situation som har uppstått.

Jag skulle vilja säga en sista sak, och det är att euroområdet inte kan fortsätta utan en tydligt fastställd ekonomisk ledning. Vi kan inte längre fortsätta så här. Jag skulle vilja berömma ECB:s arbete. Jag skulle vilja uttrycka min fasta övertygelse att ECB måste vara oberoende, men om ECB:s arbete ska förverkliga dess fulla potential måste ECB kunna förhandla med den som har ledningen för ekonomin. Detta var andan i fördraget. Andan i fördraget är dialog, demokrati och oberoende från båda sidor, och enligt min mening är dessutom den sanna ekonomiska ledningen i Eurogruppen en eurogrupp som möts på stats- och regeringschefsnivå. När jag sammankallade detta möte blev jag förvånad över att upptäcka att detta var första gången som ett sådant möte ägde rum sedan euron inrättades.

För att vara uppriktig, vi inrättade en valuta, vi gav oss själva en centralbank och vi har undertecknat en gemensam monetär politik, men vi har inte en ekonomisk ledning värd sitt namn. Kommissionsledamot Almunia! Ansträngningen som bestod av att välja en ordförande för finansministrarna var fördelaktig, och jag deltog i beslutsfattandet eftersom jag var finansminister vid den tidpunkten. Dessutom skulle jag vilja berömma Jean-Claude Junckers och ert eget arbete. Men jag skulle vilja påpeka en sak: när krisen antar de proportioner som vi sett är enbart ett möte mellan finansministrarna inte något som kan mäta sig med krisens allvar. Vidare, när vi tvingades höja de belopp som vi höjde var det inte finansministrarna som vi tvingades mobilisera, utan stats- och regeringscheferna, som ensamma innehade den demokratiska legitimiteten att fatta sådana allvarliga beslut.

Jag skulle kunna säga mycket, mycket mer. Jag skulle helt enkelt vilja säga, för att avsluta, att världen behöver ett EU som står enat och starkt. Detta ansvar vilar på era axlar. Det vilar på kommissionens och rådets axlar. Jag skulle vilja säga er alla att det har varit mycket användbart för ordförandeskapet att känna solidaritet från Europaparlamentet, bortsett från meningsskiljaktigheterna, som från allra första början analyserade allvaret i krisen och var villigt att – och ni ska ha beröm för detta – gå bortom våra olika strävanden för att skapa förutsättningar för att ena EU. Jag ville säga detta till er eftersom det är min djupa övertygelse.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Europeiska rådets möte i förra veckan var kulmen på det makalöst intensiva arbetet för att ta itu med den ekonomiska krisen inom EU. Under mötet uteslöts risken för att åtgärder vidtas på tillfällig basis utan samordning, i syfte att nå en gemensam ståndpunkt som syftar till att återställa stabiliteten i EU:s finanssystem. Jag skulle vilja berömma president Nicolas Sarkozy, vars dynamiska kraft och ovärderliga beslutsamhet gjorde det möjligt att ge den nödvändiga stimulansen till de 27 ländernas åtgärd kring gemensamma mål och principer.

Jag är också stolt över det bidrag som kommissionen kom med, som – liksom president Sarkozy sa – alltid har arbetat hand i hand med det franska ordförandeskapet och dessutom alltid har betonat att det bara är ett europeiskt svar som skulle kunna påverka i den grad som krävs.

Denna stimulans som vi såg vid Europeiska rådets möte och som dessutom har gjort det möjligt för oss att anta en mycket viktig pakt om invandring måste också vägleda oss i hanteringen av den europeiska agenda som kommer vid Europeiska rådets möte i december.

Vi behöver i synnerhet utveckla en färdplan för Lissabonfördraget i syfte att förbereda oss ordentligt inför valet 2009.

När det gäller "energi- och klimatpaketet" kommer det att krävas en mycket stor insats för att underteckna ett avtal i slutet av året. Kommissionen kommer att samarbeta nära med ordförandeskapet för att finna lösningar som gör det möjligt att ta itu med alla medlemsstaters bekymmer. Vi räknar med parlamentets fortsatta stöd för att nå ett avtal.

Men jag skulle vilja inrikta mitt anförande i dag på det som har varit vårt omedelbara, främsta bekymmer: den europeiska ekonomin. Vi måste arbeta med tre saker: för det första att vidta omedelbara åtgärder på EU-nivå för att övervinna finanskrisen. För det andra reformera det internationella finanssystemet. För det tredje stärka det som man kallar "realekonomin" för att minimera konsekvenserna av finanskrisen och skapa villkor för en förnyelse av tillväxt och sysselsättning.

Jag är fast övertygad om att EU, genom sina val, befinner sig i en ställning där det kan göra sin närvaro känd i det internationella svaret på krisen. Toppmötet i Camp David förra helgen gav en stark indikation på det som EU är kapabelt att göra när det står enat. Det ska sägas klart att detta inte var något uppenbart resultat. För en eller två månader sedan var det omöjligt att USA:s president skulle stå vid vår sida. Nu har vi emellertid lyckats få våra amerikanska partner vid vår sida, och jag anser att vi har skapat villkor för en grundläggande reform av det globala finanssystemet.

Vi lever verkligen i en aldrig förr skådad tid, som kräver en liknande aldrig förr skådad samordningsnivå. För detta internationella svar kräver vi ett äkta europeiskt svar. EU måste skapa det internationella svaret på internationella problem. Globaliseringens regel är noggrann respekt för principen om öppenhet och oberoende. I stället för att genomlida globaliseringen måste EU skapa sina värderingar och även skydda sina intressen. Jag är både stolt och glad över att ha sett att EU under denna kris har visat sig leva upp till dessa utmaningar.

(EN) Herr talman! Jag vill ge er ytterligare några detaljer om vårt bemötande av denna kris.

Vår första prioritering var att spela vår roll, i egenskap av kommission, när det gällde att rädda finansinstitut i svårigheter. Genom att göra detta kunde vi räkna med det utmärkta samarbete som vi hade med medlemsstaterna och ECB.

Vårt nästa steg var att utarbeta ett paket med exakta, målinriktade åtgärder för att ta itu med specifika brister i kapitalkraven, insättningsgarantier eller revisionsbestämmelser. Hastigheten har varit avgörande, och vi har svarat genom att påskynda vårt arbete. På samma sätt var jag tacksam för den snabbhet med vilken

parlamentet lyckades slutföra sitt beaktande när det gäller ändringarna av revisionsbestämmelserna. Jag vet att ni till fullo inser att de andra förslagen som lagts fram förtjänar samma brådska.

Vi måste också se över vilka övriga förslag som kommer att krävas för att uppdatera och fylla klyftorna i dagens regelverk.

Vi kommer att få kreditvärderingsinstitutens förslag nästa månad. Vi kommer att lägga fram ett initiativ om ersättningar till ledande befattningshavare i företag, som bygger på en granskning av vår rekommendation från 2004. Vi kommer att se över en reglering av derivat. Vi kommer att samarbeta konstruktivt med Europaparlamentet när det gäller uppföljningen av era senaste resolutioner, och vi kommer att se över följderna av kommissionens arbetsprogram för 2009. Inget område på finansmarknaderna kommer att uteslutas från denna granskning.

En viktig insats för framtida åtgärder kommer att bli resultatet från den högnivågrupp som jag har upprättat under ledning av Jacques de Larosière, som ska se över gränsöverskridande finansiell övervakning inom EU. Det gläder mig att i dag meddela er hur denna grupp är sammansatt. Det kommer att bestå av Leszek Balcerowicz, Otmar Issing, Rainer Masera, Callum McCarthy, Lars Nyberg, José Pérez Fernández och Ono Ruding. Jag ber denna grupp att lägga fram de första resultaten före Europeiska rådets vårmöte, och jag kommer att diskutera med er talmanskonferens i eftermiddag om hur vi ska säkerställa att parlamentet ska anslutas till detta arbete.

Men som jag sa tidigare kommer vi också att tvingas främja reformen av det globala finanssystemet. De senaste månaderna har visat att Bretton Woods-institutionerna inte har hållit samma takt som integreringen av globala finansmarknader.

Samarbetet mellan EU och USA kommer att bli avgörande: som ni känner till står EU och USA för närmare 80 procent av de institutionella finansmarknaderna. Detta samarbete är inte bara viktigt för att få oss ut ur denna kris, utan mest för att undvika en till. I detta avseende var de diskussioner som president Nicolas Sarkozy och jag förde med president George Bush förra helgen ett stort framsteg.

Men detta är inte tillräckligt. Vi måste få med oss andra stora aktörer. Jag ska åka till Kina senare i veckan, där jag tillsammans med president Sarkozy kommer att ta upp denna fråga med den kinesiska presidenten och premiärministern och med andra asiatiska partner vid Asean-toppmötet. Vi behöver en kritisk massa av aktörer som deltar.

Målet borde vara att uppfinna ett system för global finansiell ledning som anpassas till 2000-talets utmaningar när det gäller effektivitet, öppenhet och representation.

EU banar vägen. Detta är något som vi kollektivt kan vara stolta över, och jag vill arbeta med parlamentet för att göra ett kraftfullt europeiskt inlägg i denna internationella debatt.

Men vi har också det som vi vanligen kallar realekonomin, och vi vet alla att dag för dag växer beläggen på att vi står inför en allvarlig ekonomisk nedgång. Det inverkar på arbetstillfällen, hushållsinkomster och företagens orderböcker, både stora och små.

En sak måste klargöras: det finns inte en nationell väg ut ur denna kris – våra ekonomier är alltför sammanflätade. Vi kommer att simma eller sjunka tillsammans. Vi får inte ge efter för sirenen som ropar på skydd; vi får inte vända ryggen mot globaliseringen eller riskera vår inre marknad. Detta kommer att förbli tillväxtmotorn i Europeiska unionen.

Inte heller kan vi fortsätta som vanligt. EU:s ekonomi behöver ett uppsving för att återhämta sig, fortsätta växa och ge sysselsättning. För det första, inom EU. Vi måste fördubbla våra ansträngningar för att ta itu med långsiktiga problem och vara i bättre form för att ta itu med framtida utmaningar, göra EU till en kunskapsekonomi, investera mer i forskning, utveckling och nyskapande. Den omarbetade stabilitets- och tillväxtpakten ger medlemsstaternas budgetpolitik tillräckligt med flexibilitet för att reagera på de aktuella exceptionella omständigheterna och främja tillväxt och sysselsättning.

Men vi måste också se bortom våra gränser. Handeln har varit nyckel till den europeiska tillväxten under de senaste åren. Nu är det dags att vara proaktiv när det gäller tillträde till marknaden; att propagera för handelshinder kommer inte att hjälpa någon. Jag hoppas att vi alla har lärt oss läxan att protektionism bara gör återhämtningen svårare.

Den europeiska industrin behöver stöd. Små och medelstora företag måste vara fria att koncentrera sig på sina marknader. Det är bland annat därför som vi nyligen föreslog att våra minsta företag skulle undantas från överdrivna bördor när det gäller bokföringsregler och statistiska rapporter.

Stora tillverkningsföretag behöver också hjälp. Jag vill vara säker på att vi på bästa sätt utnyttjar EU:s program, som vårt program för konkurrenskraft och innovation och forskningsramprogrammet. Vi måste förstärka samverkan mellan Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning och vår agenda för klimat och energi.

Att främja investeringar i tekniker som innehåller mindre kol och energieffektiva åtgärder kommer samtidigt att gynna vår konkurrenskraft, vår energitrygghet och vår agenda för klimatförändringar. Europeiska investeringsbanken kommer att vara en värdefull partner i denna strävan.

EU-medborgarna behöver också stöd, särskilt de mest sårbara. Det är av avgörande vikt att vi, i en tid av ökande arbetslöshet, fortsätter att investera i utbildning, att vi utvecklar nya färdigheter och förbereder folk på att gripa tillfället när det återkommer. Det är viktigare än någonsin att påskynda vår sociala agenda för möjligheter, tillgång och solidaritet. Vi ska granska vilken uppgift fonden för justering för globaliseringseffekter kan få.

På alla dessa områden måste vi agera smart. Vi måste få ut så mycket som möjligt av varje åtgärd vi vidtar. Smarta åtgärder innebär att slå två flugor i en smäll. Att hjälpa byggbranschen exempelvis, ja, men att göra detta genom att främja energieffektiva bostäder. Att använda statligt stöd där det behövs, ja, men i linje med de riktlinjer som riktar det statliga stödet mot miljöstöd samt forskning och utveckling. Att hjälpa viktiga industrier som bilindustrin – varför inte? – men förbereda dem inför morgondagens marknader med miljöbilar. Smart stöd: det är vad vår industri behöver, inte protektionism. Jag vill betona detta mycket tydligt.

Vår Lissabonstrategi som paketerades i december kommer att utgöra möjligheten att sammanföra dessa olika trådar. Det finns ingen magisk kula som vänder EU:s ekonomi. Det som vi måste göra är att utnyttja varje alternativ, utforska varje potentiell möjlighet för EU:s politik att hjälpa medlemsstaterna att gripa varje tillfälle att åter föra in EU på tillväxtens bana. Detta är vår uppgift under de kommande veckorna. Det är detta som vi förbereder, och detta är en uppgift som jag vill genomföra tillsammans med Europaparlamentet.

Vi befinner oss verkligen i en historisk tid, det slags tillfälle där krisen innebär att alla tryggheter ifrågasätts och alla sinnen är mer öppna för förändring. Det handlar om mycket speciella ögonblick, och de inträffar inte varje dag. Vi måste förstå att det verkligen är ett av de ögonblick där det finns en viss högre formbarhet, och sedan, när vi kan få en verklig förändring till stånd, är det under dessa ögonblick som vi vet att dagens beslut kommer att påverka morgondagens verklighet på ett avgörande sätt. Förändring är vad vi behöver nu. Förändring att inte återgå till lösningar från det förflutna, utan att finna lösningarna inför framtiden, lösningar för 2000-talet i en globaliserad värld.

I dag kan EU föreslå de principer och regler som kommer att skapa en ny global ordning. Vi har ett tillfälle att lägga fram förslag som bygger på europeiska värderingar, som bygger öppna samhällen och öppna ekonomier. Som jag sa denna helg i Camp David behöver öppna samhällen rättsstatsprincipen och demokrati. Öppna ekonomier behöver också regler – regler om öppenhet, praktisk reglering och förståndig övervakning.

EU visar sitt rätta ansikte i kristider. I Georgien lyckades EU avvärja ett krig. Under finanskrisen banar EU vägen för en global lösning. Under de närmaste veckorna måste vi visa att vi kan leda kampen mot klimatförändringar och upprätta en energipolitik för framtiden eftersom vi är skyldiga våra medborgare, våra ekonomier och våra partner runt om i världen det, och även framtida generationer av européer.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Europa och världen har ställts inför en stor kris vid två tillfällen denna sommar. Två gånger har Europa bevisat, med politisk vilja och genom att uppträda enat, att man inte bara kan inta en stark och snabb ståndpunkt utan att man också kan påverka och leda sina partner runtom i världen, t.ex. i Georgien.

Jag vill på min grupps vägnar berömma det exemplariska arbete som det franska ordförandeskapet och dess ordförande, Nicolas Sarkozy, har uträttat under dessa två stora kriser. Han har inte tagit någon semester, utan har arbetat sedan ordförandeskapet inleddes. Det nuvarande ordförandeskapet för unionen har gjort Europa och européerna en stor tjänst. Man har visat att Europa kan uträtta saker på den internationella arenan

...

(Viskningar)

Herr talman! Jag vill gärna att man lyssnar på mig.

Det visar att Europa förtjänar att byggas upp och upplevas. Dessutom bekräftades riktlinjerna för de länder som tillhör euroområdet vid Europeiska rådets senaste möte – både i fråga om åtgärder för att införa mekanismer för reglering, övervaka mekanismer och inrätta etiska regler som sätter stopp för fallskärmsavtal. Allt detta är en positiv utveckling.

Den ekonomiska krisen är naturligtvis inte över, men det är i krissituationer som vi kan och måste anta regler för framtiden. Jag har hört sägas på olika håll att vi håller på att bevittna kapitalismens fall, att allt är den fria marknadens fel. Verkligheten är den att den fria marknaden, även om den har visat sig fungera, måste åtföljas av regler – och det har uppenbarligen inte funnits tillräckligt med sådana regler, eller så har de inte tillämpats på ett tillräckligt bestämt sätt. Det är med denna och med jag vet inte vilken ideologisk utmaning vi måste arbeta, med hjälp av centralbankerna och tillsammans med hela det internationella samfundet.

För att fortsätta på detta ämne välkomnar jag ordförandeskapets initiativ att samla våra partner i syfte att definiera en ny global ekonomisk och finansiell ordning. Vi måste se till att småspararna inte får se sina ansträngningar gå upp i intet över en natt. Det vi måste se till är att entreprenörerna, och små och medelstora företag i synnerhet, kan fortsätta att finansiera sina aktiviteter – en källa för sysselsättning och tillväxt – till rimliga kostnader.

Vår grupp kommer att stödja alla åtgärder som syftar till att garantera en europeisk solidaritet och en social marknadsekonomisk modell, vars stora värde vi uppskattar till fullo i kristider. Vad gäller Lissabonfördraget vill jag återigen uppmana de medlemsstater som ännu inte har ratificerat det att göra detta så snabbt som möjligt, så att vi kan få en övergripande insikt i hur ratificeringen kommer att se ut i slutändan.

Att vi begär detta är för att vi ser hur svårt det är för Europa att fungera effektivt med kravet på enhällighet och utan ett stabilt ordförandeskap. Vi hoppas att det vid Europeiska rådets möte i december kommer att beslutas om en färdplan och en realistisk, men också krävande, tidsplan för att få ett slut på krisen. Jag vill också tillägga att Nicefördraget, om det skulle fortsätta att gälla under de kommande månaderna, borde gälla i lika hög grad för Europaparlamentet som för Europeiska kommissionen. Därför uppmanar jag alla i denna kammare att ta sitt ansvar. Den kommission som ska installeras under hösten 2009 och vars ordförande kommer att installeras den 15 juli kommer att omfatta färre ledamöter än medlemsstater. Sådant är läget. Och vi har också Nicefördraget, och ett parlament med färre säten och mindre makt, och en kommission med färre ledamöter.

Europeiska rådet har antagit europeiska paktens för invandring och asyl. Det är en stor framgång, men vi har många nya och skilda utmaningar framför oss: klimat, energi, försvar, för att bara nämna några. Det är bara genom att arbeta på grunden till vår sociala modell och genom att stödja vår sociala marknadsekonomi som vi kan ge ett trovärdigt och hållbart svar till förmån för våra generationer. Herr Sarkozy! Jag kräver att det ska göras framsteg i vårt arbete. Vi kommer att göra vårt yttersta inom parlamentet för att se till att vi i slutet av året har en trovärdig vision här också, för världen och för våra barns och barnbarns framtid.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I helgen fick vi se något som verkligen var en historisk bild. Vi fick se den sämsta presidenten i USA i mannaminne bredvid en effektiv ordförande från Europeiska unionen och en ordförande för Europeiska kommissionen som är på god väg att ta sitt förnuft till fånga i fråga om den europeiska politiken för den inre marknaden.

Detta var verkligen ett historiskt ögonblick, och ett fantastiskt tillfälle för Europa att inta sin rättmätiga plats inom den internationella politiken. Bushadministrationens politik, en fullständig avreglering av världsmarknaderna, total låt-gå-attityd, där vem som helst kan vidta vilka åtgärder som helst var som helst, är nu ruinerad, och Europa har nu tillfälle att fylla det vakuum som uppstått med en ny, mer social, ekonomisk ordning i Europa och runtom i världen. Detta är den uppgift som vi har framför oss, och det är verkligen en historisk sådan.

(Applåder)

De första stegen har varit positiva. Det franska ordförandeskapet har vidtagit de åtgärder som krävts i denna kris, och våra grupper stöder er följaktligen i detta avseende. Jag vill inte dölja att vi är imponerade, däribland av den beslutsamhet som ni och – jag ska säga det rätt ut – José Manuel Barroso själv, men inte hans kommission – har visat.

Medan jag talar om att ta till vara på tillfällen måste vi inleda de åtgärder som nu krävs med orden "aldrig mer". Det som skedde på dessa marknader får aldrig upprepas. Vi måste dra en linje under katastrofen på de internationella finansmarknaderna och den kris inom realekonomin som detta utlöste. Det får inte hända igen.

För att försäkra oss om detta måste vi upprätta nya regler. Dessa nya regler måste också komma från er, herr Barroso. Min kollega Poul Nyrup Rasmussen kommer att gå in i detalj på vad vi förväntar oss av er om en liten stund. Vi förväntar oss att de förslag som ni precis har tillkännagett ska ha lagts fram i slutet av året, eftersom vi måste agera snabbt. Vi har inte lång tid på oss.

Om vi agerar snabbt kommer reglerna att få en central plats: inte bara reglerna för banker, utan också de nödvändiga reglerna för hedgefonder och för privat kapital. Vi beslutade om detta med stor enighet för några veckor sedan.

I dag har jag hört ett socialdemokratiskt tal: Nicolas Sarkozy, sedan länge ledare för UMP och konservativ president i Frankrike, talar som en äkta europeisk socialist.

(Applåder)

Barroso talar, i ett senkommet eko av sitt trotskistiska, maoistiska förflutna, som en sann vänsteranhängare. Det jag hör från Joseph Daul är också ren socialdemokrati. Ansökningsblanketter för att ansluta sig till socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet finns vid ingången.

(Allmän munterhet)

Nu ska jag läsa ett citat. Lyssna noggrant, mina herrar.

(Rop: "damer")

"Under de senaste decennierna har några av våra nationer och Europaparlamentet som helhet blivit alltför reglerat och beskyddande [...] Denna överreglering [...] undergräver konkurrenskraften ..." Detta är taget ur manifestet för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater från 2006, undertecknat av Nicolas Sarkozy, José Manuel Barroso och Joseph Daul. Mina herrar! Ni tog tid på er, men huvudsaken är att ni funnit er till rätta nu.

(Applåder)

(Rop: "Hans-Gert Pöttering också")

När jag diskuterar detta med er ställer jag mig frågan: var finns Europeiska unionens vanliga medborgare i era tal? Vem talar om att skattebetalarna nu belastas med de risker som medföljer denna katastrof? Vem talar om den köpkraft som krävs för att den inre marknaden ska återupplivas?

Vi är på väg in i en period då vi hotas av lågkonjunktur, om nu inte en sådan redan råder. Vi är i behov av större köpkraft. Vi är inte bara i behov av ett socialt skydd för bankerna, utan också, och framför allt, ett riskskydd för vanliga medborgare. Om våra planer – och det finns inga alternativ – skulle misslyckas skulle det framför allt vara Europeiska unionens vanliga medborgare, arbetstagarna, som skulle få betala. Det är anledningen till att vi vill etablera samma skydd för dessa medborgare som vi har gjort för de stora bankerna, genom fler regler, mer övervakning och också genom statligt skydd. Detta är det centrala kravet, framför allt i medlemsstaterna.

(Applåder)

Jag vill också använda Angela Merkels ord vid partikonferensen för Tyska kristdemokratiska unionen (CDU) 2000: staten måste hålla sig i bakgrunden på den ekonomiska politikens och socialpolitikens områden. Jag håller inte med: staten bör inte hålla sig i bakgrunden. Den bör vara mer involverad och genomföra mer övervakning i ekonomifrågor. Jag är tacksam mot Barroso och Sarkozy för att de bekräftar att vi behöver fler regler, inte färre, och att vi behöver mer övervakning, inte mindre. Ni är på rätt spår. Därför vill jag säga att ni också skulle vara på rätt spår om ni – och ni kommer att få vårt stöd i detta – inte låter klimatpaketet, som verkligen har potential att skapa sysselsättning och som möjliggör ett hållbart ekonomiskt styre, spelas ut mot den ekonomiska krisen i den nuvarande situationen.

Som Jean-Claude Juncker med rätta sa kommer den ekonomiska krisen att passera, men klimatkrisen kommer, sorligt nog, att bestå. Det är anledningen till att det vore ett misstag att spela ut den ena krisen mot den andra.

Men Sarkozy har rätt i att också detta måste lösas på grundval av en gemensam solidaritet från de starkares sida gentemot de svagare, och på grundval av ett samarbete mellan oss alla, både i parlamentet och i rådet.

Jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack – framför allt till talmannen – för att jag fick en minut längre talartid. PSE-gruppens tydliga ståndpunkt i denna kris är fortfarande att de värderingar som vi aldrig har lyckats uppnå majoritet för tidigare här i kammaren nu står på dagordningen. Om ni ger oss vårt stöd nu så har ni äntligen dragit lärdom. Men ni måste erkänna att det är på grund av de misstag som framför allt ni har begått som vi ännu inte har de regler som behövs.

(Applåder från vänster, protester från höger)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag riktar mig till ordföranden för rådet. Ni framförde varma och uppmuntrande ord från Europeiska rådets möte i förra veckan. Ni sa att rådet och parlamentet måste ha ett nära samarbete – *travailler main dans la main* – men vår uppgift är att läsa det finstilt.

Varför hänvisas det bara till ett samarbete mellan rådet och kommissionen i rådets slutsatser?

(Applåder)

Varför nämns inte Europaparlamentet över huvud taget i någon av punkterna om klimatförändringar? I punkt 16 i detta dokument borde ni ha bjudit in Europaparlamentet – inte bara kommissionen – till samarbete, och erkänt att det är rådet och parlamentet som kommer att fatta beslut, inte bara rådet. Dessutom kommer ni att märka att ni behöver Europaparlamentet, eftersom vissa medlemsstater försöker riva upp överenskommelser som nåtts på ett korrekt sätt. Europa måste hålla fast vid de mål som vi har förhandlat fram. Det är ohederligt av vissa regeringar att säga att det nya ekonomiska klimatet gör dessa mål ouppnåeliga. De nya utsläppsmålen för bilindustrin kommer inte att träda i kraft förrän 2012: förslagen om utsläppsfördelning kommer inte att börja gälla förrän efter 2013, långt efter att den globala ekonomin förväntas ha återhämtat sig. Att skjuta upp agerandet nu skulle vara att bjuda in till en klimatkatastrof och en ännu större kostnad. Det krävs mer än vad rådet enades om i förra veckan.

Herr rådsordförande! Ni erkänner med rätta marknadernas makt. Sedan Berlinmuren föll har 50 miljoner européer räddats ur fattigdom eftersom den fria rörligheten för varor, tjänster och personer är nyckeln till Europas välbefinnande. Och mer än så: den är av avgörande betydelse för vår frihet. I nuläget kan vi se vad som sker när det råder brist på ansvarsskyldighet på marknaderna. Under de senaste veckorna har det globala ekonomiska systemet befunnit sig på gränsen till en avgrund, och det krävs gemensamma åtgärder för att dra det tillbaka därifrån. Min grupp välkomnar därför rådets förstärkning av de åtgärder som man enats om inom euroområdet. Man har minskat trycket på interbankmarknaderna. Nu måste vi styra räntenivån nedåt för att mildra lågkonjunkturen.

Vi välkomnar också kommissionens direktiv om kapitalkrav, de nya redovisningsstandarderna och planerna för att kontrollera kreditvärderingsinstitut. Europa måste också spela en ledande roll när det gäller att förhandla fram ett globalt system för ekonomisk styrning. Regler är nödvändiga, men det krävs också medel för att genomföra dem. Vid toppmötet misslyckades man med att nå en överenskommelse om ett effektivt system för att övervaka det finansiella systemet i Europa. Jag har förespråkat en europeisk finansinspektion, och det ryktas om att rådsordföranden också stöder en strikt övervakning på gemenskapsnivå. Försök för all del att nå ett globalt avtal tillsammans med amerikanerna, men gå vidare utan dem om de inte vill samarbeta. Den pusselbit som saknas är fortfarande övervakningen av branschen för finansiella tjänster.

Herr rådsordförande! Ni är en handlingens man. Era handlingar understryker argumenten för en heltidsordförande för rådet. Ni fäster uppmärksamheten vid våra framgångar. I augusti höll Europa stridsvagnarna ute ur Tbilisi. Den här månaden har Europa sett till att bankerna kunnat fortsätta sin verksamhet. Om Europa agerar i december för att bevara planeten så borde vi övertyga också de mest skeptiska om att vi behöver Lissabonfördraget.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag är den sista person att inte erkänna att energi och vilja är nödvändiga inom politiken, och det stämmer att det franska ordförandeskapet har visat en grad av energi och vilja som har gjort Europa gott.

Men ibland känns det som om jag drömmer. Det känns som om jag drömmer när det talas om kriser, eftersom alla kriser – den ekonomiska krisen, miljökrisen, världssvälten – inbördes är beroende av varandra, och vi

inte kan lösa en kris utan att lösa de andra. Utifrån detta faktum är det fel att säga att krisen startade i juli, september eller augusti! Den startade för årtal sedan – och lite självkritik från en tidigare finansminister i Frankrike, lite självkritik från kommissionen, som för så lite som ett år sedan förkastade all gemenskapslagstiftning för finansiella flöden, skulle i alla fall göra dem mer trovärdiga i framtiden ...

(Applåder)

Det känns som om man drömmer! Det är som om den nuvarande krisen vore en naturkatastrof som varit omöjlig att förutspå. Nej, så är det inte – och på den grunden är en debatt möjlig.

Logiken i fråga om kriser är den följande, enkla logiken: mer och mer, så snabbt som möjligt. Detta är vad som skapade den ekonomiska krisen, det är vad som skapar miljökrisen och det är vad som leder till att världssvälten ökar. Låt oss utifrån detta sluta att tala om okontrollerad tillväxt ... det vill säga, det är innebörden i förändringen som är viktig. Det jag tycker är intressant är att alla har talat om en radikal reform av kapitalismen och av marknadsekonomin, men att ingen har sagt vilken grunden ska vara för denna radikala reform. Vi behöver en miljövänlig marknadsekonomi och en social marknadsekonomi. Vi måste alltså ifrågasätta själva grunderna för vår produktionsmetod, för vår livsstil. Om vi inte ställer dessa svåra – mycket svåra – frågor kommer vi återigen att gå mot en katastrof.

Det är anledningen till att jag, när ni, herr Sarkozy, till exempel säger att det behövs hjälp för att återuppliva bilindustrin, inte förstår att det samtidigt finns en önskan hos tyskarna att införa rabatter för bilindustrin med avseende på koldioxid, det vill säga att faktiskt införa en prisnedskränkingslagstiftning, och dessutom ge dem pengar. Bilindustrin. Särskilt den tyska bilindustrin, som har gjort den största vinsten under de senaste 10 åren. Det är den som ska investera medel i skatteparadis. Vi ska alltså ge pengar till Mercedes, BMW och Audi för att de sedan ska placera dem i skatteparadis. Jag motsätter mig detta.

(Applåder)

Jo, verkligen, för herr Schulz, när ni talade alldeles nyss till era kolleger från högern talade jag till mina kolleger från högern och från vänstern – både socialdemokrater och kristdemokrater – som ställde sig bakom den tyska bilindustrins lobbyverksamhet för att inskränka klimatkriterierna. Jo, det är verkligen sant, herr Schulz.

(Applåder)

Utifrån detta ... jo, detta stämmer verkligen. Ni kan gömma er i denna fråga, herr Socialdemokrat, ni kan gömma er, men det var ovärdigt för er politik.

Jag vill fortsätta på denna punkt. Jag vill fortsätta med en mycket viktig fråga, den om tillväxt (*talat med mikrofonen avstängd*). Var tysta, det är jag som talar. Enligt min uppfattning är det viktigt, när man säger "tillväxt", att man nu talar om en viss sorts tillväxt och hur den ska uppnås. Eftersom staten nu har förvärvat aktier i bankerna – som en del av nationaliseringen osv. – rör den debatt som nu bör föras hur vi ska investera. Hur och varför ska vi investera?

Det är en debatt om innebörd. Om vi investerar i miljöförstöring, ja, då gör vi samma sak som vi gjort tidigare. Det är anledningen till att vi, som ni med rätta sa, måste diskutera en europeisk återupplivningsplan, men en europeisk miljövänlig återupplivningsplan, som gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen kallar för en *Green Deal*, och inte bara vad som helst.

Avslutningsvis vill jag säga två saker. Vad gäller skatteparadis – ni har varit finansminister – redovisningsskyldigheten måste ändras. Med detta menar jag att ett skatteparadis måste redovisa de pengar som har investerats för ursprungslandet när en person, ett företag eller en bank ska investera pengar i ett skatteparadis. Att redovisa det som inte ... Öppenhet är en början när det gäller att hantera företag som använder skatteparadis. Detta är ett viktigt beslut som skulle innebära framsteg.

Slutligen vill jag tala om klimatpaketet. Herr Sarkozy, Graham Watson har rätt, ni har organiserat en institutionell kupp. Det har ni gjort genom att tillkännage att ett beslut som detta skulle fattas av Europeiska rådet, som måste fatta det enhälligt. Ni har öppnat ett ormbö med de tyska, italienska och polska vetona i stället för att låta saker vara som de var, det vill säga med omröstning av parlamentsutskotten, med att kommissionen intar en ståndpunkt och med rådet (miljö). Vi hade möjlighet att besluta om ett klimatpaket genom medbeslutande, med omröstning med kvalificerad majoritet. Genom att förkasta det i december eliminerade ni medbeslutande och omröstning med kvalificerad majoritet. Ni kommer att få betala ett mycket högt pris för detta, för nu är ni utelämnad till vetot i de länder som jag nyss nämnde.

Jag stöder följaktligen er vilja i fråga om Europa, er energi i fråga om Europa, när det gäller att vi måste gå framåt och att Europa måste bli oberoende. Men samtidigt skiljer sig våra åsikter i hög grad, på ett betydande sätt, när det gäller frågan "hur", när det gäller europeisk demokrati och miljöinnehållet i fråga om behovet av återupplivning.

(Applåder)

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi vill uttrycka vårt fulla stöd för det som rådets ordförande sagt. Vi uppskattar det arbete som utträttats av ordförandeskapet under dessa svåra månader och välkomnar de förslag som lagts fram. Vi vill trots detta påminna kommissionens ordförande om att han, när han gör vissa påståenden, som vi mycket väl kan stödja, tar på sig ansvaret för den riktning som tas av vissa ledamöter av kommissionen, inklusive kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor, vars kommentarer om paraffinfrågan inte har hjälpt till att förbättra säkerheten eller att lugna marknaden.

Vi hade också velat att kommissionen svarade snabbare på derivat, produkter som har tvingat många medborgare, förvaltningar och medlemsstater på knä. Nicolas Sarkozys kommentarer slår an en sträng hos dem av oss som vill ha ett Europa som inte har en ny ordförande var sjätte månad, utan en ordförande som kan agera som företrädare för ett verkligt enat – inte homogent, men enat – Europa som kan arbeta enat för att identifiera problem och utforma strategier för att bekämpa, och framför allt lösa, dem. Denna kris är utan tvekan systematisk, men för att bekämpa en systematisk kris måste vi utforma ett nytt system och – med all respekt för er, herr Sarkozy – ombilda den globala kapitalismen.

Vi kanske borde säga någonting mer. Vi borde säga att en fri marknad inte innebär extremliberalism, och att ett system som ska grundas på kapital i dagens värld måste bestå av en kombination av sociala och liberala överväganden. Vi har banker som gått omkull och banker som håller på att gå omkull. Hur mycket mer hade inte Europeiska centralbanken kunnat göra om vi hade genomfört ert förslag, herr rådsordförande, redan innan er mandatperiod inleddes, om att bygga en närmare förbindelse mellan politiska direktiv och ekonomiska drivkrafter. Det är omöjligt att hantera ekonomin utan en politisk vision i vilken de mål som ska nås anges.

Vi hoppas att Europeiska centralbanken i framtiden kan få större kontroll över kvaliteten på det finansiella systemet, men vi vill inte se det avstängt i fullständig isolering. Jag vill avsluta med att tala om hur mycket det gläder mig att pakten för invandring och asyl har antagits. Äntligen har vi gemensamma regler på ett område som påverkar oss alla och där vi borde uppträda särskilt enat. Vi hoppas att straffrättsliga och civilrättsliga påföljder kan harmoniseras i fråga om vissa brådskande frågor för att bekämpa profitörer och personer som riskerar konsumentens säkerheten och följaktligen ekonomins stabilitet. Tack herr ordförande! Vi önskar er lycka till med ert arbete.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Aldrig under Europaparlamentets historia har vi behövt reagera på en multidimensionell kris av sådant djup och sådant allvar, och man kan inte låta bli att frukta att det värsta inte är över.

Först och främst befinner sig några länder i söder, som i princip är partner till Europeiska unionen, på avgrundens rand: utöver livsmedels-, miljö- och energikrisen har vi finanskrisen. Dessa länder har ingenting att göra med denna, men den drabbar dem hårt. Sjunkande intäkter, sjunkande investeringar, sjunkande tillväxt: dessa länder är de som förbises mest i fråga om internationella ansträngningar, till en sådan grad att generaldirektören för FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO), Jacques Diouf, var tvungen att påpeka att bara 10 procent av de katastrofmedel som utlovats av stormakterna i juni har tilldelats hittills. De som försöker rensa upp i kapitalismen har verkligen mycket att göra.

Tillväxtländerna för sin del påverkas av krisen, men det är ännu inte möjligt att bedöma de sociala följderna av detta. Alldeles i vår närhet hotas en stat som för inte länge sedan framhölls som en förebild, Island, av att ruineras. Inom unionen brottas nya medlemsstater som t.ex. Ungern – som inte ens kan investera sina statsobligationer med lång löptid längre – med oerhört allvariga problem som kommer att leda till upppoffringar för befolkningen som saknar motstycke. Helomvändningen har också varit anmärkningsvärd i länder som t.ex. Storbritannien, Irland och Spanien, som alldeles nyss togs upp som exempel. Chocken har varit stor överallt. Detta riskerar att bli fallet också i Frankrike om lågkonjunkturen ytterligare förvärrar ett i synnerhet spänt socialt klimat, med enorma nedskärningar i jobb, en nedgång i offentliga utgifter, finansiellt svultna lokala myndigheter och privatiseringsprojekt inom offentliga tjänster.

Ni kanske anser att detta är en annan fråga. Det är det inte, för om alla våra länder hotas av en social kris av omfattbara dimensioner beror detta på en utvecklingsmodell som folket i dag betalar ett högt pris för. Modellen utformades i Förenta staterna och i Storbritannien, men Europeiska unionen gjorde den helt till sin egen med ett störtande av de internationella maktbalanserna för drygt 20 år sedan. Sedan dess har det varit denna modell som kommissionen har matat oss med, månad efter månad, och det är denna modell som genomsyrar våra fördrag, domstolens rättspraxis och en rad av våra politiska områden.

Det, herr Sarkozy, är anledningen till att jag inte kan instämma i er diagnos om det fördärv som för närvarande gnager på våra samhällen. Den gnista som startade elden kan verkligen spåras tillbaka till New York, men det bränsle som fattade eld finns lika mycket i Europa som i Förenta staterna, och alla de politiska ledare som under de senaste 20 åren har arbetat på en strategisk förändring av Europas riktning är skyldiga våra medborgare en förklaring. De får inte tro att de kommit undan i dag genom att ha vidtagit åtgärder – åtgärder som ändå är nödvändiga – i fråga om rapporteringsstandarder, finansiell övervakning av kreditvärderingsinstitut eller fallskärmsavtal.

Utöver detta är det dock systemets kärna som måste förändras: pengar för vinst och vinst för pengar, denna fruktansvärda spiral som orsakar nedvärdering av arbete, löneminskning, ransonering av sociala utgifter och slöseri med planetens resurser samt marginalisering av en enorm del av den globala befolkningen. Index ljuger inte: endast 2 procent av de monetära transaktionerna rör i dagsläget produktion av varor och tjänster, och 98 procent rör ekonomi. Att angripa roten till problemet innebär från och med nu att ta itu med de alltmer drastiska kriterierna för ekonomisk avkastning, som är helt oförenliga med det icke-diskriminerande främjandet av mänskliga förmågor och med en verkligt hållbar utveckling.

Ett Bretton Woods II värt namnet bör också syfta till att införa gemensam kontroll över penningmängdens ökning världen över, dvs. att ersätta den ogrundade internationella gemensamma valuta som är dollar med en sann internationell gemensam valuta, utformad för att tjäna som hävstång för att rätta till de oacceptabla orättvisor som destabiliserar världen och bidra till en balanserad utveckling av mänskligheten och planeten. Vi befinner oss så långt ifrån detta att det i detta skede är bättre att undvika ett överskott av superlativ om de radikala reformer som är på gång, om inte de europeiska ledarnas plötsliga benägenhet att vilja förändra världen inspirerats av prins Salinas motto i "Leoparden" av Lampedusa: "Allt måste förändras på det att ingenting förändras." De riskerar dock ett brutalt uppvaknande inom en inte alltför lång framtid.

(Applåder)

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag riktar mig till ordföranden för rådet. Det var er egen energi, dynamik och initiativförmåga som sände er till Georgien och Ryssland för att försöka nå ett avtal. Ni gjorde det på egen hand. Ni agerade inte på Europeiska unionens vägnar. Det är en villfarelse att tro att ni gjorde det. Inget möte med rådet hade ägt rum, det fanns ingen resolution och inget mandat. Ni gjorde detta i egenskap av Frankrikes president, och det gjorde ni bra.

Men om ni föreslår att detta ska vara den modell som vi ska fatta beslut om utrikesfrågor efter i framtiden – tanken att en permanent ordförande eller en permanent utrikesminister ska fatta improviserade beslut om utrikespolitiken för oss alla, och göra detta utan hänvisning till nationella regeringar eller nationella parlament – så måste svaret bli: nej tack så mycket.

Vad gäller den ekonomiska krisen gläder det mig mycket att er ursprungliga plan att alla ska lägga ihop sina pengar föll. Det var bra att irländarna, grekerna och tyskarna agerade efter egna nationella intressen. Vad som skedde vid toppmötet var mer ett fall av nationalstater som höll med varandra – vilket är bra och vilket gläder mig.

Jag har inte hört en enda person i dag erkänna att den ekonomiska krisen lika mycket som någonting annat är ett misslyckande i lagstiftningen. Det är inte en brist på lagstiftning: handlingsplanen för finansiella tjänster har medfört en skur av lagstiftning under de senaste tio åren. Det har varit till skada för konkurrenskraften på platser som t.ex. London och har inte skyddat en enda investerare. Så jag ber er att inse att mer lagstiftning inte är svaret. Vi måste tänka över vad det är vi har gjort.

Jag anser att vi måste börja agera i vårt eget nationella intresse. Det faktum att våra banker inte kan betala ut utdelning under de kommande fem åren, medan de schweiziska bankerna kan göra det, visar att man kan ta sig igenom ekonomiska kriser mycket lättare om man har den flexibilitet och anpassbarhet som det innebär att befinna sig utanför Europeiska unionen än om man sitter fast mitt i den.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr rådsordförande och herr president för Republiken Frankrike! Vi diskuterar den lindrande vård som ska ges till de sjuka, men vi är mycket diskreta när det gäller orsakerna till sjukdomen. Hur kan det komma sig att ingen EU-institution kunde förutspå denna kris? Varken rådet, kommissionen eller Europeiska centralbanken. Inte ens Europaparlamentet eller någon av medlemsstaternas regeringar. Det stämmer att krisen förutspåddes av några få ekonomer, som t.ex. nobelpristagaren Maurice Allais, och ansvariga politiker, till största delen sådana som delar våra politiska åsikter, däribland, återigen, Jean-Marie Le Pen. Olyckligtvis är det ett fall av "en ropandes röst i öknen".

Krisen beror uppenbarligen på det euroglobalistiska systemet, okontrollerad frihandel och den fruktansvärda separationen mellan ekonomisk fiktion och de verkliga effekterna av våra dalande ekonomier och industrier, som i framtiden skulle kunna bli mål för nationella fonder i tredjeländer som gynnas av den nuvarande situationen. Också ert arbete, herr Sarkozy, vittnar om unionens missanpassning: ett möte den 4, inte den 27, på lördagen den 4 oktober. Ett bilateralt sammanträde med enbart Tyskland den 11 oktober. Ett sammanträde för bara 15 av Eurogruppens medlemmar. Ett möte med den amerikanska presidenten för att övertyga honom om att organisera ytterligare ett möte, som teoretiskt sett är utformat för att på ett radikalt sätt förändra hela systemet, till vilket, om vi har förstått det rätt, endast 6 av de 27 EU-medlemsstaterna, Förenta staterna, Japan, Ryssland, Indien och Kina bjöds in.

Jag vill inte föregripa nyttan med dessa möten. Jag säger bara att detta är en återgång till bilateral eller multilateral diplomatik, och det visar tydligt, med tanke på unionens oförmåga att reagera, att Europeiska unionen, med sin härva av byråkratiska regler och sin tvingande önskan om makt som den inte har förmåga att utöva, har sett sina bästa dagar som system. Europeiska rådets rapport är ett intyg på detta om man läser mellan raderna. Era initiativ ratificeras, Europeiska centralbanken ombes i förtäckta ordalag att lossa en aning på järngreppet om Maastrichtkriterierna, men ingenting beslutas.

Ni nämnde situationen i Georgien och era ansträngningar, men hur kommer det sig att ni inte förstår att det unilaterala erkännandet av Kosovos oberoende banade väg för Abchaziens och Sydossetiens oberoende? Hur kan ni rättfärdiga den obegränsade utvidgningen av Nato när själva Warszawapakten har upplösts?

Vi bör följa en annan väg än denna. En väg som omfattar ett radikalt uppbrott från det internationalistiska systemet och ett fullständigt ifrågasättande av de så kallade fördelarna med en samhällsomfattande blandning av människor, varor och kapital. Ett entydigt försvar av vårt oberoende och vår identitet innebär inte att vi isolerar oss, utan det är snarare en förutsättning för att vi ska kunna återfå vårt inflytande i världen.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Tack för ert stöd, herr Daul. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har alltid trott på ett skyddande Europa, och ni själv har varit delaktig i en dialog med våra ryska grannar. Det var en visionär utgångspunkt: Ryssland har energin, och Europa har tekniken. Ryssland står inför ett allvarligt demografiskt problem – landet förlorar omkring 700 000 personer varje år, över ett territorium som är dubbelt så stort som Förenta staterna. Jag betraktar inte Ryssland som Europas obehagliga fiende. Jag tror tvärtom att det i framtiden kommer att bli nödvändigt att lägga grunden för ett gemensamt ekonomiskt område mellan Ryssland och Europeiska unionen, vilket också skulle vara det bästa sättet att få dem att röra sig i riktning mot de värderingar av respekt för mänskliga rättigheter och demokrati som vi värdesätter i Europa.

Jag vill tillägga att anledningen till att vi ville stödja bankerna var för att skydda spararna. Det fanns en rad strategier. Vissa länder – jag kommer att återkomma till detta senare – ville skydda och garantera bankernas produkter. Jag kämpade för att vi skulle skydda och garantera bankerna själva, så att vi sedan kunde låta dem göra sitt arbete, och er grupps stöd var av avgörande betydelse för oss.

Jag vill avsluta med att säga att er uppmaning att ratificera Lissabonfördraget var helt rätt, och det är vidare knappast aggressivt att be människor att agera konsekvent: man kan inte säga att man inte röstade för att man var rädd att förlora en ledamot av kommissionen om man, genom att vägra att rösta, tvingar fram ett bevarande av ett fördrag som innebär en minskning av kommissionens storlek. Jag respekterar allas åsikter, men jag kan inte instämma i motsägelser. Man kan inte höra till de starkaste förespråkarna för en europeisk utvidgning och samtidigt hindra Europa från att inrätta institutioner för en utvidgning. Vi har sett hur mycket det har kostat Europa att utvidgas utan en fördjupning. Vi får inte upprepa samma misstag.

Herr Schulz! Ni säger att jag talar som en europeisk socialdemokrat. Det kan så vara, men ni måste erkänna att ni inte riktigt talar som en fransk socialdemokrat.

(Applåder)

Ärligt talat skulle jag inom den splittrade socialdemokratin ställa mig på Martin Schulz' sida, utan att tveka. Jag vill dock säga en sak till: hela meningen med EU är att vi tvingas kompromissa. Det är vad Schulz och jag gör nu. EU, dess institutioner och politik kommer en dag att antas och tillämpas av regeringar till vänster och till höger – det är växlingens gång. Det europeiska idealet kan inte – och detta är vad som gör det så fantastiskt – bara reduceras till en fråga om vänster och höger.

Det är tur, herr Schulz, att män som ni kan erkänna att andra, som inte befinner sig på er politiska sida, inte nödvändigtvis måste ha fel bara för att de inte befinner sig på er sida. Och jag vill också säga till er, och till er grupp, att jag i egenskap av ordförande för rådet, även om min partilojalitet ligger hos PPE-DE, verkligen har satt värde på den socialdemokratiska gruppens ansvarskänsla i sitt agerande när man valt att gå vissa vägar. Att reducera EU till en debatt mellan vänstern och högern är en synd mot den europeiska kompromissen, mot det europeiska idealet, även om en sådan debatt existerar. Jag anser följaktligen inte att ni ger upp era principer när ni stöder ordförandeskapet, lika lite som jag ger upp mina när jag värdesätter stödet från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet.

Jag ska gå ännu längre. Schulz säger att detta är en historisk uppgift, och han har helt rätt. Han säger, liksom Joseph Daul, att denna kris skulle kunna innebära en möjlighet. Ni har helt rätt. Och när ni säger "aldrig mer" har ni, återigen, helt rätt. Detta är inte en fråga om kristdemokrat eller socialdemokrat; det är en fråga om sunt förnuft. Vems är felet att vi befinner oss här? Å andra sidan instämmer jag inte i tanken att det bara är högerregeringar som har gjort misstag under de senaste 30 åren och att vänsterregeringar alltid har haft rätt: det skulle vara att skriva om en smärtsam historia på båda sidor.

Jag vill tillägga, beträffande era kommentarer om Angela Merkel, att de såvitt jag vet har val i Tyskland, och jag betraktar följaktligen hennes ord som en valplattform. För min egen del har jag välsignats med Merkels solidaritet och vänskap, och jag vill återigen berömma hennes agerande under den tid då hon innehade ordförandeskapet. Dessa sex månader långa ordförandeskap är en del av en sammanhängande enhet, och jag har haft stor fördel av mina företrädares ansträngningar, däribland Merkels.

Herr Watson! Jag har den största respekt för både er och era idéer, men även om ni kan läsa det finstiltat, utan glasögon tydligen, verkar det som om ni inte har lyckats göra det i dag, för vad står det i den texten? Den innehåller en uttrycklig hänvisning till slutsatserna från Europeiska rådets möten i mars 2007 och mars 2008. Och vad framgår av dessa två rådsbeslut? Jo, att klimatförändringspaketet kommer att antas genom medbeslutande med Europaparlamentet. Texterna utgör delar av en sammanhängande enhet, herr Watson.

Vad var det alltså som jag försökte uppnå? Det kanske var ett misstag. Jag ville få ett slut på Europeiska rådets offentliggörande av 50-sidiga kommunikéer som ingen läser, och därför föreslog jag att kommunikén skulle bestå av 8 sidor. Om man vill hålla sig till en kortare kommuniké är det bättre att inte följa det vanliga förfarandet med att sammanfatta slutsatserna från tidigare rådsmöten för att dölja bristen på nya beslut av det aktuella rådet. Jag anser följaktligen att medbeslutandet täcktes av hänvisningarna till dessa två tidigare rådsmöten. Ni vill att detta ska bekräftas, och det ska jag gärna göra, men jag kan fortsätta ytterligare, herr Watson.

När det gäller energi- och klimatförändringspaketet vet, upprepar och anser jag att det kommer att behövas ett stort engagemang från Europaparlamentets sida för att det ska gå igenom. Jag ville bara göra en sak i oktober, och det var att försöka bevara samförståndet inom Europeiska rådet eftersom ni, vilket ni nog går med på, om jag hade kommit till Europaparlamentet med ett beslut av Europeiska rådet som helt enkelt innebar att vi i vilket fall som helst inte skulle nå ett avtal före december, med rätta skulle ha sagt till mig att jag "brutit mot vad som beslutades i Europeiska rådet 2007 och 2008. Jag har inte ifrågasatt energi- och klimatförändringspaketet, jag har kämpat för det, och jag motsätter mig inte ett medbeslutande, jag insisterar på det. Detta sa dessutom både jag och ordförande José Manuel Barroso till våra kolleger i Europeiska rådet.

Herr Cohn-Bendit! Ni är verkligen i toppform. Ni har sagt "ja" till mig fem gånger och "nej" bara två – jag är van vid sämre resultat. Ert stöd i fråga om ordförandeskapets beslutsamhet och vissa av dess åtgärder är i ärlighetens namn välgörande. Jag vill också säga er att jag anser att ett ordförandeskap för kommissionen och ett ordförandeskap för rådet som är så engagerade som dessa är i att försvara energi- och klimatförändringspaketet förtjänar De grönas stöd. Vi håller inte med varandra om allt, men jag kan inte tänka mig att ni, De gröna, skulle bekämpa ett ordförandeskap för kommissionen och ett ordförandeskap för rådet som engagerar sig helt och hållet för att anta energi- och klimatförändringspaketet. Vi kan säkerligen åtminstone enas om en del av det. Ni är en vald företrädare, jag är en vald företrädare, och det är inte skamligt att erkänna att jag behöver er och att ni också behöver mig. Det är förmodligen mer smärtsamt för er än för mig, men så ligger det till. Ni uppmanade mig också att försöka mig på lite självkritik. Ni har helt rätt, det måste jag verkligen göra, och jag är inte den ende.

(Skratt och applåder)

Slutligen, vad gäller den institutionella kuppen, kommer jag att ge samma svar som till Graham Watson. Daniel Marc Cohn-Bendit kommer inte att misstycka. Kan denna kris, och försvaret av miljön, å andra sidan vara en möjlighet för tillväxten? Enligt min uppfattning har ni helt rätt – ni kallar det "grön tillväxt" och jag kallar det "hållbar tillväxt", men det går inte att förneka. Jag vill också säga att miljöbonusen på bilar har visat detta. Frankrike är ett av de enda länderna där det inte går sämre för bilindustrin. Hur kan det komma sig? För att miljöbonusen har hjälpt landet att sälja fler rena än förorenande bilar. De gröna kanske anser att frasen "ren bil" är chockerande, men för oss är den oerhört viktig. Miljöprogrammet *Grenelle de l'Environnement*, som jag hoppas kommer att röstas igenom enhälligt i Frankrike, däribland av socialdemokraterna, visar att Frankrike är starkt engagerat i detta vägval. Enligt min uppfattning skulle det verkligen vara ett misstag av historiska proportioner om Europa missade båten när det gäller energi- och klimatförändringspaketet.

Tack, fru Muscardini, för ert stöd. Ni nämnde invandrings- och asylpakten, och det gläder mig, för ingen talar om tåg som kommer i tid, men det är verkligen otroligt ovanligt för EU att alla 27 medlemsstater har lyckats nå ett avtal om en pakt. Det råder naturligtvis fortfarande vissa oklarheter, och vi skulle naturligtvis ha velat gå längre, men ändå. Vem hade kunnat förutse att ni alla här skulle ha klokheten att, tillsammans med staterna, enas om en europeisk pakt för invandring några månader före ett val till Europaparlamentet? Tro mig, det är det enda sättet att förhindra att extremisterna i våra enskilda länder tillåts dominera ett ämne som förtjänar intelligens, humanitet och beslutsamhet. Därför är jag tacksam mot er, fru Muscardini, för att ni tog upp denna fråga.

Herr Wurtz! Ni sa att vi inte har kommit fram till samma diagnos, och det stämmer verkligen. Ert anförande var dock, som alltid, mycket genomtänkt i ordval men oerhört överdrivet i innebörd. Saker och ting blir inte mindre chockerande om man säger dem på ett mjukt sätt: det är inte så mycket orden som är viktiga utan vad som ligger bakom dem. Även om jag är övertygad om att kapitalismen behöver reformeras vill jag säga till er, herr Wurtz, att kapitalismen aldrig har orsakat så stor social, demokratisk eller miljömässig skada som det kollektiva system som ni har stött under så många år. Allvarliga ekologiska katastrofer, herr Wurtz – ni borde lyssna till vad Cohn-Bendit säger om självkritik – allvarliga ekologiska katastrofer har inte präglat marknadsekonomi utan det kollektiva systemet. Sociala katastrofer har präglat det kollektiva systemet, och Berlinmuren upprätthölls av det kollektiva systemet, och miljontals människor har lidit fysiskt av frihetsförlust. Därför fortsätter jag att engagera mig för marknadsekonomi, frihandel och kapitalismens värderingar, men inte till förräderi av kapitalismen.

(Applåder)

Vi kan båda titta tillbaka på 1900-talet, och ni kan vara övertygad om att utslaget inte kommer att falla till förmån för de idéer som ni lojalt har stött i årtionden. Ni säger åt mig att vakna, men, i all vänskap, herr Wurtz, skulle det oroa mig att råda er att inte tänka för mycket på vad som skedde under 1900-talet, för seriösa män som ni skulle då inse att de har stött system som är fjärran från deras ungdoms ideal.

Herr Farage! Jag hade inget mandat – det går inte att förneka – men det hade uppriktigt sagt inte heller de ryska trupperna när de gick in i Georgien.

(Applåder)

Ni är en av de människor som i årtal har fördömt EU för bristen på politisk vilja. Jag hade ett val: jag hade kunnat efterfråga allas åsikt och inte vidta några åtgärder, eller agera och därefter se om de andra ställde sig bakom mitt handlande. Jag föredrar att agera. Äntligen, herr Farage, ett Europa som ni vill att det ska se ut. Det är sant att det är jag, vilket inte är lika bra, men det är fortfarande i grund och botten det Europa som ni har hoppats på och bett om. Jag vill tillägga att jag, tillsammans med Bernard Kouchner på ett demokratiskt sätt försäkrade mig om att Europeiska rådet godkände de beslut vi hade fattat.

En sista punkt: när irländarna – och jag dömer inte i saken, med tanke på hur allvarlig krisen var – fattade beslutet att garantera alla sina bankers produkter, exklusive europeiska banker och filialer, var det tur att kommissionen var där och plockade upp skärvorna. Vad hände? På 24 timmar förlorade City samtliga likvida tillgångar, eftersom de likvida tillgångarna naturligt nog togs ut ur City till förmån för de banker som den irländska staten, som på egen hand hade beslutat att garantera 200 procent av sin BNP, garanterade. Det framgår tydligt att vi behöver varandra: om vi inte hade samordnat vår reaktion skulle alla länder ha gått in i en spiral av "vem kan ge störst garanti", och folkets besparingar skulle ha gått till det land som gav störst garanti, till nackdel för de övriga. Ni är en sådan ståndaktig försvarare av Storbritannien – men det var i alla fall EU som gjorde det möjligt att återställa Citys jämvikt, inte Storbritannien ensamt.

(Applåder)

Slutligen, herr Gollnisch, är ni den enda i världen som anser att EU inte är till någon nytta. Det finns två möjligheter: endera har världen fel och ni har rätt, eller så är det tvärtom. Jag är rädd att det, återigen, är tvärtom.

(Livliga applåder)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman! Vi har redan bevittnat några ideologiska debatter, och de har varit mycket intressanta. Jag för min del anser inte att detta är rätt tillfälle för mig att gå in i debatten, men jag tror att det kommer att finnas tid till det senare. För närvarande fokuserar jag mer på omedelbara, brådskande svar på krisen.

Jag vill i vilket fall som helst säga följande: vår analys av orsakerna till krisen visar tydligt att det har förekommit regleringsbrister, framför allt i Förenta staterna. Det fanns ingen reglering i vissa sektorer på denna marknad, och det var vad som utlöste krisen. Vår analys visar emellertid också att den underliggande orsaken till krisen utan tvekan är knuten till vissa grundläggande obalanser som står att finna i både USA:s ekonomi och i den globala ekonomin.

Sanningen är – som många ekonomer har betonat och fortsätter att betona – att det skulle vara svårt att upprätthålla den sortens skuldsättningsnivåer som vi ser i Förenta staterna, och att det är de länder som har störst skulder som är de största konsumenterna, medan länderna med större reserver konsumerar minst.

Här föreligger grundläggande problem i fråga om obalans i skuldsättningen, det offentliga underskottet. Kort sagt så kanske denna ekonomiska kris inte hade inträffat om Förenta staterna hade haft en stabilitets- och tillväxtpakt: när de makroekonomiska grunderna är stabila har vi en mycket större chans att stå emot sådana här problem med luckor, brister, i lagstiftningen.

Det stämmer att det också förekommit regleringsproblem. Inte för att finansmarknaden inte är reglerad – tvärtom, det är förmodligen den mest reglerade sektorn inom ekonomin, till och med i Förenta staterna. Inte för att vi inte har lagstiftning i Europa – tvärtom, vi har många förordningar inom denna sektor. Det stämmer dock att det rådde brister i övervakningsmekanismerna som, bör vi komma ihåg, huvudsakligen är nationella system.

Detta är ett område där Europeiska kommissionen och Europeiska centralbanken inte riktigt har någon befogenhet – övervakningsmekanismerna är huvudsakligen av nationell natur. Det stämmer också att vi måste undersöka vad vi kan göra ur lagstiftningssynvinkel, och i detta avseende välkomnar jag Europaparlamentets ansträngningar. Det stämmer att Europaparlamentet i många år nu har lagt fram utmärkta betänkanden om några av dessa frågor, och vi är beredda att samarbeta med er.

Vi bör emellertid inte glömma bort att precis som "ingen människa är en ö" så är ingen institution en ö, och kommissionen samarbetar med både parlamentet och rådet i dessa frågor. Låt oss tala klarspråk: för några veckor sedan – inte år, inte månader, utan veckor – skulle det ha varit omöjligt att ändra vissa av dessa bestämmelser eftersom vissa av medlemsstaterna, som ni mycket väl vet, skulle ha motsatt sig detta i grunden. Det är sanningen i det hela.

Det är anledningen till att vi måste förstå att det nu råder villkor som gör att vi kan genomföra vissa förändringar – samstämmiga förändringar, hoppas jag – inte bara för reform i Europa utan också så att Europa kan lägga fram globala reformer av det finansiella systemet.

Den andra frågan relaterar till "klimatförändringspaketet", och jag skulle vilja tacka er, mina damer och herrar, för era kommentarer och för ert stöd. Först och främst vad gäller den institutionella frågan – jag anser att president Nicolas Sarkozy redan har förklarat detta mycket tydligt, men låt mig säga detta på kommissionens vägnar – så flätar vi inte samman respekt för väletablerade beslutsprocesser, i synnerhet medbeslutandeförfarandet och den centrala roll som Europaparlamentet spelar, med behovet av stark enighet bland medlemsstaterna om någonting så viktigt som klimat- och energipaketet. Dessa två aspekter är varken oförenliga eller motsägelsefulla, utan kan komplettera varandra. Jag kan försäkra er om att vi arbetar aktivt och outtröttligt vid sidan av ordförandeskapet för att nå en ambitiös men balanserad kompromiss med parlamentet.

Jag måste vara fullkomligt ärlig mot er i detta läge, och jag kan tala om att vi, om det inte vore för president Sarkozys ledarskap och – jag är nog berättigad att säga detta – också kommissionens bidrag, inte skulle ha nått enighet i Europeiska rådet om att hålla fast vid de målsättningar som vi antog för ett år sedan.

Sanningen är att regeringar – naturligt nog – blir mer defensiva, klokare, inför en finansiell situation som den vi befinner oss i nu. De vill kanske falla tillbaka på några mindre ambitiösa ståndpunkter. Och det är en utmaning som vi måste anta tillsammans eftersom jag verkligen anser att det skulle vara tragiskt om EU övergav sina ambitioner i fråga om kampen mot klimatförändringarna.

Det skulle vara tragiskt eftersom den huvudsakliga invändning som människor har mot paketet är att vi skulle göra en uppoffring utan att andra skulle göra det. Men om vi vill att andra ska följa vårt exempel får vi i detta skede inte ge någon indikation på att vi trappar ned på våra ambitioner. Det är just i en tid som denna som vi måste hålla fast vid de mål på "tre gånger tjugo" som vi satte upp förra året, och det är anledningen till att budskapet måste vara mycket starkt. Jag vill berömma den roll som president Sarkozy, och också alla medlemmar i Europeiska rådet, spelat. Jag vill också uttrycka min tacksamhet mot förbundskansler Angela Merkel. Det var under hennes ordförandeskap för ett år sedan som vi antog dessa mål, och jag hoppas att vi inte kommer att urvattna våra ambitioner nu.

Jag vill också säga detta – det är intressant, herr Schulz. Jag kan inte göra annat än ställa mig bakom det som just sagts. Jag tror verkligen att vi kan ha olika politiska åsikter och olika ideologier men att vi – särskilt i en situation som den vi befinner oss i nu – måste enas, inte gå åt olika håll.

Enligt min uppfattning kan ingen politisk kraft i denna kammare göra anspråk på monopol på europeiska idéer. Under hela EU:s historia har det varit bidrag från kristdemokraterna, socialdemokraterna, liberalerna och andra till höger och till vänster om mitten som har skapat det politiska Europa.

Jag förstår den politiska debatten, och jag vill verkligen inte bagatellisera betydelsen av den ideologiska debatten, men jag anser ändå att det, i en situation som denna, är värt mödan att skapa en plattform för enighet för alla som tror på EU:s ideal och som anser att Europa måste spela en allt större roll i världen. Det är trots allt så att världen – inte bara européer utan hela världen – hoppas att EU ska lägga fram vissa lösningar.

Ni kan vara övertygade om att det är i enighetens anda – med respekt för de olika politiska krafterna naturligtvis, men, om jag får säga så, bortom de olika partipolitiska ståndpunkterna – som vi, de tre institutionerna, kommissionen, parlamentet och rådet, kommer att kunna samarbeta för att göra vårt Europa starkare.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det har under förmiddagen med rätta framhållits att Europeiska unionen har visat sin förmåga att agera under två stora kriser. Detta har inletts med förtroende i resten av världen och för Europeiska unionens roll, och unionen har återvunnit medborgarnas förtroende. Detta är främst tack vare ordföranden för rådet. President Sarkozy! Detta är en prestation som ni med rätta kan vara stolta över.

Det är naturligtvis inte svårt att föreställa sig att president Nicolas Sarkozy skulle ha vidtagit energiska och kreativa åtgärder även om han inte hade varit ordförande för rådet. Men faktum är att han är ordförande för rådet, och hans åtgärder har följaktligen gynnat Europeiska unionen. Det är helt i sin ordning.

Vi bör visserligen inte glömma att det beror på turen att han är ordförande för rådet just nu. Men Europeiska unionens förmåga att hantera kriser bör inte vara beroende av turen. Det innebär att vi behöver Lissabonfördraget. Detta är ännu ett argument för att låta fördraget träda i kraft, och jag är övertygad om att fördraget har ett brett stöd i Europaparlamentet.

Vi har av återhållsamhetsskäl inte framhållit detta tydligt och klart ännu, men jag anser att det är dags att förklara att parlamentet står bakom Lissabonfördraget och det skulle vara bra om parlamentet kunde lyckas med att låta det träda i kraft före valet till Europaparlamentet. Detta har vi inte befogenhet att göra, men det är enligt min uppfattning vår ståndpunkt.

Martin Schulz har analyserat den ekonomiska krisen, identifierat orsakerna till den i systemet och, utan vidare, bestämt lagt skulden på de konservativa, liberalerna och kristdemokraterna. Herr Schulz! Vilken enkel världsbild ni presenterar, tveklöst på grund av valet till Europaparlamentet. Ni är mycket medveten om att graden av välbefinnande här i Europa, som man inte känner till i större delen av resten av världen, den höga graden av social trygghet, de ojämförliga nivåerna av miljöskydd, de relaterade tekniska framstegen och, inte minst, den grad av personlig frihet som hör ihop med alla dessa prestationer baseras på den sociala marknadsekonomi och inte på socialistiska idéer. Vi får inte glömma detta. Det är inte fel på själva systemet, men vissa av aktörerna i systemet har gjort fel, och de måste ställas till svars. För att detta ska ske behöver vi en ny lagstiftning.

Jag vill framföra en kommentar om energi- och klimatförändringspaketet. Jag vill också på gruppens vägnar framhålla att målen i detta avseende är obestridda, men att vi måste diskutera metoderna. Vid en tidpunkt då handeln med utsläppsrätter enligt kommissionens beräkningar kommer att kosta 70-90 miljarder euro per år, som måste skaffas fram av de berörda parterna, kan vi inte på allvar tro att hela denna struktur kommer att förbli opåverkad av den ekonomiska krisen och krisen inom realekonomin. Av denna anledning vill vi framhålla att vi kommer att fortsätta att engagera oss starkt i målen. Jag anser dock att det är lämpligt att överväga och debattera frågan noggrant och grundligt för att se till att vi inte gör några misstag i fråga om lagstiftningen och, framför allt, att de berörda parterna involveras. För att lyckas med detta behöver vi tid, och vi måste se till att vi tar oss den tid som krävs.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi lever i rörmokarnas era: de polska rörmokarna influerade till Frankrikes "nej" till konstitutionsfördraget, och rörmokaren Joe valde mellan Barack Obama och John McCain. Till och med våra stats- och regeringschefer måste ägna sig åt rörmokeri och täppa till de ständigt brustna rören i ett internationellt finansiellt system som befinner sig i total kollaps. Våra regeringar har utrustat sig med en IKEA-liknande utrustning, en verktygslåda som borde göra att varje enskild stat kan tråckla ihop en särskild lösning för varje specifik situation. Men som varje hemmfixare vet är IKEA:s planskisser hopplöst obearbetade: det finns risk för att IKEA-metoden är otillräcklig för användning på den internationella ekonomin. Ordförandeskapet har gjort vad man kunnat, med andra ord använt sig av krishantering, vilket president Nicolas Sarkozy har betonat. Våra regeringar har lyckats täppa till den rad med läckor i det internationella finansiella systemet som är så inbördes förbundet att funktionsodugligheten har blivit global.

Rörmokeri har dock sina begränsningar: vi måste ta itu med den internationella ekonomins arkitektur. Om vi vill omforma finansvärlden så att den tjänar realekonomin finns det inget behov av att inrätta ytterligare en högnivågrupp. En lågnivågrupp med ansvar för att registrera förslagen från forumet för finansiell stabilitet skulle vara fullt tillräckligt. Detta forum rekommenderade exempelvis 2001 en bättre spridning av de risker som bankerna tog. Europaparlamentet har vid ett flertal tillfällen visat på de uppenbart idiotiska handlingar som begåtts inom internationell ekonomi, men detta uppmärksammades inte. Vid EU-toppmötet gjordes det anspråk på en beslutsamhet att lära sig en läxa av krisen och att få alla dem som var inblandade i det finansiella systemet att agera mer ansvarsfullt, inklusive i fråga om ersättning och andra incitament. Det kommer att hållas en internationell konferens där allt detta ska diskuteras. Kommer det alltså att sluta med ett nytt Bretton Woods? Det verkar tveksamt. Röster höjs redan för att varna för en överdriven lagstiftning, däribland inom ordförandeskapet. Kommissionsledamot Charlie McCreevy blir allt mer provokativ: han vill inte ha någon lagstiftning om tak för investeringsfonder. Medan Europeiska rådet vill lagstifta om guldgossarnas oerhörda bonusar satsar McCreevy sina pengar på den självreglering som gällt under de senaste åren. Medan till och med Henry Paulson kräver en bättre reglering av marknaderna anser kommissionsledamot McCreevy att, jag citerar, "det föreligger en verklig risk för att önskemål med goda avsikter att ta itu med misslyckanden på marknaden omvandlas till hastig, klumpig och kontraproduktiv lagstiftning". De Charlie McCreevys som existerar i denna värld förbereder oss redan inför nästa spekulativa bubbla, som jag förutser kommer att utformas runt andrahandsmarknaden för handel med utsläppskvoter. Under tiden går realekonomin in i en lågkonjunktur. Detta är inte rätt tid att trappa ned på våra ambitioner när det gäller miljön, men det är inte heller rätt tid att ensidigt förändra den enda europeiska industrisektor som är öppen för internationell konkurrens.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! I denna tid av global ekonomisk kris tar Europa de första stegen i egenskap av politisk aktör. Och under ert ordförandeskap, under det franska ordförandeskapet, har stats- och regeringscheferna fattat rätt beslut. Jag anser också att den europeiska planen är mer genomtänkt än Paulsonplanen, och jag hoppas att den kommer att kunna begränsa skadan.

Nu måste vi uppenbarligen gå längre. Den reform av det globala finansiella systemet som vi alla hoppas på och ber ska bli möjlig kommer bara att bli möjlig – jag är fullkomligt övertygad om detta – om Europa är i stånd att tillkännage sin närvaro, och för att detta ska ske måste vi finna nya resurser. Vi kommer att behöva inrätta en europeisk finansmarknadsmyndighet och en europeisk bankkommitté. Vi behöver en europeisk tillsynsmyndighet som, vid den tidpunkten, kommer att kunna tala med de amerikanska tillsynsmyndigheterna, och vi måste kunna sätta stopp för skatteparadisen på vår egen kontinent om vi vill att våra ansträngningar för att försvara denna idé på en global nivå ska vara trovärdig.

Vi behöver också ett europeiskt gensvar om vi ska kunna möta den ekonomiska och sociala krisen. Vi behöver en gemensam handlingsplan för att hjälpa våra medborgare, så att vi i morgon kan investera i icke-förflyttningsbar verksamhet – t.ex. tung infrastruktur eller en plan för att se till att byggnader uppfyller miljöstandarderna. Vi kommer att behöva en ekonomisk styrning av euroområdet – det är verkligen dags

för det. Men vi kommer dessutom att i framtiden vara tvungna att tänka på, definiera, stödja och inspirera till en modell för europeisk utveckling som är etisk, human, socialt ansvarsfull och hållbar i ordets fulla bemärkelse.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Herr talman! Det gläder mig att vi har gett oss själva mer tid att anta ett mer balanserat beslut om en minskning av koldioxidutsläpp. Med det system som kommissionen föreslagit fördelas kostnaden för införande av restriktioner mycket ojämnt. I systemet anges att länder vilkas energiproduktion baseras på kol kommer att vara tvungna att ådra sig kostnader som kan uppgå till miljarder euro per år. De flesta av dessa länder hör till de fattigaste i unionen. Det är något som t.ex. polacker, som skulle förlora stort på detta, helt enkelt inte kan förstå. Det är viktigt att komma ihåg att vi knappast föregår med gott exempel genom att vara de enda i världen att införa ett sådant system och på så sätt försvaga grundvalarna för vår egen ekonomi.

Den ekonomiska krisen får inte heller tjäna som förevändning för att åsidosätta situationen i Georgien. Vi bör komma ihåg att Ryssland har över tre gånger så många trupper i de omstridda områdena nu än vad de hade den 7 augusti. Ryssland driver en politik som går ut på ett fullbordat faktum i förhållande till Ossetiens internationella status, och man har inte genomfört fredsavtalet. Landet har på så sätt förbrukat sin rätt att vara partner till Europeiska unionen.

Sammanfattningsvis vill jag som en lättsammare anmärkning påpeka att jag, ju oftare ni, herr Sarkozy, deltar i Europaparlamentets sammanträden, blir alltmer osäker på vem jag helst vill höra tala, er eller er fru. Men även om jag inte alltid håller med om det ni säger så måste jag säga att ni verkligen livar upp stämningen i kammaren när ni säger det. Jag vill gratulera till denna prestation.

Philippe de Villiers (IND/DEM). - (FR) Herr president! Jag har bara en minuts talartid, men jag vill säga att ni under denna ekonomiska kris själv har lyckats upphäva de institutionella dogmerna: Bryssel, Frankfurt, konkurrensen, Maastrichtkriterierna, det globala frihandelssystemet, förbudet mot statligt stöd till företag, och framför allt till banker, och så vidare.

Ni hänvisade nyss till frågan om nationella fonder, som är mycket viktig för framtiden för att rädda våra företag om de hamnar, eller snarare befinner sig, för det gör de, på den absoluta botten. Men som läget är skulle Lissabonfördraget – som Europas ledare, och framför allt ni, försöker hålla vid liv – ha hindrat er från att göra det ni nyss har gjort. Det innehåller ett förbud mot alla restriktioner av rörlighet för kapital, ett förbud mot all inblandning och allt politiskt inflytande på Europeiska centralbanken och, framför allt, ett förbud mot allt statligt stöd till alla företag.

Jag har en enkel fråga: vad ska ni välja, herr Sarkozy? Vill ni ha bakbundna eller fria händer? För att ha fria händer behöver ni inte Lissabonfördraget, utan ett fördrag i vilket det tas hänsyn till de läxor som vi nu lär oss allihop.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) Jag ställer mig bakom Europeiska rådets slutsatser att Europeiska unionen måste sträva efter att, tillsammans med sina internationella partner, få till stånd en fullständig reform av det finansiella systemet. Situationen kommer att fortleva i åtminstone 10 år, och det är vanliga människor som kommer att få betala för alla misstag. Beslut om öppenhet, globala lagstadgade normer i fråga om gränsöverskridande övervakning och krishantering måste fattas snabbt.

Statligt stöd inom ramen för enskilda länder får inte tillåtas snedvrida den ekonomiska konkurrensen, exempelvis genom diskriminering till förmån för filialer till de banker som ägs av en centralbank i en annan medlemsstat. Det bör emellertid inte heller förekomma några oproportionerliga likviditetsflöden från filialerna till moderbankerna. Jag är för en snabb förstärkning av de bestämmelser med vilka kreditvärderingsinstitutens verksamhet och övervakningen av denna styrs. Vi behöver också ett snabbt beslut om bestämmelser med vilka säkerheten i fråga om handpenning styrs, i syfte att ge konsumenterna ett bättre skydd.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). - (ES) Herr talman! Jag vill tillkännage de punkter som jag instämmer respektive är oense med ordförandeskapet på, och dessutom tala om vad som enligt min uppfattning saknades i ordförandens anförande.

Jag instämmer i att krisens ursprung inte är begränsat till krisen på högriskmarknaden i Förenta staterna. Jag ställer mig bakom principen i det som Alan Greenspan nu kallar skedet av "irrationell entusiasm". Jag håller med om att marknaderna har misslyckats eftersom man har misslyckats med regleringen, varigenom regeringarna har varit tvungna att komma till undsättning. Jag håller med om att detta är en global kris, och jag instämmer följaktligen i behovet av ett Bretton Woods som vissa kallar för Mark II och andra för Mark

III. President Nicolas Sarkozys hänvisning till det nuvarande systemet påminner mig en hel del om det som general Charles de Gaulle gjorde innan det första Bretton Woods misslyckades, före "överlämnandet" av Fort Knox, när president Nixon beslutade att upphäva möjligheten att växla US-dollar mot guld.

Av den anledningen måste vi fastställa en europeisk diplomatik, en eurodiplomatik, där EU uppträder enat och "ser om sitt eget hus". Att "se om sitt eget hus" innebär dock att fortsätta att utveckla finansmarknaderna – i detta fall privatmarknaderna, så att de uppnår en lämplig storlek – och reflektera över den rättsliga ramen.

Vad gäller Europeiska centralbanken håller jag med om att den har gjort det bra. Den har agerat snabbt, men också oberäkneligt. Den har ändrat bestämmelserna om löptider och garantier tre gånger, medan bankerna är i behov av säkerhet i sin finansiering.

För det andra är penningpolitiken – låneinstans som sista utväg – fortfarande centraliserad. Men banktillsynen är fortfarande decentraliserad.

Är det inte dags att besluta om huruvida vi vill utveckla artikel 105 i fördraget, som ger Europeiska centralbanken större tillsynsbefogenheter?

Jag håller helt med i frågan om ekonomisk styrning. Medan vi deltar i denna ideologiska dans bör vi komma ihåg att Marx sa att när den ekonomiska strukturen förändras måste också den politiska överbyggnaden förändras.

Vi klarade av Maastricht, men vi har inte rätt ut den institutionella arkitekturen.

Innan vi genomför Lissabon måste vi bestämma vilka formler som kommer att göra det möjligt för oss att göra framsteg i denna fråga.

För det tredje, och detta är mycket viktigt, har jag ett mycket specifikt önskemål. Den finansiella ekonomin måste sättas mot realekonomin. Herr president! Avsluta inte ordförandeskapet utan att först anförtro kommissionen med den särskilda uppgiften att inrätta en Lissabon+-agenda som måste träda i kraft den 1 januari 2011 och som måste omfatta en översyn av finansieringsramarna.

Jag har ett sista citat. När det gäller den ideologiska frågan sa en spansk filosof – Miguel de Unamuno – en gång att han var antiklerikal till försvar för kyrkan. Jag motsätter mig en fullständig avreglering av marknaden. Enligt min uppfattning är ordförandeskapet och jag eniga i detta avseende.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – (EN) Herr talman! Denna kris hade kunnat undvikas: det rör sig inte om en oundviklig naturlag. Det är en lång historia som jag har inte tid att gå in på, men en sak är säker för närvarande: låt oss lära oss av våra misstag och låt oss samarbeta. Låt oss behålla drivkraften.

President Sarkozy! Ni är så energisk, men se till att behålla denna energi nu, för hur brådskande det än var att undvika att våra banker kraschade så är det nu lika brådskande att få till stånd en bättre lagstiftning och förebygga att denna lågkonjunktur hänger kvar. Jag ber er, och också kommissionens ordförande, i dag att göra följande åtaganden.

För det första: ge oss en julklass i förskott, ordförande Barroso – konkreta förslag om en ny och bättre lagstiftning. Jag är övertygad om att ordföranden för rådet, president Nicolas Sarkozy, höll med mig när han bad er att i dag åta er att svara på detta betänkande av Europaparlamentet med följande konkreta förslag: det handlar inte bara om att reglera bankerna, utan också om att reglera hedgefonder och privat kapital. Det är det första åtagandet.

Det glädde mig mycket, president Sarkozy, när ni inledningsvis nämnde detta enkla faktum på Camp David, för hedgefonder och investmentbolag försöker nu hitta på att de inte har någonting att göra med den ekonomiska krisen. Det är helt enkelt inte sant. De har verkat med omåttliga skulder och girighet under många år, så lova mig i dag att alla aktörer kommer att regleras. Annars har vi inte lärt oss av våra misstag.

För det andra: jag skulle kunna ta upp en rad detaljer, men jag vill bara få ett svar från kommissionens ordförande José Manuel Barroso – jag ber er att åta er att genomföra Europaparlamentets förslag om reglering av marknaden.

Den sista punkten vill jag rikta till president Sarkozy. Ni och jag – och vi alla – anser att detta är en tid då Europeiska unionens öde avgörs. Ge inte vanliga människor intrycket att Europeiska unionen är oförmögen att undvika en lågkonjunktur som kommer att drabba miljoner och åter miljoner av oskyldiga arbetstagare. Det är anledningen till att jag vill upprepa det som ni själv sa: låt oss samarbeta. Jag har tillgång till vissa

beräkningar, och jag anser att vi bör be kommissionen att bekräfta att om vi samarbetar och bara investerar 1 procent mer varje år i infrastruktur, i utbildning, i arbetsmarknadspolitik och i investeringar i privata företag under de kommande fyra åren så kommer det att leda till 10 miljoner fler arbetstillfällen. Enligt min uppfattning är detta ett mål värt att satsa på, och jag hoppas verkligen att ni, president Sarkozy, kommer att åta er att förverkliga detta i december eller dessförinnan. Det är nu eller aldrig.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (FR) Herr talman, herr Barroso, herr Sarkozy! Jag har redan haft två tillfällen i utskottet för utrikesfrågor att tala om hur mycket jag beundrar ert agerande under krisen mellan Ryssland och Georgien, och jag vill säga det igen i dag. Jag känner samma beundran för ert agerande i fråga om den ekonomiska krisen och de följder som denna medför för oss.

Vad gäller Ryssland vill jag dock säga att det inte är helt lugnande att läsa i rådets slutsatser att det tydligen har beslutats att förhandlingarna om en ny pakt eller strategisk allians med Ryssland kommer att fortsätta oavsett vad som sker, även om rådets och kommissionens slutsatser beaktas. Jag tycker inte att detta är lugnande alls eftersom jag, även om jag å ena sidan, liksom ni, president Sarkozy, är övertygad om behovet av att fortsätta hålla kontakt med Ryssland, inte anser att vi bör ge dem intrycket – det är jag säker på att ni inte kommer att göra – av att ingenting har hänt, och att allt kommer att fortsätta som vanligt.

Jag är övertygad om att ni, och detta ber jag om på min grupps vägnar, kommer att vilja tala om tydligt för Ryssland när ni åker till toppmötet i Moskva att saker och ting verkligen inte kommer att fortsätta som vanligt och att vi kommer att vara oerhört vaksamma i detta avseende.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Robert Gwiazdowski, en expert vid Adam Smith-institutet, har offentligt tillkännagivit i skrift att Monty Kaczyńskis flygande cirkus hade flugit tillbaka från Bryssel, men att det inte alls framgick tydligt varför den hade flugit dit till att börja med. Kostnaden för de polska skattebetalarna för att skicka sin president till Bryssel var omkring 45 000 euro. Jag vill ställa följande fråga till er, president Sarkozy. Varför lät ni en politiker som inte var medlem av den polska regeringsdelegationen delta i debatterna? Ingen vet riktigt vad den personen gjorde där. Dessutom har Lech Kaczyński fått ett betydande stöd från extremistgrupperingar i Polen. De aktuella grupperingarna kan till och med beskrivas som fanatiska. Vidare talar Kaczyński såvitt jag vet bara polska. Han är oförmögen att uttrycka sina åsikter på ett främmande språk. Jag skulle därför tycka att det vore mycket intressant att få veta hur ni lyckades tala med honom. Kan ni vara vänlig att förklara för kammaren exakt vad Lech Kaczyński gjorde på Europeiska rådets toppmöte, och vad ni personligen diskuterade med honom?

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi har diskuterat globaliseringsfällan, *le piège de la mondialisation*, i över 12 år, och nu har den smält igen. Herr rådsordförande! Jag skulle vilja framföra ett praktiskt förslag. Jag föreslår att ni inrättar en professur i finansmarknadernas historia. En sådan skulle möjliggöra en detaljerad undersökning av hur det kommer sig att vi befinner oss i det läge som vi befinner oss i för närvarande. Jag vill, i samma anda som Martin Schulz, säga: "aldrig mer", med vilket han förmodligen menade "inte en gång till", med andra ord, något sådant här får aldrig hända igen. "Aldrig mer" skulle betyda: låt oss gå lika långt igen. Det får inte ske.

Med en sådan professur skulle vi kunna fastställa i vilken grad skulden ligger hos de konservativa, motiverade av en överdriven amerikansk nyliberalism, och i vilken grad den ligger hos socialdemokraterna, som inte har insisterat i tillräcklig mån på en social balans. Ta tillfället i akt att lära från historien så att vi kan inrätta en djärv europeisk socialdemokrati och inte nöja oss med de triviala fördelar som Lissabonfördraget efter vad som påstås skulle ha medfört, trots att detta inte ens stämmer.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Konflikten mellan Georgien och Ryssland och den ekonomiska krisen har båda utgjort möjligheten för Europeiska unionen att tillkännage sin närvaro på världsarenan som en fullfjädrad, förstklassig politisk aktör.

Tack vare er beslutsamhet, herr Sarkozy, har EU lyckats mötas för att finna samordnade, effektiva och snabba svar. Europeiska unionen har under dessa kriser visat att man verkligen existerar, och man har demonstrerat sitt mervärde.

Vad gäller exempelvis invandring var principen "var för sig" inte längre på modet. Europeiska rådets antagande av pakten för invandring och asyl, på initiativ av det franska ordförandeskapet, utgör ett betydande steg framåt.

När det gäller kampen mot klimatförändringar måste EU sätta upp konkreta mål för sig självt och visa sina globala partner vägen. Ni har redan talat om denna fråga, herr Sarkozy, men vi hoppas att denna

överenskommelse kommer att vara så balanserad som möjligt, för våra länders ekonomiska situationer, som är mycket instabila för närvarande, måste beaktas. Men vi måste också undersöka frågan om vilken typ av tillväxt som vi ska välja inför framtiden.

Nu behöver Europeiska unionen Lissabonfördraget mer än någonsin för att kunna möta de utmaningar den står inför. Vi förstår irländarnas oro, men att låta detta dödläge fortsätta är inget alternativ. Irland måste lägga fram ett förslag till lösning vid Europeiska rådet i december: många av oss kräver det.

Under de senaste veckorna har vi med stolthet sett ett starkt politiskt Europa som, enat under svårigheterna, har visat sina partner en beslutsam hållning och som man har lyssnat till på den internationella arenan. Vi hoppas att denna nya europeiska mentalitet kommer att bli regel och bestå. Lissabonfördraget är den bästa lösningen vi har för att uppnå detta.

Martin Schulz (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vet inte enligt vilken artikel i arbetsordningen jag får ordet, men tack för att ni gett mig möjlighet att tala.

President Sarkozy! Jag utgick ifrån att ni talade här i egenskap av ordförande för Europeiska rådet, och jag svarade i egenskap av ordförande för en grupp i Europaparlamentet. Jag hade inte intrycket av att tala till Frankrikes president, för om jag haft det kan jag försäkra er om att mitt anförande skulle ha låtit helt annorlunda, eftersom det inte är någon skillnad mellan mig och mina franska socialdemokratiska kolleger.

Nicolas Sarkozy, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Först och främst var det helt naturligt att Martin Schulz svarade. Som jag förstår det gjorde han det som privatperson. Käre Martin! Jag ber om ursäkt om jag sårade er när jag jämförde er med en fransk socialdemokrat.

(Applåder)

Jag menade det inte som en förolämpning, men jag erkänner villigt att det viktiga är hur den man riktar sig till tar det. Därför tar jag tillbaka min kommentar, herr Pöttering. Schulz kan också tala som en fransk socialdemokrat.

Herr Nassauer! Tack för ert stöd. Ja, vi behöver Lissabonfördraget, och för att säga min mening kommer jag att kämpa ända till den sista minuten av det franska ordförandeskapet för att övertyga människor om att Europa måste utforma institutioner för 2000-talet. En politiker är en person som axlar sitt ansvar. Jag stödde Lissabonprocessen, och jag kommer att kämpa för att se till att vi når en avslutning av Lissabonprocessen. Jag vill upprepa en sak: om vi inte får Lissabonfördraget kommer vi att ha Nicefördraget, som innebär ett slut på ny utvidgning, vilket skulle vara mycket beklagligt. Låt oss därför hoppas att alla kommer att axla sitt ansvar.

Herr Nassauer! Jag förstår vad ni menar med att klimatförändringspaketet kräver mycket arbete. Jag är mycket medveten om detta, men vi får inte ge upp våra ambitioner, för jag är övertygad om att det är lättare att nå en kompromiss om en stor ambition än om en liten. Det kommer att vara lättare att nå en kompromiss om ett ambitiöst förslag än om ett mer begränsat, och det skulle vara ett misstag om det slutade med att vi, för att försöka göra alla till viljes, stod där med en helt obegriplig gemenskapspolitik. Vi måste vara medvetna om denna risk.

Herr Goebbels! Ni talade om römokeri och arkitektur, och jag räknar verkligen med Luxemburgs stöd så att finansstrukturen kan omformas i grunden, både inom och utanför vår kontinent.

Jag har dock en invändning. Detta är inte kritik, och ännu mindre en attack: det är bara en kommentar.

Marielle De Sarnez uttryckte det mycket väl: vi kan inte bekämpa en viss praxis utanför vår kontinent, och ändå tolerera en sådan praxis på vår kontinent. Så är det. De som anser sig vara måltavlor är verkligen förmätna. Jag riktar mig för egen del inte till någon särskild person; det skulle jag aldrig drömma om.

Fru De Sarnez! Tack för att ni sa att vi har fattat rätt beslut. Jag vill säga att jag personligen stöder ert förslag om en europeisk tillsynsmyndighet: det vore vettigt. Varför kan vi inte inrätta en sådan genast? För att vissa mindre länder anser att man genom att försvara sina egna tillsynssystem försvarar sin nationella identitet. Jag klandrar inte någon. Därför, fru De Sarnez, anser jag att vi när allt kommer omkring kommer att behöva en europeisk tillsynsmyndighet och att vi till dess åtminstone måste få till stånd en samordning mellan europeiska tillsynsmyndigheter. Det är den strategi som vi föreslår, tillsammans med kommissionen, och enligt min uppfattning är det den enda realistiska strategin eftersom vi annars kommer att hamna i ett dödläge.

Ni nämnde också behovet av en europeisk ekonomisk styrning och en europeisk ekonomisk plan. Ni gör rätt i detta, men jag vill, i anknytning till ert anförande, protestera mot begäran, som inte gjordes av er, om att jämställa alla eventuella europeiska ekonomiska initiativ med ett ökat underskott. Jag vill säga med eftertryck att det får vara nog nu. Vi har rätt att tala fritt. Det är möjligt att förespråka en europeisk ekonomisk politik utan att förorda ett ökat underskott, och vi kommer inte att kunna samordna politiken i Europa genom att helt enkelt kräva en återhämtning.

Vi – jag säger inte ”ni” – får inte lägga ord i varandras mun som vi gjorde förr i tiden på dem som vågade ha en åsikt om penningpolitiken: det är möjligt att förespråka en annorlunda penningpolitik utan att ifrågasätta ECB:s oberoende. Jag vill säga följande: det är möjligt att vara för en europeisk strukturell ekonomisk politik utan att förorda ett ökat underskott. Låt oss sluta säga att vissa har rätt och vissa har fel. Den europeiska debatten måste i stället vara en verklig debatt, och ingen har monopol på sanningen.

Då och då måste vi – och detta kan vara den enda punkt som jag instämmer med Philippe de Villiers på – ta ett steg bort från de dogmer som i så hög grad har skadat idén om Europa, dogmer som har ännu mindre legitimitet med tanke på att de ofta inte är ett resultat av beslut som fattats av demokratiska, och följaktligen legitima, organ. Mitt eget europeiska ideal är tillräckligt starkt för att den europeiska demokratin ska vara en sann demokrati. Grupptänkande, dogmer, vanor och konservatism har gjort stor skada, och jag vill ta tillfället i akt att säga mer om detta i anknytning till ett annat ämne.

Herr Szymański! Jag vill säga att jag helt och fullt förstår Polens problem, i synnerhet ekonomins beroende, på upp till 95 procent, av kol. Jag anser dock att Polen behöver EU för att modernisera sin gruvindustri och att vi mycket väl kan komma överens med Polen när det gäller rent kol. Dessutom behöver Polen hela Europa för att modernisera sin gruvindustri. Vi behöver Polen, och Polen behöver Europa. Det är på denna grund som vi, tillsammans med José Manuel Barroso, ska försöka finna en kompromiss med våra polska och ungerska vänner och vissa av dem som oroar sig över sin tillväxt.

Herr de Villiers! Jag har, som ni sa, upphävt dogmer eftersom jag tror på att vara pragmatisk, men ni bör uppriktigt sagt inte tillskriva Lissabonfördraget brister som det inte har. Jag vet att Lissabonfördraget inte är ett underverk. Det är inte perfekt, men förutom i Vendée så förekommer inte perfektion, herr de Villiers, i synnerhet inte när vi enar 27 länder med olika regeringar och olika historia. Ni måste ge upp tanken på det perfekta fördraget – ni vet mycket väl att ett sådant aldrig kommer att existera. Européer är pragmatiker, vettiga människor som föredrar ett inte helt perfekt fördrag som förbättrar saker och ting framför ett perfekt fördrag som aldrig kommer att existera, för det kommer aldrig att nås en överenskommelse om denna abstrakta idé.

Det är vad EU i grund och botten handlar om: att göra framsteg varje dag, för att vi ville få ett slut på krig och för att vi vill skapa ett demokratiskt område. Jag anser att ni, herr de Villiers, bör ägna er åt en annan kamp, för denna verkar bestå av att ni skapar en inbillad fiende när det står fullständigt klart under den nuvarande krisen att folket i Europa inser att samarbete är en styrka, inte en svaghet. Även någon som är så stark och begåvad som ni skulle ensam stå maktlös inför denna ekonomiska kris. Det är bättre att nå en ordentlig kompromiss med hela EU än att sitta själv i ett hörn och veta att man har rätt.

När vi talar om att ha ”fria händer”: mitt svar gäller er, herr de Villiers, och det är ett svar från en fri man, också i den franska politiska debatten. Jag anser att det viktigaste är att vi slutar svamla. Enligt min uppfattning kan bra kompromisser nås av seriösa personer som fullföljer sina idéer, och problemet med den politiska debatten i EU är bristen på idéer, vilket har påverkat oss alla, samtliga politiska grupper, som om vi paralyserades av tanken på att komma på något nytt. När Europa har gjort framsteg har det skett för att män och kvinnor vid en viss tidpunkt har brutit ny mark, och den självkritik som ni uppmanar till är något som vi alla borde ägna oss åt. Vi i Europa har länge agerat som om vi vore orubbliga föremål. Vi följde grundarna, men vi följde inte deras exempel: vi banade inte nya vägar eller kom med nya idéer. Jag tror fullt och fast att vi i detta läge måste visa prov på lite fantasi, för i slutändan är den största risken att inte göra någonting i dag, och att inte vara djärva när vi ställs inför en helt ny situation.

Herr Kozlík! Öppenhet är absolut nödvändig. I fråga om kreditvärderingsinstitut är jag av den uppfattningen att det är kreditvärderingsinstitutens inställning som har varit den mest skandalösa delen av krisen. Dessa institut gav produkter ”AAA-rating” på fredagen, och nedgraderade sedan samma produkter till ”BBB-rating” på måndagen. Vi kan inte fortsätta med detta monopol med tre kreditvärderingsinstitut, av vilka de flesta är amerikanska. Frågan om kreditvärderingsinstitutet, om deras oberoende i förhållande till vissa grupper och om förekomsten av ett europeiskt kreditvärderingsinstitut, kommer med säkerhet att vara en av de avgörande frågorna vid det första toppmötet om framtida förordningar. I fråga om ämnet konkurrens vill jag säga – till alla er som talade om konkurrens – att jag tror på konkurrens men att jag har fått nog av människor som

vill göra det till ett mål i sig, medan det i ärlighetens namn helt enkelt är ett medel för att nå ett mål. Konkurrens är ett medel för att uppnå tillväxt, det är inte ett mål i sig, och jag kommer att göra allt jag kan för att återföra detta koncept i den nya gemenskapspolitiken.

Jag tror på frihet, jag tror på frihandel och jag anser att vi bör förkasta protektionism, men konkurrens måste vara ett medel för att uppnå tillväxt. Konkurrens som målsättning, som ett mål i sig, skulle vara ett misstag: detta var min uppfattning före krisen, och det är det fortfarande efter krisen.

Herr García-Margallo! Ni har rätt i att vi behöver ett nytt Bretton Woods, för, som Joseph Daul och Martin Schulz nyss sa, är det ingen mening med att hålla ett internationellt toppmöte om allt vi tänker göra är att sätta på plåster. Det är inte värt det om vi ska ändra halva systemet.

Ni nämnde redovisningsstandarder, men ta en titt på våra banker. Till att börja med har de amerikanska redovisningsstandardernas diktatur blivit oacceptabel. För det andra beror det belopp som bankerna kan låna ut på deras egna medel och tillgångar. Om vi ser på tillgångar genom att tillämpa marknadsvärde utifrån en marknad som inte längre existerar eftersom den har destabiliserats fullständigt kommer vi att utarma bankerna, som följaktligen kommer att få det ännu svårare att göra sitt jobb. Frågan om en förändring av redovisningsstandarderna, som kommissionens ordförande tog upp, hade vårt fulla stöd – det var en brådskande angelägenhet. Jag vill också berömma Europaparlamentets lyhördhet när det gäller att rösta igenom denna förändring, för vi uppnådde häpnadsväckande snabbt enhällighet i medbeslutandeförfarandet, vilket Europeiska rådet välkomnade.

Herr Rasmussen! Kunde vi ha undvikit denna kris? Innan vi beslutar om detta måste vi enas om vad som orsakade den. Vad hände? Förenta staterna, våra allierade och vänner, har levt över sina tillgångar under de tre senaste decennierna. Förenta staternas centralbank Federal Reserve drev en penningpolitik som innebar att hålla räntenivån ovanligt låg, vilket gjorde att alla som ville låna pengar kunde göra det. Under de senaste 20-30 åren har vi burit med oss världens största stormakts oerhörda skulder, och nu är det hela världens uppgift att klara av dessa skulder.

Under dessa omständigheter måste amerikanerna axla sitt ansvar och godta följderna tillsammans med oss, men jag förstår inte hur vi, på egen hand, skulle ha kunnat säga åt dem att sätta stopp för denna strategi. Jag vill tillägga att vissa av våra banker inte längre gör sitt jobb: en banks jobb är att låna ut pengar till enskilda individer och företag, att stödja individer så att deras familj kan växa och att hjälpa företag med utökande av deras projekt och att tjäna pengar efter en viss tidsperiod. Våra banker har utvecklats i vad de kallar för handlarrum, som är spekulationsplatser, och de ansåg i årtal att det var lättare att tjäna pengar genom att spekulera än genom att investera.

Jag vill tillägga att de ömsesidiga riskfonderna har inneburit att alla våra banker sköter sig. Det finns 8 000 banker i Europa, varav 44 stycken verkar internationellt. Om vi hade tagit ansvar för att en bank gick omkull, vilket skedde med Lehman Brothers i USA, skulle hela systemet ha kollapsat. Jag vet inte hur vi hade kunnat undvika krisen, herr Rasmussen, men enligt min uppfattning hade krisen tagit kol på oss om vi inte hade reagerat som vi gjorde: det är något jag är övertygad om.

Ni säger att vi behöver förslag före jul, men vi behöver dem faktiskt före mitten av november. Jag har verkligen för avsikt att tillsammans med José Manuel Barroso ta initiativ för att se till att vi, som européer, uppträder enat vid toppmötet, och försöker uträtta ännu en sak, herr Rasmussen: vi måste enas, inte om minsta gemensamma nämnare utan om största gemensamma nämnare, för alla eventuella överenskommelser innebär en risk att vi, genom att försöka tvinga fram en konstlad enighet, kan komma att sänka våra ambitioner. Det är en risk. Jag hoppas att vi även i fortsättningen kommer att vara ambitiösa och inte sänka våra ambitioner alltför mycket, men fortfarande uppträda enat.

Jag ska inte tala om hedgefonderna igen. Jag har redan sagt att de måste regleras. Ingen finansiell institution, vare sig offentlig eller privat, bör undkomma reglering.

Fru Neyts-Uyttebroeck! Ni frågade om diskussionerna med Ryssland kommer att fortsätta trots det som skett. Naturligtvis inte, men försök sätta er in i vår situation. Ryssland stannade sina stridsvagnar 40 km utanför Tbilisi, som vi i Europa bad om. Ryssland drog tillbaka sina trupper över de gränser som gällt före krisen den 8 augusti. Ryssland tillät observatörer, framför allt europeiska sådana, och Ryssland ska, om än motvilligt, komma till diskussionerna i Genève. Om vi, med tanke på allt detta, ställer in toppmötet mellan EU och Ryssland, vem skulle då förstå EU:s politik? Ingen.

Jag vill tillägga att vi, tillsammans med kommissionens ordförande Barroso, har vidtagit försiktighetsåtgärden att inte ställa in, utan skjuta upp, toppmötet. Vad är skillnaden? Om vi hade beslutat oss för att ställa in

toppmötet skulle ett enhälligt beslut från Europeiska rådet krävs för att det skulle kunna anordnas igen, och det skulle enligt min uppfattning ha varit politiskt genant. Beslutet om att skjuta upp det gör att vi kan anordna det utan att dela ut guldstjärnor som inte förtjänats. Därför anser jag att vi med denna strategi visar fattning och är lugna och tydliga. Enligt min uppfattning hade vi inte kunnat göra annorlunda, och jag är fortfarande övertygad om att Ryssland kommer att vara en partner som vi kan föra en dialog med, som vi kan vara raka mot, men vi kan bara uppmuntra dem till utveckling om vi talar med dem. Om vi å andra sidan inte talar med dem kommer Ryssland att känna sig omringat, och våra idéer kommer att få mindre inflytande. Jag är övertygad om detta, men detta kan naturligtvis motbevisas av framtida händelser. Det är följaktligen en fråga om att ta på oss vårt ansvar.

Herr Wojciechowski! Det är inte upp till rådets ordförande att besluta vem som ska företräda Polen. Polen hade två platser vid Europeiska rådets möte, och det var upp till Polen att besluta vilka som skulle uppta dem. Föreställ er en europeisk union där ordföranden för rådet sa "nej, ni får inte komma in, men ni får komma in". Vilket slags union skulle det bli? Polen har en president – som ni uppenbarligen inte stöder – och en premiärminister. Det är deras uppgift att agera som statsmän och som européer och besluta om vem som ska företräda Polen. I slutändan lyckades vi ta oss igenom det, och i början av december kommer jag att ha tillfälle att åka till Polen, där jag kommer att säga till den polska presidenten: "Ni måste hålla ert löfte. Ni lovade att underteckna Lissabonfördraget, som ert parlament ratificerade, och ni måste hålla detta löfte." Det utgör trovärdigheten hos en statsman och politiker.

(Applåder)

Jag tror tillräckligt starkt på Polens betydelse i EU för att säga så utan att någon tar illa upp.

Herr Martin! Vi behöver en djärv europeisk demokrati. Jag känner till er kampanj. Er kampanj mot korruption och för en helt fungerande demokrati. Ni har helt rätt, men jag kan säga er att vi, tillsammans med Barroso, har visat att vi kan vara djärva. Dessutom finns det till och med personer i denna kammare som anser att jag agerade utan mandat. Om jag vore tvungen att vänta med att agera tills jag hade ett mandat skulle jag i sanning agera mer sällan.

Fru Sudre! Jag vill tacka också er för ert stöd. EU existerar, och ni har helt rätt i att detta dödläge inte är ett alternativ. Jag tror att detta är något som vi alla kan enas om. Sämsta möjliga utfall skulle vara om vi fortsatte som om ingenting hade hänt när stormen väl passerat. Det skulle innebära slutet på det europeiska idealet, och vi har inte rätt att låta detta tillfälle gå oss förbi.

Det är så att vissa är överraskade: varför håller vi ett toppmöte så snabbt? Jag ska tala om anledningen. Det beror på att vi sa till oss själva att situationen skulle kunna fortsätta att förvärras om vi väntade för länge, och vi skulle stå utan svar, i synnerhet om vi väntade tills USA:s nya president valts. Eller så skulle situationen förbättras, och sedan, nästa vår, skulle alla ha glömt bort det, och ingenting skulle förändras. Vi var alltså tvungna att hålla toppmötet, eller åtminstone det första, i november, oberoende av USA:s tidtabell.

Jag tror att jag har svarat alla som talat. Jag är också bunden till ordförandeskapets tidtabell och den presskonferens som jag ska ge tillsammans med kommissionens ordförande och Europaparlamentets talman. Jag vill be de andra talarna om ursäkt om jag inte svarat på allas frågor. Det beror naturligtvis inte på att jag inte vill, utan på att jag har ombetts hålla fast vid dagens ordning. Jag har gjort mitt bästa, och jag kommer naturligtvis att få tillfälle att återvända till parlamentet i december, om ni så önskar, och svara mer utförligt på de frågor som de som håller anföranden ställer.

Talmannen. – Herr rådsordförande! Det framgår tydligt av både anförandena och dessa applåder att ni har Europaparlamentets stöd.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag ska bara mycket kort svara på den fråga som Poul Nyrup Rasmussen ställde. Sedan måste jag tyvärr lämna er och gå till presskonferensen. Kommissionen kommer att företräddas av kommissionsledamot Joaquín Almunia.

Som jag sa tidigare kommer vi att granska alla delar av finansmarknaderna. Jag vill verkligen tacka er för de bidrag som ni personligen – och många ledamöter av Europaparlamentet – kom med i betänkandet. Vi ska titta på alla dessa förslag. Som president Nicolas Sarkozy sa nyss vill vi leda denna globala ansträngning. Vi tror att vi ska kunna genomföra en del av de här förslagen före jul, som ni vill, men vissa är mycket besvärliga tekniskt sett. Vi kommer att fatta ett beslut och bidra till den internationella debatten om alla dessa frågor, men jag tycker också att det är viktigt att vi har tekniskt sunda förslag. Ni har säkert märkt att vi har gjort allt det som har beslutats i Ekofinrådet – den finansiella färdplanen – tillgängligt för er. Det stämmer inte att

vi inte har lagstiftat om finansiella tjänster under den här kommissionens mandatperiod. Trettiofyra lagstiftningsåtgärder om finansiella tjänster har antagits inom ramen för medbeslutande- och utskottsförfarandena sedan kommissionen tillträdde, varav 19 genom medbeslutande. Det kommer att bli åtskilliga till under de närmaste veckorna och månaderna, och det första blir förslaget om kreditvärderingsinstitutet i början av nästa månad.

Låt mig ge er ett exempel när det gäller kreditvärderingsinstitutet. Låt oss vara mycket öppna i fråga om detta. Jag har personligen många gånger talat med åtskilliga regeringar om behovet av att reglera kreditvärderingsinstitutet. Svaret har varit ett klart nej. Så är det. Därför frågar jag er – några av er som kritiserar kommissionen: skulle inte ni kunna använda en del av ert inflytande hos era egna regeringar eller regeringspartier? Det skulle vara till stor nytta, för det mest ambitiösa förslag som en del regeringar övervägde för några månader sedan när vi diskuterade detta – och på det här området var kommissionsledamot Charlie McCreevy för en reglering av kreditvärderingsinstitutet – var en uppförandekod.

Man kan ju säga att detta är bra och att kommissionen har rätt att göra det. Det är sant, men när det handlar om finansiella tjänster är läget – som ni vet – annorlunda än i fråga om mycket annat. När vi befann oss i kris – och den värsta krisen var i september i år (men vi har haft den här färdplanen sedan i augusti förra året) – var det faktiskt många i våra regeringar som med kraft rådde oss att inte lägga fram förslag som kunde skapa större oro eller någon slags panikreaktion. Jag anser att kommissionen måste vara försiktig här. Vi kan inte göra tomma uttalanden i de mycket känsliga frågorna om finansmarknaderna. Det räcker inte att bara prata. Det är mycket viktigt att vi har en samordning mellan parlamentet, kommissionen och rådet på det här området. Jag kan säga att vi i Europeiska kommissionen definitionsmässigt är för en europeisk dimension i fråga om reglering och tillsyn. Det säger jag rent ut. I de fall då kommissionen inte har tagit upp de förslag som ni med all rätt har lagt fram har det inte alltid berott på att vi sov eller att det fanns en ideologisk ensidighet. Det har berott på att vi har analyserat situationen och kommit fram till att det var omöjligt, eller nästan omöjligt, att genomföra dem. Detta är någonting som jag helt ärligt vill säga er. Vi kommer att ha tid att granska alla frågorna och alla faserna i den här processen, men jag tycker att det är viktigt att ni känner till detta i debatten.

För att tala klarspråk ansåg en del av våra regeringar ännu för två veckor sedan att vi inte behövde några åtgärder på EU-nivå. Ni kanske noterade att jag skrev en artikel som publicerades i den europeiska pressen i vilken jag bad – vädjade – om åtgärder från EU:s sida, och en del av våra regeringar sa "Nej, det klarar vi på nationell nivå. Vi behöver inte någon europeisk dimension". Så låt oss försöka agera som kollektiv. Låt oss granska oss själva kritiskt, som vi alla behöver göra, men låt oss försöka undvika ett förenklat svar på en mycket komplicerad fråga. Vi är beredda att arbeta konstruktivt med Europaparlamentet och rådet för att finna bra lösningar för EU, och kanske också för resten av världen.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru talman! Jag beklagar verkligen att Hans-Gert Pöttering inte gav mig ordet när jag begärde det, för jag begärde bara replik och hade föredragit att få tala när rådets ordförande var här.

Jag är upprörd över att man vill göra de franska socialisterna till syndabockar här. Jag har aldrig någonsin varit med om att rådets ordförande ifrågasätter ett politiskt parti. Jag har aldrig varit med om att Republiken Frankrikes president förlöjligar sina landsmän på en internationell arena som denna, och därför finner jag det stötande och hade velat ha en formell ursäkt från den franska regeringen.

(Talmannen avbröt talaren.)

Robert Atkins (PPE-DE). - (EN) Fru talman! En ordningsfråga. Vi har fått ännu ett exempel på den skrattretande bristfälliga hanteringen av parlamentets angelägenheter. Det är hög tid att ordförandeskapet inser att när omröstningar ska äga rum ska de genomföras vid den utannonserade tidpunkten, och ingen är viktigare än vårt utövande av våra demokratiska rättigheter genom omröstningar. Jag ber er att vara snäll att ta upp frågan om hur vår verksamhet hanteras i presidiet, så att vi kan få till stånd förbättringar och rösta vid rätt tidpunkt och hålla anföranden med rätt längd.

(Applåder)

Talmannen. – Om ni inte har någonting emot det fortsätter vi nu debatten, herr Atkins.

Mina damer och herrar! Jag ber er att strikt hålla er till er talartid. Bli inte förvånade om jag avbryter er.

Linda McAvan (PSE). - (EN) Fru talman! Det är synd att rådsordföranden har gått, för jag hade ett budskap till honom, men jag hoppas att Jean-Pierre Jouyet vidarebefordrar det.

Det han sa om klimatförändringar i förmiddags är oerhört viktigt, och han gjorde rätt i att påminna Hartmut Nassauer om att det inte är läge att överge våra strävanden i fråga om klimatförändringarna och vattna ur de förslag som har lagts fram nu.

(Applåder)

Det har förekommit en enorm lobbyverksamhet i parlamentet och i rådet. Den började långt innan finanskrisen bröt ut i somras: den började förra året. Bläcket hade knappt torkat i Berlin när vissa började försöka vattna ur det.

President Nicolas Sarkozy efterlyste engagemang från parlamentets sida. Han kommer att få mer än engagemang: han kommer att få oss som medbeslutande. Jag vet inte varför vi ens diskuterar vikten av medbeslutande: det blir inget klimatförändringspaket utan parlamentets medbeslutande.

Vi vill ha en överenskommelse till jul. Socialdemokratiska gruppen kan binda upp sig för detta. Jag är inte så säker på vad den andra sidan säger – Nicolas Sarkozy kanske kan fråga sitt folk. Socialdemokratiska gruppen vill ha ett åtagande till jul, men inte vilken överenskommelse som helst. Vi vill ha en trovärdig överenskommelse, med balans mellan miljö, sysselsättning och konkurrenskraft.

Vi vill dock inte ha en som är den minsta gemensamma nämnaren. President Sarkozy påminde oss nyss om vad som händer om man söker efter den minsta gemensamma nämnaren. Vi vet att enskilda länder har problem – och vi kan tala om dem – men vi måste ha ett paket som är trovärdigt i de internationella samtalen, inte ett som bygger på förskjutningar i andra länder, för det är inget trovärdigt paket, och inte ett som innebär att systemet för handel med utsläppsrätter demonteras och koldioxidpriset undergrävs. Herr rådsordförande! Jag hoppas att ni tar med er dessa budskap tillbaka till Nicolas Sarkozy.

Hartmut Nassauer talade om kostnaderna för klimatförändringspaketet. I dag kastar vi ut miljarder och åter miljarder på grund av den finanskris som våra banker har drabbats av. Naturligtvis har kommissionen beräknat en kostnad för paketet, men jag vill inte komma tillbaka till medborgarna om några år och säga att vi måste hitta ännu fler miljarder på grund av att vi inte agerade mot klimatförändringarna här och nu. Pengarna är dock inte det värsta, det värsta är att liv kommer att gå till spillo över hela jorden. Låt oss visa lite politiskt mod från alla sidor i parlamentet. Låt oss gå vidare och göra överenskommelsen med rådet, och göra det före jul innan de internationella samtalen börjar.

(Applåder)

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Jag vill bara säga en sak. Kommissionens ordförande sa att Europeiska unionens svar på krisen var otillräckligt. Faktum är att svaret var kraftfullt, medlemsstaterna svarade, men de europeiska institutionerna reagerade långsamt. Detta belystes verkligen väl i kammaren i dag – när Nicolas Sarkozy gick gick också alla journalisterna. Ingen är intresserad av oss, och det beror framför allt på att vi inte lyckas reformera vårt arbetssätt. Det finns gott om utmärkta människor i både Europeiska kommissionen och Europaparlamentet, men det byråkratiska systemet omöjliggör alla initiativ. Vi reagerade på tsunamin i Asien, men i morgon ska vi diskutera en budget som har sammanställts utan någon hänsyn till att vi har drabbats av en ekonomisk tsunami i Europa. Vi skulle kunna göra någonting, göra andra prioriteringar i vår budget. Vi skulle också kunna sätta upp prioriteringar i våra parlamentsutskott, så att vi kan överleva den här krisen och uppfylla människors förväntningar. Europeiska kommissionen bör reformeras. Jag vill understryka att kommissionens strategiska funktioner bör skiljas från dess tekniska funktioner. Då skulle den fungera mer effektivt.

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Till rådsordföranden, som nu är frånvarande, vill jag säga: i morse talade ni väl om utmaningen mot vår ekonomiska framtid, som med rätta står högst på vår agenda, men med lika stor rätt och lika värtaligt gjorde ni vid toppmötet, och i dag igen, klart att ni har för avsikt att hålla fast vid tidtabellen och målen för att bekämpa klimatförändringarna. Det ni säger är grundläggande och rätt. Ni sa att klimatförändringspaketet är så viktigt att vi inte bara får tappa bort det med en finanskris som förevändning.

Det var mycket betecknande att förbundskansler Angela Merkel, trots de reella problem som hennes land och andra har, slog fast att Tyskland var för att förverkliga målen för klimatförändringarna och finna lösningar

före toppmötet i december. Om detta är den utmaning ni ger oss tror jag att parlamentet kommer att svara, på ett ändamålsenligt sätt och i god tid.

Men nu måste jag säga att fokus ligger på rådet. För att åstadkomma detta behöver vi försäkringar för de länder som har reella problem, som Polen med kolet. Vi måste vara tydliga om kriterierna för den lättare hand som vi vet kommer att reserveras för ett begränsat antal industrier och sektorer som har verkliga läckageproblem. Vi måste också vara mycket tydliga med att vårt stöd till biobränsle för transporter är beroende av att bränslen från hållbara källor kan tas fram. Annars kan vi åsamka vår miljö och människors, djurs och växters livsmiljöer obotlig skada.

Vi har skaffat oss en enorm utmaning, men vi har inte råd att misslyckas. En miljökatastrof skulle få våra aktuella ekonomiska problem att blekna fullständigt.

Som president Nicolas Sarkozy sa måste de politiska åtgärderna på båda dessa områden gå hand i hand. Vi måste bara se till – och ordföranden måste se till – att parlamentet inte blir strandsatt till följd av att rådet inte följer honom.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Fru talman! Jag är den första franska socialist som yttrar sig i den här debatten. Jag beklagar att Europeiska rådets ordförande har gått, efter att ha behagat skämta om ett stort parti i sitt stora land. Han har all rätt att göra det, men också en skyldighet att stanna kvar och lyssna på svaret: det är det jag vill påtala. Jag tycker inte heller att det är bra att Europeiska rådets ordförande försöker så splittring i en av parlamentets största grupper. Martin Schulz svarade honom. Tänk bara på vilken måltavlan är när han gör sig lustig över fransk socialism: han glömmer att fransk socialism gav Europa François Mitterrand, han glömmer att den gav oss Jacques Delors ...

(Applåder)

... och han glömmer att han till och med har lånat två socialister, Bernard Kouchner och Jean-Pierre Jouyet, för att skapa sig trovärdighet i Europa.

Lena Ek (ALDE). - Fru talman! Två saker är viktiga. Först den finansiella krisen. Det är viktigt att vi talar med en röst från Europa. Förra gången vi delade krishantering med USA var när vi skulle diskutera terrorismen. Vi importerade en mängd regler som nu känns väldigt främmande för den europeiska tanken om personlig integritet. I den här krisen måste vi ha en europeisk linje och det behövs därför gemensamma regler och normer för saker som transparens, soliditet och vilka finansiella instrument som ska användas på den europeiska marknaden. Stabilitetspakten går utmärkt att använda för detta.

För det andra – klimatpaketet. Vi har röstat om klimatpaketet i de två huvudutskotten och med stor majoritet beslutat om en linje som stöder kommissionens förslag. Vi kommer inte att backa och gå bakåt, varken när det gäller målen eller tidtabellen. Om ordförandeskapet menar allvar med att understryka både målen och tidtabellen så väntar vi faktiskt på besked om när vi kan sätta oss ned och förhandla konkret. Från parlamentets sida kommer vi att använda medbestämmanderätten och det medbeslutandeförfarande som finns i den interinstitutionella balansen.

(Applåder)

Alexander Radwan (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag skulle också hellre ha talat direkt till Nicolas Sarkozy och José Manuel Barroso, särskilt eftersom jag ville vända mig till kommissionens ordförande på grund av att vi inte har lyckats så väl med en del kommissionsledamöter de senaste åren.

Medborgarna förväntar sig att EU ska ägna sig åt viktiga frågor och inte åt trivialiteter. Martin Schulz, som just lämnade plenisalen, buntade ihop alla konservativa. Människor förväntar sig inte att vi ska vara deras förmyndare i småsaker. De vill ha mindre regler som styr små och medelstora företag och medborgare och fler åtgärder i större frågor. Jag vill understryka att Europaparlamentet redan 2003 uppmanade kommissionen att lägga fram ett förslag om kreditvärderingsinstitut. Otroligt nog har kommissionen under tiden blivit medveten om att det finns någonting som kallas hedgefonder, även om detta säkert inte gäller alla kommissionsledamöterna. Kommissionens ordförande tittar nu på detta.

Martin Schulz gjorde det väldigt lätt för sig när han sa att allt var de konservativas fel. Det är faktiskt så att rådet under många år har förhindrat alla framsteg i fråga om tillsyn, genom de tyska finansministrarna Hans Eichel och Peer Steinbrück. Jag vill påminna parlamentet om att den som i allmänhet var ansvarig för att dra ner tempot på EU-nivå – och jag ber socialdemokraterna berätta detta för sin ordförande – var Caio Koch-Weser, som nu innehar en tung befattning hos Deutsche Bank.

I framtiden förväntar vi oss att EU ska låta sina moraliska värden och prioriteringar genomsyra regleringen av finansmarknaderna. Det betyder hållbarhet, inte bara att maximera riskerna för att maximera vinsterna. Det betyder också att inrikta sig på grundprinciper, som ett medelstort företag skulle göra. Detta är någonting som vi måste införa i ett internationellt sammanhang. Det räcker inte att bara avhålla internationella konferenser. EU måste stå enat för att se till att något liknande inte händer igen på internationell nivå.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Det är en sak som slår mig när jag tittar på rådets slutsatser. Frågan om betalning nämns, med all rätt, och det är en viktig fråga som vi måste ta itu med tillsammans, och ta ansvar för. Men vi har också frågan om skatteparadisen, och där får jag intrycket att det inte står någonting i texten, inte ens mellan raderna, men jag kan ha tolkat den fel.

Rådsordföranden sa att vi måste vara ambitiösa och inte bara sträva efter den minsta gemensamma nämnaren. Jag vill uppmana honom att ha samma linje i fråga om skatteparadisen. Jag vill också uppmana ordförande José Manuel Barroso att fundera på att utvidga sin arbetsgrupp för den här krisen och ta med kommissionsledamot László Kovács, om han verkligen vill komma till rätta med de här problemen.

Slutligen ber jag kommissionen att uppmana medlemsstaterna att se över sina nationella handlingsplaner. Vad är det för mening med att vi samordnar den ekonomiska politiken på grundval av nationella program som inte ens tar hänsyn till prognoserna om att vi måste gå igenom en lågkonjunktur? Om kommissionen tar ekonomistyrningen på allvar måste den kräva att medlemsstaterna ser över sina planer mot bakgrund av de ekonomiska realiteter som de måste klara av.

Äntligen har alla sagt sitt, och i slutändan har vi ett visst mått av europeiskt samarbete, men det räcker inte. Vi har en historisk möjlighet att ge staterna verktyg för att påverka den ekonomiska politikens realiteter och medlemsstaternas ekonomiska och industriella strategier, så låt oss ta vara på den så mycket det går. Från kommissionens sida måste ni ta initiativ till att skapa en ram för hur medlemsstaterna använder förstärkningen av banker för att göra dem till instrument för den långsiktiga finansiering av investeringar som vi behöver ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr Jouyet! Europeiska rådet ägnade en del av sina slutsatser åt energisäkerhet, men den här frågan har passerat under radarn och glömts bort i debatterna. Nu är den viktigare än någonsin. Jag stöder rådets slutsatser, men det är detaljerna som räknas, och det är just dessa detaljer, och specifikationer, som saknas. Jag ska nämna två av dem.

För det första har vi frågan om EU:s förbindelser med tillverkar- och transitländerna. Tanken att utöka vår diplomati på energiområdet är helt befogad, men det är alltid viljan som saknas, medlemsstaternas vilja att ställa sig bakom det budskap som vi sänder till tredjeländer och föra en sammanhållen politik på nationell nivå till fromma för unionens gemensamma intresse. Kort sagt har vi ingen gemensam utrikes- och energisäkerhetspolitik. Den minsta gemensamma nämnaren, nämligen samordningen av våra ståndpunkter gentemot våra leverantörer och transitländer, är långt ifrån nådd och tillämplig. Så i stället för att uppträda enat gäller linjen "själv är bäste dräng", vilket framgår av en rad bilaterala avtal som försvagar vår förhandlingsposition och fläckar bilden av vår enighet utåt.

Det andra problemet är avsaknaden av europeiska projekt. Några olje- och gasledningsprojekt, som är avgörande för att vi ska kunna trygga vår energiförsörjning, nämns inte och Nabuccoledningens öde verkar nu osäkert, trots att den kallas ett högt prioriterat projekt.

Vi måste också dra lärdom av krisen i Georgien när det gäller energisäkerheten, och inrätta ett effektivt system som skyddar den befintliga infrastrukturen i transitländerna under perioder av krig eller politisk instabilitet.

Avslutningsvis påminner jag om rådets honnörsord: ansvarstagande och solidaritet. Nu återstår det för oss att vidta fler åtgärder, annars finns det risk att EU:s utrikespolitik på energisäkerhetsområdet aldrig blir mer än ord.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Fru talman! Jag vill ta upp två saker när jag nu har ordet i debatten om Europeiska rådets slutsatser.

Den första är finanskrisen. Denna har bevisat bortom alla tvivel att systemet för banktillsyn behöver förbättras radikalt. Förändringarna bör syfta till att förbättra bedömningarna av tillgångsrisker och anpassa försiktighetsåtgärder till nya finansiella instrument. Det behövs emellertid också förändringar som leder till att den procykliska naturen hos besluten om hypotekslån elimineras. Lånen ökar när fastighetspriserna stiger och minskar när de sjunker. Det är just denna mekanism som bidrar till att det uppstår spekulationsbubblor.

Den andra frågan som jag vill ta upp är klimatpaketet. Jag välkomnar rådets beslut att sträva efter en kompromiss om systemet för försäljning av tillstånd att släppa ut koldioxid. Det finns medlemsstater där 90 procent av energin kommer från kol. Om dessa länder skulle tvingas köpa 100 procent av sina tillstånd redan från och med 2013 skulle effekten på deras ekonomier bli förödande. Det sunda förnuftet och principen om likabehandling kräver att övergångsperioder införs.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! I mars 2007 under det tyska ordförandeskapet och sedan igen i mars 2008 under det slovenska ordförandeskapet förband sig Europas ledare att nå målet att minska utsläppen av växthusgaser med minst 20 procent till 2020, redan det en blygsam ambition. Låt oss inte göra oss några illusioner: om vi ska få till stånd ett internationellt avtal om klimatförändringar efter 2012 i Köpenhamn så måste vi ta ställning på ett tydligt och otvetydigt sätt genom vår lagstiftning.

Dagens internationella finansiella likviditetskris och den ekonomiska situationen har fått många att bli tveksamma till att sätta upp långsiktiga koldioxidmål eller förmå industrin att minska utsläppen av växthusgaser i erforderlig utsträckning och därmed driva EU:s ekonomi framåt mot den hållbara ekonomi med låga koldioxidutsläpp som vi så väl behöver och som, det håller jag med om, kommer att ge upphov till en tredje industriell revolution med spännande fördelar för EU som föregångare på hela den nya teknikens område.

EU:s mål för perioden efter 2012 bör dock inte sättas i samband med dagens ekonomiska kris. Jag tror att våra regeringar kommer att lyckas lösa den på kort sikt, och vi måste göra någonting nu så att kommande generationer inte får ta den värsta stöten – inklusive ekonomiskt sett – av att klimat- och energipaketet försenas. Om vi låter dem betala merparten på grund av att vi inte agerar nu så kommer historien inte att vara nådig mot oss – vi missar vårt möte med historien, som president Nicolas Sarkozy sa.

Europaparlamentet har givit mig, i egenskap av en av föredragandena för klimatpaketet, ett starkt mandat att leda förhandlingar med rådet i trepartsmötet, och jag tar detta ansvar på allvar. Vi måste hålla fast vid målen och tidtabellen och som Nicolas Sarkozy sa kommer det att krävas stora ambitioner och en del kompromisser. Jag ser fram emot ett mycket nära samarbete med både kommissionen och rådet under det franska ordförandeskapet. Jag tror att vi tillsammans kan och kommer att komma fram till en ändamålsenlig och fungerande överenskommelse om klimat- och energipaketet i december ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ieke van den Burg (PSE). - (EN) Fru talman! Det är intressant att notera att tillsyn över finansmarknaden har blivit en viktig fråga för rådet. Jag uppskattar inrättandet av en högnivågrupp med Jacques de Larosière, vilket vi i parlamentet har krävt i flera år nu.

Jag vill sända ut ett tydligt budskap: det räcker inte med bara samordning. Vi behöver verkligen institutionella lösningar. Frivilligt samarbete mellan nationella tillsynsmyndigheter på grundval av system som bygger på att man efterlever reglerna eller förklarar sig, som i förslagen i Solvens II- och kapitalkravsdirektiven, räcker inte, och forumet för finansiell stabilitet, som är ganska oansvarigt och som bara har företrädare för större länder, som har sina nationella intressen, räcker inte. Resultatet blir inte något tydligt budskap från EU. Vi behöver en enhetlig arkitektur som liknar det europeiska centralbankssystemet, som har en perfekt position för att vara domare internt och en stark röst internationellt.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Fru talman! För det första vill jag gratulera rådet till dess överenskommelse om den tredje vägen för klimatförändrings- och energipaketet. Detta är en rimlig lösning som kommer att göra det möjligt att undvika expropriering av energibolagen men ändå trygga en konsekvent konkurrens.

Sedan vill jag säga att frågan om koldioxid naturligtvis är särskilt viktig mot bakgrund av finanskrisen, för med auktionerna löper vi än en gång risken att förbigå den reella ekonomin och skapa ett nytt finansiellt instrument för spekulation som kommer att driva ut den energiintensiva industrin ur Europa. Därför vill jag än en gång be er att mycket noga överväga om en fri tilldelning av koldioxidcertifikat med ett tydligt tillstånd för 20 procent inte skulle vara vettigare än att ta pengarna från företag som behöver dem för att investera i nyskapande och forskning för att åstadkomma minskningen på 20 procent.

Vi måste få igång investeringarna, särskilt för små och medelstora företag. Därför kräver jag också att de transeuropeiska näten, särskilt på energiområdet, blir tillräckligt utvecklade och att strategier för mer ändamålsenliga åtgärder för energieffektivitet tas fram. Detta är särskilt viktigt för våra småföretag, för sysselsättningen i EU och för nettolönerna i EU.

Slutligen vill jag uppmana kommissionsledamot László Kovács att fundera på hur vi kan få igång ekonomin igen med hjälp av skattepolitiken och i synnerhet med hjälp av nya och kortare avskrivningsmöjligheter och lämpliga takbelopp. Genom att införa nya skattepolitiska åtgärder och incitament kan vi stimulera den europeiska ekonomin.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det vore inte långsökt att likna krisen på finansmarknaderna vid en orkan: när vinden väl avtar verkar lugnet vara återställt, men det tar årtal att röja upp i den förödelse som den lämnar efter sig. Så kommer det att bli med de ekonomiska och sociala konsekvenserna av den oro vi har upplevt.

Vi måste hitta en balans mellan kontinuitet och anpassning till de förändrade omständigheterna. När det gäller energipolitiken betyder detta att hålla fast vid strategiska mål om tryggad försörjning, hållbarhet och konkurrenskraft, samtidigt som vi överväger om vi måste förändra taktiken, medlen. Energin är avgörande för vårt sätt att leva och vår levnadsstandard. Energisektorn är en långsiktig industri där det tar 5, 10 eller 15 år att bygga upp ny kapacitet, och den kan självfallet inte på kort sikt klara de kortsiktiga utmaningar vi står inför. På samma sätt är hanteringen av klimatförändringar en långsiktig fråga, och det finns ingen patentlösning eller någon enkel lösning.

När det gäller taktiken finns det de som har invändningar om nivån på och tidplanen för målen i klimat- och energipaketet. Det fanns de som oroade sig för utflyttning av produktion till länder med mildare miljökrav och utflyttning av europeiska jobb långt innan finanskrisen. Vi kanske måste se över detaljerna, om så inte principen, igen.

Det som bekymrar mig mest just nu är dock det vi bör undvika att göra, nämligen att gå i fällan att reglera för mycket, för det skulle kunna leda till någonting mycket värre: en repris av depressionen på 1930-talet. Jag är mycket väl medveten om hur viktigt det är med god reglering om man vill få marknaderna att fungera väl och skapa insyn, men låt oss inte plocka den gås som lägger guldägg.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Tack vare de ansträngningar som presidenten och premiärministern i mitt land, Polen, gjorde fick det sunda förnuftet överhanden vid toppmötet i Bryssel och ett passande budskap om klimatpaketet skickades ut. Efter överenskommelserna på toppmötet, som vi har EU:s ledare att tacka för, har hotet i form av orimligt betungande miljöbetingade restriktioner som främst skulle drabba de nya medlemsstaterna minskat. Det har dock inte försvunnit helt.

Vid toppmötet behandlade man också finanskrisen. Konstigt nog hade ett mindre toppmöte där de största länderna i Europeiska unionen deltog avhållits några dagar tidigare. Detta mindre toppmöte påminde om politbyrå i Sovjetunionens kommunistparti. Det är inte rätt att de mäktigaste medlemsstaterna i unionen påtvingar övriga länder sina lösningar. Dessutom är det irriterande att man håller sig med olika måttstockar. Jag syftar på att det är acceptabelt att finansiera banker i medlemsstaterna, men inte att hjälpa den polska varvsindustrin. I det avseendet är Europeiska unionen inte olik George Orwells *Animal Farm*, där alla djuren är jämlika men en del är mer jämlika än andra.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag anser att diskussionen om vilka förbättringar av miljömässiga, sociala och andra standarder som ska göras, och i vilken takt, samt översynen av EU-regelverken, är avgörande för om vi ska kunna komma ur den ekonomiska recession som har drabbat den europeiska ekonomin. Martin Schulz förlöjligade de åtaganden som kommissionen och rådet har gjort, men parlamentet kan också bidra till att minska överregleringen i unionen. Det är just det negativa mervärdet som underminerar EU:s konkurrenskraft på global nivå. Bilindustrin, elektronikindustrin, glasindustrin, textilindustrin och andra branscher har inget behov av mer pengar: de behöver vettiga regleringsnivåer. Finanskrisen beror inte på att det saknas regelverk, utan på att kontrollmekanismerna inte fungerar. Det var därför investeringarna inte skyddades och sysselsättningen hotas. Samma sak gäller bestämmelser på global nivå. Krisen och den globala ekonomiska recessionen är ett tillfälle att ta fram ett mer fullständigt regelverk för de globala marknaderna och inte bara för de europeiska, i syfte att skapa en långsiktigt hållbar, miljömässigt och socialt acceptabel utveckling. Detta är den miljö som vi måste skapa för européerna också på global nivå. I övrigt välkomnar jag rådets överenskommelse om klimatpaketet.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Fru talman! Det vi behöver här i dag är en ny ekonomisk och social överenskommelse, ett "nytt kontrakt". Om EU inte lyckas uppnå detta kommer marknadens girighet att fortsätta att uppmuntra kontraproduktiva investeringar som innebär att dess framtid och dess arbetares och medborgares framtid intecknas.

Vad menar vi då med ett nytt kontrakt? Vi behöver ett nytt system för ekonomisk styrning, en ny roll för Europeiska centralbanken, en ny syn på den sociala staten – inte som den fria marknadens svans utan som nyckeln till utveckling. Vi behöver en ny europeisk finansiering, en grön utvecklingsfond, en seriös globaliseringsfond och naturligtvis en större budget för EU, och vi behöver ett nytt socialt Maastricht för sysselsättning och tillväxt.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru talman! Många europeiska medborgare – däribland en del som jag företräder – skulle vilja fråga José Manuel Barroso och Nicolas Sarkozy om de anser att det är rättvist att de vanliga europeiska medborgarna ska stå för kostnaderna för den här finanskrisen, i stället för de bankmän i Förenta staterna och Europa som har tjänat miljoner på att agera försumligt – eller till och med kriminellt i några fall – och som nu njuter av sina miljoner, som de har i skatteparadis eller på säkra sparkonton. De skulle också vilja fråga José Manuel Barroso och Nicolas Sarkozy om det är rättvist att européerna undergår kemoterapi när den amerikanska ekonomin drabbas av förkylning eller cancer. Ja till samarbete med amerikanerna, men nej till beroende.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman, herr Jouyet! Jag var i Tbilisi när ordföranden kom dit för att förhandla fram fredsplanen, och jag vill förstås ge honom en eloge för hans snabba agerande för att sätta stopp för det här kriget. Kriget var dock delvis vårt eget fel: under 14 år har vi varit överdrivet försiktiga. Vi teg och tittade på när provokationerna i separatistregionerna eskalerade. Det stämmer att det här kriget var en väckarklocka för EU och fick oss att inse vårt ansvar, men elden pyr fortfarande i Kaukasus och vi måste göra allt vi kan för att sätta definitivt stopp för de låsta konflikterna med tanke på säkerheten för hela Europa.

Herr Jouyet! Jag vet också att Europas länder är splittrade i fråga om Georgiens medlemskap i Nato. Själv är jag emot det. Jag ska ge er ett förslag: Jag uppmanar Europeiska unionen att föreslå att de här länderna i Kaukasus blir neutrala. Det är bara neutralitet som kan minska spänningen i förhållande till Ryssland och slutgiltigt skydda den här underregionen från nya konflikter. Neutralitet kan trygga dessa nya demokratiers säkerhet och bidra till att trygga vår egen säkerhet.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) En av huvudfrågorna vid toppmötet var den globala finanskrisen i kombination med paketet om klimatförändringar. Rådet gjorde rätt i att inrikta sig på den frågan. Däremot är det ett bekymmer att de viktiga besluten fattades tidigare, vid ett möte med företrädare för endast fyra länder. Ståndpunkten konsoliderades sedan i den så kallade Eurogruppen, och inte förrän därefter togs den upp i Europeiska rådet. Detta förfarande gör mig mycket orolig över om Europeiska rådet verkligen tas på allvar, eller bara betraktas som ett forum som formellt godkänner de beslut som en liten grupp ledare fattar. Ska vi se det som att ett EU med tre hastigheter nu praktiskt taget har uppkommit?

Mot bakgrund av den globala krisen är det också idé att ompröva de tidigare besluten om att begränsa utsläppen av koldioxid. Om de skulle genomföras omedelbart kan lågkonjunkturen förvärras ytterligare, särskilt i länderna i Central- och Östeuropa som till exempel Polen, vilket skulle få negativa konsekvenser för hela Europas ekonomi. Därför måste vi anta ett separat paket för de länder som har kol som huvudsaklig energikälla.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman! Med tanke på de svar som redan har getts ska jag fatta mig kort.

Jag vill säga till Linda McAvan att vi fullständigt håller med henne om att paketet bör vara ambitiöst, att vi hoppas att vi, om möjligt med hjälp av parlamentet, kommer att nå en överenskommelse till jul och att vi håller med om att det inte får vara vilken överenskommelse som helst. Således har vi exakt samma inställning, och vi hoppas kunna skapa en god balans mellan konkurrenskraft och hållbar utveckling.

Till Margarita Starkevičiūtė vill jag säga att det står klart att finanskrisen redan har haft stor inverkan. Vi måste fortsätta på den inslagna vägen, och det vill jag säga till andra talare också. Det är därför vi håller fast vid energi- och klimatförändringspaketet. När det gäller EU:s budget ska vi diskutera den tillsammans i morgon, i samband med er första behandling. Jag anser att kommissionens förslag är inriktat på tillväxt och hållbar utveckling och att vi nu inte får ändra på detta, men det återkommer vi till i debatten i morgon.

När det gäller John Bowis' kommentarer är det klart att vi inte kan lägga våra ambitioner i fråga om energi- och klimatförändringspaketet åt sidan med tanke på finanskrisen – det har redan understrukits. Däremot måste vi ta hänsyn till variationerna i fråga om nationella energikällor och sektoriella obalanser.

Till Bernhard Poignant och Gilles Savary vill jag för det första säga att jag är medveten om att de franska socialisterna har gjort stora insatser i debatterna i Europaparlamentet och för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, och för det andra att jag anser mig vara en av dem som bäst vet i hur stor skuld EU står till Jacques Delors och François Mitterrand. Jag tycker också att det franska socialistpartiet ibland måste basunera ut detta mer högljutt, för undvikande av vissa missförstånd. "EU handlar inte om höger eller vänster; det handlar om Europa." Det lärde jag mig av Jacques Delors, och jag vet att Gilles Savary och Bernhard Poignant håller med om detta.

När det gäller det som Lena Ek sa är vi naturligtvis ärliga i fråga om målen och tidtabellen. Vi måste se till att paketet är redo för de internationella utmaningar som EU måste ta itu med.

När det gäller det som Alexander Radwan och andra sa om finanskrisen vidtar vi förstas åtgärder för att skydda medborgarna, för att skydda spararna, och se till att de som är ansvariga för krisen vid de olika institutionerna får betala för den. Vi har redan sagt att principen om skyldighet att iaktta försiktighet bör tillämpas här. De pengar som har satsats ska användas för att skydda medborgare och sparare. De är inte avsedda som en gåva till dem som har det primära ansvaret för finanskrisen, vare sig i Förenta staterna eller Europa, för de har ägnat sig åt för mycket spekulation.

Pervenche Berès gör som sagt helt rätt i att betona bekämpandet av skatteparadis både i och utanför EU. Den frågan behandlades inte ordentligt i slutsatserna från Europeiska rådets möte, men som rådsordföranden sa kommer det fler europeiska möten – och "europeiska" är det rätta ordet. Det här är inte ett EU med två, tre eller fyra hastigheter. De här mötena är europeiska möten där vi tillsammans kan upprätta internationella system för reglering av finansmarknaden – nya internationella system – som kommer att bana vägen för bättre långsiktig finansiering av ekonomin. Jag stöder det som har sagts om behovet av mångfald i den reflektionsgrupp som kommissionen har tillsatt.

Jacek Saryusz-Wolski har helt rätt, och tar upp någonting mycket viktigt: vi har inte i tillräcklig utsträckning framhållit rådets slutsatser, särskilt när det gäller energisäkerhet. Det som gjordes i fråga om energisäkerhet vid Europeiska rådets senaste sammanträde är någonting oerhört viktigt. Samtidigt måste vi börja tillämpa det som sas om förbindelserna med producent- och transitländerna i verkligheten. Vi är helt på det klara med vilka budskap vi måste skicka ut till tredjeländer, och det måste vi självfallet ta hänsyn till i samband med dialogen med Ryssland. Vi måste också omsätta dessa slutsatser i praktiken genom att stödja sådana projekt för att diversifiera försörjningskällorna som de som har nämnts, särskilt Nabucco. Naturligtvis var det på så sätt ett slags energi-EU som skapades vid Europeiska rådets senaste möte.

När det gäller Dariusz Rosatis påpekanden måste vi, som vi har sagt, ta hänsyn till att Polen har en speciell energisituation, särskilt i fråga om kol, men det är klart att Polen också måste ta sitt ansvar i samband med förberedelserna för toppmötet i Poznań senare i år.

Slutligen håller jag helt med Avril Doyle. Vi måste känna ansvar. Finanskrisen får inte få oss att glömma det vi behöver göra åt miljökrisen, och vi får inte gömma oss bakom finanskrisen.

När det gäller det som Ieke van den Burg efterlyste behöver vi verkligen bättre institutionell samordning på tillsynsnivå. Vi måste skilja mellan tillsyn och reglering, och för tillsynsorganen behöver vi en bättre samordning på institutionell nivå.

I likhet med Paul Rübig är jag nöjd med den överenskommelse som gjordes om den tredje vägens energiförslag. Jag tycker att den är en helt tillfredsställande kompromiss. Det är väl vad jag kan säga till er. Det är också viktigt med skatteincitament för energisparande: där håller jag med honom.

För att övergå till det som Giles Chichester sa stämmer det att vi behöver strukturella lösningar både på finanskrisen – det blir utmaningen för de kommande internationella toppmötena – och för klimatförändringarna, och vi måste framför allt ha bra regelverk, inte överreglering.

När det slutligen gäller det som Ryszard Czarnecki sa står det klart att vi måste granska anpassningsmöjligheterna i en del länder, med tanke på de industriella problem som finns. Det gäller Polen och dess skeppsvarv. Vi är väl medvetna om detta.

Till sist, när det gäller det som Marie Anne Isler Béguin sa vet vi att det kommer att bli en långdragen process att lösa problemen i Kaukasus och att EU också måste vidta förebyggande åtgärder. Jag håller med henne om att vi också måste vara mer framsynta i fråga om ställningen för dessa regioner och för Rysslands grannar.

Joaquín Almunia, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Fru talman! Jag ska ta upp fyra punkter på fem minuter. För det första har EU reagerat, i enighet till slut. Vi var inte eniga när vi började, men vi svarade enhälligt vid Eurogruppens och Europeiska rådets sammanträden, och det måste vi fortsätta med. Det är det budskap som jag tror alla ställer sig bakom. En union som går ifrån att samordna stödpaket till att samordna banksystem. Det är absolut nödvändigt att samordna dessa system på EU-nivå för att inte skapa problem i vissa länder. En union i Europa utformad för global styrning av det monetära och finansiella systemet. Det är någonting som har upprepats här åtskilliga gånger, ja många gånger, på rådsnivå. För ett antal medlemsstater är detta dessutom ett nytt budskap som inte får glömmas bort nästa vecka.

För det andra håller jag helt med om att EU för att hantera ett nytt skede med bättre reglering av det finansiella systemet på EU-nivå under de närmaste åren måste spela en ledande roll på global nivå i fråga om sådana regleringar – och detta sa också kommissionens ordförande och rådsordföranden. Jag håller helt med dem av er som resolut stöder en tillsyn som är institutionaliserad, inte bara samordnad, på EU-nivå.

För det tredje håller jag helt med dem av er som talade om behovet av att anpassa de nationella reformprogrammen och Lissabonstrategin till utmaningarna i dagens och morgondagens realekonomi. Detta är för övrigt ett arbete som pågår och som kommissionen kommer att presentera för både er och rådet i december. Vidare måste vi, när det gäller denna nya dimension och anpassningen av Lissabonstrategin, ta hänsyn till den industriella strukturen och i synnerhet till små och medelstora företag, som är de främsta offren för den kreditbrist som blivit en följd av banksystemets kris.

Till sist budgeten. Vi måste självfallet använda budgeten och de nationella budgetarna utan att skapa hållbarhetsproblem för framtiden. I stället bör vi utnyttja manöverutrymmet i skatte- och budgetpolitiken, inom ramen för den 2005 reviderade stabilitets- och tillväxtpakten. Det finns stort utrymme för flexibilitet, men det finns också ett behov av att börja utforma EU:s budget – och ni är, tillsammans med rådet, budgetmyndighet. Detta är för övrigt också föremål för en reell debatt.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdagen den 22 oktober 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) De beslut som fattades vid Europeiska rådets sammanträde den 15–16 oktober 2008 har strategisk betydelse för EU:s framtid. För det första välkomnar jag diskussionerna om ratificering av Lissabonfördraget. Europeiska unionen måste genomföra de institutionella reformerna i fördraget för att se till att organisationen fungerar på ett effektivt, konsekvent sätt, med större öppenhet gentemot de europeiska medborgarna. Därför är det en högt prioriterad fråga att processen för ratificering av Lissabonfördraget fortsätter och fullbordas så snart som möjligt i alla 27 medlemsstaterna.

För det andra vill jag, som föredragande om regionalt samarbete i Svartahavsregionen och ledamot av utskottet för utrikesfrågor, understryka hur viktiga de utrikespolitiska frågorna är. Jag vill upprepa att vi snarast måste utarbeta en gemensam energipolitik för EU, i syfte att främja energisäkerhet och europeisk enighet, samt diversifiera energiförsörjningen genom ett starkt stöd till strategiska projekt som Nabuccoledningen.

Sist men inte minst välkomnar jag beslutet att förstärka EU:s förbindelser med sina grannar i öst, i det här fallet Republiken Moldavien, genom att underteckna ett nytt långtgående samarbetsavtal. Vidare måste EU fortsätta att spela en aktiv roll i Georgien samt när det gäller att lösa alla konflikterna i Svartahavsregionen.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Först och främst vill jag gratulera det franska ordförandeskapet för Europeiska unionen under Nicolas Sarkozy, Republiken Frankrikes president, till den energi, det engagemang och de visioner med vilka han fullgör sin uppgift. Om det så handlar om kriget i Kaukasus, som har undvikits, eller de åtgärder som har vidtagits för att lösa den finansiella och ekonomiska krisen, har ordförandeskapet visat hur mycket vi behöver en stark och enad europeisk union och ett stabilt ordförandeskap som kan föra fram våra värden i en värld som snabbt förändras och som har blivit mycket mer komplicerad.

⁽¹⁾ Se protokollet.

När det gäller finanskrisen och behovet av att ekonomin fortsätter att fungera som den ska anser jag att medlemsstaterna bör använda sin finansiella styrka och ingripa för att återställa förtroendet. Medlemsstaterna använder sig av det som i den privata sektorn är tillgångar som inte syns i balansräkningen, med andra ord garantier. Det är i det sammanhanget som jag skulle vilja lansera idén att överväga att införa ett globalt offentligt instrument för bedömning av stater. Detta skulle vara placerat hos Internationella valutafonden (IMF) och ha en självständig ledning som inte kan ifrågasättas. En sådan global offentlig instans för bedömning av stater skulle vara mycket användbar när det gäller att se till att de globala finanserna och världsekonomin fungerar som de ska och att därigenom också vederbörliga sociala framsteg görs.

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Europeiska rådets överenskommelse av den 15–16 oktober är en början, men den räcker inte.

Vi måste skapa en ny balans i den europeiska valutaunionen, i samklang med utvecklings- och socialpolitiken. Vi behöver en gemenskapspolitik och en ny institutionell och ekonomisk ledning för att återställa den grundläggande balansen i euroområdet ekonomi.

Skapandet av en gemensam europeisk fond måste i grunden omvärderas till följd av direkta åtgärder för att komma till rätta med kreditåstramningen, och det måste slås fast att skattebetalarna inte ska bära bördan på lång sikt. Synsättet att kreditåstramningen ska reglera sig själv, som hittills har rätt på nationell nivå, gör att det finns risk att den ekonomiska politiken och socialpolitiken nationaliseras och att vi får en europeisk ekonomi med flera spår. Denna uppsplittring av EU:s institutionella profil bör undvikas.

EU har ett unikt och historiskt tillfälle och måste skapa sin nya modell för ekonomisk och social utveckling, som vi började göra genom de politiska åtgärderna i fråga om klimatförändringar, energisäkerhet, social stabilitet och en hållbar ekonomi. När den ekonomiska krisen har klingat av bör EU vara mycket starkare på politisk och institutionell nivå, mer socialt och med en ledande roll inom politiken för klimatförändringar.

Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar slutsatserna från Europeiska rådets möte den 15-16 oktober 2008 angående behovet av att omvärdera Europeiska unionens politik gentemot dess östra grannländer, i synnerhet Republiken Moldavien. Europeiska unionen behöver faktiskt ta med Svarta havsregionen och självklart också Republiken Moldavien bland sina politiska prioriteringar.

Vi måste fastställa ett tydligt mandat för förhandlingarna om en ny överenskommelse om utökat samarbete med detta land, men på ett mycket klart villkor att uppenbara framsteg måste registreras och att kommunistregeringen i Chişinău strikt måste hålla sig till demokratiska normer och EU-rättens normer, samt att rättsväsendets oberoende och pressens rätt att fritt uttrycka åsikter måste respekteras. Att kommunistregimens antidemokratiska övergrepp och överdrifter upphör, att lagstiftningen ändras så att bestämmelserna som hindrar medborgare med två eller flera medborgarskap att inneha offentliga ämbeten och uppdrag tas bort och att vallagen anpassas till standarden i Europeiska unionens medlemsstater, och rekommendationerna från Europeiska rådet är förutsättningar för att detta avtal ska ingås.

Rumänien har varit och kommer att fortsätta att vara den främsta förespråkaren för Republiken Moldaviens framtida integration med EU, och jag förväntar mig att de moldaviska myndigheterna vidtar särskilda åtgärder i den riktningen.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Ett nytt Bretton Woods måste förberedas väl.

Allt fler ledande politiker vill organisera en global konferens för att komma till rätta med de strukturella bristerna i dagens världsekonomi och modernisera den internationella arkitekturen på det här området. Det behöver inte sägas att det finns ett stort behov av att gamla och nya ekonomiska makter samlas för att ta itu med denna historiska uppgift. Men en global konferens (ett nytt Bretton Woods!) måste förberedas väl. För det första måste man fastställa vilken analytisk underbyggnad en rekonstruktion av världsekonomin ska ha. John Maynard Keynes och Harry Dexter White anförde sina experter under lång tid, trots att det var krig, för att få fram ett användbart underlag. Vi måste se till att det finns ett sådant underlag när besluten fattas. Här kan den grupp som leds av Jacques de Larosiere bidra mycket. För det andra måste de stora ekonomiska makterna vara överens om de centrala frågorna. Detta är mer komplicerat. Jag hoppas verkligen att EU intar en ledande roll i bemödandena att skapa en samsyn för att kunna modernisera det internationella finansiella systemet och se över regelverken och tillsynsramarna så att finansmarknaderna verkligen kan tjäna ekonomin.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Europa, inklusive Irland, behöver Lissabonfördraget om vi ska kunna skapa sammanhängande och ändamålsenliga politiska åtgärder för att komma till rätta med de globala kriserna i form av finansiell hårdsmälta, klimatförändringar och underutveckling i stora delar av världen.

Ekonomisk nationalism kan inte lösa dessa globala utmaningar. Det hjälper inte heller att ge finansinstituten eller de transnationella företagen fria händer att göra som de vill, samtidigt som skattebetalarna förväntas rädda dem när krisen kommer.

Vi behöver ett system för global styrning med en gränsöverskridande reglering av finansmarknaderna, ja med förmåga att beskatta sådana institutioner på ett sätt som hindrar dem att spela ut länder mot varandra.

Vi behöver ett system för beskattning av valutaväxling för att stabilisera dessa marknader. Det skulle också kunna vara en värdefull resurs när det gäller att fylla finansieringsgapet vid förverkligandet av millennieutvecklingsmålen.

Sådana avgiftssystem kallas vanligen Tobinskatt. Det var James Tobin som först föreslog ett sådant system när USA hade förstört Bretton Woods-systemet. Det skulle få en tredelad effekt: det skulle för det första bidra till att stabilisera valutamarknaderna, för det andra tillhandahålla betydande medel för förverkligande av millennieutvecklingsmålen och för det tredje återta en del av det demokratiska utrymme som hittills har överlämnats till finansmarknaderna.

Elisa Ferreira (PSE), skriftlig. – (PT) Den gemensamma europeiska valutan har blivit en barriär som har skyddat Europeiska unionen från värre problem under den här krisen. I det sammanhanget har euron utan tvivel varit en framgång för EU.

En hel rad inbördes motstridiga nationella åtgärder har släpps lösa för att komma till rätta med avregleringar och kris på marknaderna. En överenskommelse som vi i slutändan välkomnar har forcerats fram, men vi kan inte glömma kommissionens överdrivna passivitet när det behövdes ett minimum av välbetänkta och framsynta visioner.

De senaste åren – inte månaderna – har parlamentet diskuterat och antagit välgrundade reformförslag, särskilt i fråga om reglering och tillsyn av marknaderna. Det är på grundval av denna trovärdighet som vi kräver att rådets ordförandeskap och kommissionen aktivt gör parlamentet delaktigt i reformlösningarna, som måste uppfylla tre mål.

För det första kan vi inte fortsätta att reglera systemriskerna på nationell nivå i ett integrerat Europa. Vi måste vidta strukturella åtgärder med tydliga och stabila regler som ser till att systemet blir stabilt.

För det andra måste EU i en globaliserad värld vara en aktiv partner i skapandet av en ny internationell ram för de stora parterna.

För det tredje måste vi, vid en tidpunkt då den ekonomiska recessionen redan är ett faktum, på ett samordnat sätt genomföra ett paket för ekonomisk återhämtning som tryggar tillväxt och sysselsättning och gör att familjer och företag återfår förtroendet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Än en gång utelämnades det centrala i den här debatten: med andra ord att vi måste bryta med den befintliga politiken, som är huvudorsaken till dagens kriser. Det var dock intressant att lyssna på de ihärdiga försvararna av nyliberalismen igår när de erkände att någonting måste förändras, men bara i så måtto att kapitalismen skulle stöpas om, som president Nicolas Sarkozy sa. Därför är en av deras prioriterade frågor att utveckla invandringspolitiken, i synnerhet genom återvändandedirektivet som inte respekterar grundläggande mänskliga rättigheter och behandlar olagliga invandrare som brottslingar och inte som människor som flytt från hungern i sina hemländer för att skapa sig och sina familjer en bättre framtid.

Ett viktigt inslag i deras politik är fortfarande att i allt större utsträckning bortse från sociala frågor. För att ta itu med finanskrisen har de mobiliserat oärliga resurser och enorm politisk vilja. När det gäller den sociala situationen och den kris som är följden av minskad köpkraft, ökad fattigdom, arbetslöshet, otrygga anställningar och dåligt betalt arbete saknas det dock fortfarande resurser och politisk vilja. Deras förslag kommer till och med att förvärra den sociala situationen och den ojämna välståndsfördelningen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Europeiska rådet har bekräftat de tidigare antagna åtgärderna, vilka syftar till att rädda det finansiella kapitalet, ryggraden i det kapitalistiska systemet, och "fortsätta strukturreformerna".

En "omstöpning av kapitalismen" betyder bara mer kapitalism – med alla dess osunda motsägelser – mer exploatering av arbetarna, mer avregleringar och privatiseringar av offentliga tjänster och att mer

arbetsinkomster överförs till kapitalinkomster, en politik som den socialistiska regeringen i Portugal troget genomför.

Däremot har vi inte hört ett enda ord om

- de allt större svårigheter som arbetarna och befolkningen i allmänhet möter, att höja lönerna och socialbidragen, att sänka priserna på basvaror och -tjänster, eller att på ett effektivt sätt bromsa de stigande lånekostnaderna,

- främjande av produktiva investeringar, de anställdas rättigheter, offentliga tjänster och starka offentliga bolag – som banker till exempel – genom en rättvis fördelning av det välstånd som skapas,

- ett stopp för EU:s nuvarande penningpolitik och dess stabilitetspakt, stopp för skatteparadis och en förstärkning och användning av strukturfonderna för att trygga en kraftig ekonomisk utveckling och förbättra arbetarnas levnadsvillkor.

Med andra ord har vi inte hört någonting om att bryta med den kapitalistiska politiken ...

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Med tanke på dagens exceptionella marknadssituation behöver vi konkreta åtgärder som skapar tillräcklig flexibilitet i tillämpningen av stabilitetspakten. Dessa händelser som saknar motstycke har visat att en kris av den här omfattningen är för mycket för det europeiska systemet för finansiell integration. När stabilitetspakten reformerades var det ingen som kunde tänka sig att en sådan finansiell turbulens skulle uppstå, och den senaste tidens händelser tyder på att flexibiliteten i stabilitetspakten vid en ekonomisk inbromsning inte är tillräcklig. Vi borde hålla på budgetdisciplinen, men större flexibilitet skulle behövas för att de nya medlemmarna ska kunna gå med i euroområdet så snart som möjligt. Med dagens regler kan finanskrisen faktiskt hindra nya medlemmar att gå med i euroområdet som planerat. De ekonomiska resonemang som utformningen av den europeiska växelkursmekanismen bygger på bör anpassas till dagens ekonomiska situation för att skapa förutsättningar för hållbara finansmarknader i länder som vill ansluta sig till euroområdet. Det skulle kunna vara en lösning att påskynda processen genom att låta varje anslutningsland utforma sin individuella väg till euron, beroende på dess ekonomiska förutsättningar, eftersom finanskrisen har gjort att behovet av att anslutande länder är förankrade i euroområdet understryks.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Dagens kris tycks vara en finansiell kollaps, men energi och livsmedel påverkas också. Det är toppen av ett isberg och beror delvis på att grundläggande moralprinciper har kollapsat och delvis på mänsklig naivitet. Detta har tagit sig uttryck i spekulation och osunda investeringar.

Det finns inte något sådant fenomen som ständig rörelse, vare sig inom fysiken eller inom ekonomin. Vad var det som drev de personer vilkas konster ledde till att världens finanser kollapsade? Vi lät lura oss av människor som byggde förmögenheter på bedrägerier. Nu förväntas skattebetalarna rädda banksystemet. Detta kommer troligen att kosta mer än hela Europeiska unionens budget. Den finansiella chocken kändes först av i Förenta staterna, men dess konsekvenser har drabbat hela världen. En del länder, som Island, upptäckte att de stod på gränsen till total katastrof. Det kommer sannolikt att uppstå en dominoeffekt som orsakar större förluster. Kan det komma någonting positivt ur allt detta? Det kanske det kan. Vi kanske kommer att inse att det inte är rätt att bygga på falska föreställningar, falska premisser, och att det behövs en solid grund av pålitlighet och solidaritet. Det handlar inte om att se till att uttrycket "säkert som i ett bankvalv" återfår sin gamla betydelse. Det handlar om vår och våra barns framtid. Marknadsekonomin, eller annorlunda uttryckt kapitalismen, måste verka på grundval av sunda och varaktiga principer, och ärlighet är en viktig sådan.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Först vill jag tacka rådets ordförande för någonting som jag anser vara ett riktigt resonemang: miljön bör prioriteras högt både i goda och dåliga tider. Era svar till Francis Wurtz, Daniel Cohn-Bendit och Martin Schultz var också relevanta.

Jag är särskilt orolig över hur det ska gå med handeln med utsläppsrätter. När man ser till vad som har gjorts i parlamentet i höst kan man inte säga att parlamentets ståndpunkt är resultatet av en demokratisk process. Den luktar otillbörlig brådska, och utskotten visste inte vad de röstade om. De ändringsförslag som har lagts fram är en slags bluff, och vi har blivit manipulerade och vilseledda. Vår föredragande och vår grupps samordnare lurade alla genom att inte stödja det beslut som gruppen ställt sig bakom. Någonting sådant har aldrig tidigare hänt i parlamentet.

Kommissionen har en del av skulden. Den levererade ett enormt lagstiftningspaket för sent och varnade oss därefter för att röra det för att inte rubba den internationella harmonin i klimatfrågan. Resultatet är en dålig

modell för handel med utsläppsrätter, som om den genomförs kommer att driva upp kostnaderna och hota europeiska arbetstillfällen. Ensidiga auktioner blir bara ytterligare skattebördor. Jag kan inte se att miljön skulle ha någonting att vinna på att europeiska produkter, som tillverkas i världens renaste processer, åläggs denna börda med motiveringen att bekämpa klimatförändringar.

Auktioner flyttar bara föreningarna bort från Europa, dumpar dem någon annanstans, och ger oss arbetslöshet. Detta är vare sig en bra eller ansvarsfull miljöpolitik. Vi behöver en effektivare klimatpolitik.

Utsläppen måste minska i enlighet med de åtaganden som vi har gjort. Vårt alternativ förtjänar också att övervägas ordentligt av parlamentet. Många medlemsstater stöder det, liksom den europeiska industrin och hela den europeiska fackföreningsrörelsen. En ny behandling skulle eliminera det demokratiska underskott som nu har uppstått i parlamentet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den kris som har uppstått mellan Ryssland och Georgien har, tillsammans med finanskrisen, både i teorin och praktiken bevisat att EU:s institutioner måste reformeras. Europeisk enighet, som tar sig uttryck i ett enat agerande, är det enda sättet att klara sådana situationer. Lissabonfördraget måste verkligen genomföras. Med början i december måste rådet hitta en lösning på detta, oavsett vilka konsekvenserna kan bli. Det är bara ett nära partnerskap med våra grannar som kan garantera finansiell och politisk säkerhet och säkerhet på energiområdet, liksom en konsolidering av grundvärdena i det europeiska projektet.

Initiativet med det "östliga partnerskapet" tillför en ny politisk dimension till förbindelserna med våra grannar. Det kompletterar de projekt som redan pågår i Svarta havsregionen genom att främja en institutionaliserad ram som bidrar till att uppdatera överenskommelserna om liberalare visumkontroller, skapa ett frihandelsområde och etablera strategiska partnerskap med våra grannar i öst.

Det finns en påtaglig känsla av "trötthet" i fråga om utvidgningar av Europeiska unionen, men vi får inte hålla länder som Moldavien och Ukraina utanför Europeiska unionen under någon längre tid. Det "östliga partnerskapet" måste innehålla en tydlig signal, en vägkarta för dessa länder, som öppnar möjligheten att gå med i EU, naturligtvis under förutsättning att de når erforderliga nivåer på alla områden.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Vid EU-toppmötet diskuterade man att den amerikanska ekonomins alldeles egna Kinasyndrom, det vill säga den finansiella ekonomins härdsmläta på Wall Street, också förgiftade de europeiska marknaderna med sin radioaktivitet. Följden är att världen går in i ett postamerikanskt skede. USA:s makt kollapsade när skeppet "Kapitalism" gick på grund på ultraliberalernas ideologi.

Förhoppningsvis kommer landets nya fattigdom och svårigheter att få lån att påskynda USA:s upphörande med militära insatser i de länder man ockuperar. Med tanke på vilken slags ockupationsmakt Förenta staterna är fick Rysslands överdrivna militära insatser i Sydossetien verkligen stor uppmärksamhet. Vi måste vara nöjda med resultatet av toppmötet eftersom extremistländerna i EU och de amerikanska fundamentalisterna inte fick stöd för sina krav på att Ryssland skulle isoleras.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Vi får inte låta EU betala priset för finanskrisen och den spekulation som hade sitt ursprung i Förenta staterna. Vanligt folk får inte drabbas av bankernas kortsyntet och spekulanternas girighet.

Det paket som Europeiska rådet har antagit kommer förhoppningsvis att bromsa denna finansiella tsunami. Den främsta uppgiften för Europeiska unionen tillsammans med medlemsstaternas regeringar måste vara att göra allt som står i deras makt för att mildra de sociala och ekonomiska effekterna av krisen, förhindra en lång lågkonjunktur och skydda investeringarna.

Vi måste bygga upp reserver för att skydda medborgarna. Därför tvingas Europas länder att införa nödgärder, sänka sina utgifter, tillfälligt ställa in planerade skattesänkningar och till och med höja skatter. Detta är vad som händer från Frankrike till Storbritannien, från Italien till Lettland. Det enda sättet att åstadkomma detta på ett effektivt sätt är dock genom nationell konsensus. Den som bryter mot den äventyrar landets finansiella stabilitet.

Marknadsekonomins grundprinciper måste omvärderas. Det är oundgängligt att ha social kontroll över marknadsprocesserna, inte för att snedvrider konkurrensen utan för att sätta den under erforderlig tillsyn. Europaparlamentet stöder tanken på en tillsynsmyndighet för finans- och kapitalmarknaderna på EU-nivå, som Ungerns premiärminister Ferenc Gyurcsány har framfört.

Det är inte acceptabelt att de skyldiga kommer undan utan att ställas till ansvar. Det är inget straff att frysa deras löner på flera miljoner dollar. De får inte komma undan straffåtgärderna, däribland konfiskering av egendom och frysning av tillgångarna för dem som har orsakat en internationell finanskris.

8. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

*
* *

Jan Andersson, föredragande. – Fru talman! Nu är vi försenade. Vi har många betänkanden att behandla och det betänkande som jag är ansvarig för ligger sist på omröstningslistan. Eftersom det finns risk för att många ledamöter lämnar kammaren så skulle jag vilja att vi skjuter upp omröstningen om Andersson-betänkandet till imorgon. Jag vill också höra om de andra politiska grupperna ställer upp på det.

(Applåder)

Talmannen. - Det tycker jag låter rimligt.

Finns det några invändningar?

Då beslutar vi så.

(Omröstningen om Anderssonbetänkandet (A6-0370/2008) sköts upp till den 22 oktober 2008)

*
* *

8.1. Åtgärder för att bemöta de stigande oljepriserna (omröstning)

8.2. Avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EG och Nya Zeeland (A6-0367/2008, Angelika Niebler) (omröstning)

8.3. Samarbetsmemorandum mellan Internationella civila luftfartsorganisationen och EG om säkerhetsgranskningar, säkerhetsinspektioner och därtill hörande frågor (A6-0374/2008, Paolo Costa) (omröstning)

8.4. Ansvarsförsäkring för motorfordon (kodifierad version) (A6-0380/2008, Diana Wallis) (omröstning)

8.5. Enkla tryckkärl (kodifierad version) (A6-0381/2008, Diana Wallis) (omröstning)

8.6. Tilläggsskydd för läkemedel (kodifierad version) (A6-0385/2008, Diana Wallis) (omröstning)

8.7. Tillämpning av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till EG-fördraget (kodifierad version) (A6-0386/2008, Diana Wallis) (omröstning)

8.8. Vissa kategorier av avtal och samordnade förfaranden inom luftfartssektorn (kodifierad version) (A6-0379/2008, Diana Wallis) (omröstning)

8.9. Systemet för gemenskapernas egna medel (A6-0342/2008, Alain Lamassoure) (omröstning)

8.10. Europeisk bevisinhämtningsorder för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som ska användas i straffrättsliga förfaranden (A6-0408/2008, Gérard Deprez) (omröstning)

8.11. Återhämtning av torskbestånd (A6-0340/2008, Niels Busk) (omröstning)

8.12. Utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (A6-0399/2008, Reimer Böge) (omröstning)

8.13. Ändringsbudget nr 7/2008 (A6-0412/2008, Kyösti Virrankoski) (omröstning)

8.14. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (A6-0405/2008, Reimer Böge) (omröstning)

8.15. Att skapa en global klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen och de fattiga utvecklingsländer som är mest utsatta för klimatförändringar (A6-0366/2008, Anders Wijkman) (omröstning)

8.16. Styrelseformer och partnerskap på nationell och regional grundval samt på projektbasis inom regionalpolitiken (A6-0356/2008, Jean Marie Beaupuy) (omröstning)

8.17. Bättre lagstiftning 2006 i enlighet med artikel 9 i protokollet om tillämpning av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna (A6-0355/2008, Manuel Medina Ortega) (omröstning)

8.18. Kommissionens tjugofjärde årsrapport om kontroll av gemenskapsrättens tillämpning (A6-0363/2008, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

8.19. Rapport om en strategi för den framtida uppgörelsen om de institutionella aspekterna på EU:s tillsynsmyndigheter (A6-0354/2008, Georgios Papastamkos) (omröstning)

8.20. Häktningsorder mot Joseph Kony med avseende på rättegången mot honom inför Internationella brottmålsdomstolen (B6-0536/2008) (omröstning)

8.21. Programmet Erasmus Mundus (2009–2013) (A6-0294/2008, Marielle De Sarnez) (omröstning)

8.22. Säkerhetsbestämmelser och säkerhetsnormer för passagerarfartyg (omarbetning) (A6-0300/2008, József Szájer) (omröstning)

8.23. Genetiskt modifierade mikroorganismer (omarbetning) (A6-0297/2008, József Szájer) (omröstning)

8.24. Förande av statistik över gods- och passagerarbefordran till sjöss (omarbetning) (A6-0288/2008, József Szájer) (omröstning)

8.25. Gemenskapsstatistik över varuhandeln mellan medlemsstaterna (A6-0348/2008, Eoin Ryan) (omröstning)

8.26. Tillämplig lag i äktenskapsmål (A6-0361/2008, Evelyne Gebhardt) (omröstning)

– Före omröstningen

Panayiotis Demetriou, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill föreslå följande muntliga ändringsförslag: "Makarna kan komma överens om att välja den lag som ska tillämpas på äktenskapsskillnad och hemskillnad under förutsättning att den är förenlig med de grundläggande rättigheterna i fördragen och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt med principen om grunderna för rättsordningen (ordre public)."

Detta muntliga ändringsförslag begränsar makarnas rätt enligt artikel 20 att välja vilken lag som ska tillämpas. Jag anser att den stämmer överens med PPE-DE-gruppens politik. Vi ville ju begränsa rätten att välja för att, som vi säger här, skapa överensstämmelse med grundläggande rättigheter och med rådande politik. Så en domstol som får en ansökan om att tillämpa utländsk lag av ett par makar kommer att säga att den inte accepterar detta eftersom det strider mot den förda politiken eller de grundläggande rättigheterna.

Evelyne Gebhardt, föredragande. – (DE) Fru talman! Jag kan godta detta ändringsförslag eftersom det är självklart att den tillämpliga lagen måste överensstämma med principerna i våra fördrag och med stadgan om grundläggande rättigheter. Jag har inga problem med detta ändringsförslag.

Talmannen. – Är någon emot att detta muntliga ändringsförslag antas?

Så är inte fallet.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Fru talman! Självfallet anser också jag att mänskliga rättigheter och unionens grundläggande rättigheter ska respekteras vid val av vilken lag som ska tillämpas. Det är inte det som är frågan. Frågan är: om makarna har rätt att välja vilken lag som ska tillämpas – och jag kan påpeka att detta är ett undantag i alla rättssystem – måste då denna lag vara en av unionens 27 staters lag, eller kan den vara lagen i vilket land i världen som helst?

Detta gör inte att jag vänder mig mot detta ändringsförslag, men jag anser inte att det kan förhindra att övriga ändringsförslag från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, enligt vilka endast lagen i ett av unionens 27 länder kan väljas, antas.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru talman! Den här debatten visar att det återstår en del att göra i den här frågan. De här punkterna borde förstås ha diskuterats i utskottet. Därför ber jag er att återförvisa det här betänkandet till utskottet, i enlighet med vår arbetsordning.

(Parlamentet avslog begäran om återförvisning till utskottet.)

– Efter omröstningen om ändringsförslag 32

Evelyne Gebhardt, föredragande. – (DE) Fru talman! Följande överenskommelse gjordes mellan gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa: om vi antar detta muntliga ändringsförslag från PPE-DE så ska alla övriga ändringsförslag från PPE-DE dras tillbaka. Jag förväntar mig att PPE-DE drar tillbaka dessa ändringsförslag.

Panayiotis Demetriou, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman! Det stämmer att överenskommelsen innehöll detta villkor. Carlo Casini hade en annan åsikt. Jag anser att ändringsförslagen från PPE-DE omfattas av det muntliga ändringsförslag som jag lade fram och som antogs, och det finns ingen anledning att rösta om dessa ändringsförslag, som lades fram just för att stödja yrkandet om att rätten ska begränsas.

Talmannen. – Således har ändringsförslagen 32-37 bortfallit.

Då fortsätter vi. Grupperna hade någonting att säga.

– Före omröstningen om lagstiftningsresolutionen

Cristiana Muscardini (UEN). – (FR) Fru talman! Ibland måste man ta på sig glasögonen för att se om någon parlamentsledamot begär att få tala med presidiet i enlighet med arbetsordningen.

Som ni vet kan en grupp ställa sig bakom ändringsförslag som en annan grupp har tillbakavisat. När det gäller det som Carlo Casini sa är vi inte nöjda. Vi kommer att rösta för det ändringsförslag som gruppen Unionen för nationernas Europa antog.

Talmannen. - Fru Muscardini! Jag sa nyss att ändringsförslagen har bortfallit. När de har bortfallit kan jag inte lägga fram dem för omröstning.

8.27. Förvaltning av fiskeflottor som är registrerade i gemenskapens yttersta randområden (A6-0388/2008, Pedro Guerreiro) (omröstning)

9. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Wijkman (A6-0366/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag välkomnar förslaget att skapa en global allians om klimatförändringar mellan Europeiska unionen, de minst utvecklade länderna och de små öutvecklingsländerna. Anpassningen till klimatförändringarna kan sägas kosta 80 miljarder US-dollar, eftersom nyckeln naturligtvis vore att stoppa avskogningen i de tropiska regnskogarna. De 60 miljoner euro som vi har öronmärkt för detta, vilket är mindre än 1 procent, är icke desto mindre en betydande summa för de mest hotade länderna, under förutsättning att pengarna används effektivt. Alliansen erbjuder en möjlighet, på villkor att den fungerar som en referenspunkt och ett metodikcentrum när det gäller att förebygga riskerna för de naturkatastrofer som klimatförändringarna kommer att orsaka i de fattigaste länderna. Den svagaste punkten är bristen på samordning av det enormt stora antalet insatser. Alliansen får inte bli en ersättning för humanitär hjälp, utan ska bidra till att minimera de förväntade katastrofernas omfattning genom att tillhandahålla stöd från nyskapande program, genom att förstärka de administrativa strukturerna på nationell och lokal nivå och genom att utbilda invånarna i hotade östater.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Fru talman! Jag röstade emot, eftersom jag anser att hela det koncept med en drastisk begränsning av koldioxidutsläppen som kommissionen, Europaparlamentet och Europeiska rådet föreslår är fundamentalt fel och saknar en ordentlig rättslig grund. Om den här politiken skulle genomföras i Polen skulle dessutom mitt land förlora mer än allt det hittills har erhållit i form av direkta betalningar, indirekta subventioner och bidrag, och ändå behöva betala mer. Det betyder att den här politiken skulle vara katastrofal för många utvecklingsländers ekonomier. Den skulle inte vara något gott exempel för övriga världen, som förväntas tillämpa den här principen på global nivå på grundval av resultaten i Europa. Om politiken bara skulle genomföras i Europa skulle det vara att totalt i onödan slösa bort 500 miljarder euro.

– Betänkande: Beaupuy (A6-0356/2008)

Victor Boştinaru, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Betänkandet handlar om sammanhållningspolitikens framtid. Det var svårt att hitta pragmatiska svar som är giltiga för alla 27 medlemsstaterna och deras olika styrelsesätt och partnerskapssystem. Föredraganden har lyckats komma fram till mycket konkreta förslag. Jag ska understryka två saker när det gäller styrelsesättet. Vi måste ge regionala och lokala myndigheter ökad delaktighet genom en bättre och mer ändamålsenlig ansvarsfördelning. Det är också oerhört viktigt att ta itu med bristen på expertis och administrativ kapacitet att hantera pengar och projekt på regional och lokal nivå. När det gäller partnerskapen insisterar man i betänkandet med rätta på processer som är öppna för alla och full äganderätt. Vi måste ta in så många intressenter som möjligt i beslutsfattande och genomförande, och för att göra det behöver vi tvingande miniminormer.

Jag är oerhört nöjd med det sätt på vilket föredraganden har hanterat alla våra förslag och farhågor, och gratulerar honom än en gång till hans utmärkta arbete.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Jag som har kommunalpolitisk bakgrund anser att partnerskapsprincipen är det centrala i EU:s sammanhållningspolitik, i likhet med föredraganden Jean Marie Beaupuy. Därför röstade jag för betänkandet.

Ett framgångsrikt partnerskap kräver vissa investeringar i början av processen, men senare ger det besparingar i form av tid, pengar och effektivitet. Skapandet av ett Erasmusprogram för kommunalpolitiker skulle bidra till utbytet av beprövade strategier för offentlig förvaltning inom EU:s ram.

Jag uppmanar de ansvariga institutionerna, särskilt EU-12 där mitt eget land, Slovakien, ingår, att tillämpa partnerskapsprincipen strikt under programperioden 2007–2013 och utnyttja ett historiskt tillfälle att utplåna ojämlikheten mellan regionerna. Kommunalpolitikerna känner mycket väl till sina områden och kan hitta de effektivaste lösningarna på sina städers och byars problem. Därför uppmanar jag medlemsstaterna att decentralisera befogenheterna att förverkliga EU:s sammanhållningspolitik från central till regional nivå.

– **Betänkande: De Sarnez (A6-0294/2008)**

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Jag välkomnade varmt den andra fasen i Erasmus Mundus-programmet tillsammans med det övriga om högre utbildning. Jag är säker på att ingen behöver övertygas om att nyckeln till att skapa och bibehålla fred, inte bara på vår kontinent utan i hela världen, är att integrera intelligenta unga människor från olika delar av världen. De studerande får vidgade horisonter och lär sig att se saker och ting från nya utgångspunkter. Allt detta är ett resultat av direkta kontakter, undervisning på ett främmande språk och kunskap om olika kulturer. Studenterna blir öppnare och mer toleranta. Därför stöder jag med kraft det nya koncept som beskrivs i dokumentet om Erasmus Mundus-programmet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot Marielle De Sarnez' betänkande eftersom jag anser att det är oacceptabelt att utvidga programmet utan att göra några egentliga ändringar i fråga om diskrimineringen av europeiska studenter i förhållande till deras icke-europeiska motparter som vill använda sig av bidrag. En icke-europeisk student får ett årligt bidrag om 21 000 euro medan europeiska studenter som vill studera utanför Europeiska unionen genom Erasmus Mundus bara kan räkna med 3 100 euro. Eftersom en sådan skillnad inte kan förklaras eller försvaras med objektiva skäl kan och får inte denna diskriminering tålas längre.

– **Betänkande: Szajer (A6-0297/2008)**

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) I egenskap av föredragande, eller i det här fallet föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om betänkandet om innesluten användning av genetiskt modifierade mikroorganismer, vill jag än en gång understryka att Europaparlamentet måste få en större roll i tillsynsförfarandena. EU:s medborgare är rädda för ogenomblickbar användning av genetiskt modifierade organismer, och tillsyn från parlamentets sida betyder öppenhet och tillförlitlighet. Misstron kan bara minska genom fullständig öppenhet. När det gäller genetiskt modifierade mikroorganismer bör målet också vara att göra Europaparlamentets delaktighet i frågor som har med hälsa och miljösäkerhet att göra obligatorisk. Det gläder mig att mina ändringsförslag i den riktningen, som miljöutskottet enhälligt ställde sig bakom, nu också har antagits av Europaparlamentet.

– **Betänkande: Gebhardt (A6-0361/2008)**

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Fru talman! Jag känner att jag måste förklara bättre varför jag inte håller med och anser att det är orättvist att de ändringsförslag som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater lade fram till Gebhardtbetänkandet betraktas som obsoleta på grund av omröstningen om en helt annan fråga.

Det är en sak att säga att man kan välja lagen i vilket land i världen som helst, under förutsättning att den inte kränker mänskliga rättigheter, och en helt annan att säga att man får välja mellan Europeiska unionens medlemsstaters lagar. Det är olika saker, och därför anser jag att det är orättvist att ändringsförslagen om den senare frågan skulle dras tillbaka.

Däremot stöder jag – och jag hoppas att mina argument kommer att få gehör under den fortsatta debatten om detta regelverk – bemödandena att skapa ett europeiskt rättsligt område, med europeisk harmonisering. Det är orimligt att till exempel tillämpa kinesisk lag eller lagen i någon avlägsen stat i Stilla havet på någonting så ömtåligt som äktenskapliga förbindelser, när det i stället finns ett trängande behov av att ena de 27 länderna i unionen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Skilsmässor tillhör tyvärr den mörka sidan av den europeiska civilisationen, och antalet så kallade internationella skilsmässor ökar. Det är alltid barnen som lider mest. Internationella skilsmässor leder också till diskussioner om vilket land som ska stå värd för processerna om

barnens framtid. Jag stödde åtgärden, som skapar tydligare regler för internationella par som ansöker om äktenskapsskillnad, eftersom det kommer att bli möjligt för båda parter att komma överens om en lämplig domstol och därmed om att lagen i en medlemsstat som de har någon anknytning till ska tillämpas. Detta är viktigt, särskilt i en situation där makarna lever i ett land där ingen av dem är medborgare. Rättsreglerna kan variera betydligt mellan medlemsstaterna, och därför är det ytterligare en förbättring som Europaparlamentet har byggt in i åtgärden att kommissionen får i uppdrag att ta fram ett offentligt webbaserat informationssystem som innehåller alla uppgifter. Det bör sägas att 170 000 makar och deras barn nu berörs av internationella skilsmässor varje år.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Tack för att ni ropade på mig. Jag och den konservativa delegationen i parlamentet röstade emot det här Gebhardtbetänkandet. Innan jag kom till parlamentet var jag jurist i Storbritannien och arbetade ibland med mål om äktenskapsskillnad. Jag tycker att detta skulle vara ett steg i fel riktning. Det är varje nationalstat som ska fastställa vilken lag som ska tillämpas i sådana fall.

Det finns ingen som helst anledning att Europeiska kommissionen eller något annat EU-organ ska lägga sig i. Alla våra länder har olika traditioner, olika syn på skilsmässor, olika tro, olika religioner, olika bakgrunder, och det är inte mer än rätt att varje enskilt land återspeglar detta. Vi bör inte acceptera att något överordnat organ säger åt oss vad vi ska göra.

Tack för att jag fick det här tillfället och för ett minnesvärt ögonblick i min politiska karriär. Nu kan jag sanningsenligt säga att jag har talat till en kammare som är alldeles tom, bortsett från er, fru talman.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Niebler (A6-0367/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet (A6-0367/2008) av Angelika Niebler om förslaget till rådets beslut om undertecknande på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen å ena sidan och Nya Zeelands regering å andra sidan. Nya Zeeland är det enda icke-europeiska industriland med vilket Europeiska gemenskapen ännu inte har något avtal om vetenskap och teknik.

För närvarande bygger samarbetet mellan gemenskapen och Nya Zeeland på en informell överenskommelse om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan kommissionen och Nya Zeelands regering, vilken undertecknades och trädde i kraft den 17 maj 1991. Den överenskommelsen innehåller dock inte någonting om institutionell samordning av samarbetet eller några specifika regler om hur immateriella rättigheter ska behandlas och skyddas. Tack vare att jag nyligen var i Nya Zeeland hade jag möjlighet att tala med några av de högsta tjänstemännen i landet. De bekräftade att de är intresserade av att förstärka samarbetet genom ramprogrammet om livsmedel, jordbruk och bioteknik, informations- och kommunikationsteknik, hälsovård, miljö och rörlighet för forskare.

Dessa sektorer är just de som kommissionen tycker är de mest intressanta och lovande för EU i det framtida samarbete som kommer att ge EU möjlighet att dra full nytta av potentialen för samarbete med detta industriland.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Moderaterna stöder kommissionens förslag om att inrätta ett särskilt program för att hjälpa fattiga utvecklingsländer att förbereda sig på och anpassa sig till följderna av klimatförändringarna. Vi ställer oss även bakom det huvudsakliga innehållet i parlamentets betänkande om kommissionens förslag, och har därför valt att rösta för.

Vi motsätter oss dock begäran att budgeten bör öka från 60 miljoner euro idag till 2 miljarder euro 2010 för att finansiera klimatförändringsalliansen. Vi är också emot förslaget om att örönmärka minst 25 procent av framtida intäkter från auktioneringen av utsläppsrätter för att finansiera denna ökning av budgeten.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Förordning (EG) nr 639/2004 innehåller ett antal undantag från den ordning för inträde/utträde som fastställdes i artikel 13 i förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

Det senkomna antagandet av kommissionens rättsliga instrument som gör det möjligt för de berörda medlemsstaterna att allokera statligt stöd och begränsad varvskapacitet har gjort det omöjligt att klara

tidsfristen för fartyg som fått offentligt stöd för förnyelse och som kan inträda i flottan fram till och med den 31 december 2008, i enlighet med förordning (EG) nr 639/2004.

I det här betänkandet försvarade Europaparlamentet, och särskilt dess fiskeriutskott, förlängningen av tidsfristerna för offentligt stöd för förnyelse och registrering, både när det gäller den nu giltiga förordningen och när det gäller det förslag som Europeiska kommissionen har lagt fram, enligt vilket tidsfristen endast ska förlängas med ett år, med andra ord till den 31 december 2009.

Förlängningen av det offentliga stödet för förnyelse av flottorna i de yttersta randområdena till den 31 december 2009 och möjligheten att registrera fartyg fram till den 31 december 2011 är till stor hjälp med hänsyn tagen till ovan nämnda begränsningar.

Därför röstade jag för betänkandet.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Den 19-27 juli var jag i Nya Zeeland med en delegation bestående av elva ledamöter av Europaparlamentet. Detta avancerade och välmående land med europeisk anda ligger över 2 700 mil från Slovakien. Våra möten med studenterna vid Aucklanduniversitetets europeiska institut och Canterburyuniversitetet i Christchurch var mycket inspirerande. Vi talade om Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration och om möjligheterna till samarbete mellan EU och Nya Zeeland i fråga om vetenskap och forskning. Därför stöder jag, inom ramen för samrådsförfarandet, undertecknandet av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Nya Zeeland och röstade för det betänkande som Angelika Niebler är föredragande för.

Nya Zeeland är ett av de minst förorenade länderna i världen, ett faktum som landet med rätta är stolt över. Invånarna har sloganen "grön, ren och säker" som ledstjärna. Vattenkraften svarar för 2/3 av landets elproduktion. Stora mängder hett vatten används också för att producera elektricitet. Det finns ingen kärnkraft alls.

Jag är fast övertygad om att ett ömsesidigt samarbete i kampen mot klimatförändringar, där vi söker efter gemensamma linjer i fråga om vetenskap, forskning och nyskapande, kommer att vara positivt för båda parter.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Angelika Nieblers betänkande om undertecknandet av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Nya Zeeland. Som framgår av förslaget till rådets beslut är Nya Zeeland det enda icke-europeiska industriland med vilket Europeiska gemenskapen ännu inte har något formellt avtal om vetenskap och teknik. Av det skälet och med tanke på att det tekniska nyskapandet och hastigheten i de vetenskapliga framstegen blir allt mer komplicerade anser jag att det är lämpligare än någonsin att gemenskapen formaliserar det befintliga samarbetsavtalet så att samarbetet kan förstärkas, särskilt på områden som är viktigare än någonsin, såsom hälsovård, bioteknik och informations- och kommunikationsteknik.

Jag anser att detta kommer att göra det möjligt för gemenskapen att dra full nytta av potentialen till samarbete med Nya Zeeland på grundval av principerna om effektivt skydd för immaterialrätten och en rättvis uppdelning av de immateriella rättigheterna.

– Betänkande: Costa (A6-0374/2008)

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag röstade för det här betänkandet om yttrandet över förslaget till rådets beslut om undertecknande av ett samarbetsmemorandum mellan Internationella civila luftfartsorganisationen och Europeiska gemenskapen om säkerhetsgranskningar, säkerhetsinspektioner och därtill hörande frågor (KOM(2008)0335 – C6-0320/2008 – 2008/0111(CNS)).

Föredraganden Paolo Costa har med rätta betonat att samarbetsmemorandumet i enlighet med gemenskapens policy för civilflyget kommer att förstärka förbindelserna mellan gemenskapen och ICAO. Det är särskilt viktigt att ha i minnet att tillämpningen av det framförhandlade memorandumet kommer att underlätta ett bättre utnyttjande av de alltid begränsade resurserna för övervakning och kontroll av att bestämmelser efterlevs. Medlemsstaterna kommer troligen att få stor nytta av att beslutet förverkligas.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det förslag till samarbetsmemorandum som det här betänkandet handlar om syftar till att betydligt minska antalet granskningar som Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) gör i medlemsstaterna. I det syftet kommer ICAO att göra en bedömning av kommissionens inspektionssystem för luftfartsskydd.

Därför kommer samarbetsmemorandumet i enlighet med målen för gemenskapens policy för civilflyget att förstärka förbindelserna mellan gemenskapen och ICAO och möjliggöra ett bättre utnyttjande av medlemsstaternas begränsade resurser för övervakning av efterlevnaden.

Medlemsstaterna har hittills levt med två system för övervakning av efterlevnaden med samma syfte och i stort sett samma räckvidd. Jag upprepar att huvudsyftet med denna åtgärd är en rationellare användning av tillgängliga resurser.

Slutligen är ICAO skyldigt att följa gemenskapens regler så att uppgifter som sekretessbelagts av EU hanteras på lämpligt sätt, och kommissionen har rätt att kontrollera på plats vilka skyddsåtgärder som genomförts av ICAO.

Därför röstade jag för Costabetänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Paolo Costas betänkande om undertecknande av ett samarbetsmemorandum mellan Internationella civila luftfartsorganisationen och Europeiska gemenskapen om säkerhetsgranskningar och säkerhetsinspektioner. Enligt min mening är det inte bara en ineffektiv fördelning av resurserna från de behöriga organens sida, utan också, vilket är viktigare, en börda för medlemsstaterna i form av kostnader och användning av de begränsade resurser de har tillgång till att omfattas av två system för kontroll av efterlevnaden med samma syfte och i stor utsträckning samma räckvidd. Därför välkomnar jag förslaget om samarbete mellan ICAO och Europeiska kommissionen på detta område.

– Betänkande: Wallis (A6-0380/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen till stöd för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet, och detta på grundval av betänkandet av min brittiska kollega Diana Wallis. Det här förslaget stammar ur en önskan att konsolidera gemenskapsrätten, vilken – felaktigt enligt min mening – kallas en kodifiering. Detta är en berömvärd strävan, men jag beklagar att kommissionen med tanke på utvecklingen och de komplicerade texterna inte har sett över sin ståndpunkt från den 1 april 1987, som bestod i att dess tjänstemän fick i uppdrag att kodifiera alla rättsakter senast efter den tionde modifieringen samtidigt som man underströk att detta var en minimiregel och att tjänstemännen skulle bemöda sig om att kodifiera de texter som de var ansvariga för med ännu kortare intervall för att göra gemenskapslagstiftningen tydligare och lättare att förstå. I det här speciella fallet kodifierar vi en rad direktiv från 1972, 1983, 1990, 2000 och 2005, tillsammans med texter som ändrar dessa. Jag anser att policyn att konsolidera gemenskapsrätten bör vara en prioriterad fråga för Europeiska kommissionen.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Vi måste sträva efter att göra gemenskapsrätten enklare och tydligare så att den blir mer begriplig och tillgänglig för alla medborgare. Då får de nya möjligheter och kan utnyttja de rättigheter de har.

Detta mål blir ouppnåeligt om många bestämmelser som till en del och ofta i grunden har ändrats flera gånger är utspridda i flera akter, så att en del av dem finns i originalakten och andra i senare ändrade akter. På så sätt måste man bedriva en omfattande forskning och jämföra olika rättsakter för att hitta de bestämmelser som gäller vid en bestämd tidpunkt.

Därför är det viktigt att kodifiera bestämmelser som har ändrats många gånger, i strävan att göra gemenskapsrätten tydlig och lättillgänglig.

– Betänkande: Wallis (A6-381/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen till stöd för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om enkla tryckkärl, och detta på grundval av betänkandet av min brittiska kollega Diana Wallis. Det här förslaget stammar ur en önskan att konsolidera gemenskapsrätten, vilken – felaktigt enligt min mening – kallas en kodifiering. Detta är en berömvärd strävan, men jag beklagar att kommissionen med tanke på utvecklingen och de komplicerade texterna inte har sett över sin ståndpunkt från den 1 april 1987, som bestod i att dess tjänstemän fick i uppdrag att kodifiera alla rättsakter senast efter den tionde modifieringen samtidigt som man underströk att detta var en minimiregel och att tjänstemännen skulle bemöda sig om att kodifiera de texter som de var ansvariga för med ännu kortare intervall för att göra gemenskapslagstiftningen tydligare och lättare att förstå. I det här speciella fallet kodifierar vi en rad direktiv från 1987, 1990 och 1993, tillsammans med texter som ändrar dessa. Jag anser att policyn att konsolidera

gemenskapsrätten bör vara en prioriterad fråga för Europeiska kommissionen och att dagens situation inte är acceptabel, särskilt när det gäller medlemsstaterna och europeerna.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Medlemsstaterna måste göra allt som står i deras makt för att se till att tryckkärl bara marknadsförs och tillhandahålls för användning om de är säkra för människor, husdjur och egendom, installeras och underhålls ordentligt och används på avsett sätt. Tillverkarna måste se till att kärlen överensstämmer med typen enligt beskrivningen i EG-typintyget och beskrivningen av tillverkningsprocessen, märka kärlen med CE-märket och sammanställa en förklaring om överensstämmelse. Detta direktiv gäller enkla tryckkärl som serietillverkas, inte kärl som särskilt är avsedda för användning inom kärntekniken, kärl som är avsedda för framdrivning av fartyg eller flygplan och eldsläckare.

Syftet med detta förslag är att kodifiera rådets direktiv 87/404/EEG av den 25 juni 1987 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning i fråga om enkla tryckkärl. Det nya direktivet kommer att ändra olika akter vilkas bestämmelser har införlivats med det. Det här förslaget förändrar inte innehållet i de kodifierade rättsakterna, utan sammanbinder dem bara, med de ändringar som krävs för kodifiering.

– Betänkande: Wallis (A6-385/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min brittiska kollega Diana Wallis röstade jag för lagstiftningsresolutionen om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om tilläggsskydd för läkemedel. Bakgrunden till detta förslag är att man vill konsolidera gemenskapsrätten genom det som – enligt min mening felaktigt – brukar kallas kodifiering. Med tanke på texternas utveckling och komplexitet är det synd att kommissionen inte har ändrat sin ståndpunkt från den 1 april 1987, då avdelningarna uppmanades kodifiera alla rättsakter senast efter deras tionde ändring. Det betonades samtidigt att detta var minimiregeln och att avdelningarna skulle försöka kodifiera de texter som de har ansvar för ännu oftare för att främja en tydlig och korrekt tolkad gemenskapsrätt. I just detta fall konsoliderar vi rådets förordning från 1992 och de fyra texter genom vilka den ändrades 1994, 2003, 2005 och 2006. Jag anser att konsolideringen av gemenskapsrätten bör vara en av Europeiska kommissionens prioriteringar och att den nuvarande situationen inte är i sin ordning, särskilt med hänsyn till medlemsstaterna och europeerna.

– Betänkande: Wallis (A6-386/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min brittiska kollega Diana Wallis röstade jag för lagstiftningsresolutionen om godkännande av förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Bakgrunden till detta förslag är att man vill konsolidera gemenskapsrätten genom det som – enligt min mening felaktigt – brukar kallas kodifiering. Med tanke på texternas utveckling och komplexitet är det synd att kommissionen inte har ändrat sin ståndpunkt från den 1 april 1987, då avdelningarna uppmanades kodifiera alla rättsakter senast efter deras tionde ändring. Det betonades samtidigt att detta var minimiregeln och att avdelningarna skulle försöka kodifiera de texter som de har ansvar för ännu oftare. I just detta fall konsoliderar vi rådets förordning från 1993 och de tre texter genom vilka den ändrades 2000, 2002 och 2005. Jag anser att konsolideringen av gemenskapsrätten bör vara en av Europeiska kommissionens prioriteringar och att den nuvarande situationen inte är i sin ordning, särskilt med hänsyn till medlemsstaterna och europeerna.

– Betänkande: Wallis (A6-379/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min brittiska kollega Diana Wallis röstade jag för lagstiftningsresolutionen om godkännande, efter samråd, av förslaget till rådets förordning om tillämpningen av artikel 81 i fördraget inom luftfartssektorn. Bakgrunden till detta förslag är att man vill konsolidera gemenskapsrätten genom det som – enligt min mening felaktigt – brukar kallas kodifiering. Med tanke på texternas utveckling och komplexitet är det synd att kommissionen inte har ändrat sin ståndpunkt från den 1 april 1987, då avdelningarna uppmanades kodifiera alla rättsakter senast efter deras tionde ändring, samtidigt som det betonades att detta var minimiregeln och att avdelningarna skulle anstränga sig att kodifiera de texter som de har ansvar för oftare av hänsyn till gemenskapsrättens tydlighet och korrekta tolkning. I just detta fall konsoliderar vi rådets förordning från 1987 och de fem texter genom vilka den ändrades 1990, 1992, 1994, 2003 och 2004. Jag anser att konsolideringen av gemenskapsrätten bör vara en av Europeiska kommissionens prioriteringar och att den nuvarande situationen inte är i sin ordning, särskilt med hänsyn till medlemsstaterna och europeerna.

– Betänkande: Lamassoure (A6-0342/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min förträfflige franske kollega, den tidigare ministern Alain Lamassoure, röstade jag för lagstiftningsresolutionen om godkännande, efter ändringar, av förslaget till rådets förordning om ändring av förordningen från 2000 om genomförande av beslutet om systemet för gemenskapens egna medel. Jag tycker precis som den stora majoriteten av ledamöterna att man bör komma ihåg att rådet har bitt kommissionen göra en fullständig och noggrann analys av alla aspekter av EU:s utgifter och medel och lägga fram en rapport 2008/2009. Jag stöder parlamentets delaktighet i alla faser av analysen i överensstämmelse med det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning. Alla bör i detta sammanhang hålla i åtanke att de nuvarande budgetramen för 2007-2013 godkändes genom en politisk kompromiss som gick ut på att korrigeringen av Storbritanniens bidrag ska omprövas.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Alain Lamassoures betänkande om EU:s system för egna medel har en tydlig ideologisk karaktär. Det finns en ovilja att engagera sig i, och jag citerar, ”detaljerna i [ett] system [som är] förlegat, orättvist och utan insyn” och vars största brist som föredraganden ser det är att det inte är Europaparlamentet som fattar beslut i frågan.

Och tur är väl det, eftersom det annars – med tanke på vad som har sagts i denna församling – inte skulle ha dröjt länge innan Bryssel tagit ut ännu en direkt skatt av de europeiska skattebetalarna. Det fria samtycket till beskattning (av medborgarna eller deras företrädare) är en av den konstitutionella statens grundläggande principer, liksom det är statens prerogativ att ta ut skatt.

Och det är just det som är problemet. EU är ingen stat och kan inte under några omständigheter ta sig rätten att ta ut skatt. Genom att strunta i att fransmän, nederländare och irländare har förkastat den europeiska konstitutionen visar man dessutom gång på gång hur lite man bryr sig om enskilda nationers fria samtycke. Tyvärr föredrar man lögn, manipulation och till och med tvång.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Alain Lamassoures betänkande om förslaget till rådets förordning om ändringar av systemet för gemenskapens egna medel. Jag instämmer i de argument som ligger till grund för det och delar föredragandens åsikt att kommissionens senaste beslut, som påstås innebära en uppdatering av genomförandeförordningen om systemet för egna medel i linje med rådets beslut av den 7 juni 2007, i sin nuvarande lydelse skulle göra förfarandet ännu mer komplicerat genom att leda till fortsatta undantag och specialvillkor för vissa medlemsstater.

Jag menar därför att den allmänna översyn av systemet för egna medel som är nödvändig bör inkludera Europaparlamentets aktiva deltagande i utarbetandet av förslag till lämpliga åtgärder i syfte att uppnå ökad insyn.

- Betänkande: Deprez (A6-0408/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min belgiske kollega Gérard Deprez röstade jag för lagstiftningsresolutionen om ändring av förslaget till rådets rambeslut om en europeisk bevisinhämtningsorder för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som ska användas i straffrättsliga förfaranden. Jag välkomnar i likhet med många av mina kolleger förslaget till rådets rambeslut som innebär att principen om ömsesidigt erkännande ska tillämpas i samband med den europeiska bevisinhämtningsordern för att inhämta föremål, handlingar och uppgifter som ska användas i straffrättsliga förfaranden. Denna europeiska order, hädanefter kallad den europeiska bevisinhämtningsordern, kommer att skynda på och effektivisera det rättsliga samarbetet i brottmål och ersätta det nuvarande systemet för ömsesidigt rättsligt bistånd på detta område i enlighet med Europeiska rådets slutsatser.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Förutom att vi har allvarliga reservationer när det gäller analysen av vissa aspekter i Europaparlamentets betänkande är vi emot harmoniseringen av lagar och antagandet av gemensamma förfaranden, särskilt när det gäller den europeiska bevisinhämtningsordern, som är ett initiativ som faller inom ramen för inrättandet av ett europeiskt brottmålsområde.

Europeiska kommissionen har fått rykte om sig att lägga fram oräkneliga förslag som syftar till överstatlighet på rättsområdet inom EU, vilket hotar kärnan i medlemsstaternas suveränitet och deras skyldighet att skydda sina medborgares rättigheter.

I den pågående samrådsprocessen förespråkar Europaparlamentet att bevis ska kunna samlas in över gränserna enligt samma mönster som den europeiska arresteringsordern. En majoritet i Europaparlamentet vill stryka

den "territorialitetsklausul" som rådet enades om (och som innebär att en medlemsstat under vissa omständigheter kan avslå en europeisk bevisinhämtningsorder) och angriper därmed medlemsstaternas suveränitet.

Europaparlamentet – som alltid är "mer katolskt än påven" – vill i själva verket genomföra det förslag till fördrag som redan har förkastats tre gånger, framför allt på området rättsliga och inrikes frågor, och därmed skapa ett "europeiskt brottmålsområde" och, som föredraganden uttrycker det, inte göra det möjligt för länderna att utöva vetorätt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för betänkandet av ordföranden i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, Gérard Deprez, om rådets rambeslut om en europeisk bevisinhämtningsorder. Jag ställer mig bakom betänkandets syfte och den ståndpunkt som förs fram.

Att göra det lättare att samla in bevis över gränserna är utan tvekan ett viktigt steg mot att förverkliga principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga beslut. Denna princip utgör grunden för det rättsliga samarbete vars yttersta mål är att snabbare ge alla medlemsstater effektivt rättsligt bistånd. Låt mig påpeka att ett sammanhängande europeiskt rättsområde och ett rättsligt samarbete i brottmål som ger önskade effekter förutsätter att regelverket tillämpas av alla medlemsstater och att rättsakterna gör det lättare för olika nationella rättsliga myndigheter att bistå varandra, men naturligtvis utan att glömma bort skyddet av personuppgifter.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Att se till att medlemsstaternas medborgare är trygga och att rättssystemet fungerar snabbt och effektivt bör vara en av gemenskapens prioriteringar. Detta är viktigt med tanke på den organiserade brottslighetens, och inte minst den gränsöverskridande brottslighetens, dramatiska utveckling. Man bör framför allt fokusera på rättsakter som kan underlätta straffrättsliga förfaranden och bidra till att brottslingar blir dömda.

Den europeiska bevisinhämtningsordern innebär att domstolsbeslut i en annan medlemsstat erkänns automatiskt. Detta är ganska problematiskt, eftersom det förutsätter långtgående ändringar av medlemsstaternas straffrättsliga förfaranden. Det blir mycket svårt att tillämpa den europeiska bevisinhämtningsordern eftersom det finns så många olika straffrättsliga förfaranden och stora skillnader mellan lagstiftningen om order. Enligt min uppfattning borde kommissionen och Europaparlamentet i stället för att lägga sig i sådana känsliga områden som länders straffrättsliga förfaranden fokusera på att etablera bästa möjliga samarbete mellan medlemsstaternas polismyndigheter. Detta kan uppnås genom organisationer som Eurojust och Europeiska polisakademien.

– Betänkande: Busk (A6-0340/2008)

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Den fiskepolitik som förs av EU är inte, och har aldrig varit, baserad på genomtänkta och solidariska beslut. Fiskbeståndet i Europa har de senaste åren minskat dramatiskt, och det görs inte mycket för att förändra detta faktum. Den fiskepolitik som EU borde stå för måste genomsyras av ett långsiktigt och framsynt tänkande.

På många sätt utgör dock Niels Busks betänkande en positiv vändning. I motiveringen framhålls bl.a. att torskens återhämtning är en fråga av yttersta vikt och att det bästa vore ett totalt förbud för torskfiske – även om denna åtgärd sedan förkastas. Dessvärre speglar inte ändringsförslagen till betänkandet Niels Busks oro i motiveringen.

Förslagen är alltför veka för att få någon faktisk betydelse. Det är mycket olyckligt att man öppnar för en översyn av den redan otillräckliga regleringen av fiskeansträngningen när torskbeståndet "förbättrats väsentligt". Fokus borde ju istället rimligen ligga på att man i större utsträckning än idag måste slå vakt om återhämtningen. Först därefter kan man börja tala om en eventuell översyn. Betänkandet skickar därför helt fel signaler, nämligen att problemet snart är löst och att vi då ska börja se över systemet. Verkligheten är faktiskt den motsatta. Jag röstade därför emot betänkandet.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gav inte mitt stöd till Buskbetänkandet. Vi vet alla att det är viktigt att torskbestånden återhämtar sig. Det är uppenbart att torsk inte får vara en bifångst när man fiskar andra arter. Men förslaget att minska den totala fiskeintensiteten i området från Cornwall till floden Severns mynning är drastiskt och dramatiskt. Som regionens ledamot i Europaparlamentet är jag fortfarande inte övertygad – även om jag kan bli det om det läggs fram mer bevis – om behovet av att gå så långt, så snabbt.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Syftet med detta betänkande är att "bättra på" den europeiska strategin för att bevara torskbestånden.

Sedan november 2000, då Internationella havsforskningsrådet (ICES) riktade uppmärksamheten mot den allvarliga risken att torskbestånden i Nordsjön och väster om Skottland skulle kollapsa, och rådets möte i december 2000 har fiskeministrarna och kommissionen sagt sig vara oroade över det kritiska tillståndet för bestånden.

Eftersom situationen varierar mellan olika fisken är syftet med detta betänkande från Europaparlamentet att skapa ökad flexibilitet, så att hänsyn kan tas till de varierande villkoren för fisket och bestånden i de olika områden där återhämtningsplanerna för denna art ska tillämpas.

Att se till att de relevanta regionala rådgivande nämnderna och medlemsstaterna blir mer delaktiga i den faktiska förvaltningen av torskbestånden är en av prioriteringarna med detta betänkande. En uttrycklig hänvisning till de regionala rådgivande nämnderna och medlemsstaterna i lagstiftningen skulle vara en tydlig signal om att EU-institutionerna menar allvar med att involvera dessa aktörer i fiskeförvaltningssystemens framtida utveckling.

Jag röstade för detta betänkande.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Tillståndet för torsken är mycket allvarligt och det krävs att man omedelbart agerar kraftfullt. Kommissionens förslag är emellertid inte tillräckligt utan brister på flera punkter.

Det är även intressant att se hur parlamentet helt plötsligt tycker att en fråga ska behandlas på nationell nivå. Det är uppenbart att man är ute efter att försvaga kommissionens förslag till förmån för näringen. Man sätter helt sonika bocken till trädgårdsmästare.

Vi har av ovan anförda skäl röstat nej till betänkandet.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 423/2004 när det gäller återhämtning av torskbestånd och om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93.

Enligt Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen är läget kritiskt för torskbestånden i Nordsjön. Det fångas för mycket fisk och framför allt för mycket ungfisk, vilket minskar artens möjligheter till återhämtning.

Föredraganden Niels Busk betonar att det behövs övervakning och kontroll för att se till att reglerna följs. Han lutar också åt kommissionens åsikt om att fångstmängderna måste ses över, förvaltningssystemet förenklas och mängden fisk som kastas överbord minskas. På grund av de sociala och ekonomiska konsekvenserna kan vi inte förbjuda fiske, men det behövs omedelbara åtgärder för att genomföra återhämtningsplanen för torskbestånden.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar detta försök att rätta till problemen med 2004 års återhämtningsplan för torsk som tydligt har visat sig vara ineffektiv. Trots olika insatser har torskbestånden visat få tecken på återhämtning.

Den viktigaste poängen i detta förslag handlar om att minska mängden fisk som kastas överbord. I den situation som idag råder med livsmedelsbrist och ytterst svåra tider för fiskare kan detta bara beskrivas som en fullständigt ologisk och slöaktig praxis.

Kvoten för de totala tillåtna fångstmängderna är så liten och fiskarna tvingas kasta tillbaka stora mängder fisk i havet, trots att denna praxis inte på något sätt bidrar till att öka bestånden.

Vi måste förstås fortsätta att vidta åtgärder för att skydda våra torskbestånd. Vi bör emellertid samtidigt ha ett helhetsperspektiv. Klimatförändringarna och effekterna av den globala uppvärmningen kan ha mer att göra med de utarmade fiskbestånden än de fiskare som bara försöker livnära sig på denna näring.

- Betänkande: Virrankoski (A6-0412/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min finske kollega Kyösti Virrankoski röstade jag för resolutionen om godkännande, utan ändring, av förslaget till EU:s ändringsbudget nr 7/2008 när det gäller utnyttjandet av EU:s solidaritetsfond till ett belopp på

12,8 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden. Beloppet är öronmärkt för att hjälpa invånarna i de franska utomeuropeiska departementen Guadeloupe och Martinique, som drabbades av stora förluster till följd av orkanen Dean i augusti 2007. Förslaget till ändringsbudget är helt neutralt från budgetsynpunkt, eftersom det fastställs en motsvarande minskning av betalningsbemyndigandena under budgetposten 13 04 02 rörande sammanhållningsfonden. Det är viktigt att påpeka att detta budgetförslag är det första som helt ägnas EU:s solidaritetsfond på det sätt som Europaparlamentet har krävt.

– Betänkande: Böge (A6-0399/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av min tyske kollega Reimer Böge röstade jag för resolutionen om godkännande, utan ändring, av förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om utnyttjande av EU:s solidaritetsfond (EUSF) för att hjälpa Frankrike, vars utomeuropeiska departement Martinique och Guadeloupe drabbades av orkanen Dean 2007. Ett belopp om 12,8 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden kommer därför att ges från Solidaritetsfonden till Frankrike, och detta genom en ändringsbudget för 2008 som antas parallellt. Detta belopp täcker 2,5 procent av de direkta skador som har beräknats till ett värde av 511,2 miljoner euro.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Solidaritetsfonden och andra särskilda insatser motsvarar ingen stor summa pengar jämfört med EU:s budget, och syftet är sist och slutligen att hjälpa katastrofområden och människorna där efter naturkatastrofer. Jag stöder beslutet att ge stöd från Solidaritetsfonden till Frankrike för Martinique och Guadeloupe, som drabbades av orkanen Dean i augusti 2007. I sådana här fall måste vi visa solidaritet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Frankrike har lämnat in en ansökan om att få ta fonden i anspråk till följd av orkanen "Dean" som drabbade Martinique och Guadeloupe i augusti 2007. Kommissionen har därför föreslagit att ett sammanlagt belopp på 12 780 000 euro tas i anspråk ur fonden för att stödja Frankrike.

Junilistan välkomnar både nationella som internationella solidaritets- och hjälpaktioner när ett land drabbas av katastrofer.

Vi anser dock för det första att vad tidigare erfarenheter visat, att EU inte klarar av att hantera katastrofbistånd på ett effektivt sätt med gemenskapsmedel. För det andra talar vi om ett bidrag på bråkdelar av promille av Frankrikes BNP. Det är en orimlig tanke att EU skall ingripa och samfinansiera sådana projekt som ett rikt medlemsland borde klara av själv.

Vi har därför valt att rösta nej till betänkandet i dess helhet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kommissionen föreslår att EU:s solidaritetsfond ska utnyttjas till förmån för Frankrike.

Enligt det interinstitutionella avtalet får denna fond utnyttjas upp till ett årligt tak på 1 miljard euro. Under 2008 har totalt 260 411 197 euro utnyttjats till förmån för Storbritannien (162 387 985 euro), Grekland (89 769 009 euro) och Slovenien (8 254 203 euro).

Frankrike ansökte om stöd från fonden efter orkanen Dean som drabbade Martinique och Guadeloupe i augusti 2007. Kommissionen föreslår att totalt 12 780 000 euro ska tas från EU:s solidaritetsfond via outnyttjade anslag i Sammanhållningsfonden.

Precis som i tidigare fall uppstår dock minst en uppenbar fråga: hur kommer det sig att det är först nu, mer än ett år efter det att invånarna drabbades av katastrofen, som EU-medel ställs till förfogande? Något är fel, därom kan det inte råda något tvivel ...

Det bör påpekas att vi lade fram förslag för att göra det möjligt att skynda på utnyttjandet av denna fond och se till att regionala katastrofer även i fortsättningen berättigar till stöd. Syftet med förslagen var även att lyfta fram den särskilda typ av naturkatastrofer som förekommer i Medelhavsregionen, såsom torka och bränder, inom ramen för denna fond.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Ändringsförslag 134

Vi motsätter oss starkt tvångsabort, tvångssterilisering och barnamord och delar åsikten att de utgör kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Vi har avstått från att rösta om ändringsförslaget eftersom EU:s medel aldrig har använts på detta sätt och det inte görs klart i ändringsförslaget vilket viktigt internationellt biståndsarbete trovärdiga organisationer utför för att hjälpa kvinnor med fertilitetskontroll, i synnerhet genom reproduktiv upplysning och sjuk- och hälsovård, familjeplanering, och kampanjer för kvinnors rätt till sjuk- och hälsovård.

Ändringsförslagen 130, 131, 132, 133

Även om vi av hänsyn till frågans betydelse röstar för dessa ändringsförslag anser vi att det vore lämpligare att skapa en separat budgetpost för barns rättigheter som skulle omfatta de frågor som behandlas i dessa ändringsförslag.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Naturkatastrofer får många olika och i allmänhet förödande följder. Förutom det mänskliga lidande som de orsakar handlar det framför allt om de ekonomiska effekterna som innebär att utvecklingen i dessa länder försenas med flera år, som i detta fall. Grundläggande infrastruktur förstörs och kan bara med stor svårighet återuppbyggas med hjälp av ländernas egna medel.

Den solidaritetsfond som har förespråkats skulle skynda på den här typen av återuppbyggnadsarbete med hjälp av selektivt ekonomiskt stöd, vilket även förutsätter noggrann uppföljning på plats. Drabbade regioner behöver visserligen stöd snabbt, men det är även viktigt att noggrant följa upp investeringarna i dessa projekt. Jag menar att detta måste ägnas större uppmärksamhet och avstår därför från att rösta om detta betänkande.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Reimer Böges betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om utnyttjande, på Frankrikes begäran, av EU:s solidaritetsfond för att avhjälpa den nödsituation som orkanen Dean orsakade i Martinique och Guadeloupe i augusti 2007. Jag instämmer med föredraganden och delar den åsikt som har uttryckts av utskottet för regional utveckling om att utnyttjandet av fonden i detta fall är helt i linje med bestämmelserna i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Vårt parlament har precis godkänt det stöd på 12,78 miljoner euro som Europeiska kommissionen har föreslagit till förmån för Martinique och Guadeloupe för att täcka en del av de akuta kostnader som uppstod förra sommaren efter orkanen Dean.

Det ekonomiska stödet kommer att vara välkommet, inte minst eftersom Martinique och Guadeloupe fortfarande känner av orkanen Deans härjningar, framför allt när det gäller bostäder och banan- och sockerrörsnäringsarna.

Solidaritetsfonden, som i det här fallet utnyttjas med stöd av ett undantag från de allmänna bestämmelserna, är särskilt viktig för de yttersta randområdena med tanke på de många hot som invånarna där regelbundet utsätts för – så sent som förra veckan drabbades öarna i Västindien återigen av orkanen Omar.

Sedan denna fond inrättades 2002 har jag varit fast besluten att se till att de utomeuropeiska departementen ska få del av denna typ av stöd. Det den franska regeringen fick uppleva när den lade fram sin begäran, och den förståelse som kommissionen, Europaparlamentet och rådet har visat oss, fyller oss med tillförsikt beträffande Europas förmåga att ställa sig på utomeuropeiska invånares sida i allvarliga krissituationer.

– Betänkande: Böge (A6-0405/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av Reimer Böges betänkande röstade jag för resolutionen om godkännande av förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om att inom ramen för EU:s allmänna budget 2008 utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till ett belopp av 10,8 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden för att stödja bilindustrin i Spanien och textilindustrin i Litauen. När det gäller Spanien (som enligt förslaget ska få 10,5 miljoner euro) gäller ansökan om stöd 1 589 uppsägningar, varav 1 521 inom Delphi Automotive Systems España i Puerto Real, Cádizbukten, i Andalusien. Företaget tillverkar fordonskomponenter och tillhör Delphi Automotive Systems Holding Inc., som har sitt huvudkontor i Troy, Michigan, i USA. När det gäller Litauen (som enligt förslaget ska få 0,3 miljoner euro) gäller ansökan om stöd 1 089 uppsägningar inom Alytaus Tekstilė, ett textilföretag som träder i likvidation under en referensperiod på fyra månader.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Spanien har inkommit med en ansökan om stöd avseende 1 589 uppsägningar, varav 1 521 inom Delphi Automotive Systems España och 68 hos dess underleverantörer. Man har ansökt om 10 471 778 euro för att täcka en del av kostnaderna för stödåtgärder till ett värde av nästan 20,94 miljoner euro.

Litauen har inkommit med en ansökan om stöd avseende 1 089 uppsägningar till följd av nedläggningen av textilföretaget Alytaus Tekstile. Man har begärt ett bidrag på 298 994 euro till de totala kostnaderna på nästan 0,06 miljoner euro.

Som vi har sagt tidigare får denna fond inte utnyttjas som en tillfällig "buffert" mot oacceptabla socioekonomiska kostnader som är en följd av att företag flyttar eller säger upp personal, eller av att man inte har ändrat en politik som leder till utnyttjande, otrygghet och arbetslöshet för arbetstagarna. Att företag flyttar måste förhindras och bestraffas, och man måste sätta punkt för den liberalisering av världshandeln som EU har satt igång.

Statligt stöd måste ges utifrån långsiktiga åtaganden när det gäller sysselsättning och regional utveckling. Man får inte ge stöd om det kan användas för att uppmuntra utflyttningar av företag.

Vi måste ge arbetstagarföreträdarna en starkare roll i företagets styrelser och i fattandet av strukturella ledningsbeslut.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Reimer Böges betänkande om utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter med anledning av de ansökningar om stöd som Spanien och Litauen inkom med i februari och maj 2008. Jag anser att det är lämpligt att fonden utnyttjas eftersom dessa länder har fått enorma kostnader för stöd till arbetstagare. Med tanke på att fonden finns till just för att ge extra stöd till arbetstagare som hamnar i kläm på grund av det nya konkurrensläget och dagens affärsmetoder anser jag att ansökan om utnyttjande av fonden i detta fall kan godkännas utan vidare.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till resolution som innebär att säkerhetskontroll av passagerare inte får införas för att skärpa säkerheten inom den civila luftfarten. Passagerarsäkerheten är oerhört viktig, men de åtgärder som vidtas får inte kränka medborgarnas grundläggande rättigheter. Införandet av kroppsskanning i den form som nu föreslås skulle inte garantera att rätten till integritetsskydd respekteras.

Jag anser att det behövs studier för att slå fast vilka effekter en sådan åtgärd skulle få på människors hälsa, samt en konsekvensbedömning för att fastställa om de är lämpliga. Jag anser också att de rutiner som måste införas för hanteringen av de skannade bilderna är oerhört viktiga. Europeiska datatillsynsmannen bör därför formulera och meddela en ståndpunkt så att alla åtgärder som rör passagerarsäkerheten överensstämmer med personuppgiftslagen.

Vi inväntar med intresse mer information från Europeiska kommissionen om de åtgärder vi har i åtanke för att öka säkerheten inom den civila luftfarten. Jag röstade idag för denna resolution eftersom det är nödvändigt att skydda EU:s medborgares grundläggande rättigheter.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Globaliseringen har en positiv inverkan på ekonomisk tillväxt och sysselsättning. Den kan även ha negativa konsekvenser för de mest känsliga och minst kvalificerade arbetstagarna inom vissa sektorer. Dessa negativa konsekvenser kan drabba alla medlemsstater, oavsett om de är stora eller små, gamla medlemmar eller nyttkomna.

Via EU:s strukturfonder ges stöd till planerade förändringar och hanteringen av dem inom ramen för insatser som t.ex. livslångt lärande på långsiktig basis. Via Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ges å andra sidan skräddarsytt engångsstöd under en begränsad tid. Dess syfte är att hjälpa arbetstagare som har blivit övertaliga till följd av marknadsförändringar. EU bör ägna denna fond särskild uppmärksamhet.

– Betänkande: Wijkman (A6-0366/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av initiativbetänkandet av min svenske kollega Anders Wijkman röstade jag för resolutionen med anledning av kommissionens meddelande om att skapa en global klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen och de fattiga utvecklingsländer som är mest utsatta för klimatförändringar. Det står numera klart att de minst utvecklade länderna och de små östaterna under utveckling kommer att drabbas först och hårdast av klimatförändringens effekter. Dessa länder har minst resurser att förbereda sig för dessa omvälvningar och förändra sitt sätt att leva. Klimatförändringarna hotar därför att försena uppnåendet av millenniemålen i många av dessa länder ännu mer, och jag välkomnar den globala klimatförändringsallians som Europeiska kommissionen föreslår mellan EU och de fattiga utvecklingsländer som är mest utsatta för klimatförändringar, i synnerhet de minst utvecklade länderna, små östater under utveckling och länder i AVS-området (Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet). I likhet med

de allra flesta av mina kolleger anser jag att den budget om 60 miljoner euro som har anslagits till detta initiativ inte på långt när är tillräcklig.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Anders Wijkmans betänkande om att skapa en klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen, de minst utvecklade länderna och små östater under utveckling. Jag menar att vi inte kan skjuta upp tuffare åtgärder utanför EU för att klara av de gemensamma utmaningar som klimatförändringarna och fattigdomsminskningen utgör. Sådana åtgärder skulle vara ett steg mot ett genomförande av EU:s handlingsplan för klimatförändring och utveckling (2004), baserat på vår ökade insikt om att klimatförändringarna måste få oss att ändra vårt förhållningssätt till utvecklingsbistånd.

Som ledamot i utvecklingsutskottet har jag ett särskilt intresse av detta beslut, som skulle kunna kombineras med de internationella förhandlingarna om klimatförändringarna i Poznań 2008 och Köpenhamn 2009. Vi måste överbrygga den misstro mellan industriländerna och utvecklingsländerna som har varit ett av de största hindren för ett klimatförändringsavtal för tiden efter 2012.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Utvecklingsländerna har bidragit minst till klimatförändringen men kommer att drabbas hårdast av dess följder och ha sämst förutsättningar att hantera dem. Industriländerna har det historiska ansvaret för klimatförändringen och en moralisk skyldighet att stötta utvecklingsländerna i deras ansträngningar att anpassa sig till klimatförändringens följder.

Översynen av EU:s handlingsplan från 2007 om klimatförändringar och utveckling visar att man inte gör tillräckligt för att integrera klimatförändringsfrågan i EU:s utvecklingspolitik och att arbetet går mycket långsamt. Jag stöder kommissionens initiativ att skapa en global klimatförändringsallians. De 60 miljoner euro som anslås till den globala klimatförändringsalliansen är dock inte alls tillräckligt, och det är därför viktigt att kommissionen säkerställer en långsiktig finansiering och anslår åtminstone 2 miljarder euro fram till 2010 och 5 miljarder euro fram till 2020. Idag lider utvecklingsländerna desperat brist på medel för att anpassa sig till klimatförändringarna. Genom att hjälpa utvecklingsländerna hjälper vi oss själva.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Ja, vi har en skyldighet att hjälpa utvecklingsländerna, i synnerhet de minst utvecklade länderna och små östater under utveckling, att begränsa effekterna av den globala uppvärmningen, eftersom dessa länder kommer att bli den globala uppvärmningens första offer, trots att det inte är de som bär skulden för den.

Afrika är idag den "glömda kontinenten" i klimatförhandlingarna.

Denna ambition måste emellertid komma till uttryck i ett ekonomiskt åtagande som står i proportion till det som faktiskt står på spel.

Och häri ligger knuten.

Den budget om 60 miljoner euro som har anslagits av Europeiska kommissionen räcker inte.

Det långsiktiga finansieringsmålet bör vara åtminstone 2 miljarder euro fram till 2010 och 5–10 miljarder euro fram till 2020.

För att finansiera denna höjning måste kommissionen och medlemsstaterna använda minst 25 procent av intäkterna från gemenskapens system för utsläppshandel.

Vi efterlyser även åtgärder i form av ekonomiskt bistånd, tekniskt bistånd och tekniköverföring för att främja användningen av teknik med låga utsläpp av växthusgaser.

Nya finansieringsmetoder får slutligen inte längre blockeras.

Om det än en gång är utvecklingskrediter och Europeiska utvecklingsfonden som utnyttjas blir alliansen i fråga inget annat än en bluff.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU överdriver de nuvarande riskerna med den klimatförändring som är en följd av storföretagens oansvariga exploatering av naturresurser, inte för att driva igenom rejäla åtgärder för att hantera dem, utan för att skrämma människor, stärka sin ställning i konkurrensen med andra imperialister och genom ännu större vinster för monopolföretagen hitta en lösning baserad på överackumulering av kapital.

Europaparlamentets betänkande om att skapa en klimatförändringsallians mellan EU och utvecklingsländerna är ren och skär interventionism i dessa länders interna angelägenheter när det gäller hur de organiserar sin

ekonomi, sitt samhälle och sina administrativa mekanismer, och erbjuder en snålt tilltagen ersättning till plutokratin i dessa länder eller hotar med militära ingripanden i enlighet med den förebyggande säkerhetspolitiken för att hantera säkerhetshot och klimatrelaterade konflikter, vilket innebär att man ställer sig bakom Javier Solanas rapport om dessa frågor.

Det föreslås att företagen ska få en mer aktiv roll med hjälp av offentlig-privata partnerskap, särskilt när det gäller vattentillgång, folkhälsa och energiförsörjning, och att miljöskatter ska införas samtidigt som man välkomnar det system för utsläppshandel som gynnar företagen på bekostnad av arbetstagarna och miljön, liksom utvecklingsländernas anpassning till den kapitalistiska omstruktureringen av handel, jordbruk och säkerhet.

Folket kommer att förkasta EU:s imperialistiska planer och kräva en bättre och mer hälsosam miljö.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Betänkandet behandlar kommissionens förslag om inrättande av en klimatförändringsallians. Dessvärre har betänkandets grundläggande intentioner kryddats med skrivningar som Junilistan inte kan stödja, däribland uppmaningen att sammanlänka unionens miljöengagemang med en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik och detaljerade förslag på hur EU ska initiera miljöinsatser i tredjeland.

Klimatförändringsalliansen kan därtill, utifrån vissa skrivningar i betänkandet, ses som ett försök från EU:s sida att utvidga sin behörighet i skogs- och havsfrågor. Detta sätt att använda frågor för att bygga EU-staten motsätter vi oss å det starkaste.

Junilistan är starkt positiv till att EU-samarbetet omfattar gränsöverskridande miljöproblem. Fattigdomsbekämpning och miljöinsatser på global nivå bör dock ske inom ramen för FN. Junilistan har därför efter noga övervägande valt att rösta nej till betänkandet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Klimatförändringarna på vår planet är inte bara en naturlig utveckling, utan även resultatet av industriländernas politik att intensifiera användningen av naturresurser. Detta har förvärrat klimatförändringarna i så stor grad att de nu orsakar mänskligheten allvarliga problem.

Ett ansvarsfullt agerande för att hantera följderna av det allvarliga slöseriet med naturresurser förutsätter att man helt bryter med den kapitalistiska politiken.

Med EU vid rodret förespråkas dock en strategi som bygger på att alla länder har ett gemensamt ansvar. Det innebär att man försöker införa gränser för de s.k. utvecklingsländernas användning av sina egna naturresurser, vilket naturligtvis är helt i linje med de stora multinationella bolagens ambitioner att exploatera dessa resurser.

Förutom andra aspekter innehåller den text som Europaparlamentet har antagit inte bara motsägelser, utan bortser dessutom helt från dessa centrala frågor. I stället förespråkas en "förebyggande säkerhetspolitik eller till följd av klimatrelaterade säkerhetshot eller konflikter", där "klimatförändringar" utnyttjas för att säkra och militarisera internationella förbindelser.

I betänkandet, som baseras på principen att det är konsumenten som ska betala, förespråkas även införandet av miljöskatter (i stället för ett inkomstbaserat skattesystem), vilket öppnar dörren för privatisering av samhällstjänster och privat exploatering av sådana grundläggande resurser som vatten.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Klimatförändringarna är ett faktum som blir intressant att diskutera när det handlar om att hitta svar. Här måste vi vägledas av en vägran att acceptera dogmer och tanklöshet.

I stället för det fatalistiska förhållningssätt där världens befolkningsökning, ökad konsumtion och –oundvikligen –förbättrade levnadsvillkor för miljoner människor kopplas till en potentiell miljökatastrof bör vi använda vår moderna vetenskapliga förmåga och de enorma framsteg som gynnar oss alla för att hitta lämpliga svar som inte får oönskade földeffekter (vilket ofta är fallet med beslut som tvingas igenom därför att man vill göra något snabbt, men inte har ordentliga kunskaper om den situation som ska hanteras).

Oavsett vilket förhållningssätt – eller vilka förhållningssätt, med tanke på att det måste finnas flera svar – som väljs måste vi emellertid inse att en del länder inte har samma möjligheter att agera. Dessa länder befinner sig i en utvecklingsfas, vilket innebär att de inte har de resurser som krävs och är extremt utsatta. Det måste vara ett centralt inslag i vår politik att ta hänsyn till dessa länder och deras invånare för att lindra klimatförändringens negativa följder och hjälpa dem att anpassa sig.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Anders Wijkmans betänkande om att skapa en global klimatförändringsallians. Frågan om klimatförändringarna har stått på

dagordningen i många år: mycket har gjorts, men inte tillräckligt. Målet är att öka insatserna mot klimatförändringarna utanför EU. Vi måste därför främja en politisk dialog mellan EU och utvecklingsländerna så att faktorer som rör klimatförändringarna inkluderas i planer för fattigdomsminskning på lokal och nationell nivå.

Jag stöder detta initiativ. För att nå framgång måste förstås olika problem hanteras, såsom bristen på samordning på internationell nivå, bristen på finansiering osv. Jag delar också föredragandens synpunkter när det gäller satsningar på nyskapande modeller med offentlig-privata partnerskap, som är något som Europa tror starkt på. De är framtiden för EU på nationell, regional och lokal nivå.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det har ganska länge stått klart att den globala uppvärmningen drabbar de minst utvecklade länderna hårdast, samtidigt som det är just dessa länder som har bidragit minst till den. Deras utsatthet kommer att dra dem ännu längre ned i fattigdomens avgrund, och jag välkomnar att Anders Wijkman betonar detta så starkt.

Tanken är att skapa en allians för att hantera klimatförändringarna, men kommissionen ställer inte tillräckliga medel till förfogande för detta. Kostnaderna för klimatförändringarna kan mycket väl bli så höga som 80 miljarder euro. Den budget som kommissionen har avsatt uppgår däremot till 60 miljoner euro, vilket helt enkelt inte är tillräckligt för att de minst utvecklade länderna ska kunna förbereda sig för klimatförändringarna. Det är nu upp till alliansen att hitta, eller frigöra, ytterligare medel. Detta innebär att unionens enskilda medlemsstater måste ta sitt ansvar. De måste avsätta större belopp än idag.

Europaparlamentet föreslår också att minst 25 procent av EU:s intäkter från systemet för utsläppshandel ska användas för alliansen.

Det verkar som om unionen i skuggan av klimatförändringarna börjar tänka om när det gäller utvecklingssamarbetet, och detta bör välkomnas. Jag kommer därför att stödja betänkandet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om att skapa en global klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen och fattiga utvecklingsländer, eftersom dessa länder drabbas hårdast av klimatförändringarna.

Den ovan nämnda översynen av EU:s handlingsplan om klimatförändringar och utveckling från 2007 visar att de framsteg som har gjorts för att integrera klimatförändringar i EU:s utvecklingspolitik har varit otillräckliga och alldeles för långsamma.

Även om EU:s mål är att leda kampen mot klimatförändringarna återspeglar EU:s budget inte den prioritet som har getts dessa strategier. Mekanismen för ren utveckling har hittills varit dåligt anpassad till uppfyllandet av de fattigaste ländernas behov när det gäller investeringar i ren teknik.

I betänkandet uppmanas EU att ge klimatförändringar en central roll i sin politik för utvecklingssamarbetet, och kommissionen uppmanas att ge detaljerad information om finansiella mekanismer för klimatförändringar och utveckling på nationell och internationell nivå. Kommissionen bör snabbt föreslå vilka åtgärder som ska vidtas för att öka EU:s ekonomiska stöd till klimatförändring och utveckling och garantera bästa möjliga samordning och komplementaritet med redan befintliga initiativ.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Skyddet av den naturliga miljön bör utan tvekan vara en prioritet för varje medlemsstat och för gemenskapen som helhet. När det gäller initiativet att skapa en global klimatförändringsallians är dock det bästa man kan säga om detta att det är meningslöst. Att göra av med skattebetalarnas pengar på ännu ett dyrbart politiskt organ kommer definitivt inte att förbättra miljösituationen. Det kommer bara att skapa ännu fler lukrativa befattningar för byråkraterna i Bryssel. Utvecklingsländerna producerar betydligt mindre föroreningar, och deras koldioxidutsläpp är obetydliga jämfört med de ekonomiska jättarna.

Jag vill påpeka att USA i flera år har legat i toppen av listan över länder som producerar giftiga ämnen. USA har fortfarande inte ratificerat Kyotoprotokollet. Jag är övertygad om att en allians som omfattar EU och utvecklingsländerna inte kommer att bidra ett dugg till att minska föroreningarna. Däremot kan exempelvis samtal med de politiska ledarna i dessa länder spela en avgörande roll. Det är nämligen de som gör mest för att förstöra miljön.

– Betänkande: Beaupuy (A6-0356/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av initiativbetänkandet av min franske kollega Jean Marie Beaupuy röstade jag för resolutionen om styrelseformer och partnerskap på nationell och regional grundval samt på projektbasis inom regionalpolitiken. Jag instämmer till fullo i tanken att man för att uppnå förenkling och effektivitet ska undersöka om det går att slå ihop olika gemenskapsmedel i den framtida sammanhållningspolitiken för perioden efter 2013.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar initiativet att upprätta ett betänkande om frågan om goda lokala och regionala styrelseformer, och om den viktiga principen om partnerskap mellan de fyra eller ännu fler maktnivåerna: lokala, regionala, nationella och europeiska. Alla möten med företrädare för lokala myndigheter som väljs direkt av folket brukar för det mesta tydliggöra hur olika den europeiska politiken hanteras av dessa myndighetsnivåer.

Utan en verklig partnerskapspolitik mellan alla dessa myndighetsorgan, opåverkad av den partipolitik som inte har något att göra med subsidiaritet, kommer Europaparlamentets och de andra EU-institutionernas ansträngningar inte att leda fram till de konkreta resultat och den effektivitet som man vill uppnå. Vi känner väl till de konflikter och den svårbegripliga rivalitet mellan företrädare för olika politiska partier som är vid makten på olika förvaltningsnivåer som för det mesta leder till att de positiva effekterna av de EU-projekt som beslutas i Europaparlamentet inte kommer de europeiska invånarna till del. Jag röstade därför för betänkandet, i förhoppning om att regionalpolitiken ska tillmätas den betydelse som den förtjänar.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jean Marie Beaupuys betänkande är synnerligen upplysande. Det talas om de strukturpolitiska styrelseformerna, och vi får veta att det verkliga syftet med den regionalpolitik som förs från Bryssel, förutom att jämnar ut utvecklingsnivåerna i EU:s alla regioner, är att radikalt förändra medlemsstaternas territoriella organisation och därmed deras administrativa och politiska strukturer.

Det här kommer egentligen inte som någon överraskning. I Europa gör man idag allt för att förintala nationalstaterna: uppifrån genom att befogenheter lämnas över till den europeiska superstaten, och nerifrån genom att stick i stäv med vissa medlemsstaters traditioner och provinser naturliga gränser och identitetsgränser – och till en kostnad av miljarder euro – föra fram "regionen" som den infranationella organisationens privilegierade nivå eller bilda gränsöverskridande infranationella områden. Denna utveckling främjas genom det "integrerade angreppssätt" till europeisk lagstiftning som hyllas av föredraganden och som består i att hänsyn tas till denna nivå i all europeisk politik med territoriella, ekonomiska och sociala effekter.

Utöver valmanipulationer är det förstås utifrån denna analysram som man måste betrakta den förvaltningsreform som har föreslagits av Nicolas Sarkozy.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I betänkandet förespråkas ökad samverkan mellan nationella förvaltningar. Man bör dock komma ihåg att det är tack vare institutionell konkurrens som de bästa styrelseformerna prövas och särskiljs från de mindre lämpliga. Europas mångfald av förvaltningsformer och utbytet av erfarenheter dessa emellan torde vara ett bra exempel.

Betänkandet är fyllt av välmenande skrivningar, men saknar i huvudsak konkreta förslag på hur strukturåtgärdernas förvaltning skall förbättras i syfte att avhjälpa de stora brister som finns gällande kontrollen av strukturåtgärdernas ekonomiska aspekter. Det är värt att minnas att EU:s strukturåtgärder utgör unionens största enskilda utgiftspost för perioden 2007-2013 och att Europeiska revisionsrätten i sin rapport för budgetåret 2006 konstaterar att minst 12 procent av de pengar som betalats ut till strukturåtgärder inte skulle ha betalats ut.

Betänkandet innehåller därtill hänvisningar till Lissabonfördraget. Detta fördrag har dock förkastats i de demokratiska processerna. Att återropa Lissabonfördraget är därför ett uttryck för en oacceptabel arrogans. Fördragets framtid är i skrivande stund så pass osäker att återropanden till dess innehåll bör undvikas. Junilistan har av dessa skäl valt att rösta nej till betänkandet i sin helhet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det råder naturligtvis ingen tvekan om att vi stöder lokala och regionala myndigheters och andra myndigheters, sociala och ekonomiska organisationers och den breda allmänhetens viktiga deltagande i utformningen av mål och program och i genomförandet och kontrollen av användningen av gemenskapens strukturfonder inom varje medlemsstat. Det här är ju något som vi alltid har förespråkat.

Vi kan emellertid inte tillåta att man försöker driva igenom andra saker med denna rättmätiga ambition som förevändning, t.ex. att slå ihop de olika gemenskapsfonderna (Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling). Detta förslag kan äventyra det som bör vara gemenskapsbudgetens centrala mål, nämligen att omfördela välståndet mellan "sammanhållningsländerna" och de "välbärgade" länderna, inte minst eftersom de anslag som uteslutande är avsedda för de förstnämnda länderna skulle försvinna (förutom att det också skulle äventyra gemenskapens finansiering av "gemensamma politikområden" som jordbruk och fiske).

Vi kan heller inte instämma i främjandet av "offentlig-privata partnerskap" i förslaget, eftersom det är ett verktyg som används för att privatisera offentliga tjänster av grundläggande och strategisk betydelse för varje medlemsstats befolkning och socioekonomiska utveckling.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) I Jean Marie Beaupuy's betänkande identifieras goda styrelseformer på två kompletterande systems nivåer: det institutionella systemet, där befogenheter och budgetar fördelas mellan myndigheter på statlig, regional och lokal nivå, och partnerskapssystemet, som innebär att olika offentliga och privata organisationer som berörs av samma fråga inom ett visst territorium sammanförs.

Partnerskap kan skapa ett mervärde vid genomförandet av sammanhållningspolitiken genom att stärka legitimiteten, förbättra samordningen, garantera insyn och effektivisera resursutnyttjandet. Genom att involvera parterna kan det bli lättare för institutionerna på sektoriell och territoriell nivå. Vi får inte bortse från att parterna har den kompetens och de resurser som krävs för att öka programmets effekter genom att effektivisera processen för att välja ut projekt.

För att ge beslutsprocessen legitimitet och motverka eventuellt politiskt inflytande i samband med offentliga samråd under de operativa programmens förberedande fas är det oerhört viktigt att lokala och regionala myndigheter och civilsamhället är involverade. Detta främjar utnyttjandet av bred expertis och bidrar till att förbättra utvecklingen, övervakningen och utvärderingen av programmet.

Vi måste inse att de nya medlemsstaterna ännu inte är redo för partnerskapsprincipen och att denna därför bör förstärkas gradvis genom överstatliga och subnationella påtryckningar.

På grundval av de argument som redan har förts fram i våra ändringsförslag som Jean Marie Beaupuy har godtagit och införlivat i den slutliga texten uttalar jag mitt stöd för detta betänkande.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Jean Marie Beaupuy's betänkande om styrelseformer och partnerskap på nationell och regional grundval samt på projektbasis inom regionalpolitiken. Det står klart att en framgångsrik regional utveckling inte bara beror på de resultat som uppnås, utan också på hur dessa resultat uppnås, dvs. på styrelseformerna. Vi måste därför utforma mekanismer som förbättrar styrelseformerna utan att hindras av olika politikområden.

Jag delar föredragandens entusiasm för partnerskapsprincipen: nya styrelseformer bör inte ersätta offentliga institutioner, utan i stället gå hand i hand med dem. Jag är även positiv till planen att omorganisera styrelseformerna beträffande gemenskapens medel, de olika territoriella dimensionerna och, naturligtvis, EU. Projektledningskompetens som hämtas från näringslivet kan vara ett utmärkt sätt att skapa nya styrelseformer och driva på utvecklingen av det europeiska systemet.

– Betänkande: Medina Ortega (A6-0355/2008)

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danska ledamöterna i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har röstat för initiativbetänkandet om bättre lagstiftning, men vill betona att minskningen av administrativa bördor kan vara en mycket politisk process. Vi ställer oss bakom målet att ta bort onödiga administrativa bördor. Men vissa administrativa bördor kan vara helt nödvändiga för samhället, även om de anses försvåra företagets tillväxt och innovation. Vi anser att det behövs en balanserad inställning till minskningen av administrativa bördor.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Om vi ska diskutera behovet av "bättre lagstiftning" innan vi debatterar den europeiska lagstiftningens innehåll måste vi fundera över hur mycket av denna lagstiftning som egentligen är nödvändig. Upprättandet av en gemensam marknad och enhetlighet mellan länder vars historia och traditioner skiljer sig åt, vilket ofta märks i detaljerna i deras lagstiftning, skapar visserligen ett behov av harmoni som kanske förutsätter ett mer proaktivt lagstiftningsarbete.

Men detta är inte detsamma som att säga att vi i första hand måste lagstifta och att detta måste ske på europeisk nivå. Även om jag är övertygad om att EU ofta är rätt forum för att vidta åtgärder bör det samtidigt påpekas att subsidiaritetsprincipen är grundläggande och ofta åsidosätts i den falska effektivitetens och de onödiga resultatens namn.

Om vi vill att EU ska svara mot de behov för vilka det är motiverat med en europeisk beslutsnivå bör vi konsekvent och förnuftigt undvika att dränka Europa i lagstiftningsprojekt och lagstiftningsbefogenheter som på ett effektivt sätt kan fastställas på nationell nivå. Detta är något som ofta beskrivs som angeläget i fördragen, men det är tyvärr inte lika tydligt i Bryssel, vilket oundvikligen leder till inte minst en frestelse att byråkratisera.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Manuel Medina Ortegas betänkande om protokollet om tillämpning av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna. EU bör eftersträva klarhet och effektivitet i sitt regelverk. Eftersom förbättrade lagstiftningsförfaranden kan hjälpa oss att uppnå dessa mål och eftersom subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna är två av gemenskapens hörnstenar, särskilt inom områden där den saknar exklusiv lagstiftningsrätt, vill jag prisa utskottet för rättsliga frågor för dess outtröttliga arbete för att genom en förenkling av gemenskapens regelverk se till att gemenskapsrätten baseras på jämlikhet, och inte på kvantitet.

Även jag har dessutom mina tvivel när det gäller självreglering och samreglering. Dagens finanskris på marknaderna är delvis en följd av detta. Lagstiftning är fortfarande det enklaste sättet att driva igenom unionens mål och skapa rättssäkerhet för företag och invånare.

– Betänkande: Geringer de Oedenberg (A6-0363/2008)

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Kommissionen har just offentliggjort sin tjugofjärde årsrapport om kontroll av medlemsstaternas tillämpning av gemenskapsrätten. Den ganska rimliga fråga som inställer sig är: är det någon skillnad, eller har det skett några framsteg, jämfört med den förra rapporten? Tydligen inte. Sämst i klassen i Europa är som vanligt medlemsstaterna. Vilken lösning föreslår då föredraganden? Större fasthet i förhållande till medlemsstaterna, fler hänskjutanden till EG-domstolen om det behövs och en strängare verkställighet av domstolens beslut. Med ett ord: ökade befogenheter för EU:s institutioner att utöva tvång och förtryck i förhållande till medlemsstaterna.

Gemenskapens rättsordning, som redan har införts genom de fördrag som har företräd framför ländernas rättigheter, vill man nu göra ännu mer förtryckande och destruktiv när det gäller medlemsstaternas rättigheter. Vi är resolut emot detta, eftersom överlåtandet av nationella rättigheter och rättsliga särdrag helt säkert kommer att leda till överlåtandet av medlemsstaterna själva i ett projekt präglad av europeism och federalism.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betänkande om kontroll av gemenskapsrättens tillämpning. Siffror är objektiva. De kan tolkas men inte ifrågasättas. Den anmärkningsvärda ökningen av antalet överträdelseförfaranden och underlåtenheten att följa EG-domstolens beslut, eller att införliva direktiven inom den fastställda tidsfristen, visar att kommissionen måste skärpa sin övervakning av de enskilda medlemsstaterna.

Jag är dessutom övertygad om att Europaparlamentet och de nationella parlamenten bör samarbeta mer för att främja och inte minst lägga större kraft bakom tillämpningen av gemenskapsrätten på nationell, regional och lokal nivå. Jag är också positiv till att frågan om förvaltningen av strukturfonderna tas upp i texten. Det är nödvändigt att påminna medlemsstaterna om att om de vill få medel från fonderna inom ramen för budgetramen för 2007–2013 så måste de anpassa sin lagstiftning till EU:s lagstiftning, framför allt när det gäller miljöskydd, på lämpligt sätt för att främja ekonomisk och social utveckling på regional nivå.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Under parlamentets sammanträde idag röstade jag för årsrapporten från utskottet för rättsliga frågor om kontroll av gemenskapsrättens tillämpning 2006.

I det dokument som har upprättats av föredraganden Lidia Joanna Geringer de Oedenberg talas om underlåtenheten att införliva direktiv i tid, det otillfredsställande samarbetet mellan medlemsstaternas rättssystem och EG-domstolen, samtidigt som det riktas kritik mot sättet att hantera klagomål.

Ett mycket oroande fenomen är de nationella domstolarnas ovilja att tillämpa principen om gemenskapsrättens företräde och dra nytta av förfarandet med förhandsavgöranden.

I rapporten pekas också på det växande antal överträdelse som beror på att medlemsstaterna inte följer EG-domstolens beslut eller införlivar direktiv i tid.

Mot bakgrund av detta finns det ett brådskande behov av att förbättra samarbetet mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten och att öka kontrollen av gemenskapsrättens tillämpning på nationell och regional nivå. Detta skulle föra EU närmare medborgarna och stärka dess demokratiska legitimitet.

– Betänkande: Papastamkos (A6-0354/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av det betänkande som har upprättats på initiativ av min kollega och vän, Greklands tidigare minister Georgios Papastamkos, röstade jag för resolutionen om en strategi för den framtida uppgörelsen om de institutionella aspekterna på tillsynsmyndigheter. Det är synd att parlamentets och kommissionens ansträngningar för att fastställa en rättsligt bindande övervakning av EU:s tillsynsmyndigheter inte har lett till något betydande resultat. Jag delar den uppfattning som de allra flesta av mina kolleger har och beklagar att det saknas en allmän strategi för inrättandet av organ på EU-nivå. Det har blivit brådskande och nödvändigt för rådet och kommissionen att arbeta tillsammans med parlamentet för att inrätta en tydlig och konsekvent gemensam ram för vilken plats tillsynsmyndigheterna i framtiden bör ha inom ramen för EU:s styrning, och det måste finnas en parlamentarisk kontroll av tillsynsmyndigheters inrättande och verksamhet.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Den senaste tiden har en betydande ökning av antalet tillsynsmyndigheter kunnat observeras både på EU-nivå och på nationell nivå. Likheter, men även skillnader, finns mellan dessa två nivåer. Skillnaden i struktur och verksamhet för dessa organ på EU-nivå och nationell nivå ger upphov till frågeställningar som gäller reglering, god förvaltning och närheten till dessa institutioner i fråga om centralisering och decentralisering.

Eftersom de europeiska tillsynsmyndigheterna i stor utsträckning är decentraliserade eller oberoende inrättningar bör man särskilt insistera på deras öppenhet och den demokratiska kontrollen när det gäller deras inrättande och verksamhet. Utan detta riskerar flerfaldigandet av reglerande eller verkställande inrättningar, som är eller anser sig vara ensamt ansvariga för regleringen av centrala områden inom samhällets verksamhet, att minska betydelsen av EU:s representativa institutioner, att tränga ut dessa och att öka byråkratin på ett orimligt sätt.

Tillämpningen av parlamentarisk kontroll på tillsynsmyndigheternas struktur och verksamhet bör ske i överensstämmelse med den klassiska demokratiska principen om ökat politiskt ansvar för de organ som har verkställande funktion.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) EU har 29 organ som är riktiga europeiska mikroinstitutioner, som kostar mer än 1 miljard euro och gör tvivelaktig nytta. Det är därför rätt av föredraganden att kräva mer öppenhet och ansvar när det gäller förvaltningen av dessa många organ, verklig politisk kontroll över deras verksamhet, utvärdering av dem som redan finns, stopp för inrättandet av nya organ och kostnads-nyttoanalyser innan några beslut fattas.

Det verkliga problemet är dock att dessa organ överhuvudtaget finns som ett extra skikt i den europeiska byråkratin och att några av dem har lagstiftningsbefogenheter, medan andra har verkställande befogenheter som inkräktar på, eller försvårar, nationella myndigheters arbete. Det verkliga problemet är att de förökar sig och sprids ut över hela Europa, att de delas ut som röstfiskande presenter. Det verkliga problemet är att 40 procent av dem finansieras med stöd av artikel 308 i fördraget – den där berömda artikeln som gör det möjligt att ge Bryssel ökade befogenheter som inte uttryckligen föreskrivs i lagar och andra författningar.

Eftersom detta betänkande inte löser någonting kan vi inte godkänna det. Eftersom det icke desto mindre är ett försök att skapa lite ordning i kaoset kan vi emellertid inte rösta mot det. Vi avstår därför från att rösta.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Det är intressant att man nu (i betänkandets förslag till punkt 5) noterar att det saknas en allmän strategi för inrättande av organ på EU-nivå. Nya organ inrättas från fall till fall och det har blivit ett ogenomträngligt lapptäcke av tillsynsmyndigheter, genomförandeorgan och andra gemenskapsorgan.

Det är ännu intressantare att notera att majoriteten i Europaparlamentet ständigt har varit tillskyndare av nya organ och först nu inser att helheten har gått förlorad.

Junilistan stödjer betänkandets huvudtankar, men vi ställer oss kritiska till hur Europaparlamentet nu försöker att ta in nya revir med tillsynsmyndigheter som ska lägga fram årsrapporter inför parlamentet och att

myndighetsdirektörerna eventuellt skall bjudas in till parlamentets behöriga utskott innan de utses. Vi är skeptiska till de förslagen. För det första är det lämpligt att kommissionen ansvarar för förvaltningsansvaret för dessa organ. För det andra kan partipolitiskt mygel komma att influera tillsättningsarna av myndighetsdirektörer som i sig enbart skall vara tjänstemän.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Georgios Papastamkos betänkande om en strategi för den framtida uppgörelsen om de institutionella aspekterna på EU:s tillsynsmyndigheter. Jag välkomnar kommissionens plan att inrätta en interinstitutionell arbetsgrupp som ska ansvara för att fastställa tillsynsmyndigheternas funktioner och de olika EU-institutionernas behörighet i förhållande till dessa myndigheter.

Detta förslag bör emellertid vara startskottet och inte mållinjen, eftersom målen sträcker sig betydligt längre än till inrättandet av en interinstitutionell grupp. Den gemensamma strategin, i den mån en sådan är möjlig, som har föreslagits när det gäller dessa organs struktur och verksamhet syftar till att begränsa byråkratin så att de korrekt och effektivt kan utföra sin tillsynsuppgift, så att de kan kontrolleras och så att det aktuella behovet av granskning (revision) och ansvarsskyldighet mer eller mindre kan tillgodoses.

Resolutionsförslag: Häktningsorder mot Joseph Kony med avseende på rättegången mot honom inför Internationella brottmålsdomstolen (B6-0536/2008)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Joseph Kony och Herrens motståndarmé har gjort sig skyldiga till fasansfulla brott under de senaste 20 åren vilket är anledningen till att Internationella brottmålsdomstolen nu vill ställa honom inför rätta.

Konflikten i Stora sjöområdet, Uganda och Sudan fortsätter och skördar ständigt nya civila offer. Det är ett uppenbart ansvar för världssamfundet att stoppa denna oerhörda tragik.

Junistan brukar generellt sett ställa sig negativt till utrikespolitiska resolutioner. I det här fallet rör det sig om en organisation och dess ledare som av Internationella brottmålsdomstolen anklagas för brott mot mänskligheten. Därför har vi valt att ge denna resolution vårt stöd.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill informera parlamentet om att jag har röstat för förslaget till resolution om åtalet mot och ställandet inför rätta av Joseph Kony vid Internationella brottmålsdomstolen. Det är fullständigt oacceptabelt att det har tagit mer än tre år att arrestera en internationell brottsling som Kony, som har begått och uppviglat till sådana brott som mord, folkmord, våldtäkt, plundring och anstiftan till våldtäkt. Alla försök har misslyckats på grund av den ugandiska regeringens fortsatta ovilja att samarbeta för att gripa denna brottsling för vilken Internationella brottmålsdomstolen har utfärdat en arresteringsorder.

Jag vill påpeka att Uganda har skrivit under Romstadgan, enligt vilken alla medlemmar ska sätta stopp för straffrihet för de mest allvarliga brotten som angår hela det internationella samfundet och medverka till att förebygga sådana brott. Jag vill också uttrycka min oro över att det helt saknas ett tydligt åtagande att se till att internationellt bistånd (framför allt från den sudanesiska regeringen) inte går till Herrens befrielsearmé (LRA) som leds av Kony, som lätt kan använda det för att finansiera sin verksamhet.

– Betänkande: De Sarnez (A6-0294/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av Marielle de Sarnez röstade jag för lagstiftningsresolutionen om ändring av förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om inrättandet av ett handlingsprogram för att höja kvaliteten i den högre utbildningen och främja interkulturell förståelse genom samarbete med tredjeländer (Erasmus Mundus) (2009–2013). Jag stöder kompromissändringsförslagen som syftar till att uppnå akademiska kvalitetsmål, jämlikhet när det gäller geografisk fördelning, information till allmänheten om detta program och behovet av att undanröja alla rättsliga och administrativa hinder för utbytesprogram mellan europeiska länder och tredjeländer (visumproblem). Jag menar också att det är nödvändigt att vidta åtgärder inom ramen för programmet för att se till att studenter, doktorander, postdoktorandforskare och universitetsforskare från de minst utvecklade tredjeländerna (särskilt AVS = länder i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet) återvänder till sina ursprungsländer efter sin vistelse för att undvika "kompetensflykt". Bravo, slutligen, när det gäller kravet att man ska lära sig minst två europeiska språk, bekämpa diskriminering och främja respekt för jämställdhet mellan kvinnor och män.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA) De danska medlemmarna av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har

röstat mot betänkandet om Erasmus Mundus II-programmet. Skälet är inte att vi är emot programmet, utan att formuleringarna om finansieringen riskerar att skapa en situation där danska studenter tvingas betala för att använda programmet. Generellt sett stöder vi målet med Erasmus Mundus-programmen.

De danska ledamöterna i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har röstat för initiativbetänkandet om bättre lagstiftning, men vill betona att minskningen av administrativa bördor kan vara en mycket politisk process. Vi ställer oss bakom målet att ta bort onödiga administrativa bördor. Men vissa administrativa bördor kan vara helt nödvändiga för samhället, även om de anses försvåra företagets tillväxt och innovation. Vi anser att det behövs en balanserad inställning till minskningen av administrativa bördor.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Som ett led i sin gräsrotsfientliga politik grundad på Lissabonstrategin använder EU Erasmus Mundus-programmet (2009–2013) för att modernisera universiteten i medlemsstaterna på ett borgerligt sätt i enlighet med kapitalets krav, åstadkomma en "kompetensflykt" från tredjeländer, öka utsgningen av arbetarna och därmed öka lönsamheten för de europeiska monopolen.

Man befäster privata ekonomiska kriterier för utvärdering av universitet och forskningscenter och jämställer statliga och privata utbildningsinstitutioner med varandra. Man bildar "utbildningskonsortier" baserade på "kvalitetsmål" och inför terminsavgifter för studenter så att barn från arbetarfamiljer i hög grad utestängs från högre utbildning och doktorandstudier.

EU:s demagogiska uttalanden om att förhindra en kompetensflykt från mindre utvecklade länder kan inte dölja det verkliga målet, nämligen att på ett bedrövt sätt exploatera arbetskraften från dessa länder och drastiskt kringskära unga människors rätt till en kostnadsfri statlig utbildning av hög kvalitet, vilken ska omfatta alla barn från arbetarfamiljer.

Den parlamentariska gruppen för Greklands kommunistiska parti har av dessa skäl röstat mot detta lagstiftningsinitiativ.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Marielle De Sarnez betänkande om Erasmus Mundus-programmet (2009–2013) eftersom jag anser att detta nya program är mycket viktigt för att främja EU som ett spetskompetenscentrum på utbildningsområdet internationellt.

Genom att etablera ett samarbete mellan olika utbildningsinstitutioner i EU kommer Erasmus Mundus II att förbättra anpassningen till den växande efterfrågan på rörlighet bland studenter och främja kvaliteten på den högre utbildningen i EU och dialogen mellan olika kulturer. Jag vill även lyfta fram de viktiga innovationer som föreslås i betänkandet, t.ex. förlängningen av doktorandprogrammet, införandet av stipendier och främjandet av företags och forskningscenters aktiva deltagande.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ett viktigt program, vars syfte är att hjälpa studenter från tredjeländer som vill komma och studera i EU, även om den begränsade finansieringen kan skapa problem för dem som måste betala universitetsavgifter men inte kan det. Trots att vi röstade för betänkandet beklagar vi därför att de förslag som lades fram av vår grupp förkastades, eftersom syftet med dem var att lösa detta problem.

Vi är emellertid glada att man har antagit förslag som ska förbättra dessa studenters rörlighet och understryka att programmet inte får användas för att locka människor med särskild kompetens från tredjeländer till EU på ett sätt som missgynnar deras hemländer. Vi insisterade på att Europeiska kommissionen vid utvärderingen av programmet ska ta hänsyn till de potentiella konsekvenserna av en "kompetensflykt" och de berörda personernas socioekonomiska situation.

Vi måste se till att magisterstuderande, doktorander, forskare och akademiker från mindre utvecklade tredjeländer kan återvända till sina hemländer när studieperioden är över och på så sätt undvika en "kompetensflykt".

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Fru talman! Jag röstade för detta betänkande och hoppas att Erasmus Mundus-programmet, som förlängs till 2013, ska fortsätta att bygga viktiga broar mellan olika kulturer.

Fördelarna med detta utbildningsprogram är uppenbara – EU kommer inte bara att kunna locka till sig intelligenta och ambitiösa studenter från tredjeländer, vilket kommer att förbättra EU:s forskning och innovation. Våra egna studenter kommer dessutom att få bättre språkkunskaper och öka sin anställbarhet, såväl på hemmaplan som utomlands.

Jag tror framför allt att detta program är särskilt relevant med tanke på att det här är året för interkulturell dialog. Att etablera kontakter med tredjeländer genom utbildning främjar förståelse och kommunikation mellan olika kulturer, språk och religiösa övertygelser. Detta är exakt den typ av program som Europaparlamentet bör stödja, och jag välkomnar det helhjärtat.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har valt att rösta nej till detta betänkande från Europaparlamentets utskott för kultur och utbildning. Vi röstar inte nej till idén om Erasmus Mundus-programmet som sådant, utan på grund av en del detaljförslag som föreligger från dels utskottet, dels kommissionen.

Vi är inte anhängare av något speciellt Erasmus Mundus-visum enligt de kortfattade beskrivningar som föreligger i förslaget. Varje medlemsland har sin rätt att utfärda visum och vi hoppas att de har en frikostighet med visum till studenter som ingår i Erasmus Mundus. Vi anser att man inte kan reglera dylika visum på EU-nivå.

Idén om ett finansiellt stöd från EU till en alumniförening för dem som tar examen från Erasmus Mundus olika program ställer vi oss också avvisande till. Studentföreningar skall växa fram utifrån enskilda människors behov och egna ansträngningar. De kan inte byggas uppifrån av EU-institutionerna.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Erasmus Mundus-programmet är ett program för samarbete och rörlighet inom högre utbildning som syftar till att främja EU som spetskompetenscentrum på utbildningsområdet på global nivå. Det skapar fler möjligheter än de som finns tillgängliga inom Erasmus-programmet idag och öppnar samarbetet inom utbildningsområdet för länder som inte är medlemmar i EU.

Utbildning spelar en avgörande roll i unga människors liv. Internationell erfarenhet skattas allt högre av studenterna själva och av framtida arbetsgivare. Kunskaper i språk, kulturer, olika länders särdrag och förmågan att verka i en internationell miljö är bara några av fördelarna med att delta i programmet. Främjandet av rörlighet är en annan viktig del av programmets mål. Det sistnämnda är särskilt viktigt i en tid av globalisering, eftersom kontakter med tredjeländer blir allt viktigare. Vi bör välkomna att europeiska studenter och studenter från tredjeländer även i fortsättningen kommer att ha möjlighet att förvärva sådana erfarenheter.

Det gläder mig att det program som har röstats igenom även innehåller förslag för att lösa visumproblemen. Dessa problem gör researrangemangen onödigt komplicerade. Den föreslagna förenklingen bör även påverka mängden information som är tillgänglig. Studenter bör kunna få all information som de behöver för att göra det lättare för dem att i god tid förbereda sin vistelse. Stöd från Europeiska kommissionens representationskontor i tredjeländer kan i detta sammanhang vara till särskilt stor hjälp.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Idag röstade vi om den nya generationen Erasmus Mundus program (2009–2013). Det nuvarande Erasmus Mundus-programmet infördes 2004, och mer än 4 000 invånare i EU och tredjeländer har kunnat delta i detta program. Erasmus Mundus har visat sig vara en pålitlig åtgärd inom den högre utbildningen, inte minst när det gäller mastersprogram. Målet med det nya programmet är att uppmuntra högre utbildning i Europa, att bidra till fler och bättre karriärmöjligheter för unga människor och att införa ett mer strukturerat internationellt samarbete mellan institutioner för högre utbildning för att skapa ökad rörlighet bland studenter från EU och tredjeländer. Under de kommande fem åren kommer mer än 950 miljoner euro att avsättas för universitet i Europa och tredjeländer så att de ska kunna delta i programmet och ge stipendier. Ett extra program för doktorandstudier kommer att införas, och studenter kommer att få mer ekonomiskt stöd. Under omröstningen stödde jag det ansvariga utskottets ändringsförslag som kommer att ge dokumentet tydligare reglering, värna studenternas valmöjligheter och rättigheter och möjliggöra ett starkare samarbete mellan universiteten.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Målet att uppmuntra storskalig ekonomisk invandring som fördes fram redan den 11 januari 2005 av Europeiska kommissionen i dess grönbok om en gemensam syn på ekonomisk migration i EU är mer aktuellt än någonsin med tanke på detta betänkande.

Inte mindre än 950 miljoner euro har redan avsatts för Erasmus Mundus II-programmet för perioden 2009–2013. Detta program ska locka utländska studenter och lärare till EU:s geografiska område. Det är omkring 654 miljoner euro mer än det belopp som anslogs till den första versionen av programmet.

Med det i sig lovvärda målet att uppmuntra studenter från tredjeländer att komma och studera i Europa genom att erbjuda dem högvärdiga masters- eller doktorsexamina som förevändning öppnar man i praktiken slussarna för laglig invandring via en ny kanal. I själva verket blir det lättare för utlänningar från tredjeländer

att komma in i EU, inte minst tack vare de förenklade förfarandena för att erhålla visum och stipendier och anpassade terminsavgifter.

I stället för att gynna de egna medborgarna och uppmuntra den europeiska forskning och spetskompetens som man behöver gynnar EU än en gång dem utanför EU och visar sin förkärlek för storskalig invandring.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Erasmus Mundus II-programmet liknar Erasmus utbytesprogram för europeiska studenter, men är främst inriktat på utbyten med tredjeländer. Syftet är att locka kvalificerade utländska studenter till Europa.

Jag är i grund och botten för ett interkulturellt utbyte, inte minst på vetenskaplig nivå. Jag är dock tveksam till om detta program är effektivt och framför allt bra för medlemsstaterna. I en tid då platser på universiteten i vissa medlemsstater är begränsade för den inhemska befolkningen inom många ämnesområden bör vi vara försiktiga när det gäller högre kvalifikationer.

Övergången till Bolognamodellen i hela universitetssystemet i Europa har gjort det tillräckligt svårt för studenter med en mastersexamen att hitta doktorandplatser. Att öka konkurrensen för de inhemska studenterna förefaller mig vara kontraproduktivt. Det kommer också att vara svårt att kontrollera överträdelser av invandringsbestämmelserna i samband med programmet. Jag har därför röstat mot betänkandet.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Erasmus Mundus-programmet har redan spelat en viktig roll i dagens utbildning av unga människor och vuxna. Erfarenheterna visar dock att man bör vara lite försiktig med hur man hanterar utmaningar. Överdrivet radikala förändringar som nya villkor för terminsavgifter kan rubba balansen i detta utbildningssystem, som har visat sitt värde på marknaden. Sådana förändringar kan dessutom strida mot vissa principer om akademiska institutioners rätt till självbestämmande. Man måste därför överväga om det är bäst att överlåta åt Erasmus Mundus-konsortiet att även i fortsättningen fatta beslut eller om man bör fastställa villkor för styrning uppifrån.

Om det finns en etablerad praxis och lokala organ har möjlighet att fatta beslut anser jag att detta bör respekteras och inget nytt införs genom påbud. Detta är särskilt viktigt med tanke på att vi lever i mycket olika regioner. En del sägs vara mer utvecklade, andra mindre, och de har alla skiftande traditioner och olika ekonomiska villkor.

Låt mig ta tillfället i akt och påpeka att parlamentet har den omotiverade vanan att hänvisa till dokument som ännu inte är bindande, såsom den europeiska konstitutionen, som förkastades i en folkomröstning, Lissabonfördraget och den därmed förbundna stadgan om de grundläggande rättigheterna. Lagstiftning kan inte grundas på sådant som inte står i lagboken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Marielle De Sarnez' betänkande om Erasmus Mundus-programmet (2009-2013). De unga är vår framtid, och det säger jag inte bara för att det låter bra. Erasmus Mundus-programmet bygger på tanken om spetskompetens och interkulturell integration genom samarbete med tredjeländer, så att nya generationer kan arbeta för en bättre värld. I det nya Erasmus Mundus-programmet betonas möjligheten att delta i masters- och doktorandprogram, inrättandet av partnerskap med utbildningsinstitutioner i tredjeländer och särskilda kommunikations- och informationsinsatser.

Jag applåderar detta initiativ och vill även uppmärksamma Marielle De Sarnez' förslag att det ska vara prioriterat att lära sig minst två främmande språk: språk är faktiskt det viktigaste hjälpmedlet för kulturell integration.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Erasmus Mundus II liknar i stort sett sin föregångare, även om det har gjorts stora justeringar. Till de viktiga förändringarna hör en mer balanserad och garanterad geografisk representation i de Erasmus Mundus-program som konsortier av universitet från minst tre europeiska länder kan erbjuda, samt en större fokusering på utsatta grupper.

Inträdeskraven för kurser måste vara kvalitetsbaserade samtidigt som jämställdhet mellan kvinnor och män måste respekteras och tillträdet för missgynnade grupper förbättras.

När stipendier ges till europeiska studenter och studenter från tredjeländer måste de institutioner som håller i kurserna respektera principen om lika möjligheter och icke-diskriminering.

Samtidigt bör Erasmus Mundus II bidra till en hållbar utveckling av den högre utbildningen i Europa och tredjeländer, vilket innebär att kommissionen bör göra allt för att förhindra en kompetensflykt.

De gröna kommer att se till att dessa anpassningar också blir verklighet. Utvärderingen av Erasmus Mundus bör även visa att utsatta grupper tillträdde till Erasmus Mundus-kurser har förbättrats.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen i Europaparlamentet ger på dessa villkor sitt stöd till betänkandet.

– Betänkande: Szájer (A6-0300/2008)

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om säkerhetsbestämmelser och säkerhetsnormer för passagerarfartyg (omarbetning) (KOM(2007)0737 – C6-0442/2007 – 2007/0257(COD)).

I likhet med József Szájer lutar jag åt att ställa mig bakom de principer och riktlinjer som har getts av talmanskonferensen. De är helt i linje med lagstiftningen. Jag stöder också till fullo förslaget att det krävs tekniska anpassningar av talmanskonferensens beslut.

– Betänkande: Szájer (A6-0297/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av József Szajer röstade jag för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om genetiskt modifierade organismer (omarbetning). Med tanke på texternas utveckling och komplexitet är det synd att kommissionen inte har ändrat sin ståndpunkt från den 1 april 1987, då avdelningarna uppmanades kodifiera alla rättsakter senast efter deras tionde ändring. Det betonades samtidigt att detta var minimiregeln och att avdelningarna skulle försöka kodifiera de texter som de har ansvar för ännu oftare för att främja en tydlig och korrekt tolkad gemenskapsrätt. I just detta fall ändrar vi direktivet från 1990 och de fyra texter genom vilka det ändrades 1994, 1998, 2001 och 2003. Från att ursprungligen ha varit avsett för kodifiering omarbetades i slutändan direktiv 90/219/EEG för att införa de ändringar som är nödvändiga för att göra en anpassning till det föreskrivande förfarande med kontroll som infördes 2006. Jag anser att konsolideringen av gemenskapsrätten bör vara en av Europeiska kommissionens prioriteringar och att den nuvarande situationen inte är i sin ordning, särskilt med hänsyn till medlemsstaterna och europeerna.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Även om de framsteg som har gjorts och den effektivitet som har uppnåtts inom jordbruks-, vegetabilie- och animalieproduktion inte skulle ha varit möjliga utan de viktiga upptäckter som har gjorts på genetikområdet, måste vi utforma bästa möjliga biosäkerhetsregler för innesluten användning av genetiskt modifierade mikroorganismer med respekt för försiktighetsprincipen så att vi kan skydda folkhälsan och miljön.

Det är definitivt så att mänskligheten inte skulle ha haft det lika bra och slitits sönder av fler konflikter utan de upptäckter som gjordes av Mendel och senare Morgan, Crick och Watson. Men förfarandena för att ta fram, testa, använda och saluföra genetiskt modifierade organismer, oavsett om det rör sig om växter, djur eller mikroorganismer, måste naturligtvis i alla länder vara underkastade ett särskilt system för reglering, tillståndsgivning och administration, med en rättslig och institutionell ram för att undanröja eller minska riskerna för negativa effekter.

– Betänkande: Ryan (A6-0348/2008)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för Eoin Ryans betänkande om gemenskapsstatistik över varuhandeln mellan medlemsstaterna. Syftet med gemenskapsrätten är att minska onödigt administrativt krångel och överreglering, och frågan om statistik över varuhandeln mellan medlemsstaterna kan därför inte lämnas därhän.

Eurostat har inrättat en arbetsgrupp för att undersöka hur rapporteringen om denna handel inom gemenskapen kan förenklas och moderniseras. Ett gemensamt system för utveckling och katalogisering av handelsflöden av varor inom den gemensamma marknaden är dessutom under utredning. Jag stöder detta initiativ, men hoppas liksom Eoin Ryan att kommissionen kommer att förbättra detta förslag genom att tillräckligt detaljerat ange vilka åtgärder som bör vidtas för att införa en gemensam flödesmekanism av detta slag. Pilotprojekt skulle kunna användas så att en utförlig undersökning av ordningens värde och genomförbarhet kunde göras.

Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (GA) Nittio procent av företagen i Irland är små och medelstora precis som i EU som helhet. I Irland – vars situation jag känner bäst till – är omkring 250 000 företag små och medelstora och sysselsätter mer än 800 000 personer. De flesta av dessa företag (ca 90 procent) har mindre än tio

anställda, och i hälften av fallen bara en anställd. Tid är därför en mycket värdefull tillgång, men dessa företag får ägna mycket tid åt att bara fylla i blanketter.

Det är inte särskilt förvånande att jag stöder detta betänkande (eftersom det är mitt eget betänkande) för vilket det uppnåddes en kompromiss genom samarbete mellan rådet och mina kolleger i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Jag vill emellertid göra denna röstförklaring för att understryka dess betydelse. Bestämmelserna i betänkandet kommer att befria mer än 200 000 små och medelstora företag från uppgiften att fylla i blanketter som rör handel med varor och därmed spara tid och gynna företag och näringsliv överhuvudtaget.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Intrastat är ett gemensamt system för de europeiska länderna. Det syftar till att minska onödigt administrativt krångel och överreglering. Det är ett flexibelt system, vilket innebär att hänsyn kan tas till enskilda EU-medlemsstaters särskilda behov och lösningar.

En annan viktig punkt är att både Intrastat-systemet och statistiksystemet för världshandeln baseras på de rekommendationer om ett statistiksystem för världshandeln som har utfärdats av FN:s statistikavdelning. Detta gör det möjligt att få fullständig och fullt jämförbar information om världshandeln med varor.

Det behövs verkligen en fortsatt insamling av statistiska uppgifter om viktiga ekonomiska frågor. Medlemsstaterna bör göra allt för att modernisera och förbättra detta system.

– Betänkande: Gebhardt (A6-0361/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Malta är den enda staten i EU som inte tillåter skilsmässa. I Europa finns det bara tre stater som inte tillåter skilsmässa: Vatikanen, Andorra och Malta.

I Malta har det emellertid varit möjligt att registrera en skilsmässa som beviljats någon annanstans, förutsatt att personen antingen var medborgare eller bosatt i det land där skilsmässan beviljades.

Med stöd av Bryssel II (rådets förordning (EG) nr 2201/2003) kan en person nu få skilsmässa om han är medborgare i en medlemsstat och har haft sin hemvist där i sex månader. Alla andra personer kan ansöka om skilsmässa om de under en oavbruten period om ett år närmast föregående sin ansökan har haft sin hemvist i medlemsstaten.

Det är lovvärt att man har beaktat en ny artikel i fall där stater inte har någon skilsmässolagstiftning, såsom i Malta.

I Malta har vi redan erkänt skilsmässa genom systemet med registrering i fall där lämpliga bestämmelser gäller. Det handlar inte om att anta skilsmässoprincipen eftersom denna redan gäller under vissa omständigheter. Frågan är om skilsmässa bör utgöra en särskild del av vårt rättssystem även när dessa särskilda omständigheter inte föreligger.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet av Evelyne Gebhardt röstade jag för lagstiftningsresolutionen om godkännande, efter ändringar, av förslaget till rådets förordning om ändring av förordningen från 2003 om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål. I en situation där rörligheten bland invånarna i EU ökar, vilket leder till fler ”internationella par”, dvs. äkta par där makarna har olika nationaliteter eller är bosatta i olika medlemsstater eller i en medlemsstat där minst en av dem inte är medborgare, och på grund av de höga skilsmässotalen i EU har det blivit absolut nödvändigt att lagstifta om tillämplig lagstiftning och behörighet i äktenskapsmål, vilket berör allt fler medborgare för varje år som går. Det är nödvändigt att fortsätta att poängtera att det i fördragen föreskrivs ett gradvis skapande av ett gemensamt område med frihet, säkerhet och rättvisa, samt åtgärder för att främja förenligheten mellan gällande regler i medlemsstaterna när det föreligger konflikter mellan lagar och behörighet.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Evelyne Gebhardts betänkande rör ett förtydligande av nationella domstolars behörighet i äktenskapsmål inom EU, och vilken lag som skall anses tillämplig. Syftet är att motverka risken att en av makarna försöker hinna först med att väcka talan för att målet ska regleras av ett visst lands lag som skulle skydda denna makes/makas egna intressen. Detta syfte är i sig naturligtvis lovvärt. Enligt min uppfattning väger dock nackdelarna med regleringen tyngre än fördelarna.

Sverige har en av världens mest liberala äktenskapslagar, och det är någonting vi ska vara stolta över. Faran med det ursprungliga förslaget är att det skulle innebära att svenska domstolar i en del fall skulle kunna tvingas döma enligt maltesisk, irländsk, tysk eller iransk lag när en part begär skilsmässa. Det skulle i

förlängningen begränsa den svenska ovillkorliga rätten för en person att ansöka om skilsmässa och också få den beviljad - ett område jag aldrig skulle kunna kompromissa på. Min första tanke var därför att rösta emot betänkandet. Under omröstningen bifölls emellertid ett muntligt ändringsförslag, vilket i sak hänvisande till rättsgrundsatsen "ordre public". Jag anser fortfarande att den svenska modellen bör försvaras, men för att uppmuntra förbättringen valde jag att istället lägga ned min röst.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Evelyne Gebhardts betänkande om tillämplig lag i äktenskapsmål. Med tanke på den ökade rörligheten bland EU:s invånare och skillnaderna mellan medlemsstaternas gällande lagstiftning vid skilsmässa stöder jag möjligheten för makar som är av olika nationalitet eller bosatta i olika medlemsstater att välja vilken lagstiftning som ska tillämpas på deras skilsmässa.

Jag anser dock att det är absolut nödvändigt att se till att båda makarna är informerade så att båda är helt införstådda med de rättsliga och sociala konsekvenserna av valet av gällande lagstiftning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Den nya lagstiftning som har lagts fram inför oss gäller skilsmässor för "internationella par", dvs. par där makarna har olika nationaliteter eller är bosatta i olika medlemsstater.

Det handlar om att fastställa regler om vilken domstol som ska vara behörig och vilken lagstiftning som ska tillämpas för att komma till rätta med den rättsosäkerhet som råder på detta område. Idag fastställs gällande lag enligt nationella lagvalsregler, som emellertid i sig varierar mycket mellan olika medlemsstater och dessutom är komplicerade. Majoriteten av medlemsstaterna fastställer gällande lag i enlighet med kriterier om anknytning eller hemvist (*lex loci*). Andra medlemsstater tillämpar systematiskt sin nationella lagstiftning (*lex fori*), vilket naturligtvis kan leda till att en lag tillämpas som makarna bara har en svag anknytning till och att resultatet inte överensstämmer med rättssäkerhet.

I denna nya förordning föreslås att vi ska harmonisera dessa lagvalsregler. Vi är för detta, eftersom det skulle skapa en större förutsägbarhet i vad som fortfarande är en dramatisk situation och därmed främja den trygghet som särskilt barn, som alltför ofta hamnar i kläm när deras föräldrar separerar, har rätt till.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Det är med stor besvikelse som vi från Junilistan noterar föredragandens iver att gå vidare med en fråga som helt nyligen har förkastats av rådet. Faktum är att den nuvarande Bryssel II-förordningen trots sina brister är en mycket bättre lagstiftning än den som föredraganden föreslår. Att frånta makarna deras fria val gällande domstol och jurisdiktion, visar på kommissionens, och inte minst föredragandens, arroganta inställning mot gällande praxis i samtliga medlemsstater.

Vi säger inte bara nej till detta ogenomtänkta betänkande utan uppmanar samtliga ledamöter att stå upp för valfriheten för makar som ligger i skilsmässa. Krångliga EU-regler är det sista som dessa människor behöver under svåra tider.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Irland har valt att inte anta och tillämpa denna förordning eftersom vi inte vill ge irländska domstolar behörighet att bevilja skilsmässor för EU-medborgare på grundval av en väsentligt annorlunda lagstiftning i de stater som dessa kommer ifrån.

Om Irland skulle genomföra denna åtgärd skulle det bli möjligt för EU-medborgare som är bosatta i Irland att få skilsmässa i våra domstolar på väsentligt annorlunda och mindre stränga grunder än vad som föreskrivs i vår konstitution och som möjliggjordes genom folkomröstningen om skilsmässa 1995, dvs. fyra års separation. Det skulle också innebära att dagens konstitutionella krav att irländska domstolar i skilsmässomål bara ska tillåta skilsmässa om lämpligt underhåll fastställs för berörda parter och underhållsberättigade barn inte skulle tillämpas i sådana fall. Även om detta betänkande har positiva aspekter har jag avstått från att rösta med hänvisning till Irlands undantagsbestämmelse.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Jag röstade mot Evelyne Gebhardts betänkande om äktenskap, eftersom jag anser att det är viktigt att finska lagar gäller i finska domstolar i framtiden i fall där tillämpningen av ett annat lands lagstiftning i avsevärd grad skulle strida mot den finska lagstiftningens grundsatser.

Jag är också mycket oroad över förslaget om bedömning av skuld i skilsmäsoärenden. I Finland slutade vi att utreda otrohet och liknande saker i skilsmäsoärenden för ungefär 20 år sedan. Att återinföra detta skulle vara ett stort steg tillbaka och ha en unken bismak av svunna tider.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) I det utvidgade EU ser vi en ökning av antalet internationella familjer, dvs. makar av olika nationaliteter. Tyvärr slutar ett stort antal äktenskap i EU mellan personer av olika nationalitet i skilsmässa, och ofta är skilsmässoprocessen komplicerad och segdragen. Det beror på att personer hittills har haft begränsade möjligheter att välja vilken domstol som ska behandla deras skilsmässa. När ett par väl hade beslutat sig för att separera kunde de bara vända sig till en domstol i bosättningslandet. Därför kunde de inte heller välja att tillämpa lagarna i andra medlemsstater på sin skilsmässa. För att skilja sig från sin man var en litauisk kvinna som hade gift sig med en tysk man och hade familj i Tyskland exempelvis tvungen att vända sig till en domstol i bosättningslandet. Skilsmässan kunde bara prövas enligt tysk rätt. När denna förordning väl har antagits kommer dessa begränsningar från och med den 1 mars 2009 inte längre att vara i kraft. Familjer som ligger i skilsmässa kommer att kunna välja om de vill tillämpa lagstiftningen i bosättningslandet eller lagstiftningen i det land de är medborgare i. Vid omröstningen stödde jag ändringsförslagen, som slog fast att den lagstiftning som tillämpas inte får strida mot huvudprinciperna i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta är extra viktigt eftersom vi strävar efter att undvika könsdiskriminering vid beslut i skilsmässomål.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag röstade för Evelyne Gebhardts betänkande eftersom jag anser att kommissionens förslag om att standardisera bestämmelserna om lagvalsregler vid skilsmässor mellan internationella par är viktigt. Skilsmässa är en mänsklig tragedi för de inblandade parterna och deras barn. Parterna måste därför ha tillgång till så tydlig information som möjligt om vilka förfaranden som ska tillämpas och lagstiftningens materiella innehåll.

Den nuvarande situationen, där makar enligt Bryssel IIa-förordningen kan välja mellan ett antal behöriga domstolar och jurisdiktionen avgörs av lagvalsreglerna i domstolslandet, ger inte det tydliga rättsläge som krävs. Att välja domstol för att få en förmånligare rättslig ställning (*forum shopping*) och kapplöpning om vem som först vänder sig till domstolen, så att denna part gynnas, är allvarliga bieffekter av den nuvarande situationen.

Jag anser att gifta pars rätt att genom en ömsesidig överenskommelse välja behörig domstol och jurisdiktion i båda fallen även skulle hjälpa dem att upptäcka innehållet. Därför är det viktigt att tillgången till information om innehåll och förfaranden förenklas, vilket anges i ändringsförslag 2. Ändringsförslag 1, som skyddar barnens intressen vid val av tillämplig lag, är också mycket viktigt.

Jag stöder ändringsförslag 37, som har lagts fram av min grupp. I detta anges att den lag enligt vilken paret ingick äktenskap också ska vara den lag som ska väljas vid skilsmässa. Detta är logiskt och skulle göra det lättare att ta del av innehållet i den lag som ska tillämpas.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Rent allmänt är det för många skilsmässor i Europa, särskilt i mitt hemland. Allt fler skilsmässor rör blandade par, dvs. par där makarna har olika nationalitet.

Eftersom den fria rörligheten för personer är en grundläggande del av den europeiska integrationen är det viktigt att fastställa ett tydligt regelverk.

Eftersom jag är medveten om att de nationella reglerna på skilsmässoområdet skiljer sig extremt mycket åt inser jag mycket väl den risk för "skilsmässoturism" som föreligger om man skulle kunna välja den mest gynnsamma jurisdiktionen för en av makarna och den minst gynnsamma för den andra.

Jag skulle ha röstat för detta betänkande eftersom den föreslagna förordningen skulle ha motverkat bristerna och gjort det möjligt för två makar som bor i olika medlemsstater att med full vetskap om alla fakta ömsesidigt komma överens om valet av behörig domstol för sina skilsmässoförhandlingar, vilket skulle ha varit en domstol i en av makarnas två bosättningsländer i EU.

Ett muntligt ändringsförslag som antogs skapade tyvärr sådan förvirring under omröstningen att hela betänkandet borde ha återförvisats till utskottet. Eftersom betänkandet inte återförvisades till utskottet avstod jag från att delta i slutomröstningen.

Ämnet är för känsligt för att avgöras i ett förvirrat tillstånd.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade inte om detta betänkande eftersom Irland inte utnyttjade sin möjlighet att delta i antagandet och tillämpningen av den föreslagna förordningen och inte har spelat en aktiv roll vid överläggningarna i rådet.

Irland ställde sig inte bakom att utvidga irländska domstolars jurisdiktion till att kunna bevilja skilsmässa till en EU-medborgare på grundval av en avsevärt annorlunda lag i hans eller hennes hemland.

Om detta skulle ha tillämpats skulle EU-medborgare bosatta i Irland kunnat beviljas skilsmässa i irländska domstolar på avsevärt annorlunda och lättare grunder än de som anges i den irländska konstitutionen, som baseras på resultatet av 1995 års folkomröstning om skilsmässor.

Eftersom Irland inte deltar i processen för att anta och tillämpa denna förordning valde jag att avstå från att rösta om detta betänkande.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag välkomnar min kollega Evelyne Gebhardts betänkande om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål. Jag är fast övertygad om att det är viktigt att skapa ett tydligt, heltäckande och flexibelt regelverk på detta känsliga område.

I dagens omröstning röstade jag för införandet av rätten att välja en lämplig domstol för skilsmässoförhandlingarna. Jag stödde ett förslag enligt vilket ett så kallat internationellt par kan välja att vända sig till en domstol i det land där de bor eller till en domstol i det land där de gifte sig.

Jag delar helt uppfattningen att det är viktigt att se till att båda makarna får tillräckligt med information, oberoende av deras ekonomiska situation eller utbildningsnivå. Båda sidor bör vara noggrant och helt informerade om följderna av deras val av domstol och om rätten att fatta beslut i skilsmässomål. Detta gäller särskilt för internationella par eftersom det råder stor skillnad mellan medlemsstaternas lagar, skilsmässoförfaranden och villkor för hur behandlingen av skilsmässor ska gå till.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vid frågor som rör gränsöverskridande äktenskap är det viktigt att rättssituationen ser likadan ut i hela Europa. Medborgarna behöver ett tydligt rättsläge på äktenskaps- och skilsmässoområdet, som ofta involverar mycket känslosamma frågor, och detta är ett allt viktigare politikområde.

I en värld som krymper allt snabbare är de bestämmelser som redan finns på det civilrättsliga området, i detta fall parternas fria val av tillämplig lag och domstol, viktigt för deras rörlighet. Genom förordningen skapas även användarvänlig tillgång till en del av familjerätten. En annan viktig faktor i detta sammanhang är att parterna får ordentlig information om de rättsliga följderna av sina beslut. Därför har jag röstat för betänkandet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade före detta betänkande eftersom jag tänkte på de mer än 1 50 000 män och kvinnor som varje år är inblandade i gränsöverskridande skilsmässoprocesser. Detta innefattar även många rumänska män eller kvinnor som har gift sig utomlands. Jag röstade för detta betänkande eftersom jag är övertygad om att vi har en skyldighet att stödja avlägsnandet av alla de byråkratiska hinder som får vissa personer att säga att EU är ett helvete för medborgarna och ett himmelrike för advokater.

Som förtroendevalda anser jag dessutom att vi är skyldiga att undanröja ett antal av de övriga problem som skapar besvär för EU-medborgarna. Två exempel på detta är EU-medborgarnas tillgång till läkarvård i ett annat land än deras hemland och ömsesidigt erkännande av examensbevis.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Evelyne Gebhardts betänkande om tillämplig lag i äktenskapsmål. Syftet är lovvärt: att införa ett tydligt och heltäckande regelverk som innefattar lagar om behöriga domstolar och erkännande och genomförande av beslut i äktenskapsmål, utöver bestämmelserna om tillämplig lag.

Med det nuvarande scenariot kan varje "internationell" skilsmässa ge upphov till de mest skiftande rättsliga frågeställningarna på grund av att det råder konflikt mellan nationell rätt och gemenskapsrätten. Vi måste också ta hänsyn till risken för kapplöpning till domstolen, vilket belönar den part som kommer först och kan välja den jurisdiktion vars lagar bäst gynnar hans eller hennes intressen.

Detta är helt oacceptabelt, och jag välkomnar därför detta betänkande som syftar till att ge makarna betydande ansvar, framför allt när det gäller välunderbyggda val, val av domstol och slutligen val av tillämplig lag.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Som Europavän brukar jag i vanliga fall se ett klart mervärde i europeisk lagstiftning. Ofta får problem bättre lösningar av att flera har tänkt till. Det här betänkandet är ett beklagligt undantag från den regeln. Vi har all anledning att vara stolta över en lagstiftning som ger människor möjlighet att gå skilda vägar om de så önskar, och därför all anledning att värna det system vi har idag i Sverige. Precis som regeringen anser jag därför att kommissionens förslag till harmonisering går i fel riktning, när hänsyn måste tas till t.ex. Maltas praxis. Vatikanen kan inte tillåtas försvåra för en aktiv jämställdhetspolitik på hemmaplan. Europaparlamentet var av en annan uppfattning. Därför var min avsikt att rösta emot betänkandet - ändringen är också införd i protokollet.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag röstade mot denna åtgärd eftersom jag anser att det är oansvarigt av EU att lägga sig i frågor som inte hör till dess behörighet, däribland familjerätten. Ministerrådet bör nog tänka sig för innan man godtar förslag från parlamentet eller kommissionen. EU bör inte utnyttja ett litet antal problemfall för att skaffa sig mer makt. Det är inte alls det som den europeiska integrationen handlar om.

Bortsett från detta hänvisade Europaparlamentet i sitt yttrande till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta är en oacceptabel inblandning från parlamentets sida eftersom Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna inte är ett rättsligt bindande dokument utan en politisk kompromiss. I artikel 9 i Europiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna anges att "rätten att ingå äktenskap och rätten att bilda familj ska garanteras enligt de nationella lagar som reglerar utövandet av dessa rättigheter". Eftersom familjätten hanteras på nationell nivå, varför behöver vi en parallell uppsättning skilsmässoregler på EU-nivå? Detta skapar manipuleringsmöjligheter. Det är inte helt klart i vilken riktning denna förordning är på väg, och kommissionen är oförmögen att undanröja oklarheterna. Jag föreslår därför att ministerrådet förkastar åtgärden.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Vi har sett en ökning av antalet gifta par i EU där makarna är medborgare i olika EU-länder eller länder utanför EU.

Allt oftare uppkommer därför frågan om vilken lag som ska tillämpas och vilken behörig domstol som ska väljas.

Europeiska unionen behöver effektiva tvistlösningsbestämmelser för att avgöra den rättsliga behörigheten.

I takt med att antalet skilsmässor ökar, ökar även antalet fall av diskriminering vid ansökningar om skilsmässa eller hemskillnad. Den mest välinformerade maken eller maken tar initiativet och väljer den jurisdiktion vars lag bäst gynnar hans eller hennes intressen. Detta innebär en förhandsbedömning av det berörda rättssystemets behörighet.

Vid äktenskap där en av makarna bor i ett land utanför EU kan det vara svårt att få en domstol att erkänna en skilsmässa som har beviljats i ett land utanför EU.

Det betänkande som vi röstar om i dag syftar till att ge båda makarna tillgång till tillförlitlig information om förfaranden vid skilsmässa och hemskillnad samt de viktigaste frågorna i nationell rätt och i gemenskapsrätten. Det har med rätta uppmärksamhets hur viktigt det är att man alltid ser till varje berört barns bästa vid val av tillämplig lag.

– Betänkande: Guerreiro (A6-0388/2008)

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Den fiskepolitik som förs av EU är inte och har aldrig varit baserad på genomtänkta och solidariska beslut. Fiskbeståndet i Europa har de senaste åren minskat dramatiskt, och det görs inte mycket för att förändra detta faktum. Istället byter EU bistånd mot fiskerättigheter i länder i tredje världen, och tömmer således även deras hav på fisk. Lokalbefolkningen längs kusterna berövas sitt levebröd och blir hänvisade till att leva på bistånd, ett bistånd som dessutom sällan utgör tillräcklig kompensation eller gottgör inkomstbortfallet.

Den fiskepolitik som EU istället borde stå för måste genomsyras av ett långsiktigt och framsynt tänkande. I ett sådant förfarande ryms inte bidrag till upprustningar och moderniseringar av fiskeflottor, vars yttersta syfte är att öka fångstkapaciteten. Åtgärder som syftar till att stödja en utsatt lokalbefolkning i fattiga kustregioner, vars enda inkomstkälla är fisket och som lider ofantligt av det minskade fiskebeståndet - i stor utsträckning direkt på grund av EU:s missriktade fiskepolitik - skulle jag däremot gärna stödja. Förslagen i Pedro Guerreiros betänkande innehåller dock inga sådana åtgärder, och därför röstade jag emot betänkandet.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I förordning (EG) nr 639/2004 om förvaltning av fiskeflottor som är registrerade i gemenskapens yttersta randområden fastställs ett antal undantag från systemet för in-/utträde enligt artikel 13 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

Det sena antagandet av kommissionens rättsliga instrument som ger de berörda medlemsstaterna rätt att bevilja statligt stöd samt varvens begränsade kapacitet har gjort det omöjligt att hålla tidsgränsen den 31 december 2008 för inträde i flottan av fiskefartyg som omfattas av statligt stöd för förnyelse, i enlighet med vad som föreskrivs i förordning (EG) nr 639/2004.

I sitt betänkande försvarade fiskeriutskottet förlängningen av tidsfristen för statligt stöd till förnyande och registrering av fartyg, både i förhållande till den förordning som för närvarande är i kraft och det förslag som Europeiska kommissionen har lagt fram, enligt vilket tidsfristen endast bör förlängas ett år, med andra ord till den 31 december 2009.

Förlängningen av tidsgränsen för statligt stöd för att förnya flottorna i de yttersta randområdena till den 31 december 2009 och möjligheten att registrera fartyg fram till och med den 31 december 2011 är till stor hjälp när det gäller att klara ovannämnda begränsningar.

Jag röstade därför för Pedro Guerreiros betänkande.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Stöd för att förnya och modernisera fiskeflottorna i de yttersta randområdena är oerhört viktigt med tanke den strategiska karaktär fisket i dessa regioner har. Det betänkande vi röstar om i dag syftar till att förlänga finansieringsperioden för att förnya och modernisera fiskeflottorna i de yttersta randområdena med ytterligare ett år.

Vid förvaltningen av dessa fiskeflottor är det motiverat att ta hänsyn till dessa regioners speciella strukturella, sociala och ekonomiska läge. Därför bör bestämmelserna om förvaltning av system för inträde/utträde liksom systemen för obligatorisk indragning av kapacitet anpassas till dessa regioners behov.

Sammanfattningsvis bör stödet till förnyelse och modernisering av fiskeflottorna i de yttersta randområdena bibehållas, särskilt för den kustnära flottan, eftersom flottorna i dessa regioner till största delen består av föråldrade fartyg som i vissa fall är mer än 30 år gamla. Dessa åtgärder är ett nödvändigt villkor för att förbättra villkoren för lagring av fångsten och yrkesfiskarnas arbetsvillkor och säkerhet i dessa områden.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Pedro Guerreiros betänkande om förvaltning av fiskeflottor som är registrerade i gemenskapens yttersta randområden. Kommissionen har alltid arbetat för europeisk integration, oberoende av vilket område som är föremål för diskussion, och jag delar denna uppfattning. Men i detta fall måste vi slopa alla tidsgränser så att dessa områden ges tillräckligt med tid att vidta lämpliga åtgärder för att förnya och modernisera sina flottor så att de står bättre rustade att möta konkurrensen på den inre marknaden.

Det är uppenbart att ett fortsatt stöd till denna förnyelse är ett nödvändigt villkor för att trygga arbetsvillkoren och säkerheten och för att bevara fiskbestånden. Därför stöder jag detta initiativ som syftar till att totalt omstrukturera flottorna i de yttersta randområdena så att de kan möta de nya europeiska utmaningarna inom fiskesektorn.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.15 och återupptogs kl. 15.10.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. Relationerna EU-Ryssland (debatt)

Talmannen. – Första punkten är rådets och kommissionens uttalanden om relationerna EU–Ryssland.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! EU:s relation med Ryssland är en av vår tids största utmaningar. Å ena sidan har vi ett komplext nät av gemensamma verksamheter och sammanvävda intressen, å andra sidan har vi händelserna i Georgien.

Europeiska rådet har begärt en översyn av förbindelserna mellan EU och Ryssland, och detta sker mot bakgrund av de händelser som kastar en svart skugga över dessa förbindelser. Kränkningen av Georgiens territoriella integritet med hjälp av våld och Rysslands ensidiga erkännande av Abchazien och Sydossetien som självständiga stater kan fortfarande inte accepteras. Vi kan inte heller ställa oss bakom de utrikespolitiska principer som nyligen framfördes i Moskva, däribland en återgång till inflytelsesfärer.

Vid den pågående översynen måste man därför göra en någotsånär sansad bedömning av EU:s eget intresse i denna relation. Samtidigt är de ekonomiska förbindelserna och handelsförbindelserna mellan EU och Ryssland starka, och de blir allt starkare. Ryssland är redan EU:s tredje viktigaste handelspartner, och vi ser tillväxttal på upp till 20 procent per år. Energi är en viktig faktor, men det finns även imponerande tillväxt inom tjänstesektorn.

Med sina höga tillväxtsiffror och framväxande medelklass är Ryssland en viktig tillväxtmarknad, direkt in på knuten. Trots följderna av den nuvarande finanskrisen innebär detta möjligheter för företagen i EU. EU är en stor investerare i Ryssland och står för 80 procent av de samlade utländska investeringarna. En stor del av den ryska utlandsreserven är i euro, vilket gör Ryssland till en av världens största innehavare av tillgångar uttryckta i euro.

Av alla dess skäl har vi ett intresse av fortsatt tillväxt i den ryska ekonomin och av att stödja Rysslands strävan efter modernisering, inklusive utvecklandet av ett verkligt oberoende rättsväsende som kan se till att kontrakt följs. Detta ligger i linje med hur starkt president Dmitrij Medvedev har betonat vikten av rättsstatsprincipen i Ryssland.

Tryggad energiförsörjning och energiefterfrågan är en central del i vår relation. EU:s medlemsstater är stora köpare av ryska energiprodukter, och detta kommer knappast att förändras på kort till medellång sikt.

Relationen präglas av ömsesidigt beroende, inte beroende. Export till EU har varit en starkt bidragande faktor till Rysslands imponerande tillväxtsiffror de senaste fem till sex åren. Trots detta återstår fortfarande mycket arbete när det gäller att bygga upp ett verkligt partnerskap på energiområdet som baseras på principerna i energistadgefördraget, nämligen öppenhet, ömsesidighet och icke-diskriminering.

Ännu viktigare är att Ryssland är en central geopolitisk aktör, vars konstruktiva engagemang i internationella frågor är ett nödvändigt villkor för att det internationella samfundet ska fungera på ett effektivt sätt. Vi samarbetar därför i frågor som rör Iran, Mellanöstern, Afghanistan, Balkan och andra ställen, liksom i multilaterala forum. Vi har även ett gemensamt intresse av att kärnvapen och massförstörelsevapen inte sprids. På alla dessa områden gäller att samarbetet inte alltid är lätt men att vi måste fortsätta. Större samarbete när det gäller frihet, säkerhet och rättvisa bidrar till att hantera hot från utmaningar som internationell terrorism och organiserad brottslighet.

Det är genom dialog som vi har byggt upp ett förtroende som gör att vi kan diskutera frågor som mänskliga rättigheter. Överläggningar kommer att äga rum i Paris i dag. Vi kommer än en gång att påminna Ryssland om dess åtaganden som medlem av Europarådet och OSSE, särskilt när det gäller pressfrihet och händelseutvecklingen i Ingusjien, men även när det gäller andra människorättsfrågor.

För oss är det självklart att Europa upprätthåller vissa värden och etablerade normer för hur man ska agera internationellt, och vi följer dessa under alla omständigheter. Dessa värden innefattar respekt för territoriell integritet och fredlig lösning av konflikter. Europeiska rådet har med glädje välkomnat de ryska truppernas tillbakadragande från områdena närmast Sydossetien och Abchazien som ett viktigt steg i genomförandet av sexpunktsplanen. Förra veckan inleddes samtal i Genève. Även detta var ett viktigt steg i rätt riktning. Men naturligtvis återstår mycket att göra.

I morgon är jag värd för en givarkonferens för Georgien som har till syfte att samla in pengar till återuppbyggnaden av förstörd infrastruktur och återanpassningen av internflyktingar, och påskynda Georgiens ekonomiska återhämtning efter konflikten. I samarbete med parlamentet planerar jag att anslå upp till 500 miljoner euro för detta ändamål. Jag skulle vilja tacka ordförandena för budgetutskottet och utskottet för utrikesfrågor som har skrivit till mig och meddelat att de stöder denna strategi.

Den översyn av förbindelserna mellan EU och Ryssland som Europeiska rådet har begärt kommer att utgöras av en omfattande översyn av de många dimensionerna av dessa förbindelser, från våra ansträngningar att stödja Rysslands anslutning till WTO, till enklare viseringsregler, tullsamarbete, utbildningsutbyte och forskarsamarbete. Översynen bör ge oss vägledning när det gäller alla de verksamheter som vi för närvarande bedriver tillsammans med Ryssland och de verksamheter som för tillfället har skjutits upp. Översynen kommer att diskuteras på nästa möte i rådet (allmänna frågor) den 10 november 2008. Vid detta möte hoppas jag att vi kan enas om att fortsätta förhandlingarna om ett nytt avtal mellan EU och Ryssland.

Jag säger detta eftersom jag inte vet något bättre sätt att arbeta för våra egna intressen och ge uttryck för våra farhågor. Å andra sidan får vi inte bete oss som om ingenting har hänt. I allt vi gör måste vi klargöra att vi har mycket tydliga mål och se till att EU enat står bakom dessa mål.

Det passar kanske bra att vi håller denna debatt i dag, dagen innan morgondagens internationella givarkonferens, vilken jag som sagt kommer att leda tillsammans med Världsbanken, det nuvarande franska ordförandeskapet och det kommande tjeckiska ordförandeskapet.

EU kommer att fortsätta att agera på samma sätt som vi har gjort genom hela denna kris, som en konstruktiv, pålitlig partner, vägledad av sina värderingar, och genom att ge ett avgörande bidrag till stabilitet och fred.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar. Till att börja med skulle jag vilja be om ursäkt. Jag tackar kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för att hon talade före mig eftersom jag precis har anlänt från utskottsordförandekonferensens möte. Diskussionerna pågick lite längre än väntat på grund av debatten i förmiddags, med tal av rådsordföranden och omröstning. Jag ber om ursäkt.

Som Benita Ferrero-Waldner påpekade har vi kommit till ett vägskafl när det gäller förbindelserna mellan EU och Ryssland, särskilt efter konflikten i Georgien. Efter Europeiska rådets extra möte den 1 september diskuterade rådet precis som Benita Ferrero-Waldner påpekade denna fråga den 13 oktober. Vid detta tillfälle slog rådet fast att efter det att EU hade skickat en oberoende civil observatörsstyrka till Georgien hade de ryska trupperna dragit sig tillbaka från områdena närmast Sydossetien och Abchazien. Detta markerade ett viktigt framsteg i genomförandet av avtalen om Georgiens självständighet, suveränitet och territoriella integritet av den 12 augusti och 8 september, vilka ingicks med EU som medlare. Detta har jag redan vid flera tillfällen nämnt för utskottet för utrikesfrågor.

EU kommer att fortsätta att be parterna sträva efter att genomföra sina åtaganden inom ramen för diskussionerna enligt avtalen av den 12 augusti och 8 september i år.

Ni känner säkert till att dessa samtal inleddes i Genève den 15 oktober under ledning av EU, FN och OSSE. För att förbereda och genomföra dessa överläggningar har vi utsett en särskild representant för krisen i Georgien, Pierre Morel. Han har gjort ett utmärkt arbete. Det första mötet hölls den 15 oktober och gjorde det möjligt för de berörda parterna att mötas öga mot öga.

Naturligtvis kommer allt detta att ta lång tid. Det är en tidskrävande process. Men när allt kommer omkring, när vi kommer ihåg vad som normalt brukar prägla en fredsprocess – vi kommer ihåg situationen på Balkan – är bara det faktum att det har varit ett möte där samtliga parter kunde mötas öga mot öga i självt ett viktigt steg, även om vi som jag nämnde vet att vägen framåt säkerligen kommer att bli lång.

Nästa möte inom ramen för denna process kommer att hållas i Genève den 18 november. Vi hoppas att parterna kommer att åta sig att hitta en pragmatisk lösning så att diskussionerna kan fortsätta och de utestående frågorna behandlas, framför allt arrangemangen för säkerhet och stabilitet, inklusive i övre Kodoridalen och i Akhalgoriregionen, liksom givetvis även den akuta frågan om internflyktingar.

EU är fast beslutet att behålla sitt engagemang när det gäller processen för att lösa konflikten i Georgien och nå ett övergripande avtal som bygger på internationella rättsprinciper.

För närvarande, och på ett mer allmänt plan, har Europeiska rådet bitt kommissionen och rådet att genomföra en fullständig och grundlig utvärdering av förbindelserna mellan EU och Ryssland inför nästa toppmöte, som enligt planerna ska hållas den 14 november. Som rådsordföranden, president Nicolas Sarkozy, sa i morse är det nödvändigt att tala med Ryssland. Eftersom förbindelser med Ryssland är så viktiga ligger detta i vårt intresse.

Benita Ferrero-Waldner påminde oss om att detta är ett viktigt partnerskap. EU och Ryssland är ömsesidigt beroende av varandra. Utan tvekan är det bara genom dialog som vi kan se till att människorättssituationen förbättras i Ryssland och i regionen. Det ligger i vårt intresse att uppmana Ryssland att fortsätta det samarbete som båda parter behöver.

Jag skulle vilja påminna er om att vi behöver Ryssland för att klara av de globala utmaningarna, exempelvis kampen mot terrorismen, klimatförändringarna eller spridningen av massförstörelsevapen. EU har gjort detta val, och vi anser att det ligger i Rysslands intresse att göra samma val. Därför vill vi verkligen att denna dialog ska fortsätta.

Det kommande toppmötet den 14 november kommer att ge oss möjlighet att undersöka de olika dimensionerna av de förbindelser vi måste ha med Ryssland. Vi måste sträva efter ett konstruktivt engagemang för att avgöra om Ryssland hoppas dra full fördel av denna dialog. Som rådsordföranden nämnde i morse

bör vi emellertid fortsätta denna dialog, utan att kompromissa om de grundläggande principer som den europeiska integrationen bygger på.

Dialog med Ryssland kan bara baseras på respekt för staters suveränitet, rättsstatsprincipen och gemensamma regler. I detta sammanhang ligger Rysslands anslutning till organisationer som Världshandelsorganisationen i både vårt och Rysslands intresse. Det kräver visserligen att vi löser en rad tvistefrågor som berör vissa medlemsstater.

Jag tänker på lagen om timmerexport och skatter för att flyga över Sibirien. I linje med de diskussioner som fördes i förmiddags anser vi också att vårt åtagande om närmare ekonomiska förbindelser och handelsförbindelser med Ryssland är viktigt. Även här måste det finnas ett tydligare definierat ekonomiskt och handelsmässigt område. Om vi kan måste vi bidra till skapandet av ett gemensamt ekonomiskt område för EU och Ryssland.

Med tanke på detta kommer vi naturligtvis fortsätta att betona vikten av öppenhet, ömsesidighet och icke-diskriminering på energiområdet för Ryssland. I ett vidare perspektiv gäller detta även investeringar, eftersom EU-företag som bedriver verksamhet i Ryssland ofta möts av stora problem som det för närvarande inte finns någon acceptabel lösning på.

På toppmötet bör vi även diskutera finanskrisens effekter med Ryssland. Detta är en ny och viktig fråga för EU. Det är även en viktig fråga för Ryssland, för investeringspolitiken och för handelspolitiken mellan EU och Ryssland.

Som jag nämnde tidigare kommer vi även att påminna Ryssland om att landet måste uppfylla sina åtaganden när det gäller mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. På internationell nivå kommer vi att ta upp alla samarbetsfrågor som rör vårt gemensamma grannskap, och givetvis de som är extra aktuella på grund av Georgienkonflikten. Vi kommer även att ta upp internationella frågor av gemensamt intresse, exempelvis Mellanöstern, Iran och Afghanistan.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att det ligger i vårt intresse att fortsätta dialogen med Ryssland, ja att stärka den. Vi anser att detta är det enda som kan få Ryssland att göra framsteg och garantera att vi får en framtid som i allt högre utsträckning baseras på delade värderingar. Vi måste dra lärdom av händelserna i Georgien och sträva efter att bygga upp konstruktiva, balanserade förbindelser med Ryssland, och vi måste försöka att upprätta ett långsiktigt strategiskt partnerskap med detta land. Georgienkonflikten får inte avlägsna oss från detta mål. I stället måste målet stärkas. Även detta måste ske inom ramen för vad EU står för. Samtidigt måste vi respektera andra partner, som kanske inte alltid delar våra intressen när det gäller förbindelserna med Ryssland.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag skulle vilja inleda mitt anförande med att citera rådsordföranden från debatten i förmiddags. Han sa att EU inte fick medverka till ett nytt kallt krig och att det inte fick agera oansvarigt och medverka till ökade spänningar som skulle kunna leda till en kris mellan oss och Ryssland. Ryssland uppmanas att vara en positiv och konstruktiv partner till EU på grund av dess strategiska betydelse, dess naturresurser, dess militär och kärnkraft, den omfattande handel som vi har med Ryssland – vilket kommissionsledamoten påminde oss om – och även helt enkelt för att Ryssland är EU:s främsta energileverantör.

Vi har emellertid slagit fast att vi inte bara är en ekonomisk och handelsmässig union utan även en värdeunion. Därför kan vi inte välja och vraka bland dessa värden beroende på vem som är starkast och viktigast.

Jag anser att man måste ta hänsyn till värden som frihet, respekt för demokratiska värderingar, mänskliga rättigheter och staters suveränitet och territoriella integritet. Vi kan inte titta åt ett annat håll och låtsas att ingenting händer i somras, när vi i själva verket bevittnade hur en suverän stat invaderades och sedan ockuperades med våld.

Vi måste stärka vår grannskapspolitik och konsekvent försvara de värden som vi förespråkar.

Det återstår fortfarande mycket arbete. Kommissionsledamoten och hennes avdelningar inom kommissionen ska genomföra en utvärdering, överläggningar ska äga rum i Genève och i veckan ska en givarkonferens hållas i Bryssel. Allt detta är viktigt anser jag.

Jag skulle vilja avsluta med att än en gång citera rådsordföranden. Han sa att Europeiska unionen måste uppträda enat på ett bestämt sätt. Om EU vid nästa toppmöte, som ska hållas i Nice den 14 november, inleder förhandlingar i syfte att ingå ett avtal eller partnerskap med Ryssland utan att detta land till fullo uppfyller

och respekterar de avtal med EU som det undertecknade den 12 augusti och 8 september innebär detta att vi inte uppträder enat på ett bestämt sätt. I stället visar vi tecken på svaghet.

Jan Marinus Wiersma, för PSE-gruppen. – (NL) Harr talman! I likhet med José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra skulle jag vilja återkomma till vad president Nicolas Sarkozy slog fast i förmiddags. Vi måste försöka lösa problemen med Ryssland med hjälp av dialog i stället för konfrontation. Vi måste försöka utveckla förbindelser i Europa som bygger på partnerskap, men även på principen om likvärdiga partner, utan att vi för den skull glömmer att vid behov vara kritiska.

I samband med detta måste vi försöka hitta en lösning på Georgienfrågan. Dessutom måste vi arbeta tillsammans med Ryssland i en rad viktiga internationella frågor som framtiden för icke-spridningsavtalet, Iranproblematiken och uppföljningen av Kyotoavtalet. Våra egna miljöambitioner kan inte bli framgångsrika så länge vi inte kan komma överens med andra nyckelpartner i världen.

Vi måste också försöka få till stånd ett samarbete med Ryssland när det gäller finanskrisen och Rysslands roll i G8-gruppen. Finanskrisen visar än en gång hur mycket vi förlitar oss på Ryssland, men även hur mycket Ryssland förlitar sig på den internationella ekonomin. Att världen fullständigt har förändrats jämfört med hur den såg ut för 30–40 år sedan är ett annat skäl till varför en återgång till det kalla krigets dagar inte är ett alternativ.

För det andra skulle vi vilja applådera det franska ordförandeskapets agerande och EU:s enighet i dess reaktioner på Georgienkonflikten. Det är av central betydelse att vi även under de kommande veckorna och månaderna behåller denna enighet. Detta är extra viktigt i de samtal som har påbörjats i Genève och som kommer att fortsätta i november. Förståeligt nog gick det inte att komma överens omedelbart om en formel för att lösa Georgienfrågan.

Eftersom det finns en grundläggande skillnad mellan vår och Rysslands uppfattning kan det bli svårt att lösa denna fråga. Enligt vår uppfattning bör Georgiens territoriella integritet bevaras. Vi kan inte acceptera erkännandet av Sydossetien och Abchazien som självständiga stater. Diskussionerna om dessa frågor kommer att bli tuffa.

I detta sammanhang är det kanske på sin plats att påminna oss själva om att vi även inom EU behöver ha en mer omfattande debatt om de säkerhetsstrukturer och bestämmelser som redan finns, i form av Helsingforsprocessen. Ryssland har föreslagit ändringar och förbättringar av denna, men rådet och kommissionen kanske också har några tankar i denna fråga.

Vad som är viktigt inom ramen för denna diskussion är att Ryssland får ett klart besked om att vi inte vill bråka om inflytandesfärer och att vi inte accepterar dessa, inte ens i regioner som gränsar till Ryssland och EU. Jag är inte för att utvidga Nato i den riktningen.

Däremot är jag för en aktiv EU-politik för att garantera självständigheten för länder som Ukraina, Georgien och Moldavien. Jag hoppas också att de förslag som kommissionen ska lägga fram till hösten om de östeuropeiska partnerskapen kommer att stärka banden med dessa grannländer, så att de kan få hjälp att garantera sin egen utveckling och sin egen självständighet.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Jouyet, fru Ferrero-Waldner! Låt mig först rekommendera en bra bok för juledigheten: den underbara biografen om grevinnan av Ségur. Ni vet säkert att grevinnan av Ségurs verkliga namn var Sophie Rostopchine – ja, Rostopchine – och att hennes far var den man som stoppade kejsar Napoleons fälttåg in i Ryssland. I boken ges en fantastisk beskrivning av hur allt gick till. Vissa av de läxor vi kan lära oss gäller än i dag. Hur som helst, detta var bara en inledning.

Till att börja med skulle jag vilja klargöra att när jag tog till orda i förmiddags var avsikten på intet sätt att föreslå att toppmötet mellan EU och Moskva inte skulle äga rum. Givetvis inte. Det måste äga rum. Eftersom jag bara hade en och en halv minut på mig kanske jag inte var tillräckligt tydlig. Vad jag hade tänkt säga är att jag mot bakgrund av rådets slutsatser hade kommit fram till att rådet redan hade bestämt sig för att fortsätta respektive återuppta partnerskapsförhandlingarna och förhandlingarna om associeringsavtal, och det oavsett vad som sker. Det kommer inte att spela någon större roll vad man kommer fram till på toppmötet den 14 november, som förmodligen kommer att bli ett tufft möte. Samtalen kommer ändå att återupptas, oavsett vad som sker, och kommissionens och rådets utvärdering kommer med rätta att beaktas. Jag ville bara klargöra detta lite.

Jag vet inte om Nicolas Sarkozy missförstod mig med vilje eller inte. I vilket fall som helst svarade han inte på min fråga, och jag skulle uppskatta ett svar, herr Jouyet, eftersom jag personligen skulle bli ledsen om

man har bestämt för sig att återuppta förhandlingarna oavsett vad som sker. Jag är helt och hållet för dialog med Ryssland. Det är utan tvekan en stormakt. Det är också en stormakt som har mycket stolthet och en stormakt som inte visar mycket medlidande och som enligt min erfarenhet inte uppskattar att andra försätter sig i en svag ställning.

Så att redan ha beslutat sig för att återuppta förhandlingar, oavsett vad som sker, till och med innan toppmötet har ägt rum är inte ett prov på den högsta graden av diplomatisk skicklighet. Hur som helst är min tid ute så jag hoppas framförallt att ni kommer att ge mig ett tydligt svar, herr Jouyet, i den ena eller andra riktningen. Jag skulle bli mycket tacksam i så fall.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr Jouyet, fru Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Mycket kan sägas om konflikten mellan Ryssland och Georgien, och det är utan tvekan en avgörande faktor i vår relation till Ryssland i dag.

Vad som kan sägas är att både Ryssland och Georgien har misslyckats. Det är oacceptabelt för länder att använda sig av militära medel för att lösa sina konflikter. Det finns en teori inom statsvetenskapen som säger att i princip löser demokratiska länder sina konflikter på ett demokratiskt sätt, med hjälp av dialog, och inte med militära medel. Eftersom detta inte var fallet här är det utan tvekan något som är fel med demokratin i både Georgien och Ryssland. Annars skulle vi inte ha fått den nuvarande händelseutvecklingen.

Dagens debatt handlar om vår relation till Ryssland. Läget i Ryssland är fortfarande minst sagt kritiskt när det gäller demokratin, respekten för de mänskliga rättigheterna, pressfriheten och föreningsfriheten, situationen i Tjetjenien – detta kanske inte längre får rubriker i nyheterna, men alla som noga följer utvecklingen i detta land vet att situationen i Tjetjenien fortfarande är mycket kritisk – och även i form av problem i samband med förberedelserna för vinter-OS i Sotji. Alla dessa frågor ger upphov till många problem.

I likhet med vad påpekats tidigare anser även jag att det finns ett ömsesidigt beroende mellan EU och Ryssland. Detta stämmer. Varje gång vi talar om ömsesidigt beroende och diskuterar dessa problem bör vi emellertid komma ihåg att även ta upp de andra värdena, värden som demokrati, de typiskt europeiska värdena, andra sätt att lösa konflikter, strävan efter mer demokrati och användningen av mjuka maktutövningsinstrument.

Verts/ALE-gruppen är helt för dialog, som enligt mig är ett av EU:s kännetecken. EU är ett lysande exempel på konfliktlösning och konfliktförebyggande med fredligt medel. Om alla villkor uppfylls och om rådet, kommissionen och Europaparlamentet kraftfullt ställer sig bakom dessa värden kan vi just därför inleda en dialog med Ryssland, inklusive förhandlingar om partnerskap och samarbetsavtal, med lugnt sinne, beslutsamhet och en vilja att lyckas.

Adam Bielan, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! De ryska väpnade styrkornas agerande i Georgien är ett utmärkt test på Rysslands nuvarande avsikter. Agerandet testar även EU:s politiska makt och grundläggande operativa principer. Tyvärr betar sig ledarna för flera medlemsstater som om Rysslands invasion av det suveräna och demokratiska Georgien aldrig hade ägt rum.

Ryssland förödmjucar än en gång EU genom att hävda att de har dragit tillbaka sina styrkor till de ställningar de hade före invasionen. Hur ska vi då förklara att georgiska byar i Sydossetien och området däromkring konstant utsätts för brutal etnisk rensning? Hur ska vi förklara att de två hundra observatörer som EU har skickat ut nekas tillträde till konfliktområdet? Denna situation är ljusår från en återgång till det status quo som rådde den 7 augusti, vilket är ett villkor för att återuppta samtalen med Ryssland. Ett av syftena med Rysslands invasion av Georgien var att terrorisera grannländerna i regionen och på så sätt skjuta Nabuccoprojektet i sank, ett projekt som är nödvändigt för EU:s energiförsörjning. Ingen verkar för närvarande bry sig om den korridor för gas- och oljetransporter som går igenom Georgien. Denna korridor är viktig för oss och den enda som inte står under Kremls kontroll.

Dessutom skulle jag vilja påminna er om att det finns många med ryskt pass som bor i EU:s grannländer, exempelvis Ukraina, Vitryssland och de baltiska staterna. Därför måste vi tänka på att Kreml när som helst kan hävda att dessa personer behöver Rysslands så kallade skydd. Detta är exakt vad som har skett i Sydossetien. Än en gång måste jag understryka att EU:s medlemsstater och deras närmaste grannar står inför ett direkt hot om rysk aggression.

Vi står för närvarande inför en situation där Ryssland, förutom att landet ägnar sig åt energiutpressning, har gått så långt som att utöka sin vapenarsenal med hot om militärt våld mot EU:s medlemsstater och dess grannländer. Den nuvarande situationen i Georgien är ett tydligt exempel på detta. Partnerskap mellan EU och Ryssland kan inte komma i fråga under sådana omständigheter. Att låta Ryssland delta i samtalen vid

det kommande toppmötet i Nice den 14 november skulle än en gång visa att EU:s ledare är totalt oförmögna att hantera Ryssland.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Börserna i Förenta staterna har kraschat, börserna i EU:s medlemsstater har kraschat och börserna i Ryssland har kraschat. Vi befinner oss alla i samma kris som har skapats av turbokapitalism. Trots detta vill vissa EU-länder – ledda av de baltiska länderna, vars presidenter fick sin utbildning i Förenta staterna – isolera Ryssland från Europeiska gemenskapen. Detta gäller särskilt Polen. Först bromsade man inledandet av samtalen om partnerskapsavtalet, och i dag är orsaken Georgiens och Abchaziens konflikt med Ryssland.

I många västländer har medierna gett en bild av Ryssland som angripare. Detta är en felaktig bild. Micheil Saakasjvilis armé var den som angrep och gav upphov till denna globala konflikt. Det bör han inte belönas för. I denna fråga är tyvärr ledamöterna från PPE-DE-gruppen i händerna på sina egna extrema element.

Ryssland vann naturligtvis en militär seger över Micheil Saakasjvilis armé, en armé som amerikaner och israeler har tränat och Ukraina försett med vapen. Det var en politisk överreaktion att erkänna Sydossetien och Abchazien som självständiga stater. Nu får Ryssland betala de politiska konsekvenserna av detta. Vår grupp tror emellertid inte att isolering av Ryssland bör vara en av dessa konsekvenser. Den europeiska kapitalismen behöver Rysslands naturresurser, och Ryssland behöver Europas politiska erfarenhet av demokrati, medborgerliga fri- och rättigheter och rättsstatsprincipen.

Dessa mål kommer inte att förverkligas genom politiskt våld utan genom samarbete och dialog. Det är förmodligen det som dagens samtal i Helsingfors mellan generalstabscheferna Mike Mullen och Nikolaj Makarov handlar om. Dessutom bör inte EU bojkotta dialogen.

Vi hoppas att de positiva åtgärder som det kommande ordförandeskapet har föreslagit kommer att lyckas.

Paul Marie Coûteaux, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Jouyet! Det är dags för ånger – det verkar vara dagens melodi – eller åtminstone dags att tänka om när det gäller våra dogmer och instinktiva reaktioner. Dessutom är jag tacksam för att president Nicolas Sarkozy i förmiddags visade prov på vad som verkade vara ett ärligt exempel på detta. Låt oss därför tänka om när det gäller vår gamla, mycket gamla, misstro när det gäller Ryssland, eller snarare misstro gentemot detta land som vare sig vi vill det eller inte är en av våra partner.

Mot bakgrund av detta rekommenderar även jag – precis som Annemie Neyts-Uyttebroeck – att ni läser en biografi om grevinnan av Ségur, särskilt den av Marie-José Strich, publicerad av det utmärkta förlaget Bartillat. Då kommer ni att förstå den verkliga betydelsen av den fras som ni om jag hörde rätt nämnde två gånger: "ömsesidigt beroende".

Ja, vi är utan tvekan ömsesidigt beroende av varandra, men inte bara när det gäller att bekämpa terrorism eller massförstörelsevapen. Vi är ömsesidigt beroende av varandra på alla sätt. Naturligtvis när det gäller energi, men även när det gäller forskning, industri och politik. Detta beroende är oerhört mångfacetterat.

Låt oss föreställa oss hur Europa kommer att se ut på 2000-talet, beroende på om våra nationer fortfarande kommer att delta i exploateringen av de ofantliga rikedomarna i Sibirien. Låt oss sluta ta oss an tvister som inte är våra egna, utan tillhör en tredje part som har ett intresse av att splittra Europa så att den kan dominera det. Tro mig, här tänker jag på Europas intresse, om ni kan acceptera att franska nationalisterna bryr sig om en sådan sak.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Jag anser att rådets beslut att inte återuppta samtalen med Ryssland om ett strategiskt partnerskap är dumt, kortsiktigt och att det skadar EU-medborgarna. Vi måste inse att detta är en partner som EU är beroende av för leveranser av råvaror. Det handlar inte bara om gas och olja. Utan titan från Ryssland skulle det exempelvis inte vara möjligt att tillverka en enda Airbus. Vad som är ännu värre är att den nuvarande europeiska rysskräcken inte bygger på fakta utan på det sätt som dessa har presenterats via politik och medier. Vi bör komma ihåg att konflikten i Kaukasus startades av Georgien utan hänsyn till följderna, inte av Ryssland. Dessutom ser jag inga konkreta skäl till varför Sydossetiens och Abchaziens självständighet inte ska respekteras, eftersom ett stort antal ledamöter med stort jubel omedelbart välkomnade Kosovos självständighet. Jag är glad att Václav Klaus, Tjeckiens president, det land som jag företräder här, beskrev situationen i realistiska termer när han sa att det inte handlade om Georgien på den goda sidan och Ryssland på den onda. Tyvärr var han ensam. Om EU menar allvar med att vara en strategisk partner och en global aktör måste det erkänna Ryssland på likvärdiga villkor. Ingen tjänar på en konfrontationspolitik.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! En av de föregående talarna sa att den bakomliggande principen för allt detta måste vara "inget våld". Inget våld från någon sida, i enlighet med internationell rätt. Vi måste se till att internationell rätt upprätthålls, inklusive territoriell integritet, att ingen stat blandar sig i en annan stats inre angelägenheter, att ingen stat utnyttjar sitt inflytande och att avtalen från augusti och september följs. Jag hoppas att detta kommer att fortsätta att gälla i Genève.

Vi måste fortsätta att se till att Europeiska rådets beslut av den 1 september och de lösningar som kommissionen har förhandlat fram när det gäller associeringsavtal, frihandelsavtal och Europeiskt ekonomiskt område plus, eller vad det nu kallas, följs, så att enskilda länder kan stärkas, stabiliseras och delta utan att bli provocerade av andra länder och vi kan utföra det arbete som krävs vid givarkonferensen.

Samtidigt måste vi ge medlemsstaterna i Östeuropa en känsla av trygghet och solidaritet inom EU och Nato. Jag anser att detta även är viktigt av psykologiska skäl.

Fru kommissionsledamot! Jag är glad att ni har hänvisat till vårt ömsesidiga beroende, vilket är den bästa säkerhetspolitik vi kan ha. Ju mer detta ömsesidiga beroende stärks, och ju mer det blir en del av båda parterers intressesfär och dessa knyts närmare varandra, desto svårare kommer det att bli för oss att komma loss från detta beroende med icke-fredliga medel. Här måste vi gå i bräsch. Vi bör dessutom stödja alla förslag med rättsliga skyldigheter som omfattar Ryssland, tillsammans med WTO- och partnerskapsavtalen och de skyldigheter som ingår i dessa. När vårt ekonomiska ömsesidiga beroende på detta sätt underbyggs av rättsliga och avtalsmässiga åtgärder kommer vi att kunna göra framsteg.

Men detta måste baseras på våra intressen. Trygg energiförsörjning är en punkt, och på detta område finns det utmaningar världen över. Inte utan orsak har 5+1-länderna haft ett nytt möte om Iran och sedan återgått till sitt vanliga arbete. Detta sker även på andra nivåer. Jag har hört att ett av Europaparlamentets utskott återigen har besökt Moskva. När det gäller Iran, Mellanöstern, klimatförändringarna, terrorism och många andra frågor är Ryssland en viktig part.

Vi måste vara öppna för diskussioner. Ett säkerhetspartnerskap med Ryssland kommer bara att fungera om det inte sker på bekostnad av befintliga allianser och genom att Förenta staterna hålls utanför Europa. Detta är ett villkor för denna typ av partnerskap.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Båda sidor begick fel och bröt internationella avtal. Nu handlar det om hur snabbt vi kan gå vidare och återställa stabiliteten.

För att lyckas med detta behöver vi även samarbeta med Ryssland. Det är ett grundläggande krav. Många av Rysslands mål är faktiskt samma som våra mål i Lissabonfördraget. President Dmitrij Medvedev har sagt att det behövs institutionella reformer. Det stämmer. För det andra nämner han reformer av infrastrukturen. För det tredje investeringar. Det är saker som vi känner till. Sedan nämns innovation, något som vi, om vi får säga det själva, kan en hel del om. Detta är saker som vi har gemensamt. De vill spela en roll när det gäller att lösa den internationella finanskrisen, och de har lite kapital för att göra detta. Därför vill de givetvis inte bli utestängda, och vi måste svara med samarbete. Detta kommer att göra att vi kan styra Ryssland i den riktning vi vill.

Ryssland vill inte tala om ideologi, men i dag gör EU det. Vi vill att Ryssland ska ha demokrati. Det är vår ideologi. Ryssland vill ha praktiska lösningar, och båda dessa mål är förmodligen värda att harmonisera. På så sätt kommer vi att göra framsteg. Utöver president Medvedevs fyra "I" behöver vi ytterligare ett "I", dvs. integration, så att vi utifrån vår egen ståndpunkt även kan påverka Rysslands framtid på ett framgångsrikt sätt och öka stabiliteten.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) I diskussionen om konflikten mellan Ryssland och Georgien tenderar vi att förbise vad som händer i Abchazien och i stället koncentrera oss på Ossetien. Något mycket betydelsefullt händer faktiskt i Abchazien. Ryssland har viss grund för att hävda att dess agerande, trots sin oproportionerlighet, var en reaktion på försök att lösa Ossetienproblemet med militära medel. Detta var emellertid inte fallet i Abchazien. De ryska truppernas massiva intrång, den ryska flottan utanför Georgiens kust, och den militära erövringen av det territorium som kontrollerades av de georgiska myndigheterna visar att Ryssland är berett att använda sina stridande förband med förevändningen att de agerar förebyggande. Sådana handlingar måste därför bedömas utifrån om de kan motiveras enbart genom en ensidig bedömning av utrikespolitiska resurser.

I sitt tal återkom president Dmitrij Medvedev till tanken på ett gemensamt säkerhetsområde som skulle sträcka sig från Vancouver till Vladivostok. Mina damer och herrar! Jag frågar er, hur kan man lita på gemensamt agerande i detta gemensamma säkerhetsområde om Ryssland visar att det självt utgör ett hot? När det gäller de andra aspekter som president Medvedev vill ska ingå i det potentiella avtalet bör vi komma ihåg att dessa redan ingår i det befintliga avtalet. Detta avtal antogs 1990 och har titeln Parisstadgan för ett nytt Europa. Vad frågan egentligen gäller här är kanske inte dialog utan rätten att lägga in sitt veto mot olika åtgärder som Nato skulle kunna vidta.

(Applåder)

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja hänvisa till vad Bart Staes sa i sitt anförande om andra konflikter som fortfarande pågår i Kaukasus.

Om vi återupptar samtalen med Ryssland nu – vilket vi är för – är det enligt oss väldigt viktigt att vi inte glömmer bort Karabach, Tjetjenien, Moldavien och Transnistrien och att vi även kommer att behöva hantera en mycket svår tvist i Ukraina nästa årtionde när det gäller Krim. EU får inte göra samma misstag som det gjorde före kriget i Georgien genom att inte ta denna konflikt på tillräckligt allvar.

Vi anser därför att det är nödvändigt att hantera alla dessa konflikter. Kaukasus och angränsande regioner är mycket viktiga. De ligger alla i Europa och måste därför prioriteras mycket högre av Europa och av EU – och vi bör göra detta i samarbete med Ryssland.

Oavsett om vi kan lösa konflikterna där på ett godtagbart sätt, jag är inte säker just nu men är faktiskt ganska optimistisk och tror att denna känsla av kall fred som har gått igenom Europa – och genom hela EU – och som även har skapat oro i Ryssland, var en tillräcklig varning och att de olika sidorna nu kommer att återgå till förhandlingarna med större allvar.

Från västs synvinkel är det också synnerligen intressant att Ryssland i finanskrisens spår räddar hela stater för att självt kunna klara krisen. I globaliseringens tidevarv är våra ekonomier mycket tätare sammanbundna än vad vi tidigare diskuterade i samband med energin.

Om vi kunde hitta ett bättre tonläge, och om västländerna kanske inte hela tiden framhöll att deras system har varit det vinnande systemet sedan 1980-talet, skulle vi kanske lättare kunna lösa tvisten.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Herr talman! Ryssland är kanske det land som har tjänat mest på finanskrisen. På sistone har vår uppmärksamhet i betydande grad gått från Rysslands aggression mot Georgien till våra bankers problem. Detta skifte var tydligt under debatten i förmiddags.

Vi får emellertid inte glömma bort att Ryssland fortfarande har ca 7 000 soldater stationerade i Ossetien och Abchazien. Det är mer än tre gånger så många soldater som fanns där den 7 augusti, och Ryssland respekterar därför inte fredsavtalet på det sätt som vi hade önskat. Det innebär att förbindelserna mellan EU och Ryssland fortfarande befinner sig i ett dödläge. Det innebär också att vi för närvarande inte har någon anledning att återuppta den politiska dialogen inom ramen för de gemensamma organ där EU och Ryssland ingår. Det finns ingen grund att återuppta förhandlingarna om partnerskapsavtalet. Det är med sorg vi konstaterar att vissa medlemsstater anser att den ryska aggressionen mot Georgien kan ignoreras, och att det endast är en fråga om tid. Denna passiva politik kan bli oerhört kostsam för hela EU:s utrikespolitik.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste erkänna att rådet har hanterat förbindelserna med Ryssland på ett mer balanserat sätt än i den resolution som Europaparlamentet antog om händelserna i Georgien. I denna resolution anklagades endast Ryssland, och till och med de attacker som Georgien utförde den 7 och 8 augusti rättfärdigades.

Om vi verkligen bryr oss om att stabilisera freden måste vi emellertid säga ett tydligt "Nej" till Georgiens eller Ukrainas eventuella anslutning till Nato. Vi vet att detta bara skulle destabilisera hela regionen och i hög grad öka risken för nya krig. Förhandlingar med Ryssland bör återupptas, inte bara av ekonomiskt intresse, utan även på grund av att problem inte försvinner förrän de diskuteras. Detta är alltid det bästa sättet.

Samtidigt måste vi vara mycket tydliga när det gäller mänskliga rättigheter, informationsfrihet och politiska friheter, vilket för närvarande verkligen inte är normen i Ryssland. Det bästa sättet att skydda dessa rättigheter är att inte låta energin hålla oss som gisslan. Men för att avlägsna oss från vårt beroende av Ryssland behöver vi inte bara diversifiera vår energiförsörjning utan även investera i alternativ ren energi.

Jag har en sista kommentar. Både kommissionen och rådet har sagt att de har ett enormt förtroende när det gäller Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen. Jag skulle vilja påminna er om att ni fällde samma kommentarer när Kina gick med i WTO, och vi har sett de fruktansvärda resultat som Kinas anslutning har fått på EU:s ekonomi och arbetstagarna i EU. Kanske vi borde söka efter lösningar på andra ställen. Kanske är det hela WTO-mekanismen som vi borde ifrågasätta.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Kreml har fått allt det ville ha från sitt köpsläende med president Nicolas Sarkozy. President Sarkozys "fred i vår tid" gav dem vad de vill ha, och en diplomatisk utväg. Sedan andra världskriget har den grundläggande principen för internationella förbindelser varit att aggression inte får löna sig, eller att man inte får göra politiska eftergifter till angripare. Men Moskva har vunnit, Nato har förödmjukats och EU har spelat på båda sidor.

Som institution står EU helt enkelt inte på den demokratiska västsidan i det nya kalla kriget. EU hör inte till den fria världen. Det är antidemokratiskt, odemokratiskt och imperialistiskt. Institutionsmässigt tenderar det att ställa sig på andra antidemokratiska imperiers sida, inte fria nationers sida. EU styrs inte av rättsstatsprincipen utan av ideologi.

Tyvärr kommer de europeiska regeringarna att – som goda européer – välja att följa EU:s katastrofala inställning till Ryssland, snarare än sina egna gemensamma nationella intressen.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Tillsammans med Förenta staterna är Ryssland en av EU:s viktigaste partner. Ryssland är en strategisk partner och levererar råvaror till EU:s medlemsstater så att de kan producera energi, inklusive till mitt eget hemland Polen. Samarbetet med Ryssland är ett faktum, och det ligger i båda parter intresse att detta samarbete lyckas. Georgiens angrepp på Sydossetien, och den påföljande upptrappningen av konflikten har allvarligt hotat förbindelserna mellan Bryssel och Moskva.

Detta innebär emellertid inte att vi, som vissa europeiska politiker önskar, ska vända Ryssland ryggen eller ens att vi tillfälligt bör avbryta alla förbindelser med Ryssland. Ryssland har gjort stora ansträngningar de senaste tjugo åren för att ingå i kretsen av demokratiska europeiska stater. Även om det utan tvekan återstår en hel del arbete råder det inte heller någon tvekan om att den ryska befolkningen starkt stöder den nuvarande och tidigare ryske presidenten. Jag hoppas att EU och Ryssland trots vissa hinder kommer att fortsätta sitt framgångsrika samarbete, eftersom detta ligger i båda parter intresse.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). - (NL) Herr talman, herr Jouyet, fru Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Det går inte att förneka att förbindelserna mellan EU och Ryssland har förändrats den senaste tiden. Låt mig tillägga att jag inte anser att isolering av Ryssland är ett alternativ. Samtidigt är det svårt att tala om partnerskap om medlemsstater fortfarande har en sådan stor misstro gentemot Ryssland.

Som ordförande för delegationen för förbindelserna med Ryssland anser jag emellertid att vi bör fortsätta dialogen. Det är just det som rådet och kommissionen gör, och det är även vad Europaparlamentet borde göra. Detta har faktiskt varit föremål för en häftig debatt i vår delegation, i samband med vårt planerade besök i Moskva i slutet av veckan. Resultatet av denna diskussion var att vi bör fortsätta dialogen, men att vi bör klargöra för våra partner att allt inte är som vanligt. Vi måste vara uppriktiga när vi talar om detta och försöka få till stånd ett konstruktivt samråd.

Vi förväntar oss mycket mer av Ryssland. Tillbakadragandet av trupper från buffertzonen var endast ett första steg. Spänningen kan bara minska om antalet soldater i Abchazien och Sydossetien minskar eller om dessa soldater dras tillbaka helt och hållet. Även om detta inte uttryckligen anges i avtalen ligger det i linje med andan i avtalet, och jag skulle vilja höra Jean-Pierre Jouyets åsikt i frågan.

EU, och framför allt ordförandeskapet, har de senaste månaderna varit otroligt explicit och beslutsamt. Detta måste vi hålla fast vid.

Avslutningsvis har jag tre frågor. Den första rör tiden fram till toppmötet. Vilka särskilda signaler och åtgärder anser ni är nödvändiga för att återuppta förhandlingarna? För det andra, hur tänker ni se till att parlamentet görs delaktigt i detta? För det tredje skulle jag vilja påminna er om att Ryssland inte deltar i det fördrag om klusterbomber som undertecknas i Oslo. Det visar sig nu att den nederländske journalisten dödades av en rysk klusterbomb. Fru Ferrero-Waldner! Hur kan vi trots detta få Ryssland att delta i det nya fördrag som undertecknas i Oslo?

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! Det franska ordförandeskapet har hanterat krisen i Georgien på ett exemplariskt sätt. Vi vet hur man hanterar kriser, men än så länge kan vi inte förhindra dem. Låt mig påminna kammaren om att den tyske utrikesministern Frank-Walter Steinmeier lade fram en mycket bra plan för att lösa krisen som godtogs av alla sidor utom Tbilisi. Detta är historiska fakta. Det är beklagligt, för det kunde ha avväjrt kriget. Jag är övertygad om att Steinmeierplanen fortfarande kan ligga till grund för en förhandlingslösning, även om läget är mycket allvarligare i dag eftersom befolkningen i Abchazien och Sydossetien nu har en helt annan syn på saken. Låt mig genast tillägga att förhandlingar inte kan bedrivas utan företrädare från Abchazien och Sydossetien. Deras ståndpunkt är utan tvekan också viktig när det gäller förbindelserna med Ryssland.

Vi kan inte bara fortsätta från var vi var. Ryssland är fortfarande en strategisk partner. Men även om vi inte kan isolera Ryssland har vårt förtroende minskat. Precis som vi måste Ryssland dra lärdom av dessa händelser. Framför allt måste vi inse varför Ryssland är mycket tolerantare gentemot Ukrainas och Georgiens strävan att närma sig EU än deras strävan att närma sig Nato. Detta är en lärdom som både amerikanska politiker och vi måste dra om vi vill normalisera det strategiska partnerskapet mellan Ryssland och EU.

Henrik Lax (ALDE). - Herr talman! Rysslands angrepp på Georgien är ingen separat händelse. Det vi ser är ett paradigmskifte i Rysslands relationer till sina grannstater. Ett paradigmskifte som kan få stora konsekvenser om inte EU handlar klokt. I sanning står vi inför ett vägsval som statssekreterare Jean-Pierre Jouyet sa. Jag är bekymrad för att en hel del EU-ledare redan talar för en återgång till "business as usual" i EU:s relationer med Ryssland. De agerar som om kriget i Georgien inte skulle ha ägt rum, men fortfarande finns det ryska trupper, hela 8 000 man, kvar i de ockuperade områdena. Den etniska rensningen pågår fortfarande.

EU måste sända en klar signal och kraftigt fördöma Rysslands imperialistiska politik där landet ser sig ha rätten att skydda "sina" medborgare genom att ockupera suveräna stater. Idag Georgien, imorgon Ukraina, Vitryssland. Jag kommer att upprepa det här på Rysslandsdelegationens möte i Moskva på fredag. Om EU inleder villkorslösa avtalsförhandlingar med Ryssland, under de premisser som råder idag, då godkänner vi Rysslands agerande i Georgien och ger Ryssland en fullmakt in blanco att fortsätta med en imperialistisk politik. EU har en skyldighet att hjälpa offren och inte den som attackerar. Jag vill gratulera kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner till förslaget om 500 miljoner euro och hoppas att givarkonferensen i morgon blir lyckad.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Jag talar i dag inte enbart som företrädare för min politiska grupp och som ledamot av delegationen för förbindelserna med Ryssland, utan även som den enda rysktalande ledamoten här i parlamentet.

Vissa politiker glömmar att Ryssland befolkningsmässigt faktiskt är Europas största land och att rysktalande personer faktiskt är EU:s största minoritetsgrupp – upp till 10 miljoner människor. Tyvärr tänker många av dem som talar om Rysslands resurser bara på råvaror och glömmar den mänskliga dimensionen. Vi måste komma ihåg att människor utgör grunden för förbindelserna mellan EU och Ryssland. EU:s rysktalande personer är för förbindelser mellan EU och Ryssland som bygger på ett strategiskt partnerskap. Vi stöder inte bara en gemensam marknad för EU och Ryssland, som president Nicolas Sarkozy nämnde i dag, utan även större rörlighet för personer. Vi stöder mänskliga rättigheter – vilket president Sarkozy också nämnde – men vi motsätter oss det hyckleri som EU-institutionerna visar prov på när de ignorerar kränkningarna av rysktalande personers rättigheter i de baltiska staterna.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Är de konkurrenter eller partner, skickliga aktörer eller beroende dumbommar? Jag talar om förbindelserna mellan västvärldens demokrati och den ryska autokratin. Det påminner om ett katt-och-råtta-spel. Två månader efter de militära operationerna i Georgien föreslår president Dmitrij Medvedev lustigt nog ett nytt europeiskt säkerhetsavtal. President Nicolas Sarkozy är väldigt tillmötesgående och ser inte att Ryssland har ökat sin militära närvaro i Sydossetien och Abchazien. Bör vi lita på Ryssland? Vi borde kanske ha lärt oss mer av Kosovoprocessen och Georgienkonflikten. Varför är de europeiska ledarna så optimistiska? Ryssland kommer framgångsrikt att utnyttja västs godtrogenhet; det sukter efter hämnd på väst varhelst det är möjligt. Rysslands utlänningspolitik i Ossetien, Abchazien och Ukraina innebär en betydande risk. Det pågår en kamp i cyberrymden. Inte för inte stödde Rysslands befolkning och deras massmedier, inklusive i de baltiska staterna, Rysslands invasion av Georgien. Just nu bör vi inte vara så snabba med att återuppta omfattande samtal med Ryssland. Först måste Ryssland genomföra fredsplanen för Kaukasus.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja få bort idén om att Ryssland angrep Georgien. Jag anser att vi bör anta det förslag som Ryssland har lagt fram, som vid det aktuella tillfället begärde att en tribunal skulle avgöra vem som verkligen bar ansvaret för att kriget startade.

Samtidigt anser jag, vid en tidpunkt då kreativ bokföring har kollapsat, att det är viktigt att tänka på den verkliga ekonomi som står för dörren. Denna består av råvaror, mark och arbetskraft, och inkluderar i Europas fall nu i praktiken Ryssland. Detta är inte bara ekonomiska fakta. Det finns ett Väst Europa baserat på katolicism som skulle kunna slå sig ihop med ett Öst Europa baserat på den ortodoxa kyrkan. Detta skulle verkligen bli en union med två lungor – dess två andliga lungor.

Därför ligger det i Europas intresse att vara med Ryssland och i Rysslands intresse att vara med Europa.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (FR) Herr minister! Efter president Nicolas Sarkozys kommentarer i morse om att EU måste stå enat och starkt har jag något jag vill säga på polska.

(PL) För inte så länge sedan var relationen till Ryssland annorlunda. Europa var splittrat. Det uppträdde inte enat. Kommissionsledamot Peter Mandelson sa att frågan om ett embargo på polskt kött var en bilateral fråga. Detta är inte det slags Europa som jag vill ha, och det finns ingen plats för ett sådant Europa här.

Krisen i Georgien öppnade tillfälligt Väst Europas ögon, särskilt våra socialdemokratiska kollegers ögon, för hur Ryssland kan vara. Det kan vara attraktivt, fascinerande, men även oförutsägbart, inte nödvändigtvis respektfullt när det gäller de avtal som det har undertecknat, och dess inställning till WTO-medlemskap kan knappast kallas entusiastisk. Ryssland vill ha sina egna regler, som ger landet fria tyglar att fatta beslut som gynnar dess egna syften. Vi kommer inte att kunna uppnå fredliga avtal, vilket vi behöver, om vi inte inser detta faktum. Ryssland är vår närmaste granne, ett land med stor potential och ett stort kulturarv, en stolt nation, stolt över sitt land från Östersjön till Berings sund. Vi behöver en dialog med Ryssland. Denna dialog måste innefatta respekt för det ryska folket. Samtidigt måste vi ha en beslutsam, gemensam ståndpunkt gentemot dess ledare, Dmitrij Medvedev och Vladimir Putin, och inte vara rädda för att Ryssland när som helst ska vrida av gaskranarna.

I stor utsträckning är ryska folkets levnadsstandard beroende av varor från EU. Detta borde stärka våra ledare och ge dem en känsla av att vara i en styrkeposition i deras förhandlingar med en stark partner. I stället för att kräla på våra knän borde vi därför sitta vid förhandlingsbordet i Kreml som likvärdiga partner. Slutligen, *signora comisaria*, betonar rådsordföranden att Rysslands tillbakadragande från buffertzonen bör ses som en framgång, och att detta är en positiv signal. I stället bör det kanske ses som ett steg tillbaka. Ryssland verkar bara göra eftergifter, men landet har inte dragit sig tillbaka från Ossetien och Abchazien, och det har inte har en tanke på att göra detta. Låt oss vara realistiska och försöka förutsäga deras nästa drag.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! Det finns många skillnader mellan Förenta staterna och Ryssland. Jag skulle vilja se ett lika fritt val i Ryssland som jag åtminstone förväntar mig i Förenta staterna i dag.

Stormakter har emellertid även vissa likheter, och jag hoppas att många av er snart får möjlighet att se programmet på ARTE om Henry Kissinger. På tal om interventionen i Chile och de efterföljande interventionerna i Latinamerika sa Henry Kissinger och general Alexander Haig följande: Om Förenta staterna störs av något kommer det att intervensera och se till att det blir ett regimskifte. De förklarade att denna syn helt och hållet kunde rättfärdigas. Vi kan kanske säga något liknande om Ryssland, om än troligen i färre fall än Förenta staterna.

Både stormakterna har dessutom vissa problem med internationell rätt. Framför allt interventionerna i Latinamerika stred definitivt mot internationell rätt. Kriget i Irak stred helt klart mot internationell rätt, och Rysslands handlande i Abchazien och Sydossetien strider också mot internationell rätt. När det gäller Kosovoproblemet måste vi invänta internationella domstolens avgörande för att se om dessa handlingar stred mot internationell rätt.

Herr Zaleski! I båda fallen – och jag säger detta för att jag har stor respekt för er – hade ni helt rätt när ni sa att Ryssland är ett fascinerande och starkt land, men oförutsägbart. Detta gäller i lika hög grad Förenta staterna som Ryssland, och vi måste reagera på det.

I båda fallen anser jag emellertid att det vore fel att avbryta samtalen. Efter de tydliga kränkningarna av internationell rätt i Irakkriget – och det var verkligen en stor kränkning där tusentals människor dog – sa vi inte ”nu ska vi avbryta samtalen med Förenta staterna”. Naturligtvis fortsatte vi våra diskussioner med detta land.

Jag jämför inte Förenta staternas och Rysslands interna struktur, endast deras beteende på internationell nivå. President Nicolas Sarkozy har helt rätt – och jag skulle vilja tacka honom för hans pragmatiska och tydliga politik – när han säger att det är extra viktigt att vi fortsätter dialogen.

För det andra anser jag att vi måste stärka grannländerna, framför allt eftersom de även är våra grannar. Vi måste ge Ukraina och Georgien styrka att hantera sin besvärliga granne Ryssland. Vi måste emellertid se till att våra åtgärder är rationella, och de åtgärder som president Micheil Saakasjvili vidtog var inte rationella. Viktor Jusjtjenkos beteende mot Julia Tymosjenko är exempelvis inte heller rationellt. Vi måste se till att våra grannar handlar rationellt. Om de gör det och har vår kraft bakom dem kommer de även att kunna motstå Ryssland, som än en gång försöker spela stormakt.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister! Jag är mycket tacksam att Hannes Swoboda inte vill avbryta dialogen med Förenta staterna. Men låt oss återgå till den aktuella frågan. Helt klart behöver båda parter, dvs. både EU och Ryssland, lojalt och effektivt samarbete, särskilt på energiområdet.

Utan vårt tekniska stöd skulle Ryssland i praktiken inte kunna utnyttja sina resurser. Som redan har framhållits under debatten står det emellertid också klart att vi behöver den gemensamma och effektiva energipolitik som vi för närvarande saknar.

När det kommer till att skapa fred i Kaukasus behövs det helt klart också en gemensam politik. Det är nödvändigt att genomföra de avtal som president Nicolas Sarkozy och president Dmitrij Medvedev har ingått, inklusive överenskommelsen om att dra tillbaka de ryska styrkorna i Abchazien och Ossetien – vars antal nu har tredubblats jämfört med för tre månader sedan. Detta skulle visa prov på god vilja och lojalt och trovärdigt samarbete.

Ryssarnas ansvar för situationen i den kaukasiska republiken är uppenbar. Den ryska militära närvaron de senaste 16 åren har därför inte haft till syfte att lösa konflikterna. I stället har den varit ett redskap för detta stora lands imperialistiska politik, som har försökt dra nytta av dessa konflikter. Som vissa av mina kolleger har nämnt bör minskningen av antalet ryska soldater i Abchazien och Ossetien till de nivåer som rådde före konflikten därför bereda vägen för effektiva förhandlingar.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Herr talman! När president Nicolas Sarkozy höll sitt anförande här i kammaren i dag nämnde han att Ryssland hade uppfyllt sina skyldigheter när det gällde att dra tillbaka de ryska trupperna till de ställningar de hade före den 7 augusti, och han uppmanade till en återgång till normala förbindelser med Ryssland. Detta skulle vara ett stort misstag och skulle i praktiken ge Ryssland en känsla av total straffrihet.

Jag skulle vilja påminna er om att 8 000 ryska soldater för närvarande är stationerade i Abchazien och Sydossetien, inklusive på platser där de fanns före konflikten. Brutal etnisk rensning har förekommit i gränsbyar. Abchaziska soldater har okuperat den georgiskkontrollerade Kodoriklyftan. Över 200 EU-observatörer väntar fortfarande på att få komma in i någon av de två republikerna, som Ryssland har erkänt som självständiga stater. För mig verkar läget vara långt från det som rådde den 7 augusti 2008.

Det kan inte bli tal om att normalisera förbindelserna så länge Ryssland fortsätter att strunta i sina skyldigheter. Om EU beslutar sig för detta steg riskerar det att bli utskrattat, och man visar att man förr eller senare kommer att legitimera varje åtgärd som Ryssland vidtar, till och med de farligaste.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Herr talman! EU:s medlemsstater har inte visat enighet i sina reaktioner på den ensidiga territoriella uppdelning av Georgien som har ägt rum under Rysslands ledning. Än en gång har det saknats en gemensam, för att inte tala om kraftfull, europeisk reaktion på Kremns maktanspråk. Det återstår därför en viktig fråga att besvara: Vad menar EU med ett strategiskt partnerskap med Ryssland? Med andra ord, är Moskva verkligen en outhärlig partner för Bryssel, eller rör jag vid en politisk nerv i Europa när jag uttrycker mig på detta sätt?

Faktum är att Ryssland hittills har saboterat ett effektivt internationellt svar på kärnvapenprogrammen i Iran och Nordkorea. Samtidigt har Moskva inte heller direkt visat sig vara en outhärlig partner i den blodiga kampen mot islamisk terrorism, exempelvis i Afghanistan.

Endast på energiområdet ger de faktiska siffrorna intryck av att det förmodligen existerar ett strategiskt, till och med outhärligt, partnerskap mellan EU och Ryssland. I dag är EU:s 27 medlemsstater till omkring 70 procent beroende av rysk olje- och gasexport. För sitt eget bästa bör emellertid EU se till att minska detta

stora beroende så snabbt som möjligt. När allt kommer omkring erkänner Moskva att dess energireserver kommer att vara uttömda om 10–15 år.

Rådet och kommissionen, var finns nu er strategi för energidiversifiering? Visst borde upptäckten av gas i Turkmenistan få er att agera.

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Vid ett extra toppmöte den 1 september åtog sig EU att återuppta förhandlingar med Ryssland om ett nytt partnerskap när Ryssland hade dragit tillbaka sina styrkor från georgiskt territorium till de ställningar de hade den 7 augusti. För att EU ska kunna hålla sitt ord och för att visa att det är en konsekvent partner bör det enda kriteriet för att inleda samtalen vara en bedömning av om de ryska enheterna har dragit sig tillbaka till sina ställningar den 7 augusti. Ännu så länge har Ryssland inte uppfyllt detta villkor. Återupptagandet av samtalen får under inga omständigheter tolkas som att vi samtycker till den ryska politiken i Kaukasus och den fortsatta blockaden om samtal om regionens framtid som i praktiken existerar. Vi måste dra en skarp skiljelinje mellan att återuppta samtalen och fortsätta dem.

Avtalet om partnerskap och samarbete är ett centralt dokument när det gäller att cementera våra förbindelser med Ryssland. Jag anser att det nya partnerskapsavtalet är nödvändigt, både för EU och i ännu högre grad för Ryssland. Ett nytt avtal som förbättrar den nuvarande texten såväl kvantitativt som kvalitativt är ett villkor och samtidigt en spegling av hur bra våra förbindelser med Ryssland är. Därför är det nödvändigt att vi tydligt klargör vår ståndpunkt och våra värderingar under förhandlingarna. Efter en objektiv och enhällig bedömning av att de ryska styrkorna har dragit sig tillbaka till de ställningar de hade den 7 augusti anser jag att EU bör inleda förhandlingar som utlovat. Som villkor för att förhandlingarna ska fortsätta måste emellertid Ryssland göra ett klart åtagande om att landet inte kommer att använda våld mot Georgien eller något av sina grannländer och att tvister som rör vårt gemensamma grannskap ska lösas i samförstånd med EU. Det avgörande provet för att fortsätta samtalen med Ryssland måste vara Rysslands vilja att hitta en gemensam strategi för att lösa problemen i Kaukasus, Ukraina och Moldavien, i stället för att ensidigt fortsätta sin våldsanvändning.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Tillsammans med resten av världen står Europa inför ett stort antal allvarliga globala problem. Dessa omfattar spridningen av kärnvapen, internationell terrorism, global uppvärmning, olösta konflikter i Mellanöstern och Afghanistan, finanskrisen i världen och många fler. EU kan inte lösa något av dessa problem på egen hand. Det krävs samarbete med andra internationella aktörer, bland annat Ryssland. Ryssland behöver också samarbete och dialog. Ryssland behöver sälja sina mineralråvaror, landet behöver köpa teknik, expertis, konsumtionsvaror och mycket annat från väst. Endast då kan Ryssland moderniseras och den ryska ekonomin och det ryska samhället reformeras. Samarbete med Ryssland kommer att skapa en gemensam framtid för EU och Ryssland. Men en förutsättning för detta är dialog på alla nivåer, från energipolitik till ömsesidiga investeringar, för att inte tala om dialog om mänskliga och medborgerliga rättigheter och demokrati.

Jag anser att EU:s beslut att fortsätta utvärderingen av förbindelserna mellan EU och Ryssland inför det kommande toppmötet i Nice är korrekt. EU har skickat en tydlig signal om att det är villigt att återuppta samtal med Ryssland om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal. Villkoret för detta måste emellertid vara att Ryssland uppfyller avtalen av den 12 augusti och 8 september.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Herr talman! EU strävar efter partnerskap och samarbete med Ryssland, men vi kan inte tala om partnerskap om det inte grundas på ömsesidighet, internationell rätt och att avtal följs. Rysslands agerande i Georgien förstörde den viktigaste psykologiska grunden för partnerskapet: förtroende. Detta förtroende kan bara återställas om hela sexpunktsplanen genomförs fullt ut. Det är inte steg framåt eller åtgärder som går i rätt riktning som behövs utan att planen verkligen följs fullt ut. Ryssland måste en gång för alla avgöra om EU ska betraktas som en partner eller som en rival eller motståndare. Moskva måste få veta att oavsett vad man beslutar – oavsett om vi ska betraktas som partner eller motståndare – kommer Ukrainas, Georgiens eller andra grannländers framtid och självständighet inte att vara föremål för några maktuppgörelser. EU kan aldrig godkänna en ny delning av kontinenten, ett nytt Jaltaavtal. Vi vill verkligen ha partnerskap, men ett partnerskap som grundas på ömsesidighet och ömsesidig respekt. Tack.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Kriget mellan Ryssland och Georgien och dess efterspel visar att EU allvarligt måste ompröva sina förbindelser med Ryssland, vilket kommissionsledamoten med rätta påpekade i dag. Dessutom bör man inte återgå till "business as usual" förrän EU får ett tydligt svar från Ryssland på vissa frågor.

EU måste försöka att samtala med Ryssland på ett nytt, annorlunda och kraftfullare sätt. Detta beror på att Ryssland har återgått till 1800-talets tankar om "intressesfärer", eller enklare uttryckt till doktrinen om

realpolitik. Rysslands uttalanden om privilegierade intressen i dess grannskap är ett bevis på detta. Denna realpolitik göds av aggressiv nationalism på hemmaplan och genom att Ryssland utmålar sina grannländer som fiender. Därför är det viktigt att EU inser att det måste använda sig av sina tunga maktinstrument.

Den europeiska reaktionen på konflikten mellan Ryssland och Georgien och dess efterspel har varit blandad. Vissa har en känsla av att förbindelserna mellan EU och Ryssland håller på att normaliseras. Detta sker trots att Moskva fortfarande inte fullt ut har uppfyllt sina åtaganden om trupptillbakadragande och, ännu viktigare, erkänt Sydossetien och Abchazien som självständiga stater. Att återgå till "business as usual" innan Moskva fullt ut uppfyller sina åtaganden gränsar till undfallenhet. EU måste samarbeta med Ryssland, men på ett principfast och konsekvent sätt.

EU har begränsade påtryckningsmöjligheter gentemot Ryssland. Trots detta skulle Ryssland säkerligen vara intresserat av att väst intar en enig ståndpunkt. Ryssland är mycket känsligt när det gäller dess internationella ställning och prestige. G7 i stället för G8, teknikrelaterade forskningsprogram, handelsavtal och kärnbränsle är exempelvis också ämnen som Moskva är intresserat av.

Till sist måste EU fortsätta att vara starkt och konsekvent så att det kan sprida sin vision om hur partnerskapet med Ryssland bör utvecklas.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Herr talman, ambassadör Jouyet, fru kommissionsledamot! EU:s förbindelser med Ryssland behövde omprövas även om händelserna i Georgien inte hade hänt. Energi, säkerhet och gemensamma grannskapsfrågor behöver hanteras på ett gemensamt sätt som för närvarande saknas. I EU föredrar man fortfarande bilaterala i stället för multilaterala åtgärder, vilket gör vår strategi mindre effektiv. På grundval av olika erfarenheter har EU:s öst- och västeuropeiska medlemsstater fortfarande inte någon gemensam syn på Ryssland, vilket är ett villkor för en gemensam ståndpunkt. Låt mig uttrycka mig väldigt tydligt. Vi i öst är de som minst av allt vill ha en konfrontation, eftersom vi skulle vara de första att förlora på detta. På samma sätt är vi mindre benägna att ignorera ett oacceptabelt agerande från rysk sida, eftersom vi på nytt skulle vara de första som drabbas om detta upprepas.

Generaliseringar i den ena eller andra riktningen är fel. Å ena sidan bör vi inte låta förbindelserna med Ryssland helt och hållet göras beroende av händelserna i Georgien. Å andra sidan bör det som skedde i Georgien inte ignoreras bara för att undvika att våra bilaterala förbindelser ska påverkas. Vi behöver inte avbryta förbindelserna med Ryssland. När allt kommer omkring klarade vi av att leva med värre saker tidigare. Vi behöver en uppriktig dialog som baseras på våra starka sidor – uppenbarligen det enda som Ryssland respekterar – där vi påtalar för Ryssland vad som är acceptabelt och vad som är oacceptabelt, och där Ryssland äntligen talar om vad det verkligen vill ha från oss. Jag hoppas att båda parter kan acceptera detta.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Det finns en tradition i europeisk utrikespolitik som i hög grad skapades av Hans-Dietrich Genscher. Han förde samtal med Sovjetunionen till och med under det kalla krigets svåraste stunder, men alltid på grundval av en sansad analys av de ryska intressena. Vid den tiden var försvaret av status quo Sovjetunionens främsta mål. I dag är Rysslands främsta mål att ändra status quo till sin egen fördel. Detta är en helt annorlunda situation när det gäller Rysslands intressen. Ryssland har ett objektiva intresse av frysta konflikter och kritik av Parisstadgan genom erkännandet av Abchazien och Sydossetien. Det är här Rysslands intressen ligger. Det är intresserat av ett instabilt Ukraina.

Inget av detta är bra. Det är en utmaning för oss. Men det är mycket bättre än det existentiella hotet från Sovjetunionen, och till och med då förde vi samtal med ryssarna. Vi är helt på det klara med en sak. Vi vill inte ha tillbaka kalla krigets retorik. Men få inte heller vara naiva. Vi vill ha en kritisk dialog med Moskva. Vi är för det långsiktiga målet som ett strategiskt partnerskap utgör, men inte det naiva antagandet att vi redan har nått detta mål.

Jag skulle vilja tillägga att jag hade föredragit att vi hade hållit denna debatt i Bryssel och inte i Strasbourg.

Francisco José Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Ryssland är en viktig global aktör och en permanent medlem av säkerhetsrådet. Landet har en enorm kärnvapenarsenal, ett stort territorium och är rikt på naturtillgångar. Samarbete med Ryssland är nödvändigt för att hantera utmaningar som fredsprocessen i Mellanöstern eller den iranska kärnvapenfrågan och för att bekämpa organiserad brottslighet, terrorism, klimatförändringar och kärnvapenspridning.

Därför får vi inte isolera Ryssland. I stället måste vi försöka upprätta dialog och samarbete med Ryssland. Vi skulle även kunna upprätta mer ambitiösa förbindelser. Ryssland är en europeisk granne som efter att ha

lämnat en lång period av politisk totalitarism och ekonomisk centralism bakom sig det senaste årtiondet har startat sin väg mot demokrati, mänskliga rättigheter och en ekonomi med privata initiativ.

Om Ryssland fortsätter att följa dessa ideal bör landet kunna få en djup och ingående relation med EU, som påminner om relationen mellan grannar och partner och som baseras på gemensamma grundläggande värderingar. Krisen i Georgien var verkligen mycket allvarlig. För oss som EU-medlemmar måste grundprinciperna vara att våld inte ska användas, att staters suveränitet och territoriella integritet ska respekteras och att internationella avtal ska följas i god tro.

Rysslands agerande i somras följde inte dessa principer. Jag anser dessutom att Ryssland inte på ett helt tillfredsställande sätt har genomfört avtalen av den 12 augusti och 8 september. Kanske har Ryssland utnyttjat den tvetydighet som finns i dessa avtal.

Genèvekonferensen har inte fått någon bra start. Om de ryska myndigheterna vill bygga upp en relation med oss i EU som präglas av verkligt samarbete och förtroende får de inte bete sig på det sätt som de har gjort de senaste månaderna. De måste dessutom se till att på hemmanplan följa principen om respekt för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, vilket president Dmitrij Medvedev själv förkunnade vid starten av sin mandatperiod.

Jag anser att detta är ett avgörande ögonblick. Vi måste vara vaksamma och försöka övertyga Ryssland om att ett nära samarbete baserat på ömsesidigt förtroende mellan verkliga partner och europeiska grannar kräver att vi delar grundläggande principer och regler.

Kristian Vigenin (PSE). - (BG) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Frågan om förbindelserna med Ryssland är en fråga som ofta har tagits upp här i parlamentet. Det är i sig ett bevis på hur viktig denna fråga är, inte bara för institutionerna utan även för EU-medborgarna. Jag välkomnar er syn, fru kommissionsledamot, eftersom vi måste leva i den verkliga världen, och eftersom vi måste vara helt medvetna om vilka risker och konsekvenser en öppen konfrontation med Ryssland innebär. Vi måste försöka lära oss något av varje konfliktsituation. Vi måste försöka omvandla dem till en framtida styrka. Vi underskattar inte hur allvarlig militäroffensiven i Georgien är. Förebyggande åtgärder är den enda politik som skulle kunna undvika att grannländerna drabbas av en liknande utveckling.

För två månader sedan frågade jag Javier Solana om han förväntade sig att Ryssland skulle vara mer villigt att följa ingångna avtal och mer kompromissvilligt efter kriget i Georgien, eller om det skulle fortsätta att agera på ett konfrontationsinriktat och överlägset sätt. Naturligtvis besvarade han inte frågan. I dag tror jag emellertid inte att detta negativa scenario kommer att bli verklighet. Men detta är i stor utsträckning upp till oss. Vår utmaning är hur vi ska kunna bygga upp nya, pragmatiska förbindelser med Ryssland utan att skada de värden som EU bygger på. Därför är det viktigt att vi har en tydlig strategi som garanterar att varje steg mot samarbete i frågor som rör ekonomi, energi och utrikespolitik, och hur vi ska hantera olika typer av utmaningar, följs av främjandet av mänskliga rättigheter och demokratiska reformer i Ryssland.

Avslutningsvis skulle jag vilja påpeka att det är viktigt att föra fram de frågor som får Ryssland att genomföra vår gemensamma politik. Jag ska inte ta upp alla frågor här. Jag anser att kommissionen och rådet bör använda sig av samma strategi som de hittills har använt sig av, och jag tror att denna kommer att vara framgångsrik.

Tack.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Herr talman! Europaparlamentet är den enda EU-institution som väljs direkt av EU:s medborgare. Den har också kallats för Europas samvete. Detta samvete har tyngts under åren av konflikter som provocerats fram av Ryssland, till exempel kriget i Tjetjenien, Ukraina, lastbilar som köade i veckor vid den finländska, estniska och lettiska gränsen, den frysta konflikten i Transnistrien, cyberattacker mot Estland och förbudet mot polskt kött. Utöver allt detta har vi nu Rysslands angrepp mot Georgien.

Det oroar mig att EU:s reaktioner är så försagda. Vi tassar runt istället för att diskutera sanktioner. Därmed uppmuntrar vi bara Ryssland till ännu ansvarslösare beteende. Jag är övertygad om att lyxen av ett rent samvete gentemot Ryssland är någonting som Europeiska unionen kan unna sig.

Ari Vatanen (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Nästa vecka ska de börja bygga en Formel 1-bana i Moskva. När man bygger en bana måste man hålla sig till ritningen. Det finns inget annat sätt. Det är meningen att vi ska vara demokratins arkitekter här i parlamentet, och istället för att diskutera förbindelserna mellan EU och Ryssland borde vi kanske diskutera förbindelserna mellan EU och Kreml, eftersom ledarna i Kreml kommer att bytas ut en dag, och förhoppningsvis till det bättre.

Självklart vill vi ha med Ryssland och Kreml. Ingen kan påstå något annat, men frågan är: På vems villkor? Det kan inte bli på deras villkor. Det måste ske på allmänna villkor och utifrån allmänna värderingar. Det är meningen att vi ska försvara EU:s grundprinciper. När man är med i scouterna måste man följa scoutrörelsens regler. Om vi har överseende med dessa nuvarande – hur ska jag beskriva dem – metoder från Kremregimens sida förnekar vi på ett sätt EU:s själva existensberättigande. Vi sviker också det ryska folket, eftersom vi ska stödja demokratiska krafter över hela världen. Ingen dubbelmoral. Vi måste ge hopp åt de människor som kämpar för de grundläggande värderingarna i livet. Det är vår skyldighet.

Om Ryssland blir demokratiskt måste vi välkomna dem till en internationell struktur. Vi måste se långt framåt i tiden, som våra förfäder gjorde. Varför skulle inte Ryssland en dag kunna tillhöra ett reformerat EU eller Nato? Det får vi aldrig reda på. Jean Monnet och Robert Schuman var väldigt framsynta människor. Det är vägen framåt. Denna debatt blir allt allvarigare, så låt mig påminna er – när jag tänker på vårt förhållande – om en rysk anekdot. En kyckling sa till en gris: "Låt oss starta ett företag ihop, ett frukostföretag. Jag fixar äggen, och du fixar baconet."

Katrin Saks (PSE). - (ET) Det är tydligt att vi inte kan tala om att återställa eller förbättra relationerna till Ryssland utan ett ömsesidigt förtroende, och det förtroendet kan inte skapas utan ett fullständigt genomförande av fredsplanen. Jag ser relationerna till Moskva utifrån två perspektiv. För det första på medlemsstatsnivå, där jag delar uppfattningen att det är bättre att tala om dessa frågor än att bryta förbindelserna. På EU-nivå är dock vårt budskap att Europeiska unionen ska överväga önskningarna och oron hos de små länderna som har ett annat förflutet. Lika lite som en aggressiv rysk utrikespolitik eller kränkningar av de mänskliga rättigheterna är det enda budskapet så kan inte främjandet av EU:s intressen framför de svagare, det vill säga de östeuropeiska ländernas intressen, vara det enda sättet att bete sig.

Jag gillade vad den högerorienterade franske presidenten Nicolas Sarkozy sa i dag. Han underströk behovet av dialog istället för motanfall. Han påminde oss om att det sågs som meningslöst att åka till Moskva men att det hur som helst stoppade de ryska styrkorna. Självklart behöver vi inte ett nytt kallt krig, men vi måste försvara EU:s principer om suveränitet, territoriell integritet och värdebaserad politik och demokrati.

Jag uppmanar Europeiska unionen att fortsätta föra en hållbar utrikespolitik gentemot Ryssland och inte bryta förbindelserna. Det åligger parlamentsledamöterna att lösa spänningarna. Vi behöver diplomati och även folklig diplomati; ett bra exempel är den väldigt populära ryska teaterfestival som precis avslutades i mitt hemland, Estland. Jag vill också uppmana de europeiska ledarna, EU:s ordförandeskap och ordförandena i Europaparlamentets grupper att inte glömma bort den oro och rädsla som Ryssland fortsätter att ingjuta hos grannländerna genom sin aggressiva politik. Det är tydligt att det för närvarande finns väldigt lite tilltro och respekt i relationerna mellan EU och Ryssland, på grund av att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Tack för möjligheten att diskutera denna fråga. Jag tror att alla i denna kammare vill samma sak. Vi vill samarbeta med Ryssland. Vi vill också ha en stabil och förutsägbar politisk situation i Europa. Ryssland behöver även oss – Europeiska unionen – eftersom de vill kunna sälja gas och råolja men framför allt därför att de har sina egna interna och externa problem. Ryssland behöver vår stabilitet, ansvarstagande och styrka. Hur skiljer sig då våra åsikter i denna kammare? Vi har olika uppfattningar om hur vi ska gå vidare i våra relationer med Ryssland för att uppnå EU:s mål, inte bara i ekonomiska termer utan även i fråga om att respektera de principer och de värderingar som vi tror på.

Jag vill ge er ett exempel från min egen erfarenhet. År 2001 var relationerna mellan Ryssland och Polen faktiskt mycket goda, och den polske utrikesministern mottogs i Moskva med glädje. Den ryske premiärministern besökte Warszawa och förhandlade om viktiga frågor som gällde våra ömsesidiga relationer, särskilt på energiområdet. Han förlängde till och med sitt besök med en dag, någonting som är mycket ovanligt under normala omständigheter. Detta skedde trots att Polen knappt två år tidigare, 1999, utvisade ett dussintal ryska diplomater, som var inblandade i flera aktiviteter som inte hade någonting med diplomati att göra. Därpå följde en kort kris tills ryssarna slutligen erkände att det var värt att tala med oss och tillsammans vidta gemensamma åtgärder, och detta skedde eftersom vi vågade stå på oss när vi hade rätt.

Ryssarna är ett stolt folk med starka traditioner. De uppskattar beslutsamhet och styrka hos andra, istället för komplicerade förklaringar som säger att "svart inte alltid är svart". När vi så tydligt har rätt är en tuff och bestämd ståndpunkt den enda lösningen.

Maria-Eleni Koppa (PSE). - (EL) Herr talman! I dag står Europeiska unionen inför utmaningen att återställa sina relationer till Ryssland. Dessa relationer måste grunda sig på respekt för mänskliga rättigheter och

iakttagande av internationell rätt. Den internationella utvecklingen är sådan att ett nytt strategiskt partnerskap måste skapas mellan EU och Ryssland. Ett enat Europa utan tidigare skiljelinjer är det ultimata målet.

Vi måste samarbeta mer inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken för att upprätta stabilitet i området, med tanke på att ingen av de frusna konflikterna i Kaukasus har några verkliga utsikter att lösas utan Ryssland. Vi har ett intresse i att söka gemensamma lösningar till gemensamma problem, att fortsätta förhandlingar om partnerskap så fort som möjligt och att inleda en dialog i en anda av ömsesidig förståelse och ömsesidig respekt. Endast då finns det något hopp om att även hitta lösningar på de svåraste problemen så att ömsesidiga intressen tas till vara. Vi behöver även detta för den interna generella stabiliteten i Europa.

Länderna i Kaukasus och Förenta staterna måste övertygas om att bredare euroatlantiska relationer måste anpassas till normaliseringsprocessen av relationerna till Moskva. Om målet verkligen är kollektiv säkerhet krävs det att alla samarbetar och deltar. I annat fall kommer återgången till det kalla krigets mentalitet att bli en återvändsgränd.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Herr talman! Europas karta har förändrats genom väpnade attacker och krig. I och med denna åtgärd har Ryssland visat att det är beredd att använda militär makt för att uppnå politiska syften. Låt oss inte lägga detta åt sidan i debatten som vi har i dag. Detta måste så klart påverka vår syn på Ryssland, men det kommer också att påverka de åtskilliga krav som måste införas i samband med eventuellt framtida samarbete. Jag vill varna dem som jämför denna situation med andra förhållanden. Herr Swoboda, jämför inte denna situation med Irak. Irak var en diktatur av det mest brutala slag och i strid med det internationella samfundet. Vi kan ha olika åsikter om vad som hände men jämför inte Irak med en europeisk demokrati och suverän stat.

Det finns inga ursäkter för dess agerande mot Georgien. Försök inte att ursäktas det som inte kan ursäktas. Varken Ryssland eller något annat land har några legitima säkerhetsintressen i något annat europeiskt land. Detta måste vara utgångspunkten för allt europeiskt samarbete. Annars kommer grunden för samarbete att skadas och vägen att öppnas för ytterligare våld.

Det finns ett antal områden där vi har ett viktigt samarbete och där vi behöver inkludera Ryssland. Det gäller energisektorn, Iran och klimatförändringar. Jag anser att Europa och EU ska vara samarbetsvilliga men med de tydliga krav som måste utgöra grunden för detta samarbete. Vi bör välkomna samarbete, men bör också vara tydliga när det gäller de krav som måste införas. På så sätt kan vi också vara med och hjälpa Ryssland att utveckla ett erkännande av demokrati och respekt för grundläggande regler. Detta måste utgöra grunden för EU:s politik gentemot Ryssland.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Herr talman, herr minister, fru kommissionsledamot! Jag förstår varför många ledamöter tar ställning mot Ryssland. De har lidit i det förflutna. I Grekland hade vi ett inbördeskrig som varade under fyra hela år och lämnade många döda.

Vi kan inte fortsätta att blicka bakåt. Vi måste även erkänna när Ryssland har rätt. Har vi glömt att Putin varnade för att erkännandet av Kosovo skulle leda till en motreaktion? Har vi glömt att president George Bush har brutit Förenta staternas löfte till Ryssland om att Nato inte skulle expandera österut?

Det finns endast en politik vi bör föra, och det är den politiken som formulerades av president Nicolas Sarkozy i dag när han sa att det skulle vara oansvarigt att tillåta en kris att utvecklas i relationerna mellan EU och Ryssland.

Adrian Severin (PSE). - (EN) Herr talman! Ryssland är inte längre det fria, demokratiska Europas sovjetiska fiende. Ryssland är ännu inte EU:s strategiska partner. Vi måste få bort denna oklarhet. Ryssland är alltför stort för att isoleras. Ryssland är alldeles för viktigt för att ignoreras. EU måste utgå från denna verklighet.

Den geopolitiska krisen i södra Kaukasus och västra Balkan visar att Ryssland och de euroatlantiska demokratierna på avstånd skulle kunna stärka de unilaterala handlingarna när det passar dem utan att beakta varandras prioriteringar.

Den senaste ekonomiska globala krisen visade att Ryssland och EU är beroende av och behöver varandra. Därför måste vi sammankalla en ny konferens om säkerhet och samarbete i det bredare Europa, från Vancouver till Shanghai denna gång, för att på nytt grunda principerna och bestämmelserna om internationella relationer och internationell rätt för de internationella organisationerna ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Gradvis håller Ryssland på att återta kontrollen över sina grannländer och med framgång uppnå sina mål i utrikespolitiken. Landet ställer världen inför fullbordat faktum samtidigt som europeiska politiker endast talar om hyckleri och svaghet. Frankrikes president överansträngde sig nästan när han lovordade Ryssland; ändå drog inte Ryssland tillbaka sina trupper från de revolterande regionerna i Georgien och erkände deras självständighet. Den tyska förbundskanslern försäkrade å sin sida i Tbilisi att Georgien skulle få gå med i Nato. Några veckor senare försäkrade hon president Dmitrij Medvedev att det inte fanns någon anledning att påskynda saken.

Ryssland vet sannerligen hur man ska belöna en sådan lojalitet. Det tyska företaget E.ON har beviljats tillträde till sibiriska lager samt energimarknaden, och båda länder kommer gemensamt att bygga en gasledning, en navelsträng, under Östersjön. Den franske presidenten, å sin sida, har undertecknat mångmiljardskontrakt i Moskva om moderniseringen av det ryska järnvägssystemet. Det skamligaste exemplet på Europas beteende gentemot Ryssland var när president Nicolas Sarkozy sa att Ryssland hade rätt att skydda sina egna medborgare.

Ska vi då tro att rådets ordförande inte kände till detta trick som Ryssland har använt vid flera tillfällen tidigare? Detta är ett nytt Jalta ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Om ni talar lika fort som föregående talare blir det ingen tolkning, eftersom tolkarna självfallet inte hinner med. Förfarandet med att tilldelas ordet genom att fånga talmannens uppmärksamhet är inte tänkt som ett listigt sätt att få ordet när man inte har blivit tilldelad någon tid. Vi kommer att se över förfarandet i presidiet eftersom alltför många ledamöter utnyttjar förfarandet på detta sätt. Det är klart att när 14 eller 15 ledamöter ber om ordet på detta sätt så har vi inte tid att hinna med alla. Kom i alla fall ihåg att om ni talar mycket snabbt så kommer endast ni och era landsmän att förstå eftersom inga tolkar hinner med i den hastigheten.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har tre frågor till kommissionsledamoten. Hon har talat om att återuppta samtalen, i kollegan Gunnar Hökmarks efterföljd. Vilka EU-intressen kommer hon att arbeta vidare för under dessa samtal? Kommer hon att kräva att de ryska trupperna – varav 8 000 man fortfarande befinner sig på georgiskt territorium – dras tillbaka, särskilt från Kodoridalen, som Abchaziens reguljära styrkor olagligt har ockuperat genom att återigen ha tagit dem från georgiska trupper?

Kan Ryssland tänka sig att bidra ekonomiskt till reparationerna för de skador deras trupper åsamkat Georgiens medborgare och Georgiens infrastruktur?

Stämmer det slutligen att kommissionsledamoten har uppgifter om att samtidigt som Micheil Saakasjvili anklagas för att bete sig obehärskat, fanns det faktiskt 400 ryska stridsvagnar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Vi utgår från ett falskt antagande, som om vi vill behandla Ryssland som en fiende. Som sagt delar vi många strategiska gemensamma intressen med Ryssland. Globaliseringen är ett faktum, och vi bör vara medvetna om de verkliga riskerna för framtiden, för fred, utveckling och för själva vår existens.

Jag håller med. Låt oss fördöma den oproportionerliga reaktionen i Georgien och allt annat av det slaget. Men vad väntade vi oss? Vi kritiserar och vi reagerar, men låt oss också samarbeta med Ryssland i egenskap av jämlik och potentiell strategisk partner och låt oss bidra med förslag till lösningar vid toppmötet i november. På så sätt kommer vi i alla fall att se efter våra egna intressen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! Den tidigare debatten har tydligt visat att vi har många beröringspunkter med Ryssland och att många av dessa punkter även verkar vara frågor där meningarna går isär. Situationen i Kaukasus och Georgien samt energifrågan har diskuterats många gånger och slutligen även frågan om våra gemensamma intressen i den ekonomiska krisen, som mycket riktigt har tagits upp igen.

Min begäran till kommissionen och rådet är – och detta har nämnts mycket kort av president Nicolas Sarkozy – att EU slutar att endast reagera på situationer och istället försöker, både aktivt och proaktivt, ta initiativet och inleda samtal om en rad frågor som är viktiga för oss. Det krävs en konstruktiv dialog med Ryssland, men den ska inte alltid styras av handlingar som utförts av den ena sidan.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Huvudproblemet är inte Ryssland utan EU:s splittring – uppdelningen mellan värderingar, frestelser och behovet av att låta allt pågå som vanligt. Lösningen är att övertygande visa att EU menar allvar med att i praktiken realisera sina allmänna värderingar – det handlar inte om EU:s eller Rysslands värderingar – och se till att invasioner som den som skedde i Georgien inte kommer att äga rum i Europa igen. Georgien är en del av Europa.

Hur ska vi lyckas med det? Inte genom att smyga runt, som Toomas Savi sa, utan genom att inta en klar position när det gäller att förhindra att sådana saker sker i framtiden.

Min fråga gäller också givarkonferensen. Ska vi fråga Ryssland om de kan täcka en del av skadorna ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Det är en enorm utmaning för EU att bygga upp goda relationer med Ryska federationen. Ryska federationen är en av våra mäktigaste partner politiskt, ekonomiskt och militärt sett.

De senaste händelserna i Georgien har kraftigt skadat vårt förtroende för vår granne i öst. Rysslands utrikespolitik har avslöjat ambitionerna i ett Kreml som vill återuppbygga ett stort, globalt imperium och som inte visar tillräcklig respekt för internationella avtal. Moskva visade tydligt sin inflytandesfär. Detta placerade Europeiska unionen i en väldigt svår situation, om än en situation då vi som tur var uppträdde enat, även om denna enighet var något dämpad.

Efter händelserna i Georgien bör vi fundera över hur en konsekvent politik gentemot Ryssland kan upprätthållas. Säkerhetsfrågan är ett område där det för närvarande krävs omedelbara åtgärder från vår sida.

(Talmannen avbröt talaren.)

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill särskilt hylla Nicolas Sarkozy, under det franska ordförandeskapet, för att han ser till att uppfylla 90 procent av sexpunktsplanen när det gäller tillbakadragandet av trupper från Georgien. Jag tror att de ryska ledarna Vladimir Putin och Dmitrij Medvedev senkommet insett att deras oproportionerliga angrepp i Georgien var ett misstag, eftersom de fortfarande behöver goda relationer till väst för att inte bli ekonomiskt ruinerade. Dessutom är det faktiskt endast Venezuela, Nicaragua och terroristerna i Hamas som faktiskt har erkänt Sydossetien och Abchazien, vilket är en förlägenhet för deras regering och deras närmaste allierade, som till exempel Vitryssland och Uzbekistan, som har stått emot påtryckningar att gå med på Rysslands nya och nyligen upptäckta koncept om självbestämmande, vilket aldrig tillämpades på tjetjenerna.

Ryssland måste inse att 1800-talets inflytandesfärer inte går att tillämpa på dagens värld, och låt bli Ukraina, i synnerhet Krim, låt bli Moldavien, eller republikerna i södra Kaukasus framöver. Deras territoriella integritet måste respekteras av Moskva i ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag måste säga att det var förväntat, med tanke på EU:s karaktär, att få höra en mängd olika åsikter här i parlamentet. Denna debatt – och det gläder mig att kunna säga det – var av hög kvalitet, bortsett från kommentarerna från Gerard Batten, som jag personligen finner upprörande. Frånsett det anförandet har dock de övriga varit helt legitima. Jag vill även tacka Annemie Neyts-Uyttebroeck och Paul Marie Coûteaux för deras boktips, som kan berika vårt perspektiv på relationerna mellan Napoleon och Ryssland och få mig och Benita att lära oss mer om relationerna mellan Österrike och Ryssland.

När det mer grundligt gäller konfliktens ursprung och utveckling vill jag kommentera tre saker i samband med EU-ordförandeskapet. För det första var såklart användningen av vapenmakt ett misstag. För det andra var det en oproportionerlig reaktion från Rysslands sida, men, vilket underströks denna förmiddag, för att det skulle kunna bli en reaktion måste det även ha förekommit en aktion, trots att reaktionen var oproportionerlig. För det tredje vill EU få till stånd en oberoende och internationell utredning om konfliktens ursprung och utveckling.

Angående omfattningen av det ryska tillbakadragandet och stabiliteten i Kaukasus vill jag också säga det att vi inte heller får bete oss som om ingenting har hänt. Vi har fått höra att "ordförandeskapet agerar som om relationerna vore normala". Jag menar trots allt att vissa saker har skett sedan augusti. För två månader sedan

ställdes vi inför en väpnad konflikt. Den 10 oktober kunde vi bevittna det ryska tillbakadragandet från angränsande områden. Som jag sa är detta ett viktigt ytterligare steg.

Detta innebär inte att Ryssland har uppfyllt alla sina skyldigheter, det är vi fullt medvetna om – och jag svarar här de talare som betonade problemen som finns i regionen Akhlagori – men just nu är det viktigast att påbörja en politisk process. Detta är målet för samtalen som just nu pågår i Genève. Europeiska unionens budskap är att det inte längre ska finnas inflytandesfärer på denna kontinent. EU och Ryssland tillhör samma grannskap, och därför måste vi samarbeta och inte motarbeta varandra.

När det gäller återupptagandet av partnerskapsförhandlingarna skulle jag vilja säga att förhandlingen om det framtida avtalet snarare skjutits upp än upphävts på grund av juridiska skäl som det även hänvisades till under förmiddagens debatt, och som Europeiska rådet sa den 15 oktober kommer dessa förhandlingar fortsättningsvis att omfatta bedömningen som kommissionen och rådet blivit tillfrågade att utföra. Detta är helt logiskt, vilket Annemie Neyts-Uyttebroeck dessutom har understrukt. Jag vill påpeka att vi tydligt måste skilja mellan återupptagandet av förhandlingarna och toppmötet mellan EU och Ryssland den 14 november. Toppmötet kommer att äga rum och, vilket denna debatt har visat, är nu viktigare än någonsin. Själva toppmötet är inte tänkt att vara en förhandlingsövning inför ett framtida partnerskapsavtal.

Jag vill också återkomma till det som flera talare sa om begreppet ömsesidigt beroende. Det är sant att ett sådant ömsesidigt beroende måste ses ur ett bredare perspektiv. Det existerar på alla områden. Det finns såklart inom energiområdet, och jag skulle även tillägga att för vissa EU-medlemsstater är det ett beroende som vi behöver lösa genom att sprida försörjningskällorna. Dessutom är vi också ömsesidigt beroende inom den internationella säkerheten, och därför får inte EU lämna Rysslands president Dmitrij Medvedevs förslag obesvarade, till förmån för en ny europeisk säkerhetsram, även om EU:s ståndpunkt skiljer sig från den ryska.

Jag vill i detta avseende påpeka, som ett antal av er gjort, vårt iakttagande av Helsingforsavtalets slutakt och Parisstadgan, dokument som även Ryssland har undertecknat, vilket Janusz Onyszkiewicz mycket riktigt påpekade. I detta sammanhang är det tydligt, som många av er har betonat, att vi behöver en nykter analys av våra relationer till Ryssland. Det är inte tal om att återvända till det kalla kriget eller kompromettera våra värderingar och principer. För att vi ska kunna garantera detta är det dock viktigare än någonsin att vi etablerar en dialog med Ryssland.

Jag vill tacka alla som gratulerat det franska ordförandeskapet i dess arbete, och särskilt Andrzej Wielowieyski och Charles Tannock. Det franska ordförandeskapet agerade effektivt – och jag vill avsluta med detta – eftersom vi kunde lita på stödet från samtliga medlemsstater, Europeiska kommissionen och Europaparlamentet. Ett splittrat EU skulle utan tvekan vara det bästa sättet för Ryssland att försvaga EU.

Med tanke på den väldigt skarpa polariseringen i debatten mellan de nya och de äldre medlemsstaterna bör det understrykas att vi nu mer än någonsin behöver, och denna debatt har visat detta, enhet i vår hantering av krisen i Georgien, enhet i vår dialog med Ryssland och enhet i vårt fördömande av parternas användning av våld och dess kränkning av den territoriella integriteten. Dessutom behöver EU agera enhetligt, det vill säga när vi använder civila observatörer på plats, och slutligen visa enhet när vi definierar våra intressen, särskilt inom energiområdet och i det mer globala området av internationell säkerhet. Det är utifrån denna eniga grund som vi, när tiden är mogen, kan återuppta förhandlingar om ett framtida avtal med Ryssland.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta var en väldigt intressant debatt och en debatt som visar att åsikterna går isär – det finns olika ståndpunkter och olika aspekter, och på samma sätt märker vi att det även förekommer skilda åsikter i debatten i rådet. Jag håller helt med vår rådsordförande och vår vän att det viktigaste är att vi uppträder enat och på ett bestämt sätt. Detta bör ske under nästa toppmöte mellan EU och Ryssland.

Vilka är våra intressen? Jag trodde att jag hade klargjort det vid mitt första anförande. Eftersom vi är så beroende av varandra finns det alla de viktiga intressena på den ekonomiska sidan och på energisidan, men det finns även intressen på den globala arenan. Följande frågor nämndes – klimatförändringen, energitryggheten, frågan om hur vi kan få till stånd ett framtida avtal i Köpenhamn. Hur ska vi hantera Iran och Mellanöstern? Det finns ett tydligt intresse i alla de olika frågorna, och det var vad jag ville betona och upprepa.

Vi kommer att ha en väldigt viktig diskussion vid nästa möte med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 10 november, och jag hoppas att vi kommer att kunna komma överens när det gäller de fortsatta förhandlingarna om det nya avtalet mellan EU och Ryssland, eftersom dessa endast har skjutits upp. Jag anser att det vår ordförande sa var väldigt tydligt. Jag säger detta eftersom jag anser att detta är den bästa vägen

framåt, men samtidigt måste vi också vara bestämda. Vi måste behandla Ryssland som det är och inte som vi önskar att det var. Det är också tydligt. Det innebär en dialog om de mänskliga rättigheterna som de beskrivs i dag och att tala om alla skillnader. Det är vad vi gjorde vid de senaste toppmötena där jag personligen närvarade.

När det gäller alla frågor som ställts om de 8 000 soldaterna så har vi fått ett tydligt svar från Europeiska rådet och noterat med belåtenhet att ryska soldater har dragit sig tillbaka från de angränsande områdena till Sydossetien och Abchazien som ett viktigt ytterligare steg i genomförandet av avtalen av den 12 augusti och den 8 september, liksom lanserandet av de internationella diskussionerna i Genève som fastställts i dessa avtal. Jag anser att Genève är rätt plats för att fortsätta samtalen om en politisk lösning. De inleddes i ett svårt ögonblick, men processen har nu startat och nu vill vi gå framåt. Det är det första jag ville säga.

För det andra är det tydliga svaret att Ryssland inte kommer att närvara vid givarkonferensen, men jag tror att det kommer att bli aktuellt att ta upp frågan om skadestånd och då genomföra en internationell utredning. Detta har redan diskuterats i rådet, och rådet var för en sådan internationell diskussion.

Låt mig nu säga några ord om mänskliga rättigheter. Som jag sa tidigare finns det flera utvecklingar i Ryssland som oroar oss, särskilt några journalisters våldsamma död, begränsningar för icke-statliga organisationer, situationen i norra Kaukasus i allmänhet och särskilt i Ingusjien. Vi har också krävt fullständiga utredningar av till exempel Anna Politkovskajas död och det senaste fallet med Magomed Jevlojevs död efter det att han arresterades av polisen. Den senaste samrådsrundan om mänskliga rättigheter äger som sagt rum i dag och kommer säkert att ge oss tillfälle att tydligt uttrycka vår oro.

Vi har också förklarat för Ryssland att de behöver samarbeta fullt ut med Europarådet och ratificera protokoll 14 om Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och protokoll 6 om dödsstraff.

När det gäller anslutningen till Världshandelsorganisationen förblir Europeiska unionen en stark anhängare till anslutningen eftersom vi anser att det kommer att skapa likvärdiga konkurrensvillkor, vilket är nödvändigt för vår ekonomiska gemenskap, och vi anser att det ligger i vårt intresse i egenskap av viktig handelspartner för Ryssland att ansluta sig till ett regelbaserat system. Det är även viktigt utifrån perspektivet om en vidareutveckling av våra bilaterala förbindelser. Därför är det viktigt att vi fortsätter att stödja denna fråga. Vi måste fortsätta att öppet engagera oss i den ryska sidan i denna viktiga process och hitta lämpliga lösningar med dem och för dem.

Frågan om energitrygghet och ren energi nämndes. Jag vill bara säga att vi även för en dialog om energi och miljö, och således har frågor om energieffektivitet, ren energi etc. redan behandlats vid flera G8-möten, EU-toppmöten och kommer säkert att bli ett av de viktiga ämnena inför Köpenhamn, där vi också kommer att behöva samarbeta med Ryssland. Kommissionen har stött gemensamma genomförandeprojekt enligt Kyotoprotokollet och är beredd att göra mer, eftersom vi anser att detta är en mycket viktig fråga.

När det gäller den europeiska säkerhetsarkitekturen vill jag bara klargöra att president Dmitrij Medvedev redan nämnde detta vid toppmötet i juni mellan EU och Ryssland i Chanty-Mansijsk – inte efter krisen i Georgien utan före. Jag var där och vet därför säkert detta, så jag vill bara nämna det av förtydligande skäl. Det är en gammal rysk idé som har blivit aktuell igen, och jag tycker att det är intressant att president Nicolas Sarkozy har föreslagit att kanske ta upp det vid ett OSSE-toppmöte under 2009. Vi är ännu inte där, men låt mig bara säga att det är mycket viktigt att frågan om ett säkerhetspartnerskap diskuteras, men alltid med hänsyn till alla existerande säkerhetsförbindelser. Det är också en tydlig linje som vi måste dra.

Slutligen vill jag bara säga att det är så viktigt att vi för fram frågan om frusna konflikter – det är tydligt – och jag kommer väldigt snart att föreslå ett meddelande om ett östligt partnerskap, i slutet av november/början av december. Vi har redan diskuterat detta i rådet, och det kommer även att innehålla en väldigt stark säkerhetsdel, men vi har även andra institutionella mekanismer som till exempel Minskgruppen som för den delen inte ska uteslutas.

Jag vill avsluta med några ord om klusterbomber eftersom det nämndes. Vi beklagar djupt att klusterbomber har använts av båda sidor och därmed skapat stora hinder för internflyktingar när de ska återvända hem. Därför vill vi tillsammans med de internationella organisationerna som arbetar inom detta område engagera oss för att rensa de drabbade områdena och se till att dessa klusterbomber inte får existera i framtiden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (EN) De senaste händelserna har väckt frågor om våra relationer på både kort och lång sikt. Vi måste gå vidare och se framåt. Förhandlingarna mellan EU och Ryssland om ett nytt strategiskt partnerskapsavtal bör fortsätta. Det ligger i båda parter intresse att sluta detta avtal. Det ligger helt i EU:s intresse att främja ett verkligt "strategiskt partnerskap" med Moskva. Vi måste vara pragmatiska, realistiska och föra en resultatutriktad politik. EU måste hitta den bästa gemensamma strategin för att samarbeta med Ryssland i frågor om till exempel de nuvarande globala ekonomiska utmaningarna, energi, ekonomiskt ömsesidigt beroende, icke-spridning, terrorism och klimatförändringar, eftersom dessa frågor ligger i vårt grundläggande ömsesidiga intresse. Vi har inte råd att marginalisera Ryssland; vi måste samarbeta med landet på ett konstruktivt sätt. Nu mer än någonsin krävs det dialog och långsiktigt samarbete. Det hjälper inte att isolera Ryssland. Relationerna behöver stärkas på många områden där vi har ett ömsesidigt intresse, särskilt när det gäller hanteringen av den rådande finanskrisen och skapandet av den nya globala finansiella strukturen, där samarbetet med Ryssland, liksom med Kina och Indien, är absolut nödvändigt, och garanterar stabilitet och säkerhet i EU:s och Rysslands gemensamma grannskap.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Västvärlden har ännu en gång bedragit sig själv i sina förhoppningar om Ryssland. Efter Sovjetunionens kollaps trodde man att Ryssland som nu var fritt från sina ideologiska bojor och hade förkastat kommunismen samtidigt skulle göra sig kvitt totalitarismen, det diktatoriska ledarskapet och förföljelsen av dissidenter. Man trodde som så många gånger tidigare att Ryssland skulle kunna närma sig Europa och dess värderingar. Ryssland blev dock ingen demokratisk marknadsekonomi utan en slags kapitalistisk exploateringsdiktatur, där medborgerliga rättigheter var tvungna att ge vika för reglerna hos en mäktigare kraft.

Under diskussioner är det ibland svårt att skilja på troskyldigt önsketänkande och beräknande pragmatism. EU-medlemsstaternas reaktioner på kriget i Georgien har varit väldigt olika. Nu måste vi fråga oss själva om till exempel den selektiva inställningen till Ryssland där ekonomiska värden betonas istället komprometterar vår gemensamma värdegrund. EU är byggt på gemensamma värderingar och idén om att alla praktiska problem ska lösas med hjälp av förhandlingar och inte krig. Institutionen måste hållas vid liv så att även den minsta medlemmen i EU och de länder som har för avsikt att ansluta sig till EU också kan hållas vid liv. Dessa gemensamma principer kan inte åsidosättas i medlemsstaternas bilaterala förbindelser med Ryssland.

Andres Tarand (PSE), skriftlig. – (ET) Herr talman! Flera parlamentsledamöter har påpekat att girighet är orsaken till den pågående finanskrisen. I en artikel som offentliggjordes nu i våras beskriver György Schöpflin detta urgamla fenomen som en viktig faktor i förbindelserna mellan EU och Ryssland. Jag måste påpeka att när denna artikel offentliggjordes hade jag nått fram till samma ståndpunkt genom att beakta de energirelaterade förbindelserna mellan flera EU-medlemsstater under de senaste åren. Under de senaste veckorna – sedan den första chocken efter händelserna i augusti – återspeglas samma fenomen i Georgienfrågan. En viss grupp politiker lyckades övertyga varandra, för att lätta sitt kollektiva samvete, att den huvudsakliga boven i dramat var Micheil Saakasjvili. Kanske var det Saakasjvili som organiserade deportationen av georgier från Moskva för två år sedan och sammankallande Pskovs fallskärmsdivision till området strax före striderna? Jag anser att det är förnuftigare att se detta som ett resultat av Rysslands farliga politik för att återställa de tidigare inflytandesfärerna, och vi bör bemöta detta därefter.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Detta visar sig i den ekonomiska sektorn i och med Rysslands behov av EU:s investeringar och teknik. EU behöver Rysslands råmaterial. År 2001 stod EU-medlemsstaterna för 79 procent av Rysslands utländska investeringar, vilket motsvarar ett belopp på nästan 30 miljarder US-dollar. I maj 2004 motsvarade de tjugofem EU-medlemsstaternas andel i den ryska utrikeshandeln 55 procent.

Det ligger därför inte i EU-medlemsstaternas intresse att tillåta att förbindelserna med Ryssland försämras. EU behöver sprida sin försörjning av råolja och naturgas. Tack vare dess politiska och ekonomiska potential är Ryssland en viktig partner för Europeiska unionen. Om EU vill främja idéer på den internationella arenan som skiljer sig från Förenta staternas, så skulle Rysslands politiska stöd kunna vara avgörande för deras genomförande. Som exempel kan nämnas att Kyotoprotokollet genomfördes efter det att Ryssland ratificerat dokumentet i utbyte mot att Europeiska unionen gick med på ett ryskt medlemskap i Världshandelsorganisationen.

13. Demokrati, mänskliga rättigheter och det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Marco Cappato för ALDE-gruppen, om demokrati, mänskliga rättigheter och det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam (O-0095/2008 – B6-0473/2008), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Marco Pannella för ALDE-gruppen, om demokrati, mänskliga rättigheter och det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam (O-0096/2008 – B6-0474/2008).

Marco Cappato, frågeställare. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, företrädare för rådet, mina damer och herrar! Förhandlingar äger rum om det nya samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam, och jag anser att det är viktigt att Europaparlamentet informeras om innehållet i förhandlingarna, särskilt när det gäller respekten för mänskliga rättigheter och demokrati.

Vi påstår inte att vi med hjälp av samarbetsavtal kan, genom att bara knäppa med fingrarna, mirakulöst skapa respekt för demokrati och mänskliga rättigheter i Vietnam eller på annat håll. Vad som dock krävs av oss enligt EU-lagstiftningen är att vi vägrar acceptera allvarliga, systematiska kränkningar av de mänskliga rättigheterna och demokratin. Vi vet att vi inte har enorma resurser till vårt förfogande för att införa denna respekt, men vi vet dock att omförhandlingen av samarbetsavtalen kan ge oss en bra möjlighet att göra åtminstone några framsteg när det gäller de allra allvarligaste och mest systematiska kränkningarna.

Jag hoppas att Europaparlamentet i den resolution som kommer att antas imorgon kan lägga fram några särskilt viktiga frågor till kommissionen och rådet, som även togs upp vid utfrågningen som hölls av Europaparlamentets underutskott för mänskliga rättigheter, med bland annat personer som Kok Ksor, Vo Van Ai och medlemmar av det radikala ickevårdspartiet.

För det första gäller det situationen för minoriteten montagnarderna (degar), som är kristna och lever i Vietnams centrala högland. De arresteras fortfarande i hundratals, och det finns fortfarande ingen fri tillgång till Vietnams centrala högland för internationella observatörer, särskilt från Förenta nationerna. När nu Vietnam är med i FN:s säkerhetsråd borde inte detta ske längre. De hundratals politiska fångar som för närvarande hålls fängslade måste frigges.

Det finns ett stort problem med religionsfriheten, och Vietnam måste ge ett svar om detta innan ett nytt avtal kan undertecknas, särskilt i fråga om misslyckandet med att erkänna Vietnams förenade buddistiska kyrka. Kyrkans ledare, Thich Quang Do, hålls fortfarande fängslad, och den egendom som tillhör katolikerna är fortfarande konfiskerad. Det är dags för Vietnam att upphäva lagarna som kriminaliserar avvikande och religiösa verksamheter.

Fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Vår begäran är mycket tydlig. Kan vi garantera att dessa problem, åtminstone dessa allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna, blir lösta innan det ingås ett nytt samarbetsavtal?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar och herr Cappato! Det gläder mig att vara tillbaka hos er i dag.

Vi följer mycket noggrant människorättssituationen i Vietnam, och ordförandeskapet har nyligen haft möjlighet att återigen uttrycka sin oro över domarna i synnerhet mot två journalister som hade skrivit om korruptionsfall. Rådet och kommissionen för en regelbunden dialog med Vietnam om mänskliga rättigheter, i samtal som äger rum två gånger om året. På det senaste mötet, som hölls i Hanoi den 10 juni 2008, fick vi tillfälle att tala om den generella människorättssituationen i Vietnam, särskilt yttrandefriheten, situationen för minoriteter samt tillämpningen av dödsstraffet, liksom ett antal enskilda fall.

Förutom denna dialog har en rad mer selektiva åtgärder vidtagits i enskilda fall, när vi uppfattar att arresteringar eller domar undergräver respekten för medborgerliga rättigheter och internationella åtaganden och särskilt med hänsyn till Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter som Vietnam har ratificerat.

Inom ramen för Europadagen mot dödsstraff den 10 oktober förklarade vi dessutom återigen vår tydliga ståndpunkt i den här frågan för de vietnamesiska myndigheterna. De verkade mottagliga för vårt budskap och tog upp reformen av strafflagen som just nu pågår. Det är en reform som förväntas minska antalet brott som leder till dödsstraff. Det är det allra minsta de kan göra.

Mina damer och herrar! Som ni tydligt märker är frågan om de mänskliga rättigheterna en viktig del i våra förbindelser med Vietnam. Det är en känslig fråga. Herr Cappato, ni nämnde situationen för de kristna i

centrala Vietnam, en fråga som vi är särskilt uppmärksamma på, och jag vill tacka er för att ni tog upp den. Jag vill påpeka att Europeiska unionen är den enda makten som kan fullfölja en sådan global och målinriktad politik i denna fråga, vilket ibland gör oss till måltavla för kritik från vår partner. Jag vill dock vara tydlig på den här punkten: vi kommer att med beslutsamhet fortsätta denna politik.

Jag vill nu gå vidare till det framtida partnerskaps- och samarbetsavtalet, där debatten redan pågår. En ny samtalsperiod pågår för närvarande i Hanoi och kommer att fortsätta fram till den 22 oktober. Precis som andra avtal som ingåtts mellan EU och ett tredjeland måste detta avtal innehålla en väldigt viktig människorättsklausul. Denna klausul kommer att utgöra en central del i det framtida avtalet, som kan avbrytas eller till och med upphävas om en av parterna inte respekterar den – jag vill yrka på denna punkt. Vid detta skede i förhandlingarna har Vietnam inte utmanat principen i en sådan klausul. Återigen är detta det minsta de kan göra. Detta är ett positivt tecken från Vietnam och ett praktiskt åtagande från landets sida om att respektera de mänskliga rättigheterna. Så fort avtalet har ratificerats kommer EU därmed att ha till sitt förfogande ett mäktigt rättsligt instrument för att garantera respekten för de mänskliga rättigheterna.

Mina damer och herrar, herr Cappato! Vi håller med er om att människorättsituationen i Vietnam måste förbättras. Vi anser att de åtgärder som vi har vidtagit nu under flera år hjälper till att förbättra den, men utöver detta anser vi att det är undertecknandet av ett framtida partnerskaps- och samarbetsavtal som kommer att göra det möjligt för oss, i detta fall liksom i andra, att använda människorättsklausulen för att tillhandahålla den bästa ramen för att ta itu med den aktuella frågan som gäller Vietnam. Naturligtvis kommer Europaparlamentet att hållas informerat om utvecklingen i förhandlingarna som jag vill påminna er om just nu pågår.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (ES) Herr talman! Ursäkta att jag störde förhandlingarna när jag för ett ögonblick lyssnade till några av era ledamöter.

Talmannen. – Fru kommissionsledamot! Det är inte ert fel att parlamentsledamöter kommer fram och stör er med någonting irrelevant och på så sätt visar en tydlig brist på solidaritet med den parlamentsledamot som för tillfället har ordet. Ni är därför ursäktad, och det är ledamöterna själva som måste beakta att när en av oss talar ska de inte distrahera rådets ordförande eller vem som än talar för kommissionen. Var vänlig och fortsätt.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, ärade rådsmedlemmar, mina damer och herrar och herr Cappato! Kommissionen gläder sig åt Europaparlamentets uppmärksamhet för förhandlingarna om ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan EU och Vietnam, liksom människorättsituationen i Vietnam.

Vår debatt kommer väldigt lämpligt, eftersom det just i dag, som ordföranden påpekade, hålls samtal i Hanoi för att förhandla om detta avtal. Jag kan berätta för er att människorättsituationen är en absolut avgörande fråga för EU i dess förbindelser med Vietnam. Det stämmer att landet trots allt håller på att göra vissa framsteg på detta område. Jag tänker särskilt på de senaste ansträngningarna för att begränsa omfattningen av dödsstraffet, för att till exempel upprätta en lagstiftning som fastställer villkoren för religionsfrihet och en bättre hantering av frågan om etniska minoriteter som flytt till Kambodja och som nu håller på att återvända till Vietnam.

Ändå – och ni har rätt i detta avseende – är det tydligt att under de senaste månaderna har tyvärr vissa oroande trender utvecklats, särskilt när det gäller religionsfrihet och yttrandefrihet. Dessa trender märks särskilt i trakasserierna av det katolska samfundet i Hanoi och förra veckans domar mot journalisterna på grund av deras undersökningar om korruption.

Som jag sa till Vietnams vice premiärminister Pham Gia Khiêm när han var i Bryssel den 17 september skulle det vara katastrofalt för Vietnams långsiktiga stabilitet och dess internationella trovärdighet om de nuvarande ekonomiska och sociala svårigheterna i landet skulle leda till att landet instinktivt återgick till diktatoriskt ledarskap och förtryck.

Nu måste Vietnam mer än någonsin istället upprätta mekanismer som tillåter ett fredligt uttryck av de spänningar och sociala frustrationer som märks av i landet. Detta är ett budskap som kommissionens ordförande José Manuel Barroso kommer att upprepa denna vecka vid sitt möte med premiärminister Nguyen Tan Dung i samband med Asien–Europa-mötet (ASEM) i Peking. Detta kommer att vara EU:s budskap under nästa sammanträdesperiod för människorättsdialogen mellan EU och Vietnam, som också kommer att äga rum i Hanoi i december. I det utkast till partnerskaps- och samarbetsavtal som EU föreslagit Vietnam bekräftas och förstärks den vikt vi fäster vid de mänskliga rättigheterna i våra förbindelser med landet.

Det nuvarande förslaget till avtal inkluderar faktiskt, som ordföranden sa, en central, suspensiv människorättsklausul, det befäster den verkliga människorättsdialogen mellan EU och Vietnam genom att skänka den rättsstatus samt fastställer bestämmelser om att hjälpa Vietnam att utrusta sig med en nationell handlingsplan för mänskliga rättigheter. Avtalet inkluderar en hel rad detaljerade bestämmelser om överensstämmelse med arbetsrätten, goda styrelseformer och främjandet av rättsstatsprincipen. Avtalet innehåller också en klausul om Internationella brottmålsdomstolen. Detta avtal är därmed ett rättsligt instrument och ett påtryckningsmedel för politisk handling som jag anser att vi behöver för att öka vårt deltagande inom områden som mänskliga rättigheter och demokratisering.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag måste tyvärr säga att jag fortfarande är skeptisk när det gäller människorättsklausulen i samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam och undrar om klausulen ens är värd papperet den är skriven på.

De ädla avsikterna med klausulen återspeglar förståeligt nog EU:s gemensamma värderingar, men det är inte mycket mer än en tom fasad och en förståelig eftergift till den mäktiga människorättslobbyn i EU. När allt kommer omkring är Kina numera EU:s näst största handelspartner, och ändå tar den kommunistiska diktaturen i Peking ingen hänsyn till vår oro över de mänskliga rättigheterna. Ibland undrar jag om det ens är värt att ta upp frågan igen.

Det politiska förtrycket och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Kina tenderar att distrahera oss från det som pågår i grannlandet Vietnam, där saker och ting är precis lika brutala. Dissidenter som är för demokrati och religiösa minoriteter fängslas, journalister skräms till tystnad och de friheter vi tar för givna här i EU, som till exempel ett o censurerat Internet, existerar helt enkelt inte.

Därför föreslog jag förra året, tillsammans med Marco Cappato och andra, att Thich Quang Do skulle få Nobels fredspris. Denna modiga buddistiska munk har blivit trakasserad och arresterad i flera år i sin kamp för religiös frihet och mänskliga rättigheter.

Vietnam kapslar in det dilemma som EU står inför. Hur stor roll ska de mänskliga rättigheterna få spela i våra handelsförbindelser med tredjeländer när de uttryckligen finns inskrivna i handelsavtal och partnerskapsavtal? Kan enbart starkare ekonomiska band bli en positiv drivkraft för politiska, människorättsliga och demokratiska reformer?

Detta är svåra frågor som den nya brittiska kommissionsledamoten för handel, Catherine Ashton, kommer att ge sig i kast med. Jag anser att våra gemensamma värderingar inte är förhandlingsbara. Därför uppmanar jag kommissionen och rådet att antingen vara ärliga och skrota detta svepskäl genom att avskaffa dessa människorätts- och demokratiklausuler eller att verkligen och uppriktigt hålla tredjeländer ansvariga för deras hänsynslösa missbruk av värderingar som vi håller för okränkbara. Jag vill särskilt tacka Marco Cappato för det utmärkta arbete han utfört i detta avseende.

Barbara Weiler, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! EU har en djup förståelse för, ett livligt intresse för och en stark samhörighetskänsla med Vietnams folk. Min grupp minns fortfarande alltför väl det fruktansvärda lidande och den förödelse som orsakades av krig och ockupationerna i Vietnam, inte bara av Förenta staterna utan även av europeiska länder.

Vietnam håller nu på att utvecklas i en synnerligen dynamisk och spännande region i Sydostasien. De 10 medlemsstaterna i Asean är inte alla demokratier som vi i EU uppfattar begreppet, men saker och ting håller på att förändras. I den nya Asean-stadgan fastställs uttryckligen att kränkningar av de mänskliga rättigheterna inte kan ignoreras, herr Tannock, och förhandlingarna som ledde fram till den bevisar att kränkningar av de mänskliga rättigheterna i högsta grad står på dagordningen.

Nu är det särskilt lämpligt eftersom förhandlingarna har återupptagits och samarbetsavtalet från 1995 håller på att omförhandlas. Det stämmer att efter Kina är Europeiska unionen Vietnams näst största handelspartner, och det är av just det skälet som vi kommer att kunna göra framsteg. Partnerskapsavtal är verkligen inte meningslösa.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet uppmanar kommissionen att arbeta för att se till att tryckfriheten, friheten för minoriteter och demokratiaktivister, religionsfriheten och, självklart, friheten för FN-observatörer att utföra sitt arbete garanteras. Då kommer vi att kunna utveckla en ännu närmare vänskap med detta vackra land.

Athanasios Pafilis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Vi förstår att imperialismen och dess företrädare, EU, Förenta staterna och alla som stöder dem troligtvis inte kommer att glömma Vietnam, eftersom det var

en global symbol. Vietnams folk besegrade både den franska och den amerikanska imperialismen och vann sitt oberoende.

De identiska resolutioner som föreslagits i dag är oacceptabla och uppmanar Vietnam att rätta sig efter EU:s förslag. Vad ni misslyckades med att uppnå med vapen försöker ni nu att uppnå med ekonomisk utpressning. Detta är avsikten med de klausuler ni har antagit om så kallad respekt för mänskliga rättigheter och demokrati.

Eftersom ni har tagit upp frågan om mänskliga rättigheter vill jag be er alla, inklusive Marco Cappato, att svara på detta. Det finns tiotusentals människor i Vietnam som lider på grund av användningen av Agent Orange, som är ett brutalt kemiskt och biologiskt vapen som användes av Förenta staterna. Det sker tusentals muterade födslar, dödsfall på grund av cancer och hela områden är ödelagda på grund av användningen av detta vapen, som tillverkades av det välkända företaget Monsanto.

Har inte dessa människor, som fortfarande lider och dör, några mänskliga rättigheter, inklusive den största rättigheten av dem alla, nämligen rätten till sitt eget liv? Varför stöder ni inte den begäran från den vietnamesiska regeringen och offren om kompensation och ser till att följderna av detta förbjudna biokemiska krig åtgärdas när ni stöder förmodade mänskliga rättigheter för återlämnandet av kyrkoegendom som tillhör folket?

Därför är det hyckleri att åberopa de mänskliga rättigheterna. Endast Vietnams folk har befogenhet att lösa sina problem, inte de människor som i slutändan borde be om ursäkt för att de mördade en miljon människor i det krig som de släppte lös på dem. Vad som behövs är ett balanserat, ömsesidigt, fördelaktigt ekonomiskt samarbete utan politisk och ekonomisk utpressning.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Trots de tidigare protesterna från Vietnams regering om att de garanterar religionsfrihet och trots ansträngningarna från föregående talare för att rentvå regimen i Vietnam, så är verkligheten väldigt annorlunda, särskilt för de isolerade kristna grupperna. Samtidigt som konfiskeringen av kyrkoegendom har varit utbredd så har de som kopplats till oregistrerade evangeliska hemkyrkoförsamlingar varit särskilt utsatta för förföljelse av staten. För bara några månader sedan dog en ung man, som vägrade förneka sin kristna tro, från skadorna han tillfogats under det officiella förhøret. Hundratals personer sitter häktade på grund av sin tro i fängelser där misshandeln grasserar. Jag hedrar dem för deras mod och fördömer deras förföljare, men framför allt vädjar jag till EU om att inte prioritera förbindelserna med Vietnam och handel framför försvaret och kravet på grundläggande mänskliga rättigheter för de troende människorna. Vi får inte på grund av handel eller andra kortsiktiga vinster strunta i den upprörande hanteringen av mänskliga rättigheter i Hanoi.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Vietnam är ett land som blir alltmer öppet för EU, men det finns ett allvarligt hinder, nämligen de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I samband med detta vill jag särskilt uppmärksamma religionsfriheten, vilket tack och lov också görs i denna resolution. Kristna i Vietnam förföljs, och biskopen i Augsburg, som är särskilt oroad över förföljelsen av kristna, är här i dag för att tala om detta. Även buddister och andra religiösa grupper hindras och förföljs i sin religionsutövning.

Vi kan klargöra att det är vår plikt att se till att Vietnam blir en jämlik partner, att landet öppnar sig och söker sig närmare oss. Detta får dock inte ske på bekostnad av grundläggande mänskliga rättigheter utan måste baseras på ett rättvist partnerskap som grundas på grundläggande mänskliga rättigheter.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Herr talman! Vår resolution i dag uttrycker inte bara vår oro över yttrandefriheten, förtrycket av dissidenter och den religiösa diskrimineringen i Vietnam. Med resolutionen uppmanas även EU att beakta vad som uppnås med hjälp av människorättsdialogen och fastställa tydliga kriterier för att kunna få till stånd ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan EU och Vietnam.

Vi kan aldrig acceptera att en journalist fångslas för att han har lyckats avslöja att trafikministeriet har förskingrat 750 000 US-dollar, delvis genom spel på fotbollsmatcher i den engelska ligan.

Vi kan inte acceptera att 29 olika brott kan ge dödsstraff när det i EU inte förekommer i något fall. Vi får veta att avrättningar äger rum klockan fyra på morgonen, utan förvarning, vilket medför att fångarna aldrig somnar före klockan sex på morgonen på grund av rädsla för att stå på tur.

Vi kan heller inte acceptera hot och skrämsel mot den katolska kyrkan, som till exempel de som följde efter de fredliga massdemonstrationerna i Hanoi förra månaden. Amnesty International berättar hur en kvinna som kom ut från kyrkan kunde höra ett gäng som ropade "Döda ärkebiskopen" och "Döda prästerna".

Vietnam har varit en avtalspart i Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter sedan 1982. De aktuella bevisen visar på ett tydligt brott mot artiklarna 2 och 18. I juli övertog dessutom Vietnam ordförandeskapet i FN:s säkerhetsråd. Vi vill uppmana EU:s förhandlare att klargöra för den vietnamesiska regeringen att samtliga strävanden efter att upprätthålla internationell rätt i de internationella institutionerna måste matchas med respekt för den i det egna landet.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Jag anser att från listan över kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Vietnam är det nödvändigt att betona det statligt sanktionerade våldet mot katoliker. Regeringen i Hanoi kontrollerar ensidigt den katolska kyrkans tillgångar, i strid med tidigare åtaganden. Katoliker som protesterar mot beslagtagandet av byggnader i Hanoi, som tillhör det påvliga sändebudet, blir attackerade av patruller. Antalet samvetsfångar ökar. Nyligen arresterades ytterligare några personer inne i redemptoristernas kloster i Thai Ha. Ärkebiskopen i Hanoi, Quang Kiêt, är satt i husarrest och fortsätter att vara under bevakning, samtidigt som han fruktar för sitt liv. Fastän Vietnam relativt sett har öppnat sig ekonomiskt och socialt så har det blivit ett land där kristna blir alltmer förföljda. Det nya avtalet mellan EU och Vietnam måste behandla frågan om religionsfriheten i Vietnam, annars bör avtalet inte undertecknas.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Till Athanasios Pafilis vill jag bara säga att Vietnamkriget i dag är det krig som Vietnams regim för mot sitt eget folk, det vietnamesiska folket, khmer krom-folket och degarfolket.

Det nya avtalet kommer att innehålla en människorättsklausul. Det är en bra sak, men det finns redan en klausul i det nuvarande avtalet, och vi har inte lyckats se till att den efterlevs. Vår begäran, och en mycket viktig sådan, är därför att innan vi undertecknar ett nytt avtal ska vi se till att få medgivanden om grundläggande aspekter när det sker systematiska kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Vi ska kräva tillträde till Vietnams centrala högland, frisläppande av politiska fångar och erkännande av den buddistiska kyrkan samt katolikernas egendom, för om vi inte lyckas uppnå någonting innan vi undertecknar avtalet kommer det att vara omöjligt att komma och kräva respekt för EU:s lagstiftning och internationell rätt i efterhand.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, mina damer och herrar och herr Cappato! Jag anser att vi inte bör röra ihop vad det innebär att ha fallit offer för imperialismen med vad vi i dag känner till om respekten för de mänskliga rättigheterna. För egen del skulle jag inte jämföra de som fallit offer för biokemiska vapen med dem som förföljts på grund av sin tro. Allt detta formar en enda, absolut odelbar helhet.

För att besvara Charles Tannock, och i viss del även Marco Cappato, bör vi inte underskatta värdet av den suspensiva klausulen i fråga om mänskliga rättigheter. Vi behöver bara beakta svårigheterna med att ingå andra avtal som ofta har förhandlats i cirka 20 år med andra stater – jag tänker då på Gulfstaterna. Vi kan också beakta den roll denna klausul spelar när det gäller vissa länder inom ramen för Cotonouavtalet. Detta visar att EU tas på allvar i sitt främjande av de mänskliga rättigheterna i avtalen.

När det gäller de ytterligare eftergifter som Marco Cappato efterfrågar så är det just förhandlingarna som förts av kommissionen som gör det möjligt att se – och kommissionsledamoten har betonat den här punkten – om de vietnamesiska myndigheterna har gjort några framsteg på detta område. En sådan utveckling kommer att bedömas i sin helhet. Jag anser återigen att det är genom dialog som vi kommer att kunna se framsteg i dessa länders förbindelser med EU, och det är genom denna typ av avtal och klausuler som EU bäst kan främja de värderingar som ni, vi, Marco Cappato och övriga här i denna kammare värnar så starkt om.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Det är tydligt att vi alla vill ta itu med frågan om mänskliga rättigheter när och var det än går. Jag gjorde som sagt det för några veckor sedan, och jag gjorde det även när jag var där för två år sedan. Jag minns att jag då lyckades få några fångar befriade, så det finns verkligen en möjlighet. Vi tillhandahåller även listor och säger här, här och här måste någonting göras.

Därför anser jag att detta var en viktig debatt, eftersom den fick oss att fokusera om våra idéer på den särskilda frågan om religiösa samfund och, i detta specifika fall, kristna och katoliker. Vi måste fokusera väldigt tydligt på dessa frågor, men samtidigt vill jag också säga att vi är medvetna om att Vietnam också står inför en svår ekonomisk och social situation, så om Vietnam inte är försiktigt kommer det inte att komma några

investeringar från utlandet, särskilt inte från EU:s medlemsstater. Detta är också ett väldigt bra instrument som vi har till vårt förfogande förutom dialog.

Vi kommer till exempel säkert att kräva att de vietnamesiska myndigheterna benådar de två journalister som nyligen fängslades och dömdes i Hanoi för att de utnyttjade sin yttrandefrihet. Det är något som vi också kommer att ta upp igen.

Slutligen vill jag säga att nästa gång Vietnam kommer att utsättas för en periodisk, universell översyn av människorättssituationen i landet blir i Genève, och det kommer att bli ytterligare ett utmärkt tillfälle att tydligt markera frågorna och se vad som har utträttats så långt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag har mottagit fyra resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

14. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0475/2008).

Följande frågor har ställts till rådet:

Jag är ledsen över att behöva säga att vi har ont om tid, men jag har för avsikt att avbryta sammanträdet kl. 19.00 som planerat. Jean-Pierre Jouyet har varit här hela eftermiddagen, liksom Benita Ferrero-Waldner.

Fråga nr 1 från **Claude Moraes** (H-0703/08)

Angående: Resultat när det gäller tanken på ett europeiskt så kallat Blue Card

Så här i halvtid av det franska ordförandeskapet undrar jag vilka resultat som rådet kan rapportera om i arbetet med att införa ett europeiskt så kallat Blue Card, och relaterade prioriteringar när det gäller invandring av kvalificerade personer och cirkulär migration?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill gärna säga till Claude Moraes att förslaget till ett direktiv om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning – ”Blue Card-direktivet” – föreslogs av kommissionen till rådet i oktober 2007, vilket han för övrigt vet.

Syftet med detta förslag är att uppmuntra högkvalificerade arbetstagare från tredjeland att bosätta sig i EU. För att göra EU mer attraktivt fastställs i detta förslag gemensamma kriterier för deras inresa, likabehandling med medlemsstaternas egna medborgare inom flera områden erkänns samt innehavarna av Blue Card erbjuds möjligheter att flytta runt i EU.

Som ni vet är detta förslag en av prioriteringarna för det franska ordförandeskapet inom ramen för den europeiska pakten för invandring och asyl. Den 25 september gav rådet sitt stöd till detta initiativ på grundval av en kompromiss som föreslagits av ordförandeskapet. Denna kompromiss är å ena sidan inriktad på definitionen av högre yrkeskvalifikationer och högre utbildningskvalifikationer och å andra sidan relationen till nationell lagstiftning. Avslutningsvis är den inriktad på lägsta lönenivå för vilken ett undantag görs när det finns särskilda behov inom ett yrke.

Rådet har gett Ständiga representanternas kommitté i uppdrag att slutföra analysen av texten med målet att snabbt nå fram till ett förslag. Det slutliga antagandet kan ske efter att ert yttrande på detta förslag har antagits. Jag tror att detta kommer att vara genomförbart inom ramen för parlamentets sammanträdesperiod i november.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Tack för ert utförliga svar. Blue Card skulle kunna bli en stor prestation om det är omfattande, rättvist och balanserat. Får jag därför fråga rådet hur vi ska undvika frågan om kunskapsflykt, eller att man plockar ut de bästa arbetstagarna, inte enbart från utvecklingsländerna utan även från tillväxtekonomierna? Kommer det att ske något samarbete mellan EU:s regeringar, kommissionen och

⁽²⁾ Se protokollet.

regeringarna – särskilt med arbetsministerierna i dessa länder – för att se till att samtidigt som vi får de bästa arbetstagarna och konkurrerar om de bästa arbetstagarna inte tömmer tillväxt- och utvecklingsekonomierna på deras bästa arbetstagare samt att vi övervakar denna fråga och bevarar valfriheten samtidigt som vi ser till att det blir rätt med Blue Card, eftersom det skulle kunna vara väldigt gynnsamt för EU?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Jag vill återvända till en särskild fråga. Tidigare hade vi ofta problem med att, medan vi å ena sidan påpekade från ett EU-perspektiv att vi behövde yrkesutbildade invandrare, vi å andra sidan fortfarande alltid var mycket restriktiva.

Är det trovärdigt att jämföra dragningskraften hos ett amerikanskt Green Card och jämförbara system, med det vi vill åstadkomma i EU?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Det är precis det vi försöker att göra, nämligen försona oss med tanken på att EU alltid behöver invandrare. Det är tydligt att vi kommer att finna oss i ett ofördelaktigt läge rent demografiskt och när det gäller attraktionskraften jämfört med andra regioner i världen. Därför måste vi bibehålla en öppen politik inom EU och gentemot verkliga tillväxtekonomier och inom den ramen se till att vi å ena sidan har en rättslig ram för ekonomiska invandrare och å andra sidan sluter balanserade avtal med ursprungsländerna genom att kombinera vår upptagningsförmåga med ett förhindrande av kunskapsflykt i ursprungsländerna.

Jag anser att beaktande av detta nya fenomen av ekonomisk invandring och att ge det en ram är ett av de mest innovativa inslagen i den europeiska pakten för invandring och asyl som godkänts av de 27 medlemsstaterna. Som svar på parlamentsledamotens fråga: Ja, vi kommer att försöka följa några av de aspekter som Förenta staterna utfört i detta område på ett intelligent och effektivt sätt.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Liam Aylward (H-0705/08)**

Angående: Effekterna av en farobaserad strategi när det gäller livsmedelspriser och resistens mot bekämpningsmedel

Om man utgår från att en farobaserad strategi kommer att leda till en minskning av antalet bekämpningsmedel på marknaden, vad tror rådet kommer att bli det framtida resultatet när det gäller resistens mot bekämpningsmedel och produktionen av grödor i EU och vilka effekter kommer denna politik att ha på livsmedelspriserna och livsmedelssäkerheten samt vilka följder kommer den att leda till för utvecklingsländerna (vissa experter menar att EU kommer att importera mer livsmedel från utvecklingsländerna vilket kommer att leda till ökade livsmedelspriser hos dem vilket kommer få drastiska följder för de fattiga)?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) I fråga om växtskyddsmedel har det lagts fram ett "bekämpningsmedelspaket" i rådet, vars syfte är att revidera bestämmelserna som styr placeringen på marknaden av sådana produkter och införa ett direktiv som styr deras hållbara användning.

Målet är att se till att användningen av bekämpningsmedel överensstämmer med miljö- och hälsoskyddet. Vi måste självklart beakta följderna av bekämpningsmedelspaketet. Det var utifrån detta som rådet enades om en gemensam ståndpunkt den 15 september.

I denna ståndpunkt fastställs bestämmelser om hur aktiva ingredienser som används i bekämpningsmedel ska godkännas efter en bedömning av vilka risker de utgör för människors och djurs hälsa samt miljön.

Denna utmaning är viktig. Här behöver vi också skydda medborgarna, eftersom det finns farliga ämnen, som till exempel cancerframkallande, mutagena och reproduktionstoxiska ämnen eller ämnen som stör det endokrina systemet och därför inte bör användas. Rådet har också beaktat följderna för jordbruksproduktionen, eftersom rådet vill se till att den nya lagstiftningen inte får några negativa konsekvenser för kostnader eller tillgängligheten på livsmedel i EU eller i andra regioner i världen.

Tvärtom ska en översyn av lagstiftningen om bekämpningsmedel och växtskydd stärka den fria rörligheten för varor, med hjälp av ömsesidigt erkännande av produktgodkännanden inom samma område och mer rationella förfaranden för att godkänna aktiva ämnen på EU-nivå. Allt detta ska hjälpa till att modernisera EU:s jordbruk och förbättra skyddet för våra konsumenter och medborgare.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Jag kan försäkra ministern om att vi alla vill vara rädda om medborgarnas hälsa och miljön. Men instämmer rådet i begäran om en konsekvensbedömning från Europeiska kommissionen om effekterna på livsmedelsproduktion och livsmedelstillgång till följd av denna lagstiftning i varje medlemsstat? Det är totalt oacceptabelt att Europeiska kommissionen ännu inte utfört detta.

Håller rådet med om att vi inte kan förväntas göra informerade val och fatta informerade beslut utan någon korrekt och aktuell information?

Jim Allister (NI). - (EN) För att gå vidare med den senaste frågan; vad är rådet oroad över när det gäller en ordentlig konsekvensbedömning för att få reda på de verkliga effekterna av era förslag på livsmedelsproduktionen i EU? Detta påverkar både producenter och konsumenter. Producenter och konsumenter har mycket att förlora på om bekämpningsmedel, som för närvarande är mycket viktiga för växtodlingen, tas bort utan att det finns någon ersättning tillgänglig. Vad ska till exempel potatisodlare i norra Europa med sitt våta klimat göra när det inte finns något ersättningsmedel då de drabbas av potatisbladmögel? Ska vi bara säga "Det var ju synd"? Ska vi säga till konsumenterna, "Låt oss importera från länder som inte tar någon hänsyn till kontrollen av bekämpningsmedel"? Är det verkligen inte dags att ompröva och utföra en ordentlig konsekvensbedömning av dessa förslag?

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Kan jag stödja de två senaste kommentarerna i samband med en konsekvensbedömning? Jag trodde att det fanns mycket att vinna på från både kommissionens och rådets ståndpunkt om ni har bevis som kan hjälpa till vid en konsekvensbedömning. Jag vet att Irlands potatispest är en ofta berättad historia, men det är också ett väldigt stort problem, och jag anser att ni behöver ta itu med det, inte bara från ett producentperspektiv utan ha i åtanke att detta får följder för livsmedelspriserna, tillgängligheten och även att det innebär att vi kommer att importera en produkt som produceras med hjälp av kemikalier som EU kommer att förbjuda.

Förklara för mig hur det går ihop, för jag kan inte förstå det.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jag vill tacka Liam Aylward, Jim Allister och Mairead McGuinness för deras frågor. Målet för oss är att nå en överenskommelse i denna känsliga fråga vid andra behandlingen innan årets slut, med ett formellt antagande av Europaparlamentet under sammanträdesperioden i december. Ett trepartsmöte har planerats mellan kommissionen, rådet och Europaparlamentet i syfte att förena de olika synpunkterna som uttryckts, och inom den ramen anser jag det vara högst logiskt att konsekvensbedömningar utförs för att fastställa effekterna av dessa förordningar både när det gäller produktionsmetoder och konsumentskydd. Jag är säker på att de kommer att ge oss en bättre idé om följderna av dessa direktiv.

Talmannen. - Fråga nr 3 från **Seán Ó Neachtain** (H-0707/08)

Angående: Tillgång till finansiering genom EU-programmen för forskning och teknisk utveckling

Vad gör rådet för att se till att europeiska företag får full information om möjligheterna att få stöd genom EU-programmen för forskning och teknisk utveckling, genom vilka totalt 55 miljarder euro kommer att fördelas till EU-företag under perioden 2007–2013?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman! Som svar till Seán Ó Neachtain vill jag säga att sedan det första ramprogrammet för forskning antogs har rådet infört ett antal åtgärder som ska förbättra företagens tillgång till information. Dessa åtgärder syftar till att informera företagen om hur de ska få finansiering från EU:s ramprogram för forskning och utveckling.

Det finns till exempel webbplatsen CORDIS, som är ett slags elektroniskt verktyg skapat för att förenkla inlämnandet av projektförslag inom EU:s program för forskning och teknisk utveckling. Företagen kan få tillgång till all nödvändig information om EU:s program och de huvudsakliga nationella och regionala aktörerna i de olika medlemsstaterna. På webbplatsen finns en praktisk guide till finansieringskällor för forskning och innovation.

Det finns också ett nätverk av nationella kontakter som har upprättats för att förbättra företagens tillgång till information och som får stöd inom ramen för det sjunde programmet för forskning och utveckling och ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation. Syftet med detta nätverk är därför att förenkla informationen så att den är så anpassad och decentraliserad som möjligt, genom att upprätta kontakter mellan olika institutioner, exempelvis nationella ministerier, universitet, forskningscenter eller privata konsultföretag.

Slutligen har vi offentliggjort riktlinjer för användningen av medel enligt det sjunde ramprogrammet för forskning och användningen av strukturfonderna som kan användas inom forskningssektorn. Dessa riktlinjer ger viktig information till företagen, och vi vet också att det är denna information och dessa mångsidiga informationskällor som tillåter våra företag att konkurrera om de instrument som EU tillhandahåller.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Herr rådsordförande! Tack för ert utförliga svar. Jag vill dock fråga om rådet kan förklara hur ansökningar under utvecklingsprogrammet kan hanteras på ett effektivare sätt och om rådet har några planer på att se till att vi får svar snabbare. Hur anser ni att detta borde gå till?

Teresa Riera Madurell (PSE). - (ES) Herr talman! I både det sjunde ramprogrammet och ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation var ett av våra mål att uppmuntra små och medelstora företag att delta.

Kan rådet nu när två år har gått sedan antagandet av dessa program ange om deltagandet av små och medelstora företag i medlemsstaterna förbättrats i jämförelse med under till exempel tidigare ramprogram?

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Kan rådet bekräfta att med det sjunde ramprogrammet skulle hela ansökningsförfarandet bli mycket mera användarvänligt, att detta verkligen har skett och att det också är öppet så att företag i allmänhet vet hur de ska utnyttja finansieringen och hur de ska svara på meddelanden om ansökningsomgångar som avser de tillgängliga medlen under det sjunde ramprogrammet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jag ska vara helt uppriktig mot Seán Ó Neachtain. Med tanke på de frågor som redan kommer att finnas på dagordningen vid Europeiska rådets möte i december tror jag inte att denna fråga kommer att tas upp av Europeiska rådet, trots den utmaning den representerar. Den behöver tas upp i rådet (konkurrenskraft: inre marknaden, industri och forskning). Jag anser att en hel del redan har gjorts för att förbättra informationssystemet.

För att besvara Teresa Riera Madurell anser jag att det finns en hel del kvar att göra. En politisk överenskommelse om kommunikation kommer att antas imorgon av kommissionen, rådet och Europaparlamentet för att offentliggöra EU-åtgärder i större utsträckning.

Jag anser att detta är ett viktigt steg, men vad som också är viktigt utöver det – och Avril Doyle gör rätt i att insistera på detta, liksom Teresa Riera Madurell – är att vi flerdubblar den praktiska informationen. Jag anser att Europaparlamentet har en väldigt viktig övervakningsfunktion när det gäller att se till att denna praktiska information utvecklas ytterligare när det gäller vem informationen riktar sig till och vilka förfaranden som ska användas.

Talmannen. - Fråga nr 4 från **Brian Crowley** (H-0709/08)

Angående: Katastrofbistånd efter naturkatastrofer

Vilka förslag har rådets ordförandeskap lagt fram i syfte att utöka och förbättra katastrofhjälpen i EU efter naturkatastrofer, översvämningar, eldsvådor osv.?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) För att besvara Brian Crowley så har Europa drabbats av ett ökat antal katastrofer och stora kriser under de senaste åren. Skogsbränderna och översvämningarna som drabbade flera europeiska länder nyligen visar att det är viktigt att vi förbättrar effektiviteten och kapaciteten i EU:s krishanteringsförmåga. Även detta behöver utföras i en anda av solidaritet och skydd för våra medborgare. Vi behöver visa solidaritet och enighet, och vi behöver skydda medborgarna i och utanför EU. Därför har ordförandeskapet inkluderat i sina prioriteringar att stärka EU:s hanteringsförmåga vid katastrofer och kriser.

Med utgångspunkt i gemenskapens resurser, särskilt gemenskapens civilskyddsmekanism, måste vi fortsätta med olika steg vid krishantering. För det första behöver vi förebyggande, forskning och information. Vi behöver öka tempot i arbetet med att inrätta system för tidig varning. För det andra måste vi förbereda oss för kriser, vilket innebär att stärka vår hanteringsförmåga och samordningen mellan de berörda organen på EU-nivå och internationell nivå. Genom åtgärder hoppas vi kunna öka förmågan att tillhandahålla ett europeiskt humanitärt bistånd och civilskydd och därmed förbättra gemenskapens civilskyddsmekanism kring mer av en driftcentral.

Det finns därför olika behöriga arbetsgrupper som studerar dessa ämnen inom ramen för rådet, och rådet kommer att titta närmare på detta arbete före årets slut. Jag kan upplysa parlamentsledamöterna om att ordförandeskapet kommer att anordna en civilskyddsövning den 4 och 6 november tillsammans med samtliga medlemsstaters generaldirektörer för civilskydd. Det ger oss möjlighet att på plats se vilka framsteg som behöver göras inom denna mycket viktiga sektor.

Brian Crowley (UEN). - (EN) Samordningen av verksamheter är naturligtvis den viktigaste aspekten, vilket vi kunde se förra året i samband med skogsbränderna som spred sig från Grekland till Italien och till vissa delar av Slovenien, eller med översvämningen av Donau vid olika tidpunkter som inte bara påverkade Österrike utan även andra länder längs med floden.

Finns det ett förslag om att inrätta en samordningsenhet som ständigt kommer att vara i drift vid någon central punkt för att hjälpa till med samordningen av hjälpinsatser vid dessa gränsöverskridande naturkatastrofer som påverkar hela EU?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Samordning av hjälpinsatser är en aspekt. En annan aspekt är huruvida EU:s medborgare vet om att det är EU som är inblandat och inte bara medlemsstaterna – att EU faktiskt gör någonting för enskilda individer på lokal nivå.

Jim Allister (NI). – (EN) Jag vill rikta ministerns uppmärksamhet på tröskelvärdet för tillgång till Europeiska unionens solidaritetsfond. Det är satt, som jag förstår det, till cirka tre miljarder euro. Samma nivå gäller för stora länder som för små eller stora regioner. Följaktligen kan man ha en förödelsenivå på grund av översvämning som till exempel den vi hade i Nordirland i somras, där förödelserna är mycket omfattande i den specifika regionen, men på grund av att den inte når upp till tröskelvärdet och inte breder ut sig över hela nationen ges det heller ingen tillgång till Europeiska unionens solidaritetsfond. Är det rättvist? Behöver inte det ses över, och ska ni inte ta och se över de fåniga hindren som jordbruksproducenterna måste ta sig förbi för att kunna få tillgång till denna finansiering?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) För det första för att besvara Brian Crowley så anser jag att det verkligen är ordförandeskapets ambition att komma fram till en punkt där det finns en samordningscentral som är så funktionsduglig som möjligt. Det är vad vi hoppas på. Problemet är att vi måste göra en avvägning här mellan dem som vill ha mer samordning, vilket ordförandeskapet önskar, och de medlemsstater som är mer fästa vid subsidiaritetsprincipens roll, även inom denna sektor. Slutligen, för att vara helt ärlig, kommer ordförandeskapet att arbeta inom ramen för rådet för en starkare samordning och – för att besvara Reinhard Rack – en synligare samordning eftersom – som Reinhard Rack så riktigt påpekar – vi behöver skydda Europeiska unionens synlighet.

För att besvara Jim Allister, när det gäller Europeiska unionens solidaritetsfond är jag väl medveten om den uppmärksamhet som vi måste rikta mot Nordirland i samband med flera naturkatastrofer. Jag har ingen information om diskriminering, men jag ska självklart se till, med rådets enheter, att solidaritetsfonden utnyttjas så fort och rättvist som möjligt, beroende på regionerna, både på EU- och på medlemsstatsnivå.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Eoin Ryan (H-0711/08)**

Angående: Livsmedelsförsörjning i ett orättvist partnerskap

EU har lovat att fortsätta ta initiativ för en tryggad livsmedelsförsörjning till utvecklingsländerna. Hur har rådet, mot bakgrund av detta, reagerat på utvecklingsländernas påståenden om att EU utnyttjar ett orättvist partnerskap, dels genom att förhandla fram handelsavtal som enligt FN:s ekonomiska kommission för Afrika inte är tillräckligt omfattande, brister i insyn och låter EU utnyttja afrikanska länders brist på kapacitet att hantera rättsliga svårigheter, dels genom att trygga Europas livsmedelsförsörjning på bekostnad av bl.a. den västafrikanska fiskesektorn?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) För att besvara Eoin Ryan så infördes det genom Cotonouavtalet ett nytt partnerskap mellan EU och de 78 AVS-länderna den 23 juni 2000. Dessa nya avtal skulle främja en global strategi i förbindelserna mellan EU och dessa länder utifrån en kommersiell strategi för varor och tjänster, stödåtgärder, åtgärder för att främja regional integration och det faktum att dessa handelsåtgärder måste vidtas i enlighet med Världshandelsorganisationens regler. Ett antal interimsavtal undertecknades i slutet av 2007, vilka, som rådet belyste i sina slutsatser i maj 2008, syftade till att hantera risken för avbrott i handeln, vilket var en viktig fråga.

Det är väldigt tydligt att processen med att förhandla om fullständiga regionala avtal om ekonomiskt partnerskap är en av rådets huvudsakliga prioriteringar. Rådet har dessutom antagit en uppsättning nya slutsatser om ekonomiska partnerskapsavtal – den fjärde sedan 2006 – som upprepar att syftet med dessa WTO-kompatibla avtal är att stödja utveckling. Det finns därför fortfarande en allmän enighet i rådet om denna viktiga fråga och en gemensam avsikt om att upprätta fullständiga regionala avtal om ekonomiskt partnerskap, som kommer att medföra en hållbar ekonomisk utveckling i AVS-länderna.

En säker livsmedelsförsörjning är själva kärnan i de gemensamma diskussionerna, enligt information från kommittén som förhandlade. Det har varit en stadig utveckling på regional nivå, och det är fortfarande vårt mål att nå fullständiga regionala avtal så fort som möjligt.

Vad beträffar partnerskapsavtal inom fiskerisektorn vill jag påminna parlamentet om att gemenskapen har infört en ny typ av bilateralt avtal till följd av rådets slutsatser i juli 2004. Vad som oroar mig för det första

är att fiskemöjligheter – och vi hoppas att detta sker – ska tilldelas gemenskapsfartyg på grundval av öppna vetenskapliga yttranden och för det andra att en del av det ekonomiska bidraget som gemenskapen fastställt i de så kallade sektorsspecifika stöдавtalen ska användas för att utveckla fiskerisektorn hos kuststatspartner, i syfte att fastställa ett ansvarsfullt och hållbart fiske.

Slutligen måste vi komma ihåg att vi behöver interimsavtal, men att vi så fort som möjligt måste sluta ekonomiska partnerskapsavtal, vilket samtliga medlemmar i rådet arbetar för.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Vilka åtgärder för att öka öppenheten kan rådet införa för att garantera en maximal effektivitet, inte bara när det gäller handelsavtal utan även bistånd till och för utvecklingsländerna?

Med tanke på att man hör ena sidans argument från kommissionen om ekonomiska partnerskapsavtal och sedan hör en hel del kritik från icke-statliga organisationer om ekonomiska partnerskapsavtal, så är det väldigt svårt att förstå vem som verkligen har rätt och vem som gynnas av det. Men visst finns det konsekvent kritik och brist på öppenhet i dessa ekonomiska partnerskapsavtal. Jag vill bara be er att kommentera detta.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Med anknytning till det västafrikanska fisket vill jag påpeka för ordförandeskapet att dessa fiskeriatval, låt vara bilaterala, behöver mycket mer övervakning och återbesök från EU och kommissionen för att förhindra att svår fattigdom och skuld i dessa tredjeländer inte skapar ohållbara och oemotståndliga påtryckningar på att skriva på dessa lukrativa avtal som ofta och i allmänhet leder till allvarligt ohållbart och oansvarigt utnyttjande av resurserna. Jag anser att det finns en hel del tveksamheter kring vad EU håller på med här. Kan ordförandeskapet vänligen kommentera detta?

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Herr talman! Jag vill upprepa Avril Doyles fråga, men formulera om den något.

Administrationn av det västafrikanska fisket fördes över till Marocko för ungefär tjugo år sedan. Det har inte skett några påtryckningar där. EU:s fiskeverksamhet i detta område har varit minimal, men det har förekommit problem med dålig förvaltning av fisket.

Jag vill ställa följande fråga: Vilka åtgärder kan vi vidta för att bistå länder som har ansvar för fisket för att garantera en effektiv övervakning? Det räcker inte med att bara avstå från att underteckna fiskeriatval. Om det inte finns någon effektiv övervakning av fisket så kommer det alltid att finnas problem.

Kan EU göra någonting för att bistå dessa länder så att de effektivt kan övervaka sitt fiske och undvika att tömma sina resurser, vilket sker just nu?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Jag anser att vad beträffar öppenhet så bör dessa avtal vara mycket öppna. Personligen har jag inga kommentarer till någon eventuell brist på öppenhet. Vad vi måste komma ihåg är att vi befinner oss i en övergångsfas med dessa interimsavtal. De är inte helt tillfredsställande, men vi kan inte göra på annat sätt med hänsyn till WTO:s regler.

För det andra har parlamentsledamoten rätt. Länderna som slöt dem är kritiska mot sådana avtal. Det finns alltid en kritik mot utvecklingsbiståndets effektivitet. Vi samarbetar med kommissionen för att se till att dessa biståndsmekanismer och dessa stödmekanismer blir öppnare; det är klart.

För det tredje vill vi röra oss mot globala avtal som omfattar samtliga aktörer och företrädare för civilsamhället i partnerländerna.

För det fjärde vad beträffar fisket längs med Västafrikas kust så håller jag med Avril Doyle. Vi behöver naturligtvis se till att det alltid finns en hållbar utveckling och vad som än händer att avtal som förblir bilaterala inte medför något utövande av orimliga påtryckningar. Som parlamentsledamoten påpekade måste vi upprätthålla effektiva åtgärder för att kontrollera fiskeresurserna. Det är inte lätt. Givetvis måste vi ta hänsyn till tillståndet för den ekonomiska utvecklingen och bistå dessa länder så att de kan bli bättre integrerade i de internationella handelsområdena.

Talmannen. - Fråga nr 6 bedömdes som otillätlig eftersom den liknar en fråga som besvarades vid sammanträdesperioden september II.

Fråga nr 7 från **Manuel Medina Ortega** (H-0719/08)

Angående: Luftfartssäkerhet

Under de senaste månaderna har antalet flygolyckor ökat i olika delar av världen. Anser rådet mot bakgrund av detta att de internationella bestämmelserna och de befintliga förfarandena på luftfartssäkerhetsområdet

är tillräckliga, eller bör man ta nya initiativ för att trygga medborgarnas säkerhet vid transporter såväl inom Europa som utanför vårt luftrum?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! För att besvara Manuel Medina Ortega är luftfarten fortfarande ett av de säkraste transportmedlen, men det stämmer – och jag förstår hur ni känner – att vissa olyckor, särskilt den som inträffade i Spanien i somras, påminner oss om de extremt tragiska konsekvenserna vid sådana olyckor.

Att förbättra säkerheten för flygpassagerarna är fortfarande en av rådets huvudsakliga prioriteringar. Jag vill påminna parlamentet om att det finns en förordning, som antogs av Europaparlamentet och rådet, som syftar till att upprätta en svart lista över flygbolag med tvivelaktig säkerhet. Enligt denna förordning är det tillåtet att hindra flygplan med säkerhetsbrister från att använda gemenskapens luftrum, och det är ett effektivt sätt att förbättra tillämpningen av internationella säkerhetsnormer i länder där kommissionen anser att säkerhetsreglernas minimikrav inte iakttas. Denna lista uppdateras regelbundet.

Inom den grundläggande luftfartssäkerhetssektorn ingår ett annat viktigt inslag, nämligen inrättandet av Europeiska byrån för luftfartssäkerhet, vars uppdrag är att främja högsta möjliga säkerhetsnivå samt miljöskydd för civil luftfart. Gemenskapens institutioner har också hanterat fall med flygplan som används inom gemenskapen av lufttrafikföretag i tredjeland, det vill säga flygplan utanför gemenskapen, och gemenskapens regler har tillämpats för att bevilja flygcertifikat, för drift och säkerhetsstandarder.

Naturligtvis, som parlamentsledamoten så riktigt påpekade, behöver dessa regler kompletteras och förstärkas. Kommissionen kommer förhoppningsvis så fort som möjligt att lägga fram några förslag. Dessa förslag kommer att granskas av rådet och Europaparlamentet inom ramen för regleringsförfarandet som ni alla är bekanta med.

Vi behöver också samarbeta med Internationella civila luftfartsorganisationen som självklart är en mycket viktig partner inom denna sektor. Det franska ordförandeskapet är beslutet att arbeta vidare med luftfartssäkerheten. Det har redan börjat granska de nya kommissionsförslagen som antogs i juni förra året med målsättningen att upprätta gemenskapens säkerhetsbestämmelser för flygplatser, flygledning och flygtjänster.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr rådsordförande! Tack för ert långa och utförliga svar.

Min följdfråga gäller helt enkelt teorin om att ökningen av antalet flygolyckor är kopplad till flygbolagens ansträngningar att konkurrera med varandra när det gäller att erbjuda billiga flygresor. Konsumenterna betalar gärna mindre för att flyga, men jag vet inte om kommissionen har några utredningar som fastställer en koppling mellan lågprisflyg och ökningen av antalet flygolyckor.

Robert Evans (PSE). – (EN) Min fråga rör hela den här frågan om luftfartssäkerhet. Det har rapporterats om ett antal händelser där passagerare, ibland brittiska medborgare, ibland andra nationaliteter, har haft med sig för mycket alkohol under flygningen och på så sätt blivit en fara för de andra passagerarna och faktiskt för hela flygplanet.

Anser ni att det kan vara aktuellt att inte tillåta passagerare att ta med sig alkohol ombord på flygplan?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Jag anser att kommissionen bör undersöka alla faror inom ramen för sina förslag. Om det visar sig – för att besvara Robert Evans fråga – att det utgör en fara, som det mycket väl kan göra, då håller jag med. Vi måste även beakta passagerarnas agerande inom denna ram, vilket föranleder mig att besvara Manuel Medina Ortega, eftersom det inte är på lågprisflyg som denna typ av händelser inträffar, eftersom försäljningen utan tvekan är mer begränsad.

För att besvara Manuel Medina Ortega känner jag dock inte till någon direkt koppling mellan lågprisflyg, om det var er fråga, och antalet olyckor. Däremot stämmer det att det finns en koppling mellan företag som försöker minska kostnaderna, särskilt när det gäller underhåll, säkerhet, flygplanens livstid och antalet olyckor. Det är här vi behöver agera och se till med hjälp av befintliga kommittéer och ännu viktigare med projektet Cost Effective Small Aircraft (CESAR) att det finns en bättre kontroll över dessa företags verksamhet, särskilt vid underhållsverksamhet som undersökningen kommer att visa i vissa fall ger upphov till dessa olyckor, som ni tyvärr drabbades av. Jag anser att vi måste uppmärksamma detta fenomen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Tack, även om jag avbryter. Allt vi skulle vilja ha är garantier – kanske lite utanför ämnet och med anspråk på ordförandeskapets generositet – vill ni vänligen se till att göra någonting

för tillträdet till Strasbourg, så att vi kan flyga till Strasbourgs flygplats? Strasbourg är en vacker stad, men vi har svårt att ta oss hit. Det är därför som vi klagar över sammanträdesperioderna här.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Det gläder mig att kunna besvara Avril Doyle, som jag tycker mycket om och hyser en stor ömhet för. Jag vill understryka att vi anstränger oss för att förbättra tillträdet till Strasbourg och att vi, som ni känner till, stöder fem flygbolag. Den franska regeringen, för att byta roll ett litet ögonblick, spenderar mer än 22 miljoner euro för att garantera att dessa flygbolag flyger till Strasbourg. Vi har också försökt förbättra järnvägsanslutningen mellan Bryssel och Strasbourg med omläggningen via Roissy och en koppling mellan Thalys och höghastighetståg. Vi behöver göra mer. Vi ska försöka fortsätta. Just nu diskuterar vi hur vi ska förbättra transporttjänsterna till vad ni refererade som – och jag håller med – denna vackra stad.

Talmannen. – Fråga nr 8 från **Robert Evans** (H-0721/08)

Angående: Elektroniska pass

Om en ansvarig tjänsteman inte gör en visuell kontroll, vilka garantier kan då rådet ge för att elektroniska pass på vissa flygplatser inte kommer att minska säkerheten och öka möjligheterna för folk att utge sig för andra?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Som svar på Robert Evans fråga vill jag påpeka att rådet fäster stor vikt vid insatserna för att förstärka kontrollerna av EU:s yttre gränser, vilket återigen har betonats här under förmiddagen.

Vi vill inte bygga upp en "fästning Europa", men vi måste tänka på att Schengenområdet har utvidgats, att Schengen måste fungera fullständigt effektivt och att det är vårt gemensamma ansvar att bekämpa gränsöverskridande brottslighet och se till att alla olagliga handlingar förhindras till fullo.

Rådet har därför sett till att den nya tekniken utnyttjas bättre i förvaltningen av våra yttre gränser. Kommissionen har även lagt fram ett mycket välkommet meddelande med titeln "Att förbereda nästa steg i utvecklingen av Europeiska unionens gränsförvaltning", som vi anser vara ett utmärkt förslag.

Det är likaså viktigt att underlätta kontrollerna vid gränskontrollstationerna, och på den punkten kan jag lugna Robert Evans med att vi inte ifrågasätter Schengenområdets integritet och säkerhet. Den automatiska kontrollen av resenärernas identitet får inte leda till minskad säkerhet vid gränserna.

Förordning (EG) nr 2252/04 innehåller som ni vet garantier i och med att exakta normer fastställs för de biometriska kännetecken som ska integreras i de pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna. Genom dessa bestämmelser blir passen även säkrare, och vi kan effektivt bekämpa förfalskningar eftersom en mer tillförlitlig koppling skapas mellan handlingen och dess ägare. Garantierna i denna förordning måste stärkas, och vi måste fortsätta med detta initiativ – det är själva tanken med den pakt för invandring och asyl som president Nicolas Sarkozy beskrev utförligt tidigare under sammanträdet i förmiddags.

Det viktiga är att vi har den rättsliga ramen för att agera, och en annan viktig sak, herr Evans, är att vi nu genom paktens samtidigt har en gemensam politisk vilja att se till att detta är en central prioritering inom ramen för det utvidgade området för frihet.

Robert Evans (PSE). – (EN) Precis som ministern har jag ingen önskan om att göra EU till en fästning, och jag vill ha vettiga säkerhetskontroller med användning av ny teknik. Men jag har sett hur dessa pass används, och jag undrar om ministern kan tala om för mig var jag tänker fel. Det som sker är nämligen att en person som har ett elektroniskt pass går fram till en maskin, placerar sitt pass i läsaren och sedan går igenom om passet är i sin ordning. Jag kan inte se att detta innebär något annat än en kontroll av att personen i fråga innehar ett giltigt pass.

Det som inte görs är att kontrollera att personen har ett pass som har utfärdats i hans eller hennes namn. Jag menar därför att det inte skulle finnas något som hindrar mig från att använda ert pass, herr minister – på villkor att ni skulle låna mig det – för att gå igenom en kontroll eftersom det inte finns någon där som kan kontrollera om personen är densamma som på bilden, eller så skulle jag kunna använda en så framstående person som Edward McMillan-Scotts pass.

Jag undrar om ni kan ge mig garantier för att man verkligen kontrollerar vem passet tillhör och den berörda personens verkliga identitet.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Det är en lätt fråga att besvara som jag tackar er för, herr Evans. Nej, om det finns ett kryphål i identitetskontrollen anser jag att det är en allvarlig fråga. Jag måste kontrollera detta, men är det så måste vi naturligtvis försäkra oss om att vi verkligen har bevis på personernas identitet. Det står helt klart. Vi kan inte tillåta att man byter pass med varandra.

Jag kommer därför att lägga era kommentarer på minnet. Vi kommer att kontrollera era uppgifter, och ni kan vara säkra på att vi inom ramen för de åtgärder som rådet har befogenhet att vidta och insatserna för att genomföra paktens för invandring och asyl kommer att titta på det här igen för att se om det är tillrådligt att förstärka denna aspekt inom Schengenområdet. Detta måste göras.

Talmannen. – Fråga nr 9 från **Marian Harkin** (H-0723/08)

Angående: Volontärverksamhet

Skulle rådets franska ordförandeskap ställa sig bakom att Eurostat uppmanas att rekommendera att FN:s handbok för ideella organisationer genomförs i nationalräkenskapssystemet, med hänsyn till att detta är ett område i det statistiska systemet som direkt berör de europeiska medborgarna genom att det visar att medborgarnas deltagande i volontärverksamhet uppskattas och detta för första gången uttryckligen blir synligt i det statistiska systemet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Som svar på Marian Harkins fråga har kommissionen, vilket hon vet, diskuterat saken inom Kommittén för valuta-, finans- och betalningsbalansstatistik, vilket väl är detsamma som Eurostat. Resultatet av diskussionerna blev att kommittén ansåg att det krävdes ytterligare forskning på akademisk nivå för att fastställa harmoniserade kriterier för att identifiera ideella organisationer, så att tillförlitliga jämförelser kan göras i tid och rum mellan dessa institutioner. Frågan om statistik är alltså viktig eftersom det är sant att strukturerna inom den ideella sektorn är väldigt varierade och att vi måste öka vår förståelse för dessa strukturer. Det viktiga är dock, och jag vill lugna ledamoten på den här punkten, att vi i rådet är ytterst engagerade i utvecklingen av den ideella sektorn. Det är viktigt att medborgarna känner sig delaktiga i EU:s målsättningar, särskilt yngre människor. Av de senaste undersökningarna har vi kunnat se att det inte är självklart att de är positivt inställda till EU, trots de möjligheter som de ges.

I november kommer därför rådet (utbildning, ungdom och kultur) att anta en rekommendation om rörlighet för unga volontärarbetare i EU. Syftet med rekommendationen är att främja volontärarbete på EU-nivå och på så vis förmedla en tydligare bild av EU, särskilt till våra yngre medborgare.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag vill börja med att tacka rådsordföranden för svaret och gratulera det franska ordförandeskapet till rörlighetsinitiativet. I ert svar citerar ni dock en skrivelse från kommissionen som inte är något annat än en avledande manöver eftersom det sägs att betoningen lades på skillnaden i rättslig status och bristen på harmoniserade kriterier för att identifiera ideella verksamheter i olika länder. Herr minister, ni är mycket väl medveten om att 32 länder redan tar fram dessa siffror för icke-vinstdrivande institutioner, däribland Frankrike, vilket gläder mig, och även Tjeckien, som kommer att innehålla ordförandeskapet för rådet från och med januari. Jag anser därför att kommissionen som sagt försöker att få oss på villospår i den här frågan, med tanke på att Frankrike faktiskt tar fram dessa siffror. Jag skulle bli väldigt glad om ni åtminstone kunde be Eurostat att rekommendera alla EU-länder att ta fram dessa siffror.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Över 100 miljoner européer i olika åldrar och med olika religiösa övertygelser och nationaliteter genomför volontärarbete, och det sociala kapital som aktiv volontärverksamhet utgör spelar en viktig roll i den lokala demokratin genom partnerskap på olika nivåer. Jag stöder därför förslaget att utse året 2011 till det europeiska året för volontärarbete. Anser inte rådet att vi både kan och måste göra mer på det här området fram till 2011 än vi har gjort hittills?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Min fråga handlar om hur statistiken samlas in. Gång på gång ser vi att olika länder som Tyskland, Spanien, Polen och så vidare finns med i EU-statistiken, men statistiken rör sällan eller aldrig hela EU, EU-27, och ändå jämförs den sedan mot USA, Indien eller Kina. Vi bör se till att hela EU-27 är synligt i statistiken, just därför att volontärverksamhet är en särskilt viktig fråga för oss.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Jag anser att det här är en verkligt viktig fråga, och jag kommer först att svara Zita Pleštinšá och sedan återkomma till Marian Harkin och Paul Rübig om betydelsen av att se till att volontärsektorn ges en symbol och att 2011 utses till året för volontärarbete. Det är skälet till att det franska ordförandeskapet vill arbeta för och verkligen främja rörlighet bland unga och se till att det görs framsteg i utvecklingen av volontärverksamheten inom EU.

Som svar på frågan om statistik vill jag gå tillbaka till en diskussion med Avril Doyle. Precis som Paul Rübig är jag helt för en förbättrad kunskap om vad EU gör när det gäller samhälls- och frivilligarbete, och jag anser även att det krävs ökad insyn. Det framgår emellertid tydligt att den europeiska humanistiska traditionen har spritt sig till andra regioner i världen, särskilt Förenta staterna, men även på andra håll, och här tänker jag särskilt på Asien.

Jag är dock ingen expert på frågan, och vi måste även se till att det råder en bra balans mellan de statistiska kraven och behovet av förenkling, dvs. att försöka förenkla och mildra bördorna på strukturer som ibland har knappa resurser. Personligen anser jag att det är viktigt med god statistisk kunskap på det här området, att gå i den riktning som ni rekommenderar. Jag är emot enhetlighet, utan anser tvärtom att det är viktigt att bevara en viss mångfald, och jag ser inte att detta på något sätt skulle vara ett hinder för målsättningen att ha en bra statistik. En sak som är viktig i sammanhanget är dock att se till att kraven, som naturligtvis är användbara och måste finnas, är proportionerliga i förhållande till det vi vill åstadkomma, dvs. att lätta på bördorna, särskilt för de organisationer som har de minsta administrativa resurserna.

Talmannen. – Eftersom frågorna nr 10 och 11 rör samma ämne kommer de att tas upp tillsammans, men båda frågeställarna kommer få tillfälle att ställa följdfrågor till ministern.

Fråga nr 10 från **Avril Doyle** (H-0725/08)

Angående: EU:s politik för produkter som innehåller genetiskt modifierade organismer

Håller ordförandeskapet och rådet med om att EU:s nuvarande "nolltolerans", som innebär förbud mot all import av produkter som godkänts utanför EU och som innehåller oavsiktliga eller små mängder genetiskt modifierade organismer, skapar stora försörjningsproblem för jordbruksföretag i EU som är beroende av importerat spannmål och foder?

Dessa produkter innehåller ofta genetiskt modifierade organismer som tidigare har godkänts av EU, men om produkterna visar sig innehålla minsta spår av en icke godkänd genetiskt modifierad organism förbjuds och förstörs de. Detta förfaringsätt brister i vetenskaplig stringens och integritet.

I en färsk rapport från kommissionens gemensamma forskningscenter konstateras att några hälsoeffekter av genetiskt modifierade livsmedel som omfattas av regleringen hittills inte har redovisats.

Vilka åtgärder planerar ordförandeskapet, med hänsyn till slutsatserna i det gemensamma forskningscentrets rapport och de oskäliga dröjsmålen i bedömningsprocessen, för att se till att säkerheten hos produkter som innehåller genetiskt modifierade organismer kan få en skyndsam utvärdering i EU?

Fråga nr 11 från **Mairead McGuinness** (H-0730/08)

Angående: Diskussioner om de strategiska aspekterna i fråga om genetiskt modifierade organismer (GMO)

Europeiska kommissionens ordförande uppmanade nyligen medlemsstaterna att utse tjänstemän på hög nivå som skulle delta i diskussioner om de strategiska aspekterna i fråga om genetiskt modifierade organismer. Gruppen kommer att ta upp bland annat följande frågor: godkännandeförfarandena, följderna av asynkrona beslut om godkännande av GMO, debatt med allmänheten om GMO. Denna högnivågrupp höll sitt första sammanträde den 17 juli. Ytterligare ett sammanträde ska enligt planerna äga rum nu i september.

Kan rådet upplysa om framstegen i diskussionerna och när högnivågruppen förväntas kunna avlägga rapport?

Kan rådet säga något om hur målen och rekommendationerna eventuellt skiljer sig mellan denna grupp och den arbetsgrupp som rådet (miljö) inrättat för att behandla frågan om genetiskt modifierade organismer?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag har nu tillfälle att svara Avril Doyle och Mairead McGuinness samtidigt, och det är bra. Det franska ordförandeskapet beslutade att fortsätta diskussionen om den komplexa och politiskt mycket känsliga debatten om genetiskt modifierade organismer – en diskussion som inleddes av det föregående ordförandeskapet, med målsättningen att nå en lösning före årsslutet.

I går diskuterade rådet (miljö) frågan om GMO efter ett informellt möte mellan miljöministrarna som hölls i Celle Saint-Cloud i juli förra året, vilket ni känner till. Diskussionerna kommer att fortsätta för att nå praktiska slutsatser inför rådets möte i december, i slutet av det franska ordförandeskapet.

I vilken riktning går diskussionerna i det här skedet? Den främsta målsättningen är att stärka resurserna för miljöinspektioner och utvärderingar genom att harmonisera dem på EU-nivå, och jag kommer naturligtvis att komma tillbaka och rapportera om resultaten av dessa diskussioner i december.

I diskussionerna måste vi även beakta de socioekonomiska kriterierna i hanteringen av GMO-relaterade risker, och vi måste se på hur vi kan förbättra tillämpningen av de vetenskapliga expertutlåtandena och inrätta harmoniserade gränsvärden för märkning, och slutligen hur vi tar hänsyn till vissa känsliga eller skyddade områden.

Som ni vet har kommissionens ordförande Jose Manuel Barroso inrättat en högnivågrupp för att behandla denna fråga, och ni bör höra med kommissionen om hur långt gruppen har kommit med sitt arbete. Ingen rapport har offentliggjorts i det här skedet. Gruppen granskar den rättsliga ramen, relaterade frågor som rör sambandet mellan handel och miljö samt prishöjningarna på livsmedel och hur de påverkar GMO-frågan.

Det viktiga är som sagt det som har lagts fram för rådet och att se till att de nya riktlinjerna för miljöbedömningar antas snabbt för att kunna ta hänsyn till de långsiktiga miljöriskerna med GMO. Det var vad jag ville påpeka.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag tackar rådsordföranden för hans svar, men trots den väntade rapporten från högnivågruppen undrar jag om inte Världshandelsorganisationen (WTO), om den nu betyder något, bör införa en enhetlig process för säkerhetsbedömning och godkännande av GMO-produkter i handeln på global nivå, vilket är det minsta WTO bör göra. För vi menar väl inte att de amerikanska, australiensiska och japanska konsumenterna utsätts för större risker genom sina länders förfaranden för säkerhetsbedömningar och godkännande, som är ytterst effektiva? Avslutningsvis, håller inte rådet med om att allt annat än inbördes utvärderade och vetenskapligt baserade förfaranden för säkerhetsbedömning och godkännande av GMO-produkter skulle sakna integritet och ge vår lagstiftning här i parlamentet dåligt anseende?

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Jag måste säga att jag förlorar på att ni har lagt ihop frågorna eftersom min fråga är mycket specifik. Först och främst är jag inte säker på att högnivågruppen har samarbetat fullt ut, men jag skulle vilja veta vilka framsteg, om några, som har gjorts och vad gruppen kommer att rapportera. EU bedriver visserligen verksamhet i GMO-frågan, men jag anser att det handlar mer om aktivitet än om handling, och det är handling vi behöver eftersom vi har en situation där ett mycket stort land som USA och andra är mycket nöjda med sina GMO-bedömningar medan EU vill ha andra kriterier. Jag förstår av ert svar att ni vill ha "strängare" kriterier – vad det nu kan betyda – vilket innebär att vårt problem kvarstår.

Talmannen. – Det var faktiskt rådet som bad om att de båda frågorna skulle behandlas samtidigt.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Jag tar på mig ansvaret för detta, och jag kan försäkra er om att ni inte har kommit hit i onödan, fru McGuinness. Jag tar på mig hela ansvaret och ber Mairead McGuinness om ursäkt i det här sammanhanget.

För att besvara Avril Doyle's fråga om eventuella utvärderingar, särskilt inbördes utvärderingar, har rådet inlett en mycket givande diskussion med experter från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA), särskilt om miljöriskbedömningar. Dessa diskussioner utgör ett mycket värdefullt bidrag till processen, särskilt när det gäller att förstärka miljöbedömningarna och förbättra tillämpningen av den tekniska expertisen, som jag har nämnt, och ta hänsyn till vissa känsliga områden.

Inbördes utvärderingar är enligt min mening absolut ett steg i rätt riktning. Jag anser att det skulle vara en sund utveckling. När det gäller de farhågor som uttrycktes av Mairead McGuinness anser jag inte att vi kan bortse ifrån behovet av att genomföra en grundlig utvärdering av de långsiktiga följderna av att använda genetiskt modifierade organismer. Jag är medveten om de amerikanska tendenserna i den här frågan. För EU:s del måste vi även beakta de långsiktiga farhågorna på området, och vi måste därför bedöma denna fråga mycket grundligt.

Talmannen. – Fråga nr 12 från **Jim Higgins** (H-0728/08)

Angående: Situationen i Zimbabwe

Kan rådet ange om den har omvärderat sin ståndpunkt om situationen i Zimbabwe med tanke på att Thabo Mbekis ansträngningar för att medla fram en överenskommelse misslyckats och att Zimbabwes folk fortsätter att leva under svåra umbäranden, samtidigt som EU bara passivt ser på när förhandlingarna strandar?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Som svar på Jim Higgins fråga fortsätter vi att följa situationen i Zimbabwe mycket nära, och vi är starkt oroade över hur den har utvecklats. Det är skälet till vårt fördömande av den våldsvåg som inleddes i början av april förra året. Vi har fördömt det sätt som valet genomfördes på, men jag ska inte återvända till den frågan. EU har försökt få FN:s säkerhetsråd att anta en mycket starkt formulerad resolution om Zimbabwe.

Efter överenskommelsen om en enhetsregering som undertecknades under ledning av Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC) den 15 september har EU varit i kontakt med parterna för att bidra till att en trovärdig enhetsregering kan bildas så snabbt som möjligt, med andra ord att verkställa det zimbabwiska folkets vilja som det uttryckte den 29 mars.

Förhandlingarna fortsatte, men efter president Robert Mugabes plan att reservera de viktiga regeringsposterna för sitt parti (jag påminner er om att hans parti förlorade valet, och att det förekom bedrägerier under den andra valomgången) har dessa medlingsinsatser misslyckats. Rådet har förklarat att det kommer att fortsätta att övervaka situationen mycket noggrant.

Rådet har dessutom uppmuntrat SADC:s medlingsinsatser under president Thabo Mbekis ledning, med målsättningen att nå ett mer tillfredsställande resultat i syfte att verkställa det zimbabwiska folkets vilja som det uttryckte den 29 mars. Om dessa insatser fortsätter att blockeras är vi redo att vidta ytterligare åtgärder i form av sanktioner som riktas mot de zimbabwiska myndigheterna.

Med tanke på den mycket allvarliga humanitära situationen vill vi inte att befolkningen ska bli lidande på grund av den rådande situationen, och därför har kommissionen just frigjort ett ytterligare belopp på 10 miljoner euro för att hantera den situation som folket i Zimbabwe befinner sig i.

Sammanfattningsvis, och när det gäller de ekonomiska och sociala aspekterna, vill jag påminna parlamentet om att unionen så snart en trovärdig enhetsregering har inrättats är redo att vidta åtgärder för att stödja befästandet av demokratin och den ekonomiska återhämtningen i Zimbabwe.

Jag vill därför påminna er om att vi fortsätter att övervaka situationen och att EU förblir aktivt på alla nivåer – på politisk, diplomatisk, ekonomisk och humanitär nivå – för att se till att Zimbabwe:s folk får rättvisa.

Talmannen. – Jag har två följdfrågor till den här frågan, men det kommer att bli den sista frågan vi behandlar. Jag är rädd för att jag måste avsluta den här punkten nu. Jag vill tacka ministern för hans mycket utförliga svar. Alla som befinner sig i kammaren och har lagt fram en fråga kommer att få skriftliga svar.

(Inpass av Gay Mitchell)

Jag förstår ert problem, herr Mitchell. Jag håller tiden. Om inte andra gör det är det deras problem; jag kan bara svara för mig själv. Jag sa i början av frågestunden att vi skulle avsluta den kl. 19.00.

(Inpass av Gay Mitchell)

Vi försöker hålla en viss ordning här, och jag uppskattar att ni bryr er.

(Inpass av Gay Mitchell)

Jag noterar era kommentarer, men jag anser inte att det är mitt fel.

Jim Higgins (PPE-DE). - (GA) Herr rådsordförande! Rådet är medvetet om att NDC (National Democratic Conference) vill ha nyval och att planerna på att hålla förhandlingar om maktindelningen i Swaziland har skjutits upp en vecka.

Uppskjutandet beror på att man har vägrat att utfärda ett pass till oppositionsledaren Morgan Tsvangirai. Herr minister, anser ni att detta är korrekt eller till hjälp? Och är ni säkra på att ett hållbart och långsiktigt arrangemang kan inrättas?

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Jag undrar bara om EU har gjort några direkta åtaganden till de berörda intressenterna i den politiska processen i Zimbabwe. Landets politiska problem kan inte lösas på en dag, och det kommer att krävas enormt mycket stöd, både ekonomiskt och för att bygga upp nya handelsförbindelser. Jag undrar bara om EU har gjort några åtaganden till intressenterna.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Först och främst är situationen fortfarande mycket allvarlig, vilket Jim Higgins har påpekat, och vi förstår varför oppositionsledarna inte kan godta de lösningar som har föreslagits i det här skedet, men jag har fått information om att det kommer att hållas ett trepartsmöte mellan SADC:s politiska organ, dvs. mellan Swaziland, Angola och Moçambique, i Harare den 27 oktober.

För att besvara Colm Burkes fråga är det naturligtvis svårt att hålla kontakten med tanke på de problem som Morgan Tsvangirai har drabbats av. Hans pass har konfiskerats och återlämnas inte till honom. Kommissionen och ordföranden Bernard Kouchner ser till att de är informerade om utvecklingen och står i mycket nära kontakt med SADC:s och Thabo Mbekis företrädare. För vår del kan vi bara arbeta för att förbindelserna med

Zimbabwe återupprättas, men det kan ske först när rättsordningen garanteras och en tillfredsställande lösning har nåtts. Vi har emellertid så bra kontakt som det är möjligt under de rådande förhållandena, antingen via Louis Michel eller Bernard Kouchner.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.00 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

15. Fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

16. Reformprogram för polska varv (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om reformprogrammet för polska varv.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Fru talman! Jag vill informera er om att en delegation från en polsk fackförening har tagit plats på åhörarläktaren. De kommer att lyssna till vår debatt. I delegationen ingår företrädare från varv i Gdańsk, Gdynia och Szczecin. Jag vill be er att välkomna våra vänner från Polen.

Talmannen. – Tack, herr Siwiec! Delegationen är varmt välkommen.

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Kommissionen är mycket väl medveten om den historiska betydelsen av de polska varven, och det är också skälet till att vi har arbetat mycket hårt för att finna en lösning för att kunna omstrukturera sektorn på ett sätt som ger försörjning till de berörda regionerna. Vi är emellertid beroende av de polska myndigheternas samarbete för att nå en hållbar lösning. För att tala klarspråk, utredningarna om statliga stöd i dessa ärenden har pågått i ungefär fyra år vid det här laget.

Utredningarna rör betydande belopp av verksamhetsstöd till varven i Szczecin, Gdynia och Gdańsk. Utan att ens räkna med de statliga garantierna från 2002 och fram till nu har Gdyniavarvet från den polska staten – det vill säga från de polska skattebetalarna – mottagit stöd som uppgår till cirka 1 67 000 euro per anställd. Det är omkring 24 000 euro per anställd per år, och det innebär att stödet till varje varv är åtminstone dubbelt så högt som den genomsnittliga årsinkomsten för en polsk arbetstagare.

Utan att ens räkna med de statliga garantierna uppgår det sammanlagda stöd i nominalvärde som varven Gdynia och Szczecin har mottagit sedan 2002 till cirka 700 miljoner respektive 1 miljard euro.

Trots alla dessa pengar är varvens och de anställdas framtid fortfarande osäker. Det, måste jag säga, är vad som verkligen skrämmer mig. Jag anser att man måste ta hänsyn till de anställdas framtid. De har undvikit den smärtsamma men nödvändiga omstrukturering som till exempel tyska och spanska varv har genomfört och som även planeras på Malta för närvarande.

Under dessa fyra år har kommissionen hela tiden hållit dörren öppen för de olika polska regeringar som avlöst varandra. Jag har träffat ett stort antal ministrar och premiärministrar från polska regeringar. Vi har gång på gång försökt enas, men tyvärr – och jag är ledsen över att behöva säga detta – har de polska myndigheterna inte utnyttjat dessa möjligheter.

I juli i år kom kommissionen till slutsatsen att de senaste omstruktureringsplanerna inte bidrog till att garantera varvens lönsamhet. Eftersom kommissionen är medveten om hur viktiga varven är för den polska ekonomin och för det polska samhället visade vi flexibilitet och gav de polska myndigheterna ytterligare två månader för att lägga fram slutliga nya planer senast den 12 september.

Kommissionens tjänstemän fanns ständigt tillgängliga under sommaren och gav återkoppling till de polska myndigheterna om det förslag som lagts fram till kommissionen. Jag har nu noggrant utvärderat de omstruktureringsplaner som inlämnades av de polska myndigheterna den 12 september. Tyvärr kan jag inte se hur dessa reviderade slutliga planer skulle bidra till att garantera varvens lönsamhet. Tvärtom, enligt planerna krävs det att ännu mer offentliga medel pumpas in i verksamheten i framtiden, inklusive pengar till det dagliga operativa stödet.

Det ska också betonas att de omstruktureringsplaner som inlämnades den 12 september – och jag talar om den polska regeringens planer – omfattar nedskärningar av arbetsstillfällena på cirka 40 procent. Dessa arbetsstillfällena skulle emellertid offras utan att ge de återstående arbetstagarna några framtidsutsikter till en säker anställning eftersom det knappast är troligt att varven kommer att bli lönsamma, och de kommer därför att fortsätta att behöva statligt stöd på de polska skattebetalarnas bekostnad.

Detta är inte ett godtagbart resultat. Det är inte godtagbart enligt EU:s konkurrenslagstiftning, och det är inte heller godtagbart för varvens framtid. Det är inte godtagbart för de varvsanställda eller för den polska ekonomin mer allmänt. I det nuvarande läget kan jag därför inte ha något annat än en negativ ståndpunkt om varven i Gdynia och Szczecin.

För kommissionen handlar det emellertid inte om att bara säga nej. Vi har arbetat aktivt för att hjälpa de polska myndigheterna att finna en lösning för att garantera en lönsam kommersiell framtid för de ekonomiska centrumerna i Gdańsk, Gdynia och Szczecin och garantera hållbara arbetsstillfällena.

Enligt det scenario som vi föreslår skulle tillgångarna från Gdynia- och Szczecinvarven säljas till marknadsvillkor i flera paket. Tillgångarna skulle samlas i olika paket genom att följa ett öppet, ovillkorligt och icke-diskriminerande anbudsförfarande, och det återstående skalbolaget skulle använda vinsterna från försäljningen av dessa tillgångar för att återbetala det stöd som mottagits under årens lopp och likvidera det. Därefter skulle köparna av tillgångarna snabbt kunna återuppta den ekonomiska verksamheten vid varven, utan att vara tvungna att återbetala de stora belopp i statligt stöd som mottagits under åren. De kan till och med återanställa fler personer än om omstruktureringsplanerna från den 12 september skulle genomföras.

Jag kan bara förutsätta att en investerare som är villig att ta över varven – eller åtminstone några av deras nuvarande ansvarsområden – skulle bli ännu gladare över att kunna förvärva de viktigaste produktiva tillgångarna fria från skulder och kunna utveckla dem på ett konkurrenskraftigt och hållbart sätt. Slutresultatet skulle förmodligen bli positivt i två avseenden: å ena sidan skulle färre anställda behöva friställas än vad som förutses i den omstruktureringsplan som inlämnats av de polska myndigheterna, och å andra sidan skulle de arbetstagare som återanställs av köparna av varvens tillgångar ha mycket tryggare arbeten inom lönsamma företag, eftersom bördan av de tidigare skulderna skulle lyftas.

Den lösningen, som skulle vara i linje med det liknande fallet med Olympic Airways nyligen, skulle möjliggöra en nystart av den ekonomiska verksamheten vid varven, vilket även gynnar de anställda.

Kommissionen har tagit upp den här möjligheten med de polska myndigheterna. Vi har gjort det vid flera tillfällen, och jag hoppas uppriktigt att de kommer att dra nytta av vår flexibilitet och komma med ett konkret förslag. De polska myndigheterna och kommissionens tjänstemän diskuterar redan de tekniska aspekterna av ett eventuellt genomförande av "Olympic Airways-lösningen" för Gdynia- och Szczecinvarven.

När det gäller Gdańsk anser jag att det finns en god chans att nå ett positivt resultat om båda sidor fortsätter att visa flexibilitet och god vilja. Ni frågar naturligtvis varför vi har en annan inställning till Gdańsk. Det finns två skäl till detta. För det första har Gdańskvarvet redan sålts till en privat operatör som har investerat nya pengar i varvet, och för det andra är Gdańskvarvets ansvarsskyldigheter för tidigare utbetalat stöd långt mer begränsade jämfört med varven i Gdynia och Szczecin.

Från kommissionens sida har vi redan informerat de polska myndigheterna om vår ståndpunkt i utvärderingen av de kompensande åtgärder som krävs för att följa gemenskapens regler för statligt stöd. Eftersom Gdańskvarvet har mottagit mindre stöd tidigare kan vi vara mindre krävande i det här avseendet. I gengäld för kommissionens öppenhet vill vi att de polska myndigheterna nu lägger fram ett förslag till en omstruktureringsplan för Gdańsk för att vi ska kunna lösa de eventuella kvarstående frågor som måste diskuteras, men hittills – och jag beklagar detta – har det inte inkommit någon plan, och det är viktigt att de polska myndigheterna snabbt lämnar in ett förslag.

Dessutom kan den polska regeringen begära stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) – en ansökan som sannolikt kommer att godkännas – och omfattningen av ingripandet skulle bero på hur stort belopp som den polska regeringen är beredd att medfinansiera, eftersom EGF medfinansierar högst 50 procent av kostnaden.

De medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som analyserats av kommissionen hittills omfattar ett belopp per person på mellan 500 och 10 000 euro från fonden i stöd, och sedan tillkommer ett lika stort belopp som medlemsstaterna måste finansiera.

Avslutningsvis kan jag säga att kommissionen har varit mycket tillmötesgående i utvärderingen av dessa ärenden och att vi har varit mycket flexibla. Vi har gjort allt vi kan, och vi kommer att fortsätta att arbeta tillsammans med de polska myndigheterna för att finna en ekonomiskt lönsam och socialt hållbar lösning som är i linje med gemenskapens konkurrenslagstiftning och kommissionens etablerade praxis i de här fallen.

Nu ligger bollen hos de polska myndigheterna. Framtiden för varven och de varvsanställda beror på de polska myndigheternas vilja att samarbeta med kommissionen för att snabbt finna en positiv lösning inom den ram som jag har beskrivit för er.

Talmannen. – Jag vill vädja till ledamöterna att visa disciplin och ansvarskänsla eftersom vi har mycket snäva tidsmarginaler. Vi har väldigt många punkter på föredragningslistan i kväll, så jag vill be er att respektera tidsgränserna minutiöst.

Jerzy Buzek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Fru talman, kommissionsledamot Kroes! Tack för att ni har kommit hit i dag för att diskutera varven och för den positiva tonen i slutet av ert inlägg.

Vi erkänner självklart konkurrensprincipen, och vi vill att EU:s företag ska vara lönsamma och garantera anständiga löner för sina anställda. De polska varven har under en lång tid haft svårigheter att tillämpa dessa principer. Kommissionens negativa beslut om varven kommer nu emellertid att leda till att de går i konkurs, och den situationen är svår att godta.

Vi accepterar att de ekonomiska och sociala återverkningarna av en konkurs skulle vara regionala eller på sin höjd nationella, och att EU för närvarande även har en global kris att hantera. Men det är ingen idé att betunga den allmänna ekonomiska nedgången med de polska varvens och de polska arbetstagarnas svåra belägenhet. EU:s och Polens varvsindustrier är värda att rädda. Det är skälet till att jag inte kan godta ett negativt beslut, och jag vill därför att beslutet skjuts upp för att ge den polska regeringen och investerarna tid att agera. Vi väntar följaktligen på en positiv signal från kommissionen. Under omstruktureringsperioden kommer detta för det första att leda till att man kan se till att de berörda varven förblir aktiva. Om varvsstrukturen splittras till följd av privatiseringar kommer det inte att vara möjligt att blåsa nytt liv i varvsindustrin. För det andra kommer ett positivt resultat att innebära att de varvsanställda får behålla sina arbeten eller ges möjlighet att finna passande nya arbeten, samtidigt som man säkrar kontinuiteten i produktionen och sysselsättningen.

För det tredje kommer vissa begränsade skyddsåtgärder att vara nödvändiga under den här perioden för att upprätthålla produktionen och se till att de förändringar som görs är hållbara. Vi måste helt enkelt identifiera de optimala lösningarna för den här situationen, och jag är helt övertygad om att såväl kommissionsledamot Neelie Kroes som kommissionen kommer att instämma i dem.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Det var min grupp som begärde att vi skulle hålla den här debatten med er, fru kommissionsledamot, eftersom våra åsikter skiljer sig från era i praktiskt taget alla aspekter. I det rådande globala ekonomiska klimatet kan man inte bara ändra sig och säga att varven måste stängas, enbart på grund av att vissa rättsliga krav inte har uppfyllts. Om varven stängs nu, i det ekonomiska klimat som ni just har beskrivit, kommer hela regionen att kastas in i en ekonomisk katastrof, och det är helt enkelt inte ett alternativ. Den polska regeringen – precis som ni i kommissionen och vi i parlamentet – behöver därför mer tid. I ett sådant spant ekonomiskt läge kan man inte bara säga att "vissa villkor har inte uppfyllts, punkt slut".

För det andra är argumentet att 24 000 euro används för varje arbetstillfälle gott och väl, men jag vill påpeka en sak för er. Jag var tidigare borgmästare i en stad i Tyskland där det fanns en kolgruva i drift, men vi fick höra att för mycket pengar lades på varje arbetstillfälle och gruvan stängdes. Det tog 20 år – 20 år – innan vi lyckades få tillbaka hälften av de arbetstillfällen som gick förlorade. Det kommer inte att bli annorlunda i de polska varvsstäderna. Om vi säger att allt är över i dag kommer det att ta minst två årtionden för er att omstrukturera denna region.

Därför måste insatserna inriktas på att hålla varven öppna, inte på att stänga dem. Jag och kollegerna i min grupp uppmanar både kommissionen och den polska regeringen att göra allt som står i deras makt för att behålla Polens varv, på alla tre orterna. Det är ett av de avgörande svar som vi vill ha från er.

Fru Kroes! Om de polska myndigheterna inte har arbetat tillräckligt snabbt, om de handlingsplaner, verksamhetsplaner, som ni nämnde inte finns tillgängliga ännu frågar jag er följande: måste arbetstagarna vid de polska varven bestraffas för att vissa myndigheter, eller regeringen, inte har gjort vad de ska? Det är

mer eller mindre vad ni säger till oss, att arbetstagarna ska betala priset för regeringens eller förvaltningens brister, och det är fullständigt oacceptabelt.

Att mobilisera Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är därför bra, men ni måste mobilisera den så att vi kan hjälpa till ute på fältet, så att vi kan behålla varven, för att bevara en konkurrenskraftig polsk varvsindustri.

Denna fråga är även viktig för oss socialdemokrater som inte kommer från Polen, och det är därför som jag talar i den här debatten. De polska varven, anläggningar som Gdańsk och Szczecin, var en viktig symbol för oss alla för det polska folkets demokratiska kamp mot diktaturen. Det är ett annat skäl till att varven inte får stängas.

Janusz Onyszkiewicz, för ALDE-gruppen. – (PL) Fru talman! De polska varvens problem är inget nytt. Problemen har vuxit fram under ett antal år. De olika regeringar som avlöst varandra har tyvärr inte lyckats hantera dem på ett lämpligt sätt. Hur kunde detta ske? Detta är varken rätt plats eller tid att diskutera just den frågan. De ansvariga kommer att ställas till svars enligt de polska demokratiska förfarandena.

Situationen i dag är emellertid svår. Det är förståeligt att kommissionen inte kunde bortse från bristen på agerande. Men vi måste även betona att ett annorlunda scenario innebär andra kostnader. Alternativet att förbättra situationen genom att i praktiken förklara att varven måste stängas medför helt klart vissa allvarliga följder. Framför allt kommer det att ske nedskärningar av arbetstillfällen. De drabbade arbetstagarna kan återanställas i framtiden, men till dess befinner de sig i en mycket osäker situation och står inför allvarliga följder.

Förutom detta måste vi ta hänsyn till en annan faktor. Jag vill inte upprepa punkter som redan har tagits upp, men hela frågan om att stänga de polska varven, och kanske även de svåra tider vi står inför, har uppstått under upptakten till valet till Europaparlamentet. Det skulle vara mycket olyckligt om dessa beslut skulle ge ytterligare näring till EU-motståndarna, som det tyvärr finns många av i Polen, som är emot vårt medlemskap i EU.

Jag vill därför vädja till kommissionen att vara så flexibel som möjligt när det gäller Gdańsk. För vår del kommer vi naturligtvis också att agera i Polen för att se till att även den polska regeringen arbetar beslutsamt och flexibelt.

(Applåder)

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar, fru kommissionsledamot! På gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens vägnar uppmanar jag kommissionen att bidra till att trygga varvens framtid.

Vi talar inte om en kortsiktig omstrukturering här, vilket ofta är fallet i västländer. Vi får inte glömma att dessa varv bär på en tung börda från det förflutna – inte bara bördan av en socialistisk statsekonomi, utan även bördan av de misstag som gjordes under anslutningsprocessen, eftersom ni i kommissionen inte tog hänsyn till att Polen genomgick en svår omvandlingsprocess och att ni vid den tidpunkten ställde orealistiska krav som inte gynnade en socioekonomiskt lämplig utveckling. Det är misstag i processen som ni måste ta er del av ansvaret för.

Det är därför absolut ingen mening med att vägra statligt stöd och förstöra arbetstillfällen nu och sedan stödja de friställda arbetstagarna genom att använda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Vad är det för mening med arbetslöshetsunderstöd i det här skedet? Det skulle vara en enorm besvikelse för lokalbefolkningarna, och EU skulle vara ansvarigt för det. Det är vettigare att börja utveckla dessa varv på lämpligt sätt för att ge de tre städerna Szczecin, Gdańsk och Gdynia en hållbar framtid. Det är en möjlighet som vi bör stödja, i stället för att reagera i efterhand. Det är det enda alternativ som jag kan se i det här fallet.

Det alternativ vi har är alltså att kommissionen godkänner statligt stöd, men inom ramen för detta stöd vill vi att arbetsplatserna moderniseras i miljöhänseende för att garantera varvens långsiktiga framtid och trygga goda och långsiktiga arbetstillfällen vid varven.

Adam Bielan, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Europaparlamentets säte, där vi befinner oss i dag, ses som en symbol för den fransk-tyska försoningen. Det är det enda skälet till att Europaparlamentet behåller två säten utrustade för att hålla plenarsammanträden, nämligen i Bryssel och Strasbourg. EU:s skattebetalare betalar flera hundra miljoner euro per år för detta ändamål.

De polska varven, särskilt Gdańskvarvet, är en symbol för kampen mot det kommunistiska styret. De symboliserar järnridåns fall, som hade delat Europa i två delar. Det är därför de flaggstänger som står utanför Europaparlamentets byggnad, och där medlemsstaternas flaggor svajar, har tillverkats vid Gdańskvarvet. Det är tack vare de polska varvsarbetarnas heroiska insatser, som kämpade för ett återförenat Europa, som vi kan samlas här i dag. Dessa människor förtjänar vår respekt, de förtjänar värdiga levnadsvillkor och ett anständigt liv.

Stängningen av varven, vilket är vad kommissionen föreslår, kommer att medföra brutala avskedanden av flera tusentals kvalificerade arbetstagare, och dessutom kommer ytterligare 80 000 personer att förlora sitt uppehälle. En sådan åtgärd skulle kunna leda till ekonomisk massmigration. De polska varvsarbetarna vill inte att detta sker; de vill stanna i sitt hemland och arbeta vid moderna, lönsamma varv.

Jag vädjar därför till kommissionsledamot Neelie Kroes – låt oss inte förstöra denna stora potential. Vi måste ge de polska varven en chans att återhämta sig från det ekonomiska sammanbrottet. Jag är medveten om att den sittande polska regeringen, särskilt finansministern, gjorde många misstag förra året. Tiotusentals oskyldiga människor ska emellertid inte behöva betala för Aleksander Grads inkompetens. Särskilt nu, vid en tidpunkt när de västeuropeiska staterna pumpar in tiotals miljoner euro i sina banksystem utan en tanke på principerna om fri konkurrens, skulle ett negativt beslut från kommissionen tolkas som ett svek i Polen.

(Applåder)

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Det är dags att kommissionen ser över sin strategi för EU:s varv. Varvsindustrin i våra länder har offrats på nyliberalismens altare, och det finns en allvarlig risk för att återstoden raderas, vare sig det sker i Polen eller i Portugal.

Det står nu klart att kommissionens globala strategi för varvssektorns konkurrenskraft i gemenskapen är olämplig. Varvsindustrin har återhämtat sig i vissa länder, men i andra länder har detta inte skett. Portugal har sett hur landets viktigaste varv har förstörts, t.ex. Lisnavevarvet i Almada, som sysselsatte tusentals arbetstagare. Hittills har inga återhämtningsåtgärder vidtagits på det området. Vi har fortfarande varvet i Viana do Castelo, som är av strategisk betydelse för hela regionen, och som behöver stöd för modernisering för att undvika allvarliga nya problem.

Vi måste därför visa vår solidaritet med arbetstagarna i varvsindustrin, vare sig det är i Polen eller i Portugal eller i någon annan medlemsstat, och vi måste insistera på lösningar för att göra industrin livskraftig. Om särskilda åtgärder kan vidtas för finanskrisen, varför avslås identiska åtgärder för varvsindustrin? Det är min fråga, fru kommissionsledamot.

Witold Tomczak, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Solidaritet handlar om att arbeta tillsammans och aldrig motarbeta varandra. Problemet med de polska varven ger upphov till en grundläggande fråga – tjänar vi ekonomin, eller tjänar ekonomin oss? I bankernas fall, vars girighet och inkompetenta ledning utlöste finanskrisen, utpekas personer, eller snarare bankmän. Ändå använder världen skattebetalarnas pengar för att rädda finanssystemet, trots att ett rent ekonomiskt tänkande skulle kräva att de skyldiga parterna ställs till svars och att bankerna försätts i konkurs. Tyvärr tillämpas en annan filosofi i fallet med de polska varven. Är en bankman en bättre människa än en varvsarbetare?

De polska varven symboliserar de förändringar som ledde till Berlinmurens fall och skapandet av ett nytt Europa. Bankerna har inte bidragit på ett sådant sätt till vår historia. Och ändå är det bankerna vi hjälper, medan vi skjuter upp beslutet om varvsfrågan. Den svåra situation som de polska varven står inför är inte arbetstagarnas fel, inte heller beror den på bristande kunskaper i skeppsbygge. Dålig förvaltning, politiska spel och skumma finansiella intressen i samband med varvens sammanbrott är orsaken.

Medan många varv i de gamla EU-medlemsstaterna mottog statligt stöd förstördes varvet i Gdańsk, en symbol för kampen för frihet och mänskliga rättigheter, av politiska skäl. De polska varvens finansiella ruin är av intresse för dem som förväntar sig stora vinster när de tar över varvens tillgångar och den attraktiva mark som de är byggda på. Varvens kollaps kommer helt klart även att gynna konkurrenterna, även utanför EU. Det är värt att betona att EU:s sammanlagda andel av den globala varvsindustrin är tre gånger mindre än bara Sydkoreas andel, som stöder sin varvsindustri.

Det visar sig att en avsevärd andel av det statliga stöd som anslagits för varven inte användes för detta ändamål. Den frågan måste undersökas grundligt. Kommissionsledamot Kroes, att skapa utvecklingsmöjligheter för de polska varven kommer inte bara att bidra till att trygga försörjningen för tusentals polska varvsarbetare och deras familjer samt anställda i relaterade industrier. Det utgör även en möjlighet att utveckla en modern

polsk ekonomi, vilket ligger i EU:s långsiktiga intresse, och därför bör EU stödja sin varvsindustri. Att slå mot de polska varven strider följaktligen mot Lissabonstrategin.

(Applåder)

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Den situation som de polska varven står inför i dag kräver verkligen omedelbart agerande från regeringens sida, från hela varvssektorn och från kommissionen. I stället för att privatisera varven bör de nationaliseras i syfte att genomföra ett heltäckande omstruktureringsprogram. Vad är det för mening med att bevilja stöd om den enda lösningen är privatisering och att varven ägs av enheter utanför EU? Detta skulle inte bara strida mot EU:s konkurrensregler, utan skulle även leda till att en strategisk sektor i den polska industrin går förlorad, eftersom varvsindustrin och relaterade industrier för närvarande sysselsätter över 100 000 personer.

Mot bakgrund av den globala ekonomiska krisen kommer det stöd som nyligen erbjudits bankerna i själva verket att leda till att de nationaliseras och hamnar under statlig kontroll. Statligt stöd beviljas för att göra ett företag lönsamt genom omstrukturering. Sådana åtgärder skulle till exempel kunna rädda den polska varvsindustrin. Kommissionen har sedan 2005 frågat vad det statliga stöd som har beviljats polska varv har använts till. Det skulle vara bra om kommissionen tillämpade samma kriterier för liknande verksamheter vid varv i andra delar av EU.

I stället för att stänga varven utan att noggrant överväga ett sådant steg bör Polen ställa de personer som bär skulden för den olämpliga ledningen av dessa företag till svars, från ledningen till den centrala administrationen. De personer som är ansvariga för att ha fattat fel beslut när det gäller varven bör identifieras i stället för att straffa de polska skattebetalarna, vilkas bidrag kommer att finansiera det beviljade statsstödet. Jag vänder mig till er, fru kommissionsledamot, för att be er att agera rationellt. Vi behöver tid för att vidta lämpliga och effektiva åtgärder, och jag är övertygad om att den tiden inte kommer att gå förlorad.

(Applåder)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Alla i mitt land förväntar sig ett positivt beslut från kommissionen. Vi bör arbeta för att garantera ett positivt resultat. Vi bör bidra till omstruktureringen och moderniseringen av de polska varven i stället för att hota med att stänga dem. Om varven i Gdynia, Gdańsk och Szczecin stängs kommer detta att leda till att en hel ekonomisk sektor kollapsar. Hundratusentals människor kommer att förlora sina arbeten, och folket kommer att protestera. Är det vad vi vill?

Det finns många argument för att rädda den polska varvssektorn. För det första är experterna eniga om att den globala efterfrågan på fartyg ökar snabbt. För det andra har varven fulla orderböcker för de närmaste åren, vilket kommer att garantera deras lönsamhet under den här perioden. För det tredje har de polska varven kvalificerad arbetskraft och utmärkt teknik, som är ett framgångsrecept för att konkurrera med de asiatiska varven. För det fjärde kommer varvens sammanbrott och den massarbetslöshet som blir följden av detta även att medföra en ökad belastning på Polens sociala trygghetssystem.

Kommissionsledamotens bristande flexibilitet bör kanske få oss att stanna upp och tänka efter när vi granskar situationen, samtidigt som vi tänker på de enorma belopp som vissa europeiska länder spenderar på att rädda banker som hotas av finanskrisen. Är dessa två fall verkligen så olika? Eller kanske det bara är kommissionens goda vilja som saknas?

Jag efterlyser återigen en positiv lösning på problemet med de polska varven.

(Applåder)

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Fru talman! Jag är ledamot för västra Pommern. Precis som Gdańsk och Gdynia betraktar Szczecin, som en regional huvudstad, sitt varv som en av sina symboler. Vi befinner oss för närvarande mitt uppe i en finanskris, en bankkris och en kris i ratificeringen av ändringsfördraget. Liberalismens tidevarv närmar sig sitt slut, och kommissionen måste därför agera mer flexibelt i frågor om statligt stöd, och inte bara gentemot bankerna. Det verkar som om en bankanställd är värd mycket mer i statligt stöd än en polsk varvsarbetare.

Jag efterlyser en ändrad inställning till ändamålsenligheten med det statliga stöd som ges till de polska varven. Som statligt stöd ska det inte behöva återbetalas. Det har uppstått förseningar i reformen av varvsindustrin. Men kommissionen bör inte straffa 100 000 människor i Polen, som min gruppordförande Martin Schulz uttryckte det, på grund av tre regeringars försummelser och bristande engagemang.

Så hur ser läget ut för närvarande? Varven har investerare som väntar på ett positivt beslut. Varven har omstruktureringsprogram. Om programmen behöver förbättras är det kommissionens och den polska regeringens uppgift. Vi vet vilka fartyg som kan byggas och vilka andra produkter än fartyg som kan tillverkas. Arbetstagarna och fackföreningarna är ovanligt samarbetsvilliga. Så låt oss reformera varven utan chocker, utan konkurser, utan friställningar, och utan att säga upp avtal med leverantörer och kunder.

Vi måste göra varven effektiva och konkurrenskraftiga. Detta kan inte åstadkommas på bara några veckor. Det kommer att ta minst ett år, och det är vad jag föreslår. Fru kommissionsledamot, ni är väl medveten om att det behövs tid, och er parallell med Olympic Airways passar inte in på varvens situation. Ett år är inte mycket när nästan 100 000 familjers öde står på spel.

(Applåder)

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Fru talman! Bitterheten och ilskan ökar i Polen. Den allmänna opinionen kan inte förstå varför kommissionen vill tvinga den polska varvsindustrin i konkurs. Den fråga som alltför ställer sig är vem som mest vinner på detta? Är det verkligen ett steg framåt i EU:s utveckling att förstöra denna industri? Inför en världskris, när finanssektorn får hundratals miljarder i stöd, är det då förnuftigt eller rimligt att kräva tillbaka stöd på endast några tiotals miljoner som beviljades varven för några år sedan? Är det verkligen rätt tillfälle att ta kål på arbetsgivarna och beröva underleverantörerna deras största kunder? Är vi verkligen beredda på denna dominoeffekt, som kan få katastrofala följder med tanke på den rådande krisen?

Jag hoppas att ryktena om att lobbyister har haft något att göra med kommissionens hårda linje i den här frågan inte har någon verklighetsförankring. Solidaritetstanken, som i det polska folkets ögon föddes vid varven, innebär enkelt sagt att vi alla bör värna om varandra, om inte kommissionen anser, precis som några av skapelserna i George Orwells *Djurfarmen*, att alla EU-medborgare är jämlika, men att vissa är mer jämlika än andra.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Jag uppmanar kommissionen att godta de kombinerade omstruktureringsplanerna för varven i Gdynia och Gdańsk samt för Szczecinvarvet. Kommissionen bör godkänna dessa planer, men inte för att Gdańskvarvet är en symbol. Att vara en symbol är viktigt, särskilt om det rör sig om en så betydelsefull symbol som varvet i Gdańsk, men inte ens det befriar varvet från att följa lagar och allmänna bestämmelser. Omstruktureringsplanerna bör godkännas av andra skäl – för att de är sunda, och för att de förmodligen är den enda möjliga lösningen. Planerna är den enda möjliga lösningen eftersom de handlar om att modernisera varvsindustrin, och genomförandet av dem kommer att innebära att principen om fri konkurrens upprätthålls eftersom de kommer att medföra privatiseringar, och till följd av detta kommer varven att kunna bedriva sin verksamhet på ett oberoende sätt till marknadsvillkor.

Vi bör glädjas åt att den sittande polska regeringen är den första regering på många år som verkligen försöker hjälpa varvsindustrin att ta sig ur sin svåra belägenhet. Adam Bielan misstar sig helt i det här sammanhanget, eftersom det är tack vare minister Aleksander Grad som vi nu har en möjlighet till en permanent lösning på dessa problem.

I morse förklarade president Nicolas Sarkozy för oss att "vi vill att EU ska vara enat". Enighet innebär även en förståelse för att det är värt att skapa en möjlighet för att rädda de polska varven. Att godkänna omstruktureringsplanerna skulle ge en sådan möjlighet. President Sarkozy sa faktiskt också att "EU behöver en stark industri. EU måste tillverka bilar och fartyg". Om kommissionen avslår omstruktureringsplanerna kommer det att innebära att ännu ett EU-land slutar att bygga fartyg.

En logisk konsekvens av dagens appell från det franska ordförandeskapet bör vara att godkänna omstruktureringsplanerna för de polska varven. Då kommer vi att kunna nå ett samförstånd på EU-nivå i denna fråga, där parlamentet, kommissionen och rådet gemensamt bidrar till de polska varvens räddning.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Fru kommissionsledamot! Jag kan inte hålla med om en enda av de liberala åsikter som ni har gett uttryck för här. Ni föreslog att de polska varvens tillgångar skulle styckas upp, att de skulle säljas i en villkorslös upphandling, för att sedan hamna i privata investerares händer. I vems intresse är det här förslaget kan man undra? Det är definitivt inte i varvsarbetarnas intresse, inte heller i själva varvens intresse, utan i investerarnas intresse.

Jag vill även informera er om att det förslag som ni har lagt fram tyvärr inte är möjligt enligt polsk lag, eftersom det helt enkelt innebär insolvens. Varför föreslog inte kommissionen att EU-bankernas tillgångar skulle styckas upp och säljas ut i en ovillkorlig upphandling? I dag föreslår regeringarna 10 miljarder i garantier

för Nederländerna, 10,5 miljarder för Frankrike och 400 miljarder för Tyskland, eftersom EU är en gemenskap som grundas på sociala värden och solidaritet.

Jag vet att vissa polska regeringar tyvärr har gjort många misstag. Dessa misstag måste rättas till, och den polska regeringen behöver nu tid – minst ett år – för att se till att dessa misstag inte slår mot de polska arbetstagarna. Jag vädjar till er om mer tid. Jag vädjar till er att visa social lyhördhet och ekonomiskt sunt förnuft. De polska varven är EU-varv.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Fru talman! Jag minns att företrädare för Szczecinvarvet för ungefär 15 år sedan informerade mig om de enorma stödbelopp som EU och Tyskland hade beviljat den tyska varvsindustrin på grund av konkurrensen från Szczecinvarvet. Jag påpekar detta nu så att det inte plötsligt verkar som om Bryssel tillämpar dubbla måttstockar, att EU har bättre och sämre varv, jämlika och mer jämlika varv, varv som är värdiga kommissionens välvilja, och varv som bara är värda att vara hackkycklingar.

Först var det ledarna för de fyra största medlemsstaterna, sedan länderna i euroområdet och slutligen alla 25 medlemsstaterna som tanklöst beslutade sig för att dela ut miljontals euro för att rädda banker som sysselsätter hundratals personer, samtidigt som man tvekar om stöd till varv som sysselsätter tusentals och tiotusentals personer om man räknar med underleverantörerna. De polska varvsarbetarna ska inte behöva betala den höga kostnaden för friställningar i den underliga kraftmätningen mellan kommissionen och den sittande polska regeringen. Det är alltför lätt för kommissionen att fatta ett beslut som kommer att vara avgörande för om Szczecin- och Gdyniavarven går under eller överlever. Om kommissionen tänker fatta kontroversiella beslut av det här slaget måste den åtminstone ge parterna i tvisten lite tid. Godkänn inrättandet av en expertkommitté, och vänd inte Polens varvsarbetare och deras familjer ryggen.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Jag har lyssnat till debatten om de polska varven med tillfredsställelse och anser att majoriteten av den polska delegationen har visat sig värdiga uppgiften och har lagt fram vattentäta argument, samtidigt som de avstår från att skylla på någon.

Vi kan inte gå med på likvidering, vilket till slut skulle bli följden om varvens tillgångar delas upp. Ni citerade exemplet med det grekiska flygbolaget, där en likvidering gav bolaget möjlighet att bli av med sina skulder och fortsätta med verksamheten. Enligt polsk lag ger insolvens tyvärr inte ett företag möjlighet att genomgå en sådan sanering för att rationalisera verksamheten. En sådan sanering skulle vara dödsstöten för de polska varven. Men till följd av skuldbördan kommer de aldrig att kunna bedriva en lönsam verksamhet. I en polsk tidningsintervju förklarade ni att det är en helt annan sak att rädda skuldyngda banker än skuldyngda varv. Det må vara sant att varven kan ha skötts dåligt och att man har skjutit upp svåra omstruktureringar vid upprepade tillfällen, men en sak är säker, och det är att de inte inlåter sig på sådana fullständigt oansvariga och tvivelaktiga affärer som banksektorn gjorde. De är de polska skattebetalarna som har betalat för de polska varvens misstag, medan vi alla betalar, och kommer att fortsätta med det, för EU-bankernas misstag.

Debatten har visat att det råder enighet om att varven bör reformeras på ett sätt som ger dem ett verkligt hopp att kunna bedriva en lönsam verksamhet i framtiden. Om kommissionen godtar våra argument och Polen förslösar detta tillfälle är vi alla medvetna om att det sannerligen inte kommer någon ny möjlighet.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Är det inte dags att vi inser att något nytt händer i EU och i världen? Är det inte dags för en viss omsvängning i vårt medvetande och vårt tänkesätt? Är det inte dags att vi erkänner att det inte finns två sidor i den här konflikten, utan bara en? En sida där vi alla står enade, och där vi kan göra något bra? Är det inte dags att vi visar de polska arbetstagarna och det polska folket att EU verkligen kan göra något gott i just den här situationen?

Jag uppmanar er att komma över till den goda sidan. Jag uppmanar er att vara mer mottaglig och vidga era vyer och stå på den här nya sidan, för just nu ändras historiens gång, och ni har chansen att vara med på den goda sidan.

(Applåder)

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Fru talman! Bankerna och finansinstituten har omedelbart fått tillgång till hundratals miljarder euro för att skydda den fria marknaden och EU. Inte ens ett symboliskt belopp har ställts till de polska varvens förfogande, samtidigt som det är finansinstituten som är skyldiga till de spekulationer som utlöste världskrisen och en uppskrivning på över 30 procent av den polska valutan, vilket har lett till ett sammanbrott för den polska varvsindustrin.

I dag ger unionen stöd till dem som är ansvariga för krisen från sina medborgares fickor, medan offren likvideras. Domen mot Polens varv är samtidigt en gåva till de tyska varven, som efter 1989 mottog hundratals

miljarder tyska mark i icke-återbetalningsbara stöd. Förlusten av över 100 000 arbetstillfällen, huvudsakligen i Polen, är det pris som Polens folk, och inte EU, kommer att få betala.

Är det verkligen rättvist att de personer och de platser som gav upphov till Solidaritetsrörelsen, Berlinmurens fall och befrielsen av Europa ska falla offer för godtyckliga beslut från Bryssel som har fattats i spekulanters intressen, som vill göra ett fint kap av spillrorna av varven? Vi kräver att kommissionen fattar beslut för att rädda och utveckla varvsindustrin.

Janusz Lewandowski (PPE-DE). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Efter så många inlägg, främst från polska ledamöter, har jag bara två kommentarer. Först och främst vill jag hänvisa till den skrivelse som den polska delegationen i PPE-DE-gruppen skickade till kommissionens ordförande José Manuel Barroso för att påminna honom om att bakom järnridån betraktades varvsindustrin som en polsk specialitet. Det var anledningen till den relativt höga tekniska nivån och den kvalificerade arbetskraften. Det var vår gåva till det enade Europa, och detta kan ses i de små och medelstora företag som det går bra för i dag, men det döljs även i den potential – inklusive den mänskliga potentialen – som finns i de tre varv som vi diskuterar i dag. I nuläget avgörs trovärdigheten hos planerna för varven av befintliga och eventuella investerares intressen, som vill riskera sina egna pengar i varvens framtid.

Min andra kommentar handlar om nyttan av konkurrenspolitiken i de rådande osäkra tiderna. Konkurrenspolitiken får inte bara handla om att garantera rättvisa förhållanden mellan konkurrenter inom EU. Man bör även bemöta den globala situationen och ta hänsyn till den. Vi måste bemöta konkurrenter som ibland spelar ett annorlunda spel – medan vi spelar fotboll i Europa, spelar de rugby. Att resultaten inte alltid blir bra framgår av ett exempel från Polens bakgård. Ni har förmodligen hört talas om Akergruppen, den mäktigaste varvskoncernen i det moderna Europa, som sammanförde skandinaviska, franska, tyska och till och med brasilianska varv. Jag syftar på behovet av att bekämpa konkurrensen från Fjärran östern. Akergruppen är borta för länge sedan. Den har blivit STX Korea. Det var något som inte riktigt fungerade där. I dessa orostider är det därför ännu viktigare att fatta beslut som leder till stabilitet och inte till risker, och det gäller även för de polska varven.

(Applåder)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Ni har lagt fram en plan som verkligen kan utgöra grunden för en framgångsrik omstrukturering av Polens varv. Den polska regeringen har redan börjat arbeta intensivt med planen, men nyckelfaktorn är tid. Vi vädjar till kommissionen att skjuta upp beslutet om varven. Vi vädjar om mer tid för de polska myndigheterna att ta fram ett program som kan bli framgångsrikt och som gör det möjligt att rädda 100 000 arbetstillfällen i Polen. Detta kommer även att hjälpa EU att behålla en viktig industri som kan konkurrera på den internationella arenan. Jag har åtminstone två skäl till att be om mer tid. För det första kräver den plan som ni föreslår avsevärda ändringar av den polska lagstiftningen, och det kan inte göras på bara några veckor, utan kommer att ta flera månader. För det andra påverkas vi alla av den rådande situationen. Finanskrisen hotar att utlösa en allmän kris i EU. Det sista som EU behöver just nu, fru kommissionsledamot, är att en hel industri kollapsar.

(Applåder)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru talman! Jag vill ta upp tre frågor i debatten. För det första utgör det finansiella stöd som har getts till de polska varven riktat stöd. Följaktligen kan inte kommissionen kräva att det återbetalas. För det andra är stöd till Polens varv stöd till EU:s varvsindustri, precis som det stöd som en gång gavs till Östtysklands varvsindustri. EU behöver en modern, produktiv varvsindustri, som europeiska fartygsoperatörer kan beställa fartyg från. För det tredje är de belopp av statligt stöd som de polska varven har mottagit hittills, och de stöd som beräknas för framtiden, rent symboliska jämfört med de nästan 2 miljarder euro i stöd som uppges ha ställts till förfogande för EU:s privata banksektor. Dessutom fattar regeringarna i några medlemsstater så snabba beslut om detta att de inte ens hinner informera kommissionen om dem.

Kommissionens förslag, att den bästa lösningen för de polska varven vore att omstrukturera dem genom att inrätta separata produktionsbolag, är oacceptabelt, eftersom detta med all sannolikhet skulle innebära att varvens tillgångar styckas upp, vilket i sin tur skulle leda till att de inte kan fortsätta med sin verksamhet.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru kommissionsledamot! Å ena sidan uppskattar jag er förståelse för de historiska och moraliska dimensionerna av dessa varv. Å andra sidan anser jag att ni är alltför intelligent för att inte inse att det ekonomiska argumentet inte längre håller. Det vi gör för bankerna och det vi underlåter

att göra för varven håller enligt min åsikt inte måttet. Jag anser även att vi måste fatta djärva beslut i denna svåra situation. Det kanske är dags att göra det nu.

För det tredje, om jag skulle måla upp en dyster bild av konkurser och tillgångar som säljs ut till investerare, förmodligen någonstans utanför Polen, eftersom det inte finns några i vårt land, antar jag att det skulle vara samma sak som om Siemens eller Airbus kontrollerades av koreanerna. Skulle Polen och EU verkligen vinna på att en så stor nationell industri som varvsindustrin hamnar i andra händer?

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Eftersom jag i juli och september vid två tillfällen ställde en fråga som jag inte fick ett skriftligt svar på skulle jag vilja ställa den muntligt nu. Min fråga rörde ett möte den 20 juni mellan kommissionen och en delegation från Ulsteingruppen (en av investerarna). Jag undrade om en viss Karl Soukup, som företrädde kommissionen – och jag citerar kommissionens anteckningar här – när han tillfrågades om det föreslagna inköpspriset för varvet Szczecin Nowa, uppgav att det inte skulle vara så högt med tanke på de stora skulderna och förlusterna. I detta sammanhang frågade han Ulsteingruppen varför de inte övervägde att köpa tillgångarna efter det insolvensförfarande som slutligen kommer att inledas när beslutet om återbetalning av stödet har fattats. Han betonade att det inte var möjligt att ansöka om stöd för omstruktureringar om de insolventa tillgångarna togs över, men att det däremot skulle vara möjligt att erhålla stöd som en del av regionalstödet för nya investeringar och skapande av nya arbetstillfällen. Som erfaren affärsman anser jag att detta innebär att man föreslår en investerare att hålla tillbaka och agera mot företagets intresse. Var detta fallet, fru kommissionsledamot?

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gdanskvarvet, solidaritetens vagga, förkämpen i kampen mot kommunismen, ett varv som diskriminerades och som hamnade i en dålig finansiell ställning tack vare kommunisternas politiska beslut, väntar i dag på ett positivt beslut från kommissionen. Detsamma gäller hela varvsindustrin. Det är inte bara den polska varvsindustrin som är beroende av detta beslut; hela EU:s varvsindustri i världen är också beroende av det. Vi har problemet med konkurrens från Korea och från länder som inte bara beviljar statligt stöd, utan även sänker arbetsvillkoren och som inte respekterar arbetstagarnas rättigheter. Konkurrensen kommer inte att vara rättvis om varven behandlas sämre än de banker som tillgrepp otillåtna affärsmetoder för att få folk att ta hypotekslån.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Den polska varvsindustrins sammanbrott är varken bra för Polen eller EU. Vi måste därför gemensamt finna en lösning.

För det första måste kommissionen dra tillbaka sina krav på återbetalning av offentlig finansiering, särskilt eftersom merparten backades upp av statliga garantier till låntagarna. För det andra är det orättvist och strider mot tanken med EU att begära att varven ska betala tillbaka stöden vid en tidpunkt när EU går ifrån det marknadsekonomiska tänkandet och nationaliserar banker.

För det tredje måste ekonomin i EU och Polen utvecklas. Men utvecklingen får inte handla om att likvidera eller begränsa enskilda industriers produktion. För det fjärde kan önskan att likvidera dessa varv, födelseplatsen för Solidaritetsrörelsen och förändringarna i Europa, leda till en allmän defensiv missnöjesreaktion bland allmänheten, vilket ingen av oss behöver just nu. Och för det femte lever nästan 100 miljoner människor i EU på gränsen till biologisk överlevnad. Varför öka fattigdomen ännu mer?

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Fru talman! Vi äser utan tvivel en förtroendekris för EU-institutionerna, en kris i Irland, Nederländerna och Frankrike. Men inte i Polen. Åtminstone inte än så länge. Polen har förtroende för EU-institutionerna. Om varven till slut förhindras att bedriva sin verksamhet och gradvis reformeras kan en förtroendekris för EU-institutionerna tyvärr även uppstå i Polen, eftersom det är uppenbart för alla att det finns två måttstockar: det var annorlunda i Östtysklands fall, och det är annorlunda för bankerna. Vi kan tala om skillnaderna i omfattning, men de som förlorar sina arbeten kommer inte att förstå detta. När jag hade äran att besöka de polska varvsledningarna tillsammans med kommissionsledamoten fick jag intrycket – och det var förmodligen ett korrekt intryck – av att ni ville finna en bra lösning. Jag ber er därför att verkligen finna den bästa möjliga lösningen och ge dessa varv en chans. Tack så mycket.

Talmannen. – Jag ber Mieczysław Edmund Janowski, Bernard Wojciechowski och Bogdan Pęk om ursäkt, men jag är rädd att vi inte kan fortsätta med debatten. Jag var aktiv i fackföreningar i 30 år, och jag har full förståelse för den tragedi och det drama som den här frågan handlar om, men jag måste ge ordet till kommissionsledamot Neelie Kroes nu.

Neelie Kroes, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag är imponerad av ledamöternas engagemang i den här frågan, och jag har lyssnat mycket uppmärksam till alla kommentarer som har gjorts här i kväll.

Jag ska göra mitt yttersta för att besvara era frågor, och om ni tillåter mig kommer jag att ta lite tid på mig för att försöka förklara hur läget ser ut för närvarande.

Jerzy Buzek inledde med att förklara situationen i Polen, och han nämnde helt riktigt att vi måste vara beredda att erbjuda en positiv lösning för att upprätthålla affärsverksamheten. Vi erbjuder verkligen en positiv lösning för att upprätthålla affärsverksamheten. Om investerarna är intresserade av varvsindustrin, vilket några säger att de är – och det budskapet fick vi inte bara från en regeringsmedlem utan från olika sidor – kan de bjuda på tillgångarna, och det var vad jag betonade. Tänk på att kommissionens inställning är att lösningen kan leda till lönsamma ekonomiska verksamheter i Polen. Vi måste tala om lönsamma ekonomiska verksamheter eftersom jag inte vill föreslå en lösning som inte är genomförbar för de berörda arbetstagarna.

Det har tagit för lång tid. Alla dessa människor har rätt att få veta vad som pågår och hur deras framtid kommer att se ut, och ingen förväntar sig att vi bara kommer att säga "låt oss fortsätta, strunt samma, vi kan ju inte göra något åt det här nu, så låt oss bara fortsätta som förut". Vi är medvetna om att detta inte är en praktisk lösning längre. Men jag vill påpeka att vi, kommissionen, gjorde vårt bästa för att komma med en lösning.

För det första och när det gäller Gdańsk bör den polska regeringen som jag sa tidigare lägga fram en verksamhetsplan som innebär en livskraftig framtid. Alla yrkesmän på varven kan göra ett ytterst bra arbete, vilket de redan gör. Det finns dessutom goda skäl att anta att verksamheten kan expanderas – när allt kommer omkring privatiseras verksamheten, ägarna har gjort investeringar och det finns en möjlighet att detta kan fortsätta. Men vi är i trängande behov av en verksamhetsplan, och det är vad jag ber er om. Ni som är så väl insatta i situationen i Polen bör helt enkelt vända er till er regering och uppmana dem: "Kom igen, nu är det dags att visa resultat. Som ledamöter av Europaparlamentet godtar vi inte längre att ni inte gör något." Med andra ord, de kommer inte med en lösning på den fråga som bekymrar er.

Om vi antar att Gdańskaspekten av problemet kan hanteras på det sätt som jag har nämnt kommer jag nu till de andra två varven. Jag har just sagt er att det rätta sättet att hantera Gdynia och Szczecin är att skapa livskraftiga arbetstillfällen i framtiden. Det är vad vi talar om, och jag nämnde exemplet Olympic Airways. De är naturligtvis helt olika: ett företag tillverkar fartyg och det andra flyger. Men ursprungstanken med lösningen för Olympic Airways var likvidering och sedan tillgångar, utan bördan att behöva återbetala stora belopp, och att sedan ge dessa företag chansen att skapa en livskraftig framtid med hjälp av de nya investeringarna.

Herr Schulz! Vi sa inte att varven skulle stängas. Vi söker efter ett sätt att göra dem starka nog att stå emot den kommande recessionen med hjälp av de verksamheter som sannolikt blir mest lönsamma vid dessa anläggningar, och där ligger möjligheten för båda varven, dvs. att samla tillgångarna med tanke på att det finns ett par potentiella investerare som är intresserade av att ge dessa varv en livskraftig framtid.

Fru Schroedter! De polska varven har haft en längre övergångsperiod än de östtyska varven, och under ett ekonomiskt uppsving. Nu vänder jag mig inte bara till Sylwester Chruszcz, utan också till Ryszard Czarnecki: om ni jämför detta med situationen vid de tyska varven – och det stämmer att det finns en parallell med de tyska varven – har jag två allmänna kommentarer till det.

För det första måste vi tänka på att varv i andra länder, som Danmark eller Storbritannien, där staten inte har varit fullt så generös, har skurits ned avsevärt eller till och med stängts. Jag har vissa skäl att känna till detta personligen eftersom ett antal varv var tvungna att stänga i mitt eget land. Så om vi talar om lika behandling måste vi tänka på att det har hänt tidigare att varv har stängts i andra EU-medlemsstater när de inte har varit lönsamma längre.

Ett par av ledamöterna gjorde jämförelsen med situationen i Tyskland. Den sammanlagda storleken för de tre varven i Polen – Gdynia, Gdańsk och Szczecin – är jämförbar med de tyska varvens storlek före omstruktureringen, och det stöd som redan beviljats de polska varven under perioden 2002–2008 är också jämförbart med det stöd som Tyskland beviljade sina varv – omkring 3 miljarder euro. Så det finns en grund för en jämförelse.

Längden på omstruktureringsprocessen i Polen är emellertid en förvärrande faktor, både när det gäller snedvridningar av konkurrensen och målet att trygga en stabil sysselsättning. Medan varven i Tyskland privatiserades 1993 och slutförde sin omstrukturering 1995–1996 har de polska varvens verksamhet fortsatt att subventioneras under en mycket lång tid, långt före Polens anslutning till EU, och varven har lösts ut vid ett antal tillfällen sedan dess.

Som jag nämnde tidigare har nu, 2008, över fyra år gått sedan Polens anslutning till EU, och det är åtta år sedan de första reglerna om statligt stöd infördes i Polen 2000 i enlighet med associeringsavtalet från 1994. Dessutom har varvsindustrin gynnats av ett uppsving utan motstycke under de senaste fem åren. Vi måste även tänka på att man inte ens lyckades göra de polska varven lönsamma under en period då det rådde en uppgång inom sektorn, så det måste vi också ta hänsyn till. Inte ens under den perioden fungerade verksamheten ordentligt jämfört med andra varv.

Om vi tar hänsyn till att uppsvinget, med en säkrad orderingång och allt högre priser, bidrog till att skapa gynnsamma förhållanden för att genomföra en omfattande omstrukturering i Polen, har Polen inte utnyttjat den chansen. Industriexperter förutser redan en nedgång, en överkapacitet på världsmarknaden under de närmaste två eller tre åren.

Sammanfattningsvis kan en jämförelse med Tyskland alltså vara meningsfull. Ja, den är nära, ja, det är nästan en jämförbar situation. Detta visar att de polska varven behandlas på exakt samma sätt som de tyska varven. Samma kriterier tillämpas vid utvärderingarna av det statliga stödet, där lönsamheten är den viktigaste faktorn.

Avslutningsvis bör en parallell även dras till fall där kommissionen inte har godkänt statligt stöd i andra medlemsstater och till och med har beordrat återbetalning av olagligt statligt stöd. Inom varvsindustrin minns jag negativa beslut med begäran om återbetalning av stöd – vilket några av er säkert också minns – när det gäller det spanska statliga varvet IZAR, grekiska varv och i ett par andra fall.

Om Adam Bielan säger – vilket även jag påpekade i mina kommentarer – att vi har tagit år på oss, så beror detta på den ekonomiska, sociala och symboliska betydelsen av varven. Ja, vi tog flera år på oss. Jag försvarar det, men det bästa vi kan göra för hjältarna från varven är att ge dem en livskraftig framtid, och det är vad jag ber er om, bara ett realistiskt synsätt, en inställning som dessa hjältar förtjänar.

En fråga ställdes om varvsindustrin i EU. Kommissionen genomför aktivt i samarbete med EU:s varvsindustri en integrerad strategi – vi kallar den "LeaderSHIP 2015" – med målsättningen att öka varvsindustrins konkurrenskraft i alla EU-medlemsstater. I detta sammanhang pågår arbete för att hjälpa industrin i Polen och på andra håll med att hantera de största utmaningar som sektorn står inför genom att till exempel främja innovation och förbättrat skydd av immateriell äganderätt. Kontinuerligt stöd kan inte vara svaret på utmaningarna på konkurrensområdet.

Precis som ni vill vi i kommissionen se en lönsam industri som kan verka utan statliga ingripanden och utan statligt stöd och konkurrera på sina egna meriter. Så är fallet med många varv i EU, särskilt inom sektorn för tekniskt avancerade fartyg.

Witold Tomczak och ett antal andra ledamöter jämförde situationen inom finans- och banksektorn i dag, och undrade vems syfte ekonomin tjänar. Vi kan inte vända på tendensen att EU:s andel av världens varvsindustri minskar genom att behålla varv som inte är lönsamma, och Sylwester Chruszcz och Witold Tomczak nämnde finanskrisen i allmänna termer. Jag försökte förklara detta i mitt första inlägg. Jag vill gärna säga lite mer om de frågor som några av er har ställt.

En fråga ställdes om möjligheten att tillämpa reglerna för statligt stöd mindre strängt mot bakgrund av de statliga stöd som kommissionen för närvarande godkänner för finansinstitut. Detta är en intressant frågeställning, och den diskuteras inte bara under ert sammanträde här i dag. Men vi måste även tänka på varför kommissionen verkar agera strängare i fallet med de polska varven, samtidigt som den godkänner massivt stöd till EU-banker.

Situationen för de polska varven är, om jag får säga så, fullständigt annorlunda än banksektorns situation. Det finns två skäl till detta, som jag ska förklara för er. För det första: stora EU-bankers konkurs skulle kunna leda till sammanbrott för ett antal andra finansinstitut och ge upphov till systematiska negativa effekter på hela ekonomin i en eller flera medlemsstater. Därför överväger vi för närvarande kortsiktiga nödgärder för att stödja bankerna jämfört med en omstrukturering som sprids över flera år för de polska varven. Om bankerna skulle behöva statligt stöd på längre sikt skulle de för övrigt vara föremål för liknande krav som varven. De måste lägga fram en trovärdig omstruktureringsplan. De måste garantera långsiktig lönsamhet för sina förmånstagare. I själva verket talar vi för närvarande även med banksektorn om omstruktureringsplaner och hållbara verksamhetsplaner för framtiden.

Jag förstår inte varför några av er är så oroade över vilken nationalitet köparna av varvens tillgångar har. Om det är dessa investerare som är de verkliga entreprenörerna och om de är intresserade av dessa tillgångar, låt oss satsa på det. Vi är skyldiga de varvsanställda att söka en lösning, utan hänsyn till nationalitet eller

protektionism. Det är inte ett sådant svar som jag skulle vilja ge de arbetstagare som vill behålla sina arbeten, som vill ha stabila arbeten.

Det gläder mig stort att några av ledamöterna inser att varven är flexibla och att vi inte får göra en religion av detta. Om den enda möjliga verksamheten är att konstruera fartyg anser jag inte att vi behandlar dessa fall på ett yrkesmässigt sätt. Det bör finnas en hållbar produktion av vilka produkter som nu kan vara aktuella med hjälp av de anställdas yrkeskunnighet. Om efterfrågan ökar och de anställda och varven är kompetenta, vilket jag anser att de är – vilket ni också nämnde – kan vi ge dem en chans genom att befria dem från bördan av tidigare statligt stöd.

Jag ska försöka sammanfatta eftersom jag kan läsa ert kroppsspråk. En av de viktigaste frågor som ställdes till mig var: kan ni ge mer tid? Är det rätt sätt att hantera denna mycket svåra fråga på? Jag anser att alla dessa arbetstagare har rätt att begära att vi kommer med en hållbar lösning för deras framtid. Vad vi, kommissionen, lägger fram och vad vi ber den polska regeringen om, och här behöver vi verkligen ert stöd gentemot den polska regeringen, är att de är medvetna om läget. Lägg bara fram verksamhetsplanen för Gdańsk. Gör bara det är ni snälla. Och var medvetna om att det finns en möjlighet för Gdynia och Szczecin.

Det finns en framtid, men då måste vi agera på ett sådant sätt att bördan från allt detta statliga stöd från de senaste åren som måste återbetalas lyfts bort från tillgångarna, och om tillgångarna samlas finns det en ny framtid för verksamheten vid båda varven och i båda dessa områden och regioner.

Det är absolut avgörande att dessa tillgångar inte belastas med den bördan, för om tillgångarna tyngs av detta minskar investerarnas intresse. Det är verkligen att bara tänka över lösningen. Om en likvidering av tillgångarna måste göras kan den ske parallellt, och om den görs parallellt tar det inte så lång tid.

Om jag var tvungen att möta alla dessa arbetstagare skulle jag föredra att be dem att gå med på den lösning som kommissionen erbjuder. Om de godtar den kan det göras snabbt, och säg inte till mig att ni inte kan ändra lagar i Polen på grund av den befintliga lagstiftningen. Jag är inte helt säker på att lagen kan passa in i denna situation, men om så är fallet behöver den polska regeringen bara agera som regering. Från min erfarenhet i en annan befattning på 1900-talet vet jag – och jag visste – att om man vill ha en lösning finns det en väg ut. Jag ber er av hela mitt hjärta, för alla dessa arbetstagares skull: tala med den polska regeringen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Fru talman! När jag ser hur kommissionen agerar i fråga om de polska varven förstärks jag i min övertygelse om att Polen inte borde ha anslutit sig till EU enligt de villkor som erbjöds för några år sedan. Miljoner av mina landsmän var av en liknande mening, men majoriteten lurades att tro att EU skulle hjälpa Polen att nå utvecklingsnivån i det "gamla" EU. Detta gäller inte bara varven utan även många andra områden, t.ex. jordbruket. Jag är för att mitt land deltar i Europeiska gemenskapen, men jag är emot och protesterar mot att Polen behandlas som ett erövrat territorium från en rent ekonomisk synpunkt. Jag ser hur det tidigare kommunistiska Östtyskland eller banksektorn är föremål för andra kriterier. De får tillämpa statligt stöd.

I dag, när Lissabonfördragets öde hänger på en lös tråd, är jag övertygad om att Polen till följd av fördraget kommer att bli fullständigt beroende av byråkratin i Bryssel ur ekonomisk synvinkel. Därför måste EU:s folk stödja de politiker som säger nej till fördraget i det kommande valet till Europaparlamentet.

17. Främjande av rena fordon för vägtransporter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Dan Jørgensen, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om främjande av rena och energieffektiva vägtransportfordon (KOM(2007)0817) (A6-0291/2008).

Dan Jørgensen, föredragande. – (DA) Fru talman! Varje dag blir européer sjuka av luftföroreningar. Varje dag dör européer av luftföroreningar från trafiken i EU. Vi vet också att vi står inför extrema klimatförändringar, som inte minst beror på att transportsektorn använder för mycket bränsle. Det är två av skälen till att den lagstiftning som vi diskuterar här i eftermiddag är ytterst viktig. Och av dessa två orsaker är det en oerhört viktig kompromiss som vi framgångsrikt har förhandlat fram mellan parlamentet och ministerrådet, och som vi förhoppningsvis kommer att anta i morgon.

Om vi antar kompromissen innebär det att EU:s myndigheter blir skyldiga att spela en mycket större roll i bekämpningen av luftföroreningar. De blir skyldiga att ta hänsyn till mer än priset i kronor och ören eller euro och cent när de fattar beslut om att köpa in fordon, vare sig det är en sophämningsbil eller en buss eller något annat fordon som de använder för att utföra uppgifter inom den offentliga sektorn. De måste också ta hänsyn till kostnaderna för hälsan, miljön och klimatet med tanke på att fordon släpper ut olika typer av partiklar, och till att förbränningen av fossila bränslen orsakar ökade föroreningar och följaktligen ökad global uppvärmning.

Vi tvingar inte de lokala myndigheterna att välja den miljövänligaste lösningen, utan de blir skyldiga att ta hänsyn till hälso- och miljökonsekvenserna i sina beräkningar. Vi skapar även öppenhet och insyn i de beslut som fattas. Jag är säker på att detta också kommer att leda till att många fler offentliga myndigheter i EU kommer att göra de rätta – det vill säga de gröna – valen i stället för att välja de kortsiktiga om än kanske billigare alternativen som enbart handlar om beräkningar i kronor och ören. Det är för övrigt hela syftet med förslaget.

Dessutom kommer förslaget troligen, hoppas jag, leda till vissa direkta miljöeffekter eftersom den offentliga sektorn faktiskt är ansvarig för en stor andel av inköpen av en lång rad olika fordon, t.ex. bussar, där EU:s offentliga myndigheter står för cirka en tredjedel av bussinköpen. Förutom de mycket direkta miljöeffekterna kommer förslaget även att ha en sekundär effekt eftersom vi vill skapa efterfrågan på särskilt miljövänliga fordon – en efterfrågan som kan driva marknaden och kan göra det lönsamt för industrin att utveckla nya, bättre och miljövänligare fordon, innan de blir skyldiga att göra detta enligt lagstiftningen.

Jag anser att det är viktigt att betona att detta inte är ett särskilt byråkratiskt arrangemang. Det handlar inte om att införa en massa betungande regler för de lokala myndigheterna. Det handlar inte heller om att skapa en massa byråkrati. Tvärtom har vi satt ihop ett arrangemang som är mycket lätt att genomföra och inleda. Arrangemanget omfattar även undantag där det kan vara nödvändigt, särskilt ett undantag om att ett land som redan har ett effektivt system för att ta hänsyn till fordons hälso- och miljöpåverkan får behålla det systemet.

Som sagt har vi framgångsrikt förhandlat fram en överenskommelse, en kompromiss. Under den processen anser jag att vi även har sänt en viktig signal om att vi står enade här i parlamentet när det gäller den här viktiga lagstiftningen. Jag vill tacka alla skuggföredragande och kommissionen för dess konstruktiva samarbete. Jag vill likaså tacka det franska ordförandeskapet för den målinriktade insats som även det har gjort för att nå denna kompromiss. Jag är stolt över att vi i morgon kan rösta igenom en rättsakt som kommer att leda till minskade föroreningar i EU och varigenom de lokala myndigheterna kommer att ta sin del av ansvaret i kampen mot den globala uppvärmningen och luftföroreningarna, som många européer blir sjuka av varje år.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ni vet är syftet med förslaget att öka antalet energieffektiva fordon som ger upphov till låga föroreningar på EU:s marknad, med målsättningen att både minska energiförbrukningen och utsläppen av koldioxid och andra förorenande ämnen. Dessa åtgärder kommer att gynna medborgare som lever i stora städer och orter, som nu utgör majoriteten av EU:s befolkning.

Först och främst vill jag tacka föredraganden Dan Jørgensen och skuggföredragandena för deras engagemang och konstruktiva bidrag, och för det nära samarbetet i de interinstitutionella diskussionerna under sommaren. Denna samarbetsprocess har lett till att vi har kunnat ta fram en kompromisstext som fick brett stöd i första behandlingen.

Enligt förslagets bestämmelser måste offentliga organ och företag, även företag som tillhandahåller kollektivtrafiktjänster, innefatta energiförbrukning och utsläpp av koldioxid och andra förorenande ämnen bland kriterierna för att välja fordon genom konkurrensutsatta upphandlingar. I framtiden kommer upphandlingsbeslutet alltså inte bara att grundas på fordonets pris, utan även på miljökostnaderna under fordonets livscykel. Samtidigt ges lokala myndigheter ett alternativ att besluta om detaljerna i genomförandet av bestämmelserna, och förslaget överensstämmer följaktligen helt med subsidiaritetsprincipen. Den rättsakt som vi antar medför inga nya administrativa förfaranden. Förslaget är därför fullständigt förenligt med de befintliga förordningarna om upphandlingar och offentliga tjänster, och alla bestämmelser i dem, t.ex. trösklarna för undantag, kommer att fortsätta att gälla.

I och med detta förslag tar vi dessutom ett stort steg framåt i gemenskapens politik på energi-, klimat- och miljöområdet. Direktivet kommer att innehålla allmänna parametrar för energiförbrukning, koldioxidutsläpp och utsläpp av andra förorenande ämnen som ska tillämpas i upphandlingarna genom konkurrensutsatta förfaranden. Den offentliga sektorn i EU kommer därför att föregå med gott exempel och främja mer avancerade innovativa tekniker för att skapa hållbara transportsystem i framtiden. Jag anser att det är ett mycket tydligt budskap, och det kan förmedlas av lokala offentliga aktörer eller företag som tillhandahåller lokala tjänster inom den mycket viktiga sektorn för utsläppsminskningar.

Genom förslaget införs vidare ett kriterium för hållbar ekonomi i offentliga upphandlingar av fordon, utan att det ger upphov till högre kostnader. I stället kommer den inverkan som fordonen har under sin användningsperiod att beräknas och synliggöras innan effekterna uppstår. Inköpen av resurser för kollektivtrafiken kommer följaktligen att beslutas på ett rationellt sätt så att högre kostnader kan undvikas, både för operatörerna och för kollektivtrafikföretagen.

Effekterna av direktivet – och jag avslutar nu, herr talman – beräknas gå långt utöver dess närmaste tillämpningsområde. Offentliga upphandlingsförfaranden är en central och mycket synlig marknad och kan påverka beslut som fattas av företag och enskilda individer. Man kan förutse att fler rena och energieffektiva fordon kommer att finnas på marknaden på lång sikt tack vare direktivet, och deras kostnader kommer att minska tack vare stordriftsfördelar. Till följd av detta kommer energieffektiviteten att öka, och utsläppen av koldioxid och andra förorenande ämnen kommer att minska för alla fordon som cirkulerar i EU.

Nu vill jag gärna höra vad de parlamentsledamöter som deltar i debatten har att säga, så jag kan lämna nödvändiga klargöranden i slutet av debatten. Jag hoppas att vår debatt kommer att leda till ett positivt resultat och att det ändrade förslaget till direktiv kan antas.

Andreas Schwab, föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (DE)
Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att detta förslag tydligt visar att miljöskydds- och klimatfrågorna verkligen är viktiga för hela Europaparlamentet och för samtliga utskott, och även för kommissionen och rådet.

Jag anser därför att vi absolut kan ställa oss bakom Jan Jørgensen när han säger att insatserna för att minska förorenande utsläpp bör vara en prioritering för hela EU och att miljö- och klimatskyddsfaktorerna spelar en viktig roll i upphandlingen av fordon. Frågor som rör miljö och klimatförändringar måste emellertid vara en sak för folket, för EU-medborgarna – det måste vara en fristående prioritering, med andra ord, en prioritering för dem som köper in bilar eller bussar i EU. Jag undrar därför fortfarande om de bestämmelser som vi föreslår här verkligen kommer att bidra till att öka medborgarnas medvetande om den här frågan, eller om deras medvetande i själva verket kommer att försvagas, och om detta direktiv verkligen tjänar de ändamål som vi siktar på över huvud taget, eller om det bara kommer att bidra till att skapa ännu mer frustration över den så kallade Brysselbyråkratin.

Enligt min åsikt finns det ett flertal exempel i många EU-länder som visar att vätgasdrivna fordon och koldioxidsnåla fordon redan köps in i dag, utan det här direktivet – med andra ord så finns det redan ett miljömedvetande. Jag tvivlar faktiskt på att detta direktiv kommer att bidra till att stärka den här aspekten eftersom jag menar att det har väldigt små effekter, och det är inte sant som ni hävdar, herr Jørgensen, att miljöeffekterna kommer att bli särskilt stora.

Vårt mål borde vara att öka inköparnas medvetande, och inte att endast påverka 1 procent av personbilsmarknaden och 6 procent av lastfordonsmarknaden med detta direktiv. Jag anser att direktivet kommer att ha en relativt liten inverkan eftersom upphandlingsvillkoren kommer att vara förhållandevis vittgående, och till slut kommer genomförandet på nationell nivå att styra slutet. Detta innebär att det faktiskt är möjligt, åtminstone enligt rådets rättstjänst, att miljöeffekterna kommer att ha en viktning på endast 1 procent, och de kommer därför att bli relativt små.

Men direktivet kommer inte heller att göra skada, eftersom alla berörda aktörer i stort sett kommer att kunna fortsätta ungefär som förut. Det har rådet och skuggföredraganden för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, Karsten Hoppenstedt, sett till. I yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, som jag var föredragande för, intog vi en liknande ståndpunkt, och det var därför möjligt att göra avsevärda förbättringar av direktivet i trepartssamtalen.

Jag anser därför att det visserligen finns vissa positiva punkter som är värda att betona, eftersom en del av direktivets byråkratiska aspekter har mildrats. Nu ges medlemsstaterna möjlighet att fastställa tekniska krav

för upphandlingar, vilket medför en avsevärd flexibilitet. Det fastställs också att specialiserade fordon i allmänhet inte omfattas av direktivets tillämpningsområde.

Det finns emellertid fortfarande en risk för nollviktning, och jag vill därför sammanfattningsvis säga att man har valt rätt mål men fel väg i detta direktiv. De ändringsförslag som blev resultatet av kompromissen i trepartssamtalen – på villkor att detta genomförs på nationell nivå på ett sätt som gynnar den upphandlande enheten – kommer sannolikt inte att ha någon effekt alls i många medlemsstater.

De berörda personerna inom EU-institutionerna måste fråga sig själva om det här direktivet i sin nuvarande utformning – efter den obestridligen svåra kompromissen i trepartssamtalen – verkligen uppfyller det avsedda syftet. Effekterna av direktivets bestämmelser beror nästan helt på hur de genomförs av medlemsstaterna, och i så fall finns det faktiskt inget verkligt behov av reglering på gemenskapsnivå.

Jag vill återigen påpeka att detta direktiv till slut tyvärr endast omfattar 1 procent av personbilsförsäljningen och 6 procent av försäljningen av kommersiella fordon, och det kommer därför inte att bli till särskilt stor fördel för miljön.

Silvia-Adriana Țicău, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism*. – (RO) Genom direktivet införs gröna kriterier bland de granskade kriterierna för inköp av rena och energieffektiva vägtransportfordon. Medlemsstaterna ska informera de upphandlande myndigheter och enheter som tillhandahåller kollektivtrafikjänster om bestämmelserna om upphandling av miljövänliga fordon.

Utskottet för transport och turism föreslår att medlemsstaterna och kommissionen beaktar möjligheterna att ekonomiskt stödja rörlighet i städer och främja rena och energieffektiva fordon i samband med halvtidsöversynen av de nationella strategiska referensramarna och de nationella och regionala operativa programmen. Samtidigt måste initiativ för stadstrafik och program som Civitas och "Intelligent energi – Europa" fortsätta.

Utskottet för transport och turism har föreslagit att myndigheter som upphandlar miljövänliga fordon, som svarar för den största andelen av den samlade årliga specifika upphandlingen, ska få använda ett märke som visar att de tillhandahåller "rena och energieffektiva vägtransporter i städerna". Jag vill gratulera föredraganden, och jag är säker på att detta dokument kommer att ändra de lokala offentliga myndigheternas miljösyn.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Kommissionens förslag om främjande av energieffektiva fordon är en reviderad version av det ursprungliga förslag som vi förkastade för två år sedan. Kommissionens nya förslag är väsentligt bättre. Man måste dock säga att det finns mycket att anmärka på också i denna text, till exempel att en konsekvensbedömning saknas, att de berörda fordonen har en relativt liten marknadsandel – vilket redan påpekats – och inte minst att man har infogat obligatoriska miljökriterier i tillämpningsförfarandena, vilket strider mot EG-domstolens lagstiftning.

Dessa brister har förvärrats av överenskommelsen i det ansvariga utskottet, vilken skulle resultera i stela och byråkratiska förordningar. Det resultatet hade jag inte kunnat godta. Tack vare insatser för att nå en kompromiss – och det är positivt – har innehållet förändrats helt och hållet i samråd med rådet och kommissionen. Nu har vi en text som kan stödjas och välkomnas i kammaren.

Flexibiliteten för kommunerna är central här. Medlemsstaterna får fritt fastställa sina egna riktlinjer i stället för den standardmetod som anges i kommissionens förslag. Bara i Tyskland känner jag till flera olika regler som styr upphandlingen av miljövänliga fordon. Dessa regler används framgångsrikt redan i dag och bör finnas kvar i samma form i framtiden, enligt våra kommunorganisationer. I dessa fall kan man därför inte förvänta sig några nya förpliktelser.

För de medlemsstater som saknar motsvarande förordningar ger texten å andra sidan riktlinjer för en miljövänlig upphandlingspolitik. Om medlemsstaterna skulle välja den modell som kommissionen utarbetat kan de emellertid räkna med förenklade förfaranden nu. Vid upphandlingar på upp till 249 000 euro behöver inget formellt tillämpningsförfarande inledas. Minimitröskelvärdena gäller. Specialfordon är också undantagna, som vi hörde.

Kompromisstexten har stöd av rådet och kommissionen, och har godtagits av kommunorganisationerna och motorindustrin. Även om det kanske hade varit möjligt att klara sig utan hela lagtexten finns det i princip inga motstridiga intressen kvar. Generellt rekommenderar jag att kompromissen antas.

Inés Ayala Sender, *för PSE-gruppen*. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden för att han arbetat så idogt med en fråga där parlamentet inledningsvis ställde sig avvisande. Jag vill även tacka

Europeiska kommissionen som också har arbetat uthålligt med denna fråga och som har lagt fram en reviderad text som är mycket viktig. Den använder nämligen ett instrument som redan finns: de lokala myndigheternas möjligheter att främja en föredömlig offentlig upphandling, särskilt inom ett område som rena vägtransportfordon, som nu är avgörande.

Jag välkomnar också att man tog risken att påskynda processen, som jag nu hoppas kan gå framåt, precis som skedde med pakten och medlingsförfarandet.

Jag välkomnar också stödet för och erkännandet av initiativ som Civitas (City-VITALity-Sustainability) och Intelligent energi – Europa, som utgör grunden för den här typen av program. Vi hoppas att detta stöd kommer att fortsätta, tillsammans med erkännandet av alla aktörers deltagande, inbegripet det angivna stödet för vätgas.

När det gäller den infrastruktur som behövs för försörjning måste jag beklaga att vi när allt kom omkring inte kunde använda ett instrument från transportområdet som parlamentet i viss mån har avvisat, nämligen transeuropeiska energinät, som föreslogs inledningsvis men som förkastades i slutändan.

Man har talat om alla fonder och allt statligt stöd, men ingen särskild fond och inget särskilt program för transeuropeiska energinät har identifierats. Det har skett en viss eftersläpning här under de senaste åren, trots att detta är oerhört viktigt nu för försörjningen av nya alternativa bränslen som gas eller vätgas.

Jag vill därför fråga kommissionsledamot Antonio Tajani om han i framtiden, när denna text ses över eller kanske till och med tidigare än så, skulle kunna lägga fram ett förslag om detta för oss. Det handlar alltså om att använda det instrument som de transeuropeiska energinäten utgör för att säkra försörjningen av dessa nya bränslen inom ett av de områden där behoven är som störst, nämligen dessa viktiga infrastrukturer för nya bränslen.

Vittorio Prodi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Dan Jørgensen för betänkandet. Jag anser att detta verkligen är en åtgärd som är förenlig med hela det energi- och miljöpaket som vi debatterar. Den kommer verkligen att påverka förfarandena för offentlig upphandling och otvivelaktigt styra de val som institutionerna gör, men först och främst kommer den att påverka de val som görs i ett tidigare led, nämligen tillverkningsledet.

Detta överensstämmer verkligen med framläggandet av en sammanhängande ram med specifikationer som fordon måste uppfylla både när det gäller parametrar för minskade växthusgasutsläpp och andra parametrar som är direkt relaterade till föroreningar och hälsa.

En monetär bedömning är också viktig. Koldioxid är ju redan en aktuell fråga för Kyotoprotokollet när det gäller utsläppshandeln. Inom andra områden skulle det också egentligen innebära en monetarisering av hälsan, eller en monetär bedömning av hälsan. Här står det dock klart att det specifika målet är att hitta jämförelsepunkter, och absolut inte gynna utan snarare minska utsläppen, även utsläpp som påverkar hälsan. Det finns således tekniska specifikationer för energieffektivitet och miljöprestanda.

Det är den största möjligheten med detta direktiv. Situationen är således tydlig, men den begränsar inte de val som institutionerna kan göra. Jag är tämligen förvånad över de protester som framförts och som jag tycker verkar mycket fördomsfulla. Direktivet ger institutionerna en stark uppmaning, men jag menar att det är fordonstillverkarna som är de viktigaste mottagarna.

Margrete Auken, för Verts/ALE-gruppen. – (DA) Tack, herr talman, och tack herr Jørgensen för ert uppriktiga och konstruktiva samarbete. Den rättsakt som jag hoppas att vi kommer anta i morgon är nödvändig. Erfarenheterna, åtminstone från Dan Jørgensens och mitt hemland Danmark, visar att om vi inte inrättar lämpliga ramar för grön upphandling så kommer vi aldrig att ta oss förbi pratstadiet. Offentliga myndigheter väljer det anbud som är billigast, inte mest miljövänligt. Därför är det rätt att göra det obligatoriskt för europeiska myndigheter att exempelvis ta hänsyn till koldioxid- och partikelutsläpp när de investerar i nya fordon. Helst hade vi velat att alla myndigheter ska ha en gemensam metod för att beakta miljöpåverkan vid tilldelningen av anbud, så att det står klart att förorenaren har fått betala. Internalisering av externa kostnader, som vi kallar denna princip, är något vi alla vill ha. Det skulle också ge tillverkarna en viss trygghet när det gäller de fördelningskriterier som används. Men vi är nöjda med den lösning vi har nått här i parlamentet och som innebär att lokala myndigheter och staten själva kan välja om de vill införa särskilda krav för bränsleförbrukning och partikelutsläpp i sina upphandlingsmaterial eller om de vill använda en modell där fordonets miljöpåverkan ges ett värde och därmed blir en del av avtalsgrunden. Därför är vi nöjda med att priset, som enligt förslaget ska fastställas per kg koldioxid, ligger närmare det beräknade marknadspriset.

Endast då kan man skapa ett starkt incitament för att utveckla rena bussar, lastbilar och personbilar. Det är synd att vi i utskottet inte kunde få majoritet för att införa samma krav som gäller för handeln med begagnade fordon. Det finns inga tekniska skäl att inte tillämpa dessa krav även här. Genom att endast tillämpa dem för nya bilar kommer det att ta för lång tid innan förslagets positiva effekter märks, och vi har faktiskt inte tid att vänta på dessa helt nödvändiga förbättringar. Denna rättsakt är dock ett viktigt steg i riktning mot att utnyttja den offentliga sektorns enorma köpkraft för att pressa på så att miljövänliga lösningar införs generellt.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Jag välkomnar rekommendationerna i den medlingsåtgärd som parlamentets, rådets och kommissionens företrädare enats om när det gäller rena vägtransportfordon.

Lokala myndigheter och andra offentliga organ måste uppmanas att investera i hållbara och rena transporter.

När miljövänliga och effektiva transportval görs, särskilt i våra städer, så gynnar det medborgarnas hälsa och miljön. Det kommer att hjälpa oss att fullgöra våra klimatåtaganden. Framför allt kan det bli en marknadsdrivkraft för rena transportval. De personer som arbetar med offentlig upphandling bör ta hänsyn till de långsiktiga fördelarna.

Vid beräkningarna bör hänsyn tas till alla kostnader som är förknippade med de valda åtgärderna.

Transportsektorn är den sektor där EU har störst problem.

Jag hoppas att detta direktiv kommer att antas snarast möjligt, så att det kan genomföras senast 2010 som ett stöd för lokala myndigheter och offentliga organ som värnar om miljön.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Vikten av ett hållbart samhälle understryks alltid i den klimat- och energidebatt som för närvarande förs här i parlamentet, och en hållbar transportsektor ingår i detta. Under de senaste månaderna har vi försökt införa strängare regler för godstransport (Euro 6) och bilar. Här har vi hanterat problemet vid källan. Vi kan göra transportererna mer hållbara i senare skeden också, genom att tillämpa miljövänliga upphandlingar, såsom föreslås i det förslag vi nu debatterar.

Jag stöder helhjärtat principen att inkludera energi- och miljöeffekter vid upphandlingar av fordon. Det gynnar en hållbar fordonsutveckling eftersom efterfrågan på hållbara fordon främjas, vilket sporrar tillverkarna att bli mer innovativa. Viktiga aspekter som bör beaktas är bränsleförbrukning och relaterade koldioxidutsläpp, men också utsläpp av giftiga och skadliga partiklar och ämnen, däribland koldioxid och fina partiklar.

För att politiken ska bli effektiv är det viktigt att garantera ett värdefullt utbyte av kunskap och information mellan medlemsstaterna. På så vis kan utbyte av bästa praxis ske, som gör det möjligt att utveckla det miljövänliga upphandlingsförfarandet optimalt.

Jag vill tacka föredraganden Dan Jørgensen för den kompromiss han har åstadkommit med rådet om denna fråga. Tidigare var denna fråga svåriskuterad, men vid andra behandlingen anser jag att en rimlig överenskommelse nåddes som jag kunde godta.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Nu på förmiddagen talade president Nicolas Sarkozy om skillnaden mellan protektionism och intelligent marknadsintervention. Om vi till detta fogar alla de gånger då den europeiska industrin har överrösts med regler och restriktioner som, trots att de är nödvändiga, minskar industrins konkurrenskraft, då är det lätt för oss att förstå att det förslag som nu debatteras får så mycket beröm och röstas igenom.

Det är väl känt att EU har olika instrument för att nå de föreslagna 20 × 20 × 20-målen. En av de vanligaste strategierna är att kräva att EU:s industri ska uppfylla kriterier för miljö och utsläppskontroll. Ett annat alternativ, som vi diskuterar i dag, är att föreslå att offentliga myndigheter ska fungera som en drivkraft på marknaden. Det är helt logiskt. Att uppmuntra stora offentliga köpare att driva på marknaderna och skapa efterfrågan på rena och energieffektiva fordon, som kanske är dyrare att tillverka men som verkligen är bättre för miljön, är ett sätt att ingripa på marknaden som är legitimt, lämpligt och försvarbart.

En sådan intervention kan givetvis inte ske på ett sätt som är oförenligt med skattebetalarnas intressen. Dessa intressen måste dock mätas både i termer av direkta kostnader och potentiella miljöfördelar i medborgarnas dagliga liv. Inom ramen för det åtagande som debatteras i dag ska offentliga myndigheter som gör inköp till sin transportflotta vara skyldiga att inte bara väga in inköpspriset utan också fordonens kostnader för bränsle, koldioxidutsläpp och luftföroreningar under fordonens livslängd. Dessa kostnader måste användas som ett slutligt upphandlingskriterium.

I framtiden ska därför offentliga myndigheter ha möjlighet att föregå med gott exempel och fungera som en drivkraft för bilsektorn så att denna utvecklar och investerar i tillverkning av miljövänliga fordon med allt mindre utsläpp av koldioxid och föroreningar. Slutligen gratulerar jag Dan Jørgensen och föredragandena, som genom sitt arbete har gjort det möjligt att debattera detta dokument i dag, i förhoppning om att det faktiskt ska bidra till att ändra vanor och främja en hållbar framtid för våra samhällen.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Herr talman! Även om vi nu har nått kompromisser, eller kanske just för att vi nu har nått kompromisser som, vilket Andreas Schwab precis påpekade, har gjort denna rättsakt tandlös, uppkommer frågan om vilket syfte detta direktiv tjänar.

Eftersom marknaden för offentliga inköp av fordon är mycket liten – det rör sig om cirka 1 procent av de privata bilarna och 6 procent av lastbilarna – är det inte fråga om något större bidrag till klimatskyddet. Det är bara en droppe i havet. Kostnaden för detta står inte i proportion till nyttan.

Framför allt anser jag att användningen av upphandlingslagstiftningen som ett instrument är tveksam. Som ett instrument för offentliga myndigheters ekonomiska inköp är upphandlingslagstiftningen uppenbart utformad för att relatera till produkten och dess lämplighet och utförande. Extra miljökriterier har helt enkelt inte tagits med.

Jag vill också påpeka att vi kommer att debattera produktstandarder i Bryssel. Vi ska debattera utsläppsstandarder för lastbilar och personbilar, och sedan ska vi också debattera tröskelvärden för koldioxidutsläpp från personbilar och lastbilar. Vi behöver inga fler EU-förordningar som styr produktinköpen. Här håller vi återigen på att skapa mer och onödig byråkrati, och återigen kränker vi subsidiaritetsprincipen.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! I ett läge när våra debatter obevekligt snurrar runt, runt kring krisen, som virvlande dervischer, kan jag inte motstå frestelsen att beskriva min kollega Dan Jørgensens angreppssätt som en cirkel. Här handlar det dock om en god cirkel, som dessutom är god i fråga om sin öppenhet.

När det gäller offentlig upphandling handlar det om att uppmuntra till att ersätta gamla fordonsflottor med nya fordon, dvs. att få ekonomin att arbeta för miljön. Att minska koldioxidutsläppen för att skapa efterfrågan är att få miljön att arbeta för ekonomin. Detta ger en perfekt balans som skapar denna goda cirkel i fråga om budget, miljö och öppenhet. Det är till det priset som det kommer att innebära ett verkligt steg framåt.

För att åstadkomma detta måste vi vägledas av två principer, nämligen en exakt bedömning av fordonets kostnad under hela livslängden och öppet lokalt beslutsfattande så att en socialt ansvarstagande granskning av den efterföljande nyttan för miljön kan göras. Utan öppenhet får vi en cirkel, men långt ifrån en god cirkel. Jag vill berömma det arbete som våra kolleger utfört för att öka denna öppenhet. Genom att i slutändan utgå från alla fakta som rör de egna inköpen samt alla de prestationer som understryker de lokala myndigheternas verkliga goda vilja att köpa rena fordon kommer varje medborgare att göra samma bedömning, och de kommer offentligt och i praktiken att bedöma hur verkliga dessa åtaganden är, bortom de stora orden.

Det bästa vi kan göra här är att främja inrättandet av ett miljömärke, som är synligt, tydligt och begripligt och som vittnar om miljö kvalitet. I detta krisläge kommer den europeiska bilindustrin att märka att denna nya efterfrågan på rena, miljömärkta fordon långt ifrån utgör någon broms, utan tvärtom är en drivkraft för utveckling och en utmaning att leva upp till. Den ekonomiska krisen får inte användas som en ursäkt för att göra mindre för att minska skadliga miljöeffekter.

Tvärtom har vi en möjlighet här. Låt oss veta hur vi ska ta tillvara denna möjlighet och skapa nya goda cirklar genom att tänka på vår planet här och nu, men framför allt på kommande generationer.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Tack för ert tålamod. Efter mycket diskussioner om kommissionens första rapport lade den fram ett reviderat förslag i januari, vars syfte är att bidra till att göra EU till en mycket energieffektiv ekonomi med låga växthusgasutsläpp genom att främja rena och energieffektiva fordon. Denna politik är i linje med flera andra förslag, inklusive förslag i klimat- och energipaketet. Jag anser att direktivet skulle påskynda köp av renare och effektivare fordon, samtidigt som marknaden för sådana fordon blir mer dynamisk.

Rådet har ändrat utkastet till förslag och omdefinierat räckvidden för att säkra överensstämmelse med direktiven om offentlig upphandling. Rådet har också ökat flexibiliteten kring olika alternativ. Utkastet till direktiv omfattar nu de inköp av fordon som görs av upphandlande myndigheter och olika parter och operatörer, i enlighet med direktiven om offentlig upphandling, samt av kollektivtrafikoperatörer inom ramen för förordningen om allmän trafikplikt. Enligt utkastet till direktiv måste de berörda myndigheterna

antingen inkludera krav om energiförbrukning, koldioxidutsläpp och utsläpp av andra förorenande ämnen i anbudsspecifikationen eller inkludera sådan inverkan i kriterierna för tilldelning av avtal.

Jag stöder den allmänna inriktningen, som ger en rad olika alternativ för att väga in kostnaderna under livslängden och som dessutom ger flexibilitet i viktningen av livstidskostnaderna i kriterierna för tilldelning. Direktivet passar också bra ihop med hållbarhetsagendan, enligt vilken renast möjliga fordon alltid ska krävas. Får jag föreslå att direktivet utgör ett viktigt bidrag till medlemsstaternas strävanden, vid sidan av utsläppshandeln, att minska koldioxidutsläppen i vår allmänna strategi i klimat- och energipaketet?

Direktivet kommer att omfatta alla fordon som köps av statliga myndigheter, lokala myndigheter och statliga organ, givetvis med undantag av utrycknings- och räddningsfordon samt militära fordon. Jag har fått försäkringar om att många av dessa organ redan väger in livscykelkostnader, inbegripet bränslekostnader, i upphandlingskriterierna. Den effektiva kostnaden, inklusive utsläpp, uppskattas bli liten i allmänna kostnadstermer. Jag är ingen anhängare av byråkrati, och detta förslag innebär inga nya administrativa hinder, som kommissionsledamot Antonio Tajani påpekade. Åtgärder behövs dock på alla nivåer om vi ska kunna omvandla våra ekonomier till de koldioxidsnåla ekonomier vi så desperat behöver. Av dessa skäl stöder jag förslaget.

Paweł Bartłomiej Piskorski (ALDE). - (PL) Herr talman! Den fråga vi diskuterar i dag förenar snarare än splittrar oss här i Europaparlamentet. Vi diskuterar hur vi ska göra våra medborgare en tjänst och göra de fordon vi använder så miljövänliga som möjligt.

Det dokument vi debatterar är långt ifrån perfekt. Det är fullt av kompromisser, vilket antagligen är nödvändigt i det här skedet av debatten. Men det är otvivelaktigt ett steg i rätt riktning. Det syftar framför allt till att uppmuntra offentliga fordonsanvändare – lokala och statliga myndigheter – att köpa miljövänliga fordon. Det är det stora värdet hos detta direktiv. Precis som med många andra frågor vi har diskuterat här i parlamentet i samband med trafik- och transportsäkerhet är det troligare att detta bara är början, inte slutet på debatten.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta förslag till direktiv om främjande av rena och energieffektiva vägtransportfordon inom offentliga institutioner är ytterst byråkratiskt och opraktiskt. Man kan verkligen inte utgå ifrån att det kommer att få någon märkbar effekt på miljön. Det är absolut inget fel på målet, som vi tvärtom stöder. Men vi vill också göra allt vi kan för att klimatet i Europa ska bli bra.

Däremot kan jag inte acceptera denna byråkrati, som faktiskt skapar fler problem än den löser och som inte innebär någon förbättring. Om andelen personbilar och lastbilar, såsom har påpekats flera gånger här i dag, bara är 1 respektive 6 procent kan man knappast utgå från att några effekter ska märkas. Om de lokala myndigheterna ständigt måste räkna ut vad ett fordon kommer att producera under sin livslängd och vilka kostnader det kommer att ge upphov till och myndigheterna därefter måste fatta sina köpbeslut med hänsyn till dessa faktorer, och dessutom mot bakgrund av invändningen att direktivet kommer att leda till ännu mer byråkrati, då förkastar vi upphandlingslagstiftningen på bred front. Vi menar helt enkelt att något annat håller på att beslutas nu. Det är ett faktum att lokala myndigheter måste fatta beslut på grundval av priset.

Eftersom det är dubbel lagstiftning det är frågan om här skapar vi rättslig osäkerhet. Det är helt förkastligt, och jag kan inte stödja det. Inte ens den kompromiss som utformats för att tona ned det hela innebär någon förbättring. Vi kan inte räkna med att klimatet kommer att förbättras. Vi kan heller inte räkna med att byråkratin kommer att minska den närmaste tiden.

Dessutom sker allt detta endast sex månader före valet till Europaparlamentet. Det är inte ni som behöver föra denna diskussion, herr kommissionsledamot. I stället är det vi som måste föra fram denna fråga i valkampanjen.

Om jag fortfarande är här om två år när kommissionen lägger fram sin rapport kan jag se framför mig hur man kommer att säga att åtgärden har misslyckats och att vi måste skärpa bestämmelserna. Man kommer inte att inse att man gjort ett misstag, precis som man inte förutsåg avslaget för två år sedan. Man kommer bara att gå vidare och säga att man efter att ha övervägt frågan nu måste inkludera passagerartransporter som utförs av privatpersoner. Det är målet, och jag kan helt enkelt inte gå med på det. Vår debatt behöver föras på gräsrotsnivå, och kommissionen måste också inse att den måste lyssna mer på parlamentet och dess ledamöter i den här frågan.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Tack, herr talman. Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I förmiddagens debatt har vi redan enats om en sak: världen går mot en miljökatastrof. Vi kan fortfarande

ändra kurs, och EU vill faktiskt göra förändringar. Varken finanskrisen eller någon annan faktor kan tvinga oss att ge upp vår ledande roll i strävan att nå en mer hållbar utveckling. Om vi tar detta på allvar behövs radikala förändringar för att skapa en mer miljömedveten bilindustri.

Det är svårt att övertyga konsumenterna om att välja mer miljövänliga fordon, som i dagsläget kostar mer. Men med bra regelverk kan vi göra mycket för att bidra till en renare fordonsflotta. Å ena sidan kan vi i fråga om offentligt finansierade fordonsinköp lägga större vikt vid miljöaspekter och föregå med gott exempel för allmänheten. Å andra sidan kan vi öka efterfrågan i en omfattning som gör utvecklingen av renare teknik mer ekonomisk. Eftersom denna rättsakt är viktig inte bara för miljöskyddet utan också som en central möjlighet att bevara en stark europeisk bilindustri måste vi genomföra den så snart som möjligt, på bredast möjliga front. Tack så mycket.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Herr talman! Detta direktiv är mycket välkommet eftersom det ger rättslig substans åt de tidigare förslagen i 2006 års direktiv och i kommissionens handlingsplan för energieffektivitet.

Offentlig upphandling har en central roll, inte bara genom att föregå med gott exempel utan också eftersom stora avtal gynnar massproduktion och därmed sänker kostnaden för energieffektiva fordon. Även tekniskt är tiden mogen för detta direktiv. Elfordonens räckvidd och hastighet har förändrats genom innovativ batteriteknik. Många fordon som förvärvas av upphandlande myndigheter är fordon som utgör en del av en flotta. På kvällen återvänder fordonen till en bas där de enkelt kan anslutas till elnätet och laddas upp. De är alltså inte beroende av att man först förser servicestationerna med uppladdningsutrustning.

Avslutningsvis hoppas jag att detta direktiv kommer att fungera som ett avstamp mot ett omfattande förslag om att begränsa koldioxidutsläppen från kommersiella fordon.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Herr talman! Fakta talar för sig själva: 26 procent av all energiförbrukning och 24 procent av koldioxidutsläppen. Energiförbrukningen och utsläppen ökar med cirka 2 procent per år.

Utsläppen försämrar luftkvaliteten i många europeiska städer, och många områden kommer att få svårt att nå EU:s luftkvalitetsmål. De höga utvecklingskostnaderna har bromsat den växande efterfrågan på fordon med låga utsläpp. Detta bromsar i sin tur anskaffningskostnadernas nedgång, även om konsekvensbedömningen tyder på att bestämmelserna om minskade bränslekostnader skulle kompensera för eventuella högre anskaffningskostnader för fordon med låga utsläpp.

Dessa fakta om vägtransporter är allmänt kända, och det är nu äntligen dags att agera. Kostnadsbesparingarna i det förslag till direktiv som vi nu behandlar uppskattas till cirka 21,5 miljarder euro, för att inte tala om miljöfördelarna. Men det är ingen liten fråga hur man ska nå de fastställda målen.

Vi känner alla till otaliga exempel där överlappande lagstiftning gett dubbla följder och där ideologiska ambitioner i slutändan har skapat en byråkratisk grottekvärg. Exempel på det är föredragandens förslag om miljövänliga upphandlingsmärken och förbättringar av befintliga fordon utifrån kriterier avsedda för nya fordon. Om förslagen förverkligas skulle de utradera alla vinster som lagstiftningen skulle ge, på grund av de extrakostnader de medför. Det är precis därför vi inte bör ha så bråttom i våra strävanden att lösa miljöproblemen.

Dan Jørgensen har dock haft goda avsikter, och han har lyckats inom många områden. Större öppenhet i offentlig upphandling är något vi bör stödja, så länge vi ser till att information inte missbrukas i populistiska syften. På samma sätt är den offentliga upphandlingens funktion som en drivkraft för en miljövänlig fordonsmarknad sannolikt ofrånkomlig.

Men jag förstår dem som tänker rösta emot detta lagförslag i morgon. En kompromiss vid första behandlingen tillgodoser sällan kriterierna för demokrati. Om vi inte blivit varse det tidigare blev vi det när vi debatterade parlamentets klimat- och energipaket.

Thomas Ulmer (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Klimatskyddet är ett mål vi har gemensamt. Men det finns olika metoder, och det är inte alltid så lätt att veta vilken man ska välja. Jag har ingenting emot miljövänlig upphandling i de fall där det är förnuftigt. Jag motsätter mig dock direktivet, även om jag inser att mitt ställningstagande har liten betydelse för det samlade utfallet i parlamentet. Jag ska emellertid ange skälen till mitt beslut.

En överenskommelse vid första behandlingen om en viktig medbestämmandefråga som denna, där det handlar om mer än en teknisk korrigerings, är ett hot mot demokratin. Faktum är att föredraganden, vars

arbete jag värdesätter högt, inte företräder parlamentets röst utan bara ett utskotts röst. Detta är grunden för hans mellanhavanden med rådet och kommissionen. Parlamentet är helt utestängt.

För det andra har direktivet ändrats genom kompromisser så till den grad att det blivit mer eller mindre innehållslöst, samtidigt som det medför betydande byråkratiska utgifter för de lokala myndigheterna. Byråkrati är inte gratis, men ofta meningslös. I det här fallet spår vi på ett onödigt sätt på EU-missnöjet bland medborgarna och våra lokala myndigheter.

Eftersom flera betydande delar av direktivet har tonats ned hade jag föredragit att rådet och kommissionen drog tillbaka alltihop. Alla frågor som fortfarande är relevanta har redan reglerats av EU. Annars behövs ingen lagstiftning, eller också skulle den berörda frågan ha lösts bättre i enlighet med subsidiaritetsprincipen. Att dra tillbaka direktivet skulle ha varit en signal om att vi tillsammans tar utrotandet av byråkratin på allvar.

I min valkrets finns till exempel väldigt många lokala myndigheter som redan fattar relevanta beslut via Emas-systemet. De pengar som används på det sättet skulle ha gjort hundra gånger mer för klimatskyddet om de hade använts till metoder att isolera offentliga byggnader.

För min del uppstår frågan om detta direktiv eftersträvas för sin egen skull eller för att få till stånd åtgärder. Flertalet EU-medborgare kommer inte att förstå vare sig det ena eller det andra.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag välkomnar Dan Jørgensens betänkande, som syftar till att främja rena, billiga och energieffektiva fordon på EU:s vägar. Jag tror absolut att vi genom att införa gemensamma europeiska bestämmelser kommer att få en bättre miljöpåverkan. Lokala myndigheter har central betydelse för att fastställa kriterier för offentlig upphandling inom vägtransportområdet. Jag stöder därför förslaget, som innebär att man vid offentlig upphandling inte bara måste väga in inköpskostnaderna utan också förbrukningskostnader, koldioxidutsläpp och uppgifter om föroreningar av atmosfären under fordonets hela livslängd. Jag tror fullt och fast att en tydlig uppsättning miljökriterier kan ha stor betydelse för att stödja marknaden för rena fordon.

Jag håller också med om att informationen om upphandling av fordon för kollektivtrafik i städer måste vara öppen och offentligt tillgänglig. Intensiv och öppen dialog mellan lokala myndigheter, miljögrupper och medborgare kommer säkerligen att bidra till att öka miljöfaktorernas betydelse vid inköp av nya fordon.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Det är ett viktigt och helt legitimt mål att ha rena fordon, men i dag har de lokala myndigheterna redan möjlighet att inkludera miljöaspekter i avtal om kollektivtrafiktjänster. Och det gör de. Direktivet tillför inget nytt mervärde för miljön och är en onödig administrativ börda för lokala och regionala myndigheter. Medlemsstaterna har förbundit sig att minska utsläppen med 20 procent, och det vore nog bättre att överlåta till dem att besluta om de ska investera i husuppvärmning eller något annat. Låt regionerna bestämma detta själva. Ingen har talat sanning här. Vad detta egentligen handlar om är att säkra avsättningen för den europeiska bilindustrin, som vi har belastat med krav på utsläppsminskningar. Det innebär att detta handlar om vem som ska köpa dyra fordon i ett läge med sjunkande konsumtion och stundande lågkonjunktur. Trots detta påför vi nu de lokala och regionala myndigheterna ytterligare en börda i form av detta direktiv. Det kan jag bara inte acceptera. Därför uppmanar jag er, mina damer och herrar, att stödja de ibland oss som anser att detta förslag enkelt och tydligt måste förkastas.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Tillåt mig, som tidigare ledamot av kommunfullmäktige, att protestera mot det förslag som nu debatteras. Direktivet är onödigt, och vi behöver det inte, av flera skäl. För det första strider det mot den fria marknadens regler. För det andra inkräktar det på subsidiariteten hos de lokala myndigheterna, som själva bör få fastställa sina prioriteringar. För det tredje innehåller villkoren för offentlig upphandling redan miljökrav och noggrann kontroll av fordonsutsläppen. För det fjärde kommer vi att få betala ett mycket högt pris för en minimal effekt samtidigt som vi ökar den administrativa bördan för lokala myndigheter och skapar mer byråkrati. Det vore bättre att lägga de lokala myndigheternas redan ansträngda ekonomiska resurser på husuppvärmning, bättre fönsterisolering och byte av gamla glödlampor till moderna. Då får vi en väsentligt större effekt och större besparingar samtidigt som vi också skyddar miljön och klimatet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Detta direktiv bidrar till att öka de lokala myndigheternas medvetenhet om kollektivtrafikens miljöpåverkan. Medlemsstaterna får tillämpa strängare tilldelningskriterier vid upphandling av rena och energieffektiva fordon än de som föreslås i direktivet. De kan också välja att köpa upprustade fordon eller modernisera befintliga fordon genom att förse dem med särskilda filter eller anpassa motorerna till renare bränslen.

Personligen anser jag att det borde vara möjligt att köpa rena och energieffektiva vägtransportfordon och att utrusta dessa med motorer och reservdelar när de inte har överskridit 75 procent av det totala milantalet under fordonets livslängd. Det nuvarande direktivet omfattar inte utrustande av vägtransportfordon med motorer och reservdelar när de har överskridit 75 procent av det totala milantalet under fordonets livslängd. Jag anser att dessa aspekter är nödvändiga om vi talar om en investering som ska vara hållbar.

Paul Rübigen (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det som saknas är helt enkelt ett incitamentsystem, och det är verkligen en fråga man borde rikta till kommissionsledamot László Kovács. Vore det inte förnuftigt att överväga att minska avskrivningstiden, bevilja bidrag och betala ut bonusar också inom detta område?

Ur EU:s synvinkel kan jag också tänka mig att vi bör främja stöd inom detta område, exempelvis inom ramen för ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation. Vi har programmet Intelligent energi – Europa, och vi har också sjunde ramprogrammet för forskning.

Jag föreslår att man är aktiv inom detta område, dels genom skattelättnader, dels genom stöd. Det är enormt mycket som skulle kunna göras inom detta område, och jag föreslår att vi inleder ett nytt initiativ här.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! Först och främst vill jag säga till Paul Rübigen och Inés Ayala Sender att jag kommer att prata med berörda kommissionsledamöter och be dem att besvara de frågor som ställts. Jag vill också tacka övriga ledamöter som deltagit i debatten, som varit långt ifrån tråkig. Däremot har den varit livlig och den har präglats av förnuftiga iakttagelser, men också skilda meningar, vilket alltid är trevligt att höra.

Det är bara tre saker som jag vill understryka i mitt svar. Den första är att en lönsamhetsanalys som genomförts i samband med konsekvensbedömningen av förslaget visar att de potentiella vinsterna är betydande, eftersom de initiala investeringskostnaderna för fordonen, som sannolikt är högre, kommer att uppvägas av besparingar som görs tack vare lägre energiförbrukning och lägre utsläpp av koldioxid och andra föroreningar.

För det andra kommer inkludandet i bedömningskriterierna av fordonens inverkan under sin livslängd inte bara att leda till högre kostnader, utan kan i stället leda till stora besparingar, både för operatörerna och allmänheten.

För det tredje kommer själva besparingen på bränslekostnader, som direkt gynnar operatörerna, att i hög grad uppväga eventuella högre kostnader vid inköpstidpunkten.

Dan Jørgensen, föredragande. – (DA) Herr talman! Jag tror att EU-medborgarna om tio eller tjugo år kommer att vara miljömedvetna på ett helt annat sätt än i dag. Jag tror absolut att det kommer att vara otänkbart att skattebetalarnas pengar, deras kronor och ören, används till att köpa något som inte är miljövänligt. Då kommer de av oss som stöder den kompromiss som kommer att röstas igenom i morgon kanske att kunna se tillbaka med stolthet på en tid då vi höll på att ta några av de första stegen i rätt riktning. Därför vill jag återigen tacka skuggföredragandena, som bidragit till att sy ihop kompromissen. Jag vill också tacka er för alla de positiva synpunkter som har framförts här i kammaren i dag om de förhandlingar som har genomförts.

Jag måste dock också säga något om de kritiska röster som hörts – det har det funnits en del sådana. Jag tror att det var Thomas Ulmer som hade den mest högljudda av dessa röster. Han sa till exempel att hela projektet är alldeles för byråkratiskt. Men det är inte särskilt byråkratiskt. Det har faktiskt genomförts på ett mycket enkelt och flexibelt sätt. Det har faktiskt utformats så att den allra minsta lilla lokala myndighet och till och med den minsta lilla stad eller region kommer att kunna hantera dessa frågor ganska enkelt.

Det finns också undantag inom områden där det är motiverat. Han sa någonting annat också, nämligen att det som görs inte kommer att få någon effekt. Men etthundratusen personbilar köps varje år in av offentliga myndigheter i Europa. Etthundra tusen – det blir en miljon på tio år. Man kan inte säga att det inte blir någon effekt om vi bidrar till miljövänligare inköp. Givetvis kommer det att påverka i viss mån. Siffran för lastbilar är 35 000 per år och för bussar är den 17 000 per år. Sjuttontusen är i själva verket en tredjedel av alla bussar som köps under ett år i Europa. Det vi gör kommer givetvis att ha stor betydelse. Thomas Ulmer sa dock någonting annat som jag håller mer med om, nämligen att hans åsikt knappast kommer att påverka resultatet i morgondagens omröstning. Det tror jag lyckligtvis att han har helt rätt i.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 22 oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Om vi vill anta en trovärdig klimatpolitik – och här har vi några avgörande veckor framför oss – då bör först och främst myndigheterna föregå med gott exempel.

Därför är det här ett bra direktiv, och vi bör införa det så snart som möjligt. Det är ingenting som hindrar att de nationella regeringarna genomför det om ett år. Det är helt möjligt.

Även om ett EU-märke inte är nära förestående är det ingenting som hindrar oss från att ta nationella initiativ som ökar medvetenheten och stärker den allmänna opinionen.

Det är trots allt själva syftet, nämligen att övertyga konsumenterna, oss alla, om att miljövänliga bilar finns och att de inte behöver kosta mer än sina förorenande motsvarigheter.

Därför är det viktigt att tillämpa största möjliga öppenhet vid inköp av dessa nya fordon, så att alla, särskilt på politisk nivå, själva kan göra kontroller och jämförelser.

Även vi kan föregå med gott exempel, genom att exempelvis besluta att avstå från resorna mellan Strasbourg och Bryssel i våra stadsjeepar och i stället välja en miljövänligare variant, som släpper ut mindre partiklar, sot och koldioxid utan att körkomforten påverkas.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Alla initiativ som tagits för att uppfylla de klimatkriterier som Europeiska rådet fastställde i mars 2007, och som det nuvarande ordförandeskapet har upprepat i sina slutsatser, kommer uppenbart att stärka EU:s ställning som världsledare i kampen mot klimatförändringen.

I enlighet med detta har betänkandet också blivit en del av inriktningen hos vår pågående debatt, genom att försöka hitta effektiva metoder att minska skadliga koldioxidutsläpp.

Den nya signal som offentliga myndigheter kommer att sända till biltillverkarna verkar vara ett steg i rätt riktning. Vi får dock inte glömma bort att hitta en balans mellan att uppmuntra till innovation i EU:s ekonomi och att upprätthålla en öppen konkurrens mellan de europeiska företagen. Låt oss hoppas att motorindustrin ser detta som ett incitament för att intensifiera forskning som gör det möjligt att snabbare införa ny, miljövänlig och energibesparande teknik.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Klimatförändringen och uttömmandet av naturresurser är viktiga frågor för vår värld i dag. Detta initiativ är en bra inledning på att bidra till att göra vår miljö renare och göra Europa mer hållbart i framtiden. Denna rättsakt är central för att EU ska nå sina mål att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent till 2020, öka energieffektiviteten med 20 procent och använda förnybara energikällor för minst 20 procent av den totala förbrukningen.

Dessutom kostar rena och energieffektiva bilar ofta mer. Om efterfrågan på miljövänliga fordon ökar kan det leda till att priserna sjunker så att dessa bilar blir mer konkurrenskraftiga och billigare för konsumenterna. Det är viktigt att vi uppmuntrar alla EU-medborgare att dra sitt strå till stacken för att skydda miljön.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar kompromisspaketets rekommendationer.

Det är rätt att sporra lokala myndigheter och offentliga organ att gå i bräsch för hållbara och rena transporter. Offentlig upphandling bör bygga på hållbarhet.

Framför allt i våra städer kommer medborgarnas hälsa, vår miljö och våra klimatåtaganden att gynnas av att effektiva och miljövänliga transportalternativ väljs, något som också kan fungera som en marknadsdrivkraft för rena transportalternativ. Dessa långsiktiga fördelar bör beaktas av de personer som ansvarar för offentlig upphandling.

Vi vet att transporter är ett av de områden där koldioxidutsläppen måste minskas, och jag hoppas att översynen av detta direktiv kan klaras av så snart som möjligt så att det kan genomföras senast 2010, som ett stöd för miljömedvetna lokala myndigheter och offentliga organ.

(GA) Jag anser att utskottet gör rätt i att driva på de lokala myndigheterna. Vi vet alla att transporter är ett område där koldioxidutsläppen måste minskas. Detta direktiv skulle stödja lokala myndigheter och offentliga organ som värnar om miljön. Offentlig upphandling måste bygga på hållbarhet, och det är inte bara priset

som ska ha betydelse. Hänsyn måste också tas till kostnaderna, exempelvis för hälsa, miljö och koldioxidutsläpp.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Att lansera rena och energieffektiva fordon på marknaden kommer att ge ett viktigt bidrag till miljöskyddet, förbättra luftkvaliteten och göra transportsätten mer energieffektiva genom att minska utsläppen av föroreningar. Målen i luftkvalitetsdirektivet och de mål som föreslås i grönboken om rörlighet i städer kommer att genomföras mer effektivt genom att främja miljövänlig kollektivtrafik. Samtidigt är Japans fordonsindustri, som i hög grad riktar in sig på tillverkning av rena bilar, ett hot mot EU:s marknad, som behöver investera mer i teknisk utveckling av fordon som släpper ut mindre koldioxid samt främja alternativa bränslen.

För att uppmuntra biltillverkarna att ständigt öka antalet miljövänliga bilar som de producerar måste man i samband med offentlig upphandling ta hänsyn till kostnaderna under de olika fordonens hela livslängd, liksom deras inverkan på miljön och folkhälsan. Dessa krav kommer dock inte att snedvrida konkurrensen mellan den offentliga och den privata sektorn eftersom samma miljöregler och miljökriterier i slutändan kommer att gälla för tillhandahållande av kollektivtrafiktjänster.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Förslaget från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om obligatoriskt fastställande av energieffektivitets- och utsläppsstandarder som kriterier vid lokala och regionala myndigheters upphandling av vägfordon är oförenligt med subsidiaritetsprincipen i vissa avseenden. Framför allt leder det till ohållbara extrakostnader för byråkrati.

Garantin om "rena och energieffektiva vägtransportfordon" är till exempel en alldeles för komplicerad fråga för att kunna fastställas och genomföras med någon större behållning. Kompromissförslaget innebär dock en viss förenkling av detta överdrivet byråkratiska system.

Något som särskilt bör välkomnas i detta sammanhang är att medlemsstaterna ska få större flexibilitet när det gäller att införliva förslaget. De minimis-principen, som innebär att fordon under ett visst minimitröskelvärde inte omfattas av detta upphandlingssystem, kommer ha enorm betydelse för att lätta bördan för små, lokala myndigheter. Frågan kvarstår dock om effekterna av denna modell i praktiken kommer att bli så stora som man hoppas på personbilmarknaden, med tanke på att personbilarnas marknadsandel inom offentlig upphandling av kommersiella fordon bara är 6 procent.

18. Följder av luftfartsskyddsåtgärder och kroppsskanning för de mänskliga rättigheterna, integriteten, dataskyddet och den personliga värdigheten (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Philip Bradbourn och Marco Cappato, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om följder av luftfartsskyddsåtgärder och kroppsskanning för de mänskliga rättigheterna, integriteten, dataskyddet och den personliga värdigheten (O-0107/2008 – B6-0478/2008).

Philip Bradbourn, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag vill uppmärksamma parlamentet på kommissionens tillkännagivande nyligen att tillämpa teknik för helkroppsskanning på EU:s flygplatser från 2010.

Här vill jag att kommissionen förtydligar och motiverar många aspekter som tagits upp i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Den viktigaste är varför denna åtgärd bara betraktas som en teknisk förändring av befintliga flygsäkerhetsregler och varför parlamentet därmed inte får tillfälle att granska grundläggande frågor om den personliga integriteten och värdigheten.

Denna teknik skulle kunna, jag understryker skulle kunna, tvinga flygpassagerarna att genomgå en ovärdig behandling, och det är verkligen inte något litet tekniskt steg.

Om vi ska kunna motivera detta för våra medborgare måste vi först få veta varför det behövs över huvud taget. Har vi slagit in på vägen att använda mer teknik av det enkla skälet att den finns? Och i vilken omfattning kommer tekniken att användas? Jag kan förstå att detta i vissa fall kan fungera som en sekundär åtgärd, om en person inte vill låta sig kontrolleras av säkerhetspersonal. Som en primär kontrollåtgärd är det en mycket allvarlig kränkning av vår grundläggande rätt till personlig integritet, och det är faktiskt ett intrång.

Som vi redan har sett i fallet med bestämmelserna om vätskor håller extra säkerhetsåtgärder på att bli regel och norm på flygplatserna. Men hur besvärliga dessa bestämmelser om vätskor än är för passagerarna så innebär de i alla fall inget intrång i privatlivet.

En annan fråga som jag är mycket oroad över är datalagring. Såvitt jag förstår har man inledningsvis inte tänkt lagra bilder, men det finns ingenting som säger att det inte skulle kunna ske. Kan kommissionen därför redogöra för vilka händelser som skulle kunna leda till att data lagras, hur data skulle skyddas och om (och hur) man i dag kan slå fast att denna möjlighet inte kommer att användas, så att den helt kan uteslutas och så att man därmed kan stilla en stor del av den oro som många laglydiga passagerare känner?

Jag vill också att ordentliga samråd hålls med användargrupperna. Tester av dessa maskiner har faktiskt genomförts på vissa flygplatser, bland annat på min egen, London Heathrow. Såvitt jag förstår har dock testresultaten ännu inte kontrollerats av experter eller berörda parlamentsutskott.

Slutligen uppmanar jag kommissionen att inte slå in på vägen att tvinga enskilda personer att genomgå behandlingar som kan vara förödmjukande utan att först förstå de berättigade invändningar som oskyldiga resenärer kan ha.

Givetvis bör vi ta säkerheten på allvar, men den här typen av teknisk totalstrategi skulle kunna leda till att motiverad säkerhetsoro förvandlas till en oacceptabel peepshow för säkerhetsbranschen.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för denna muntliga fråga, för den ger mig ett tillfälle att förtydliga en händelse och en fråga som jag anser vara viktiga. När det gäller passagerarnas rättigheter – deras rätt till trygghet och säkerhet, men också deras rätt att inte behöva stå i stundtals mycket långa köer – liksom det kontrollsystem som tycktes vara omodernt och inte alltid så effektivt, så har vi kritiserat allt detta. Jag kritiserade det själv också när jag var parlamentsledamot.

I stället måste vi eftersträva ett kontrollsystem som gör det möjligt för medborgarna att resa så enkelt och behagligt som möjligt. För några veckor sedan tillkännagav vi också vilka föremål som får packas i handbagaget och vilka föremål som inte får det.

Syftet med den åtgärd som vidtas av kommissionen och generaldirektoratet för energi och transport är att gå i en riktning som hjälper medborgarna. Att alltid skydda medborgarnas rättigheter under alla omständigheter är ett åtagande som jag har gjort inför Europaparlamentet och som jag tänker leva upp till.

Förslagets syfte – det vill jag vara mycket tydlig med, och jag är därför glad att vi kan tala om den här saken i dag – är inte att kommissionen ska besluta om kroppsskanning från och med 2010. Det har uppenbarligen blivit ett missförstånd. Kommissionen har frågat parlamentet om det anser att det vore lämpligt att diskutera tillämpningen och användningen av kroppsskanning vid flygplatser som ett frivilligt kontrollsystem. Det är syftet med förslaget, och det är innebörden i artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten. Den åtgärd som Europaparlamentet nu behandlar inom ramen för kommittéförfarandet med kontroll handlar bara om att fastställa en möjlighet att använda kroppsskanning som en metod att garantera flygsäkerheten.

När det gäller tidsplanen och under förutsättning att parlamentet ställer sig positivt, och om vi har kunnat visa att dessa instrument är till nytta och inte till skada, särskilt inte för medborgarnas hälsa, så kommer vi att kunna bedöma om vi då ska börja utarbeta ett beslut där vi fastställer villkoren för användning av denna teknik.

När det gäller förfarandet informerade jag den 4 september, i enlighet med kommittéförfarandet med kontroll, ordföranden för det berörda parlamentsutskottet, det vill säga utskottet för transport och turism. Paolo Costa svarade mig i en skrivelse av den 26 september, där han begärde närmare information, särskilt om tillämpningen av kroppsskanning. Med andra ord skulle ett positivt yttrande avges beroende på hur kommissionen hade tänkt tillämpa kroppsskanning.

I mitt svar till Paolo Costa den 7 oktober underströk jag flera aspekter. Den första var att den åtgärd som behandlades var att eventuellt överväga möjligheten att tillämpa kroppsskanning som en extra metod att kontrollera passagerare, inte att göra den till ett obligatoriskt krav. Passagerarna skulle alltså kunna välja om de vill passera en kroppsskanner, om sådana skulle finnas lämpliga, eller gå igenom en manuell kontroll precis som i dag.

Jag betonade att vissa aspekter, särskilt inverkan på passagerarnas hälsa och i synnerhet deras integritet, måste analyseras mer noggrant innan en förordning om kroppsskanning antas. Dessutom skulle Europeiska datatillsynsmannen rådfrågas – det här är fortfarande från min skrivelse av den 7 oktober till Paolo Costa. Datatillsynsmannen har bland annat redan, tillsammans med nationella experter, bransch-kunniga och ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för transport och turism, uppmanats att delta i det seminarium som ska hållas den 6 november. Syftet är att

garantera insyn, och givetvis fattas inget beslut dessförinnan. Detta möte, som kan bli ett av flera, syftar till att slå fast om det finns några hälsorisker, vilket är den fråga jag tycker är viktigast. Vi behöver få veta om kroppsskanning medför en hälsorisk för dem som frivilligt väljer att genomgå den. Därefter kommer vi noggrant att bedöma hur effektiv kroppsskanning är, vilket givetvis innebär att lyssna till alla argument som rör medborgarnas rätt till integritet. Här upprepar jag att Europeiska datatillsynsmannen kommer att höras, och jag kommer även att lyssna till vad Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter anser.

Hur skulle tillämpningen se ut om parlamentet ger grönt ljus åt att överväga förslaget om kroppsskanning? Jag menar att kroppsskanning bara skulle användas som ett frivilligt verktyg. Givetvis måste ett alternativ alltid tillhandahållas under alla omständigheter. Ett sådant alternativ skulle därför behöva finnas på flygplatserna. Kroppsskanning skulle alltså inte vara den enda valmöjligheten, utan en av flera möjligheter.

Den andra aspekten är att bilderna inte skulle sparas utan raderas omedelbart. Det bör alltså finnas en teknisk mekanism som hindrar att en bild av en person som väljer att passera en kroppsskanner lagras. Bilden skulle således raderas omedelbart och absolut inte lagras – lagring skulle göras omöjligt.

En annan aspekt är hälsa, som jag anser måste prioriteras. Vid seminariet den 6 november kommer vi att be de ansvariga för flygsäkerheten att ge oss senaste nytt från de olika EU-länderna om eventuella rapporter om skador som kroppsskanning kan orsaka på människors hälsa. Det handlar om universitetsstudier, undersökningar utförda av olika hälsoministerier eller liknande organ samt statistik från länder som redan använder kroppsskanning, först och främst Storbritannien, så att vi kan ta reda på om det föreligger någon risk.

Men jag har inte fattat något beslut, och jag tänker heller inte forcera frågan i det här skedet. Jag presenterar bara ett problem som parlamentet ska ta ställning till. Vill vi utreda denna alternativa, frivilliga form av flygplatskontroller eller inte? Det är frågan. Om vi vill överväga det här förslaget måste vi kontrollera om det är genomförbart, med andra ord om det är möjligt, först och främst med avseende på hälsan. Därefter måste vi se på övriga kriterier, främst respekten för personers rättigheter.

Det kommer dessutom att bli avgörande för de lagbestämmelser som detta kan komma att utmynna i att man slår fast att operatörerna måste befinna sig en bra bit bort, utan möjlighet att se direkt. Dock måste de befinna sig på en särskild, låst plats. Med andra ord måste alla garantier ges för att se till att detta inte blir ett verktyg för intrång, eftersom det bara bör vara ett verktyg som syftar till att förenkla för medborgarna och öka deras trygghet. De uppgifter vi har från flygplatser med system med kroppsskanning visar också att majoriteten väljer kroppsskanning framför andra former av kontroller.

Det här är några av de frågor som måste beaktas. Vi har givetvis en lagstiftningsmöjlighet, om parlamentet beslutar sig för att gå med på att överväga förslaget om kroppsskanning. Sedan finns också möjligheten till ytterligare kontroll för parlamentet. Som jag alltid har sagt, delvis mot bakgrund av min långa erfarenhet här i kammaren, har jag för avsikt att involvera parlamentet. Därför var jag ytterst villig och glad över att besöka kammaren i dag för att debattera frågan om kroppsskanning. Mitt mål är att involvera parlamentet och nå ett gemensamt beslut.

Vill vi att det ska finnas gemenskapslagstiftning, om frågan om kroppsskanning lyckas ta sig igenom alla undersökningsstadier, eller vill vi överlåta tillämpningen av detta verktyg till de enskilda medlemsstaterna? Om man beslutar att undersöka möjligheten att införa kroppsskanning och om denna möjlighet bedöms vara hållbar så anser jag att det vore mer rättvist och bättre för EU-medborgarna med gemenskapslagstiftning. Jag menar att det skulle ge en bättre garanti för alla medborgare som frivilligt väljer att passera säkerhetskontrollerna via en kroppsskanner, som ett alternativ till ett annat system som även i fortsättningen skulle finnas tillgängligt på alla övriga flygplatser, nämligen manuell kroppsvisitation.

Jag förstår givetvis att alla slags kontroller upplevs som ett personligt intrång. Själv tycker jag nog att manuell kontroll är ett större intrång än att kontrolleras i en kroppsskanner. Alla får välja själva. Vi lever inte i en perfekt värld. Tyvärr måste vi hantera många otrevliga situationer, och tyvärr måste vi hantera problem som terrorism, brottslighet, narkotikasmuggling, maffian och camorran i det land som jag känner till bäst. Kontroller är därför tyvärr nödvändiga. Vi drabbas av följderna av detta, även enskilda personer, och vi måste se till att dessa följder blir så begränsade som möjligt genom att se till att det inte blir fråga om någon lagring och heller inga anteckningar eller kränkningar av integriteten eller de grundläggande mänskliga rättigheterna.

Därför anser jag att det är rätt att debattera denna fråga. Givetvis tar jag hänsyn till parlamentets önskemål, efter att ha försökt förklara varför jag har uppmärksammat parlamentet på denna möjlighet. Jag hoppas att den kan hanteras och diskuteras uteslutande med medborgarnas intressen för ögonen.

Luis de Grandes Pascual, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr vice kommissionsordförande! Vi känner väl till era ansträngningar att informera utskottet för transport och turism, via dess ordförande Paolo Costa, liksom innehållet i de skrivelser som skickats. Nu måste jag tacka er varmt för den information som lämnats till parlamentet som helhet.

Däremot är jag kritisk till att denna resolution läggs fram nu, när tidsfristen för detta löper ut kl. 10.00 på förmiddagen. Det är inte rätt. Med andra ord och i all ärlighet är detta varken bu eller bä. På samma sätt måste jag säga att även om det rådde samförstånd är kommittéförfarandet, även när det åtföljs av kontroll, helt otillräckligt för en sådan känslig fråga som kroppsskanning.

Jag anser att vi måste bedöma följderna för de grundläggande rättigheterna. Vi måste också bedöma hälsoeffekterna på förhand. Vi måste tillämpa proportionalitetsprincipen mellan det som föreslås och de fördelar det kommer att ge.

Parlamentet är frustrerat över frågan om vätskor, och det påpekas av en person som har rätt de spanska parlamentsledamöterna att inte rösta för ett förkastande. Att göra eftergifter i kampen mot terrorismen när det gäller en åtgärds användbarhet tyckte vi var att gå alltför långt. Det stämmer att vi hade en förtroendeomröstning, och det stämmer också det som står i er skrivelse att inte ens de nya försöken med kontroller av vätskor kommer att kunna stoppa alla potentiella explosiva vätskor.

Syftet med kroppsskanning, även om det är frivilligt, anser jag verkar sorgligt otillräckligt.

Det är riktigt att detta är en frivillig åtgärd och att den kan användas som ett kompletterande verktyg, såsom redan sker, i misstänkta fall av narkotikasmuggling där någonting finns gömt inne i kroppen. Den kan dock inte ersätta en fullständig rimlig kontroll som kan vara mycket användbar och som är allmänt accepterad.

Hur som helst, herr vice ordförande, måste detta läggas fram för parlamentet och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. De grundläggande rättigheterna och den personliga värdigheten måste värnas. Alla åtgärder som antas för att bekämpa terrorism kommer att få vårt stöd, men de kan inte läggas fram hur som helst. Jag anser att ni måste gå mycket försiktigt och finkänsligt fram i den här saken.

Claudio Fava, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också tacka vice ordförande Antonio Tajani för vissa av hans förtydliganden, och jag vill besvara hans fråga direkt. Han frågade parlamentet om vi vill utvärdera det här förslaget tillsammans. Svaret är ja. Den muntliga frågan bottnar i denna begäran från oss. Vi vill utreda förslaget medan vi har tillgång till all information som behövs för att förstå om detta verktyg är nödvändigt, precis som ni med rätta undrar, och framför allt om det är säkert och respekterar medborgarnas integritet, vilket är det centrala för oss.

Vi välkomnar den skrivelse ni skickade till Gérard Deprez, ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, där ni gör en utfästelse som vi skulle vilja uppfatta som ett officiellt åtagande. Det handlar om åtagandet att rådfråga Europeiska datatillsynsmannen. Vår grupp har ännu ingen officiell uppfattning om kroppsskanning, utan vi behöver mer information och undersöka frågan närmare. Under tiden skulle vi, när det gäller hälsoaspekten, vilja förstå vad som faktiskt utgör överexponering, särskilt för personer som flyger ofta. Här måste vi vara säkra på att informationen är tillförlitlig. Under många år har vi ju tvingats lämna ifrån oss vätskor, och nu upptäcker vi att det antagligen var en överdriven försiktighetsåtgärd och att informationen och bedömningarna antagligen saknade grund. Vi behöver en bedömning av proportionalitetsprincipen, och Europaparlamentet måste engageras till fullo.

Vi anser inte att dessa åtgärder kan betraktas som rent tekniska. Åtgärderna har direkt effekt på de mänskliga rättigheterna och integriteten. Det är komplicerat att kombinera säkerhet, integritet och skyddet av passagerarnas hälsa, men parlamentet välkomnar ansvaret för detta och anförtror det åt er. Vi hoppas att vi kan få denna information och att ni och Europeiska datatillsynsmannen kommer att ge den till oss. Vi behöver mer uppgifter för att kunna fatta ett tryggt beslut om hur användbar kroppsskanning är.

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr Tajani, mina damer och herrar! Jag tycker att det verkar som om detta först och främst är ett procedurproblem snarare än ett problem med själva sakfrågan, där det uppenbarligen inte är svårt att nå enighet. När det gäller sakfrågan är det med andra ord uppenbart att alla säkerhetsverktyg måste utvärderas med hänsyn till människors säkerhet och integritet och själva åtgärdens effektivitet och lönsamhet. Kostnaden för utrustningen är också ett problem, och jag tror att det kommer att bli den mest känsliga frågan.

Faktum är att den här typen av teknik vanligtvis är alltför enkel att undvika för välorganiserade terroristgrupper, samtidigt som den påverkar medborgarna. Detsamma gäller fingeravtryck, lagring av telefontrafik och telefonavlyssning. Välorganiserade grupper är inte rädda för dessa kontroller, som å andra sidan blir till masskontroller av tiotals miljoner människor. Jag tror därför att vi är eniga om att ett verktyg av det här slaget kan godkännas av EU först efter en noggrann analys av alla dessa aspekter och först när denna analys resulterat i ett positivt yttrande om alla aspekterna.

Beträffande förfarandet har vi fått ett dokument där det i del A av bilagan till dokument 1258 talas om tillåtna metoder för säkerhetskontroller. Kanske är det själva formuleringen som har fått våra larmklockor att ringa när det gäller förfarandet – möjligen något överdrivet – på grund av innebörden i ordet "tillåtna". Vi begär att metoderna ska tillåtas först när en teknisk utvärdering har genomförts och ett fullständigt politiskt beslut därmed har fattats. Det är budskapet i morgondagens resolution.

I det skedet är det upp till er att i enlighet med ert politiska åtagande hitta rätt teknisk väg att nå detta mål. Parlamentet kommer att vara en rättvis samarbetspartner här.

Eva Lichtenberger, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I utskottet för transport och turism diskuterade vi möjligheten att se på denna utrustning. Därefter fick vi de första fotografierna, som visade hur skanningsbilderna verkligen ser ut. Då stod det klart att förslaget skulle stupa på ett tekniskt argument. Jag vill alltså inte gå in mer i detalj på den här frågan nu, men någon konsekvensbedömning har inte gjorts, såsom skedde exempelvis med lastbilars backspeglar, där nästan varenda uppdragstagare i Europa fick frågan om de höll med om att det finns en annan slags backspegel. I en fråga av det här slaget, som är så viktig, har ingenting blivit sagt. Man trodde inte att det behövdes.

Bilderna vi har sett påminner i viss mån om suddiga svart-vita fotografier av nakna kroppar. Det är helt uppenbart. Och det handlar inte om att jag är pryd när jag säger till er i dag att jag är tveksam till detta, eftersom en bild av en naken kropp är en oerhört privat sak. Jag vill att människor ska få möjlighet att bestämma om andra ska få se dem nakna. Vi får höra att allting givetvis ska ske frivilligt. Ja, det är inte första gången vi har fått höra det. Alla som vägrar att rätta in sig i ledet skulle vara misstänkta redan från början. Nästa steg blir att göra systemet obligatoriskt. Vad steget efter det blir vågar jag inte ens tänka på.

Jag anser att detta verkligen är en strategi som vi inte kan lämna åt sitt öde. Om några år kommer åtgärden att bli obligatorisk, eftersom säkerhetspersonal alltid lyckas hitta argument för den här typen av system. Nästa steg efter detta kommer dessutom säkert att bli lagring av uppgifter, även om detta för närvarande avvisas. Vi vet dock att allt som säkerhetspersonal har tekniska möjligheter att göra kommer att bli gjort förr eller senare.

Herr kommissionsledamot! På det här sättet lyckas EU bara göra sig mer impopulärt och få ännu sämre resultat i popularitetsmätningarna. Skälet är att medlemsstaterna kommer att skylla på EU och fransäga sig ansvaret för systemets införande.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Antonio Tajani och göra några påpekanden. För det första har flygplatserna under de senaste åren blivit platser där säkerhetsfixeringen blivit som allra mest utpräglad. Det löper en röd tråd igenom det här förslaget och förslaget om passageraruppgifter, med dess godtyckliga hantering av flygpassageraruppgifter. Detsamma gäller förordningen om vätskor, som inrättades efter en påstådd attack för två år sedan. Efter det att förordningen hade trätt i kraft uppdagades dock att alla de terrormisstänkta blivit frikända.

Kroppsskanning är det sista steget i denna moderna tortyr, som Stefano Rodotà beskriver saken. Fixeringen vid att få fram alltmer information som skulle kunna användas i kampen mot terrorism främjar en auktoritär tolkning av rättssäkerheten. En uppenbar kränkning av integriteten, de mänskliga rättigheterna och den personliga värdigheten sker. Det nya kravet på total övervakning leder till en allt större apparat med social kontroll. Kontrollmekanismen i ett fängelse för massövervakning utvecklas inom samhället, så att alla medborgare successivt förvandlas till misstänkta som måste övervakas.

Skapandet av dessa instrument är en bekräftelse av Foucaults teorier, och kroppsskanning framstår som en sida utriven ur boken *Övervakning och straff*. Det är inget sammanträffande att huvudtemat i denna strategi är kroppen. Foucault säger att vi i kroppens politiska teknologi kan läsa maktförhållanden delade historia. Av dessa skäl och mot denna bakgrund är kroppsskanningens auktoritära karaktär uppenbar. Av dessa politiska och filosofiska skäl anser jag inte att det är acceptabelt att utsätta våra kroppar för detta verktyg, som är ytterligare ett despotiskt utslag av teknologisk makt.

Saïd El Khadraoui (PSE). - (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi är för en EU-lösning. Det ska vi vara tydliga med. Dock bör det också stå klart att när beslutsmakten flyttas från medlemsstaterna till EU bör Europaparlamentet också få väsentligt större befogenheter att fatta beslut och genomföra kontroller inom det aktuella området. Det är faktiskt också vad vi kom överens om för några månader sedan när förordningen ändrades.

I dag har vi en första uppsättning åtgärder som vi måste titta på. Det finns två viktiga aspekter här. För det första har vi avskaffandet av förbudet mot vätskor senast i april 2010, vilket är mycket positivt, även om vi skulle föredra att det skedde ännu tidigare.

För det andra har vi infogandet av den berömda kroppsskannern i förteckningen över möjliga kontrollmetoder. I det avseendet nämnde ni att försöksprojekt redan pågår på flera flygplatser, däribland Heathrow och Schiphol, och att EU-överenskommelser är nödvändiga.

Såvitt jag förstår kan de aktuella medlemsstaterna inte fortsätta med sina försöksprojekt om vi inte reglerar frågan på EU-nivå. Resonemanget ställs därmed på ända. Jag anser vi i Europaparlamentet bör gå till botten med detta och att vi innan vi ger klartecken måste få detaljerade svar på ett antal frågor som har tagits upp här och i andra sammanhang.

Ni har redan gett ett svar i viss mån, vilket jag är oerhört glad över, men jag anser att vi borde vara mer systematiska när det gäller integriteten, vilket redan har påpekats, liksom när det gäller åtgärdens inverkan. Vilka är fördelarna med det nya systemet jämfört med befintliga kontrollmetoder? Vi förväntar oss strukturerade svar av er på denna och andra frågor, och om svaren är tillfredsställande kommer vi faktiskt att kunna ge grönt ljus i ett senare skede.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi är inte här i kväll för att tala om tekniska åtgärder i samband med transport och heller inte om huruvida en maskin är effektivare eller billigare än en annan vid säkerhetskontroller.

Vi har ordnat denna debatt eftersom den fråga vi talar om här har att göra med grundläggande rättigheter, rätten till integritet och möjligheten att ett oansvarigt, byråkratiskt och okontrollerat införande av en maskin kan utgöra ett allvarligt angrepp på passagerarnas rättigheter.

Vi kräver därför att man inte fattar något beslut i denna fråga utan att först utreda konsekvenserna, utan att samråda med Europeiska datatillsynsmannen, utan att införa ett regelverk där det fastställs vem som har befogenhet att se oss alla nakna och under vilka omständigheter, och utan att bekräfta hur det faktiskt kan garanteras i praktiken vid varje flygplats att användningen kommer att vara fri och frivillig, inte påtvingad av säkerhetspersonalen. Var snäll och tala om för oss vem som kommer att förvara sådana privata bilder av våra kroppar.

Jag deltog själv i arbetet med den spanska lagen om övervakningskameror på offentliga platser. I Spaniens fall blev resultatet lagstiftning. Jag försvarade systemets användbarhet, dock under förutsättning att fullständiga garantier ges. Sådana garantier har inte getts i detta fall, och tills så sker, herr kommissionsledamot, är det helt enkelt maktmissbruk att anta detta förslag inom kommittéförfarandet.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi har ett uttryck i Spanien, *llueve sobre mojado*, vilket betyder "det regnar aldrig, men det rinner". Fram till helt nyligen var en del av säkerhetsförordningen hemlig. Detta hemlighetsmakeri och bristen på insyn var mycket negativ för våra medborgare, som inte visste vad de skulle vänta sig. Nu drar vi åt skruvarna ännu hårdare, via ett förfarande som är helt olämpligt eftersom där inte tas någon hänsyn till parlamentets åsikter. Men det handlar inte bara om att göra parlamentet delaktigt och föra debatter i kammaren, utan också om att inleda en offentlig debatt med våra medborgare en gång för alla, så att de får komma till tals. Vi har faktiskt redan passerat den punkt där rätten till integritet, uppgiftsskydd och personlig värdighet kan ifrågasättas.

Därför kräver parlamentet att vi i egenskap av våra medborgares företrädare tar på oss en ledande roll och att vi håller denna debatt en gång för alla, eftersom vi måste lösa alla aspekter kring denna punkt, som inte får överträdas, det vill säga rätten till integritet, uppgiftsskydd och personlig värdighet.

Vi ifrågasätter om denna åtgärd är effektiv, nödvändig och proportionerlig. Vi anser därför att den måste debatteras formellt av parlamentet i kammaren i stället för att behandlas inom kommittéförfarandet. En offentlig debatt måste givetvis också inledas med EU-medborgarna, som trots allt är de som drabbas mest av alla kontroller vid EU:s flygplatser, så som redan sker.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Herr talman! Att tillämpa kroppsskanning vid flygplatserna är en känslig fråga som direkt påverkar medborgarnas säkerhet och integritet.

Våra medborgare kräver öppenhet i en så här känslig fråga, och vi i vår tur kräver öppenhet från kommissionen.

Det här är inte bara en teknisk fråga som kan lösas med hjälp av kommittéförfarandet. Om vi väljer den metoden kommer legitimitet och demokratisk kontroll att saknas. Människor måste få fullständig information om dessa åtgärder, som direkt påverkar dem. Vi kan inte tillåta att den bristande öppenhet som präglat de senaste flygsäkerhetsåtgärderna får råda även här.

Vi i parlamentet är givetvis för åtgärder som garanterar större säkerhet vid resor och som påskyndar flygplatskontrollerna. Framför allt är vi dock för att se till att vår hälsa och integritet skyddas.

Vi vill ha en teknik som respekterar hälsa och integritet och som inte orsakar fler problem än den syftar till att förebygga.

Som redan nämnts måste man därför först genomföra medicinska och vetenskapliga studier av de direkta följderna av millimetervågor för passagerarnas hälsa. Det gäller i synnerhet de mest utsatta grupperna, t.ex. gravida, barn, sjuka, äldre och personer med funktionshinder.

Hur vill kommissionen säkra sekretessen och integriteten när bilderna skapas och behandlas? Som ni nämnde är det mycket viktigt att bilderna raderas omedelbart och att det inte finns någon möjlighet att skriva ut, spara eller överföra dem.

Herr Tajani! Kommer passagerarna att kunna välja, eller kommer de att aktivt behöva vägra att passera kroppsskannern? Det är uppenbart två helt skilda saker. Kommer den säkerhetspersonal som ska hantera den nya tekniken att få särskild utbildning? Har man gjort någon bedömning av lönsamheten och proportionaliteten hos denna alternativa teknik?

Vi har ett tydligt mål. Vi måste se till att människor får information och att alla flygsäkerhetsåtgärder respekterar de grundläggande rättigheterna och tillämpas likadant på alla flygplatser.

Användningen av denna nya teknik får inte innebära att man ytterligare drar åt skruvarna för att öka säkerheten – jag ska precis avsluta nu – om det innebär att de grundläggande rättigheterna kränks. Det är en fråga om balans.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Låt mig vara tydlig med detta. Jag är engagerad i kampen mot terrorism och i att garantera alla medborgares säkerhet, men jag tänker inte förklara för mina väljare hur elva parlamentsledamöter i ett oklart byråkratiskt förfarande beslutade att tillåta kroppsskanning på EU:s flygplatser, som innebär att människor visas nakna.

Hela kommittéförfarandet är ytterligare ett exempel där man ytterligare spär på EU-medborgarnas skepsis inför unionen. Argumentet från kommissionen, men också från utvecklarna av denna teknik, är att kroppsskanning är avsett som ett alternativ till fysiska kontroller. Men så fort vi tillåter denna teknik kommer vi inte att ha några garantier för att den inte används som primär kontrollmetod. Från våra erfarenheter från flygplatser vet vi alla att fysiska kontroller är obligatoriska på vissa av dem. Frågan är därför om vi ska tillåta kroppsskanning eller inte. Kanske borde vi förbjuda det.

Jag uppmanar därför kommissionen att skjuta upp detta förfarande, som har försatt oss i knipa. Vi behöver en bredare demokratisk debatt där parlamentet och Europeiska datatillsynsmannen är involverade. Detta är en påträngande teknik, och aspekter som integritet, proportionalitet och effektivitet måste noggrant beaktas.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Som framgått vid flera tillfällen är utskottet för transport och turism för maximal säkerhet med minsta möjliga krångel för passagerare och resenärer. I princip är vi därför positiva till att minska krånglet för passagerarna, samtidigt som en hög kontroll- och säkerhetsnivå upprätthålls.

När det gäller vätskor har parlamentet redan föreslagit skanning just för att undvika krångel. Det stämmer att teknikens utveckling bör göra denna process enklare.

I det aktuella fallet med kroppsskanning kunde man kanske tro att större diskretion behövs vid kroppsvisitationer och att en maskin kanske skulle underlätta det hela, och framför allt undvika de exceptionella fall där en yttlig kroppsvisitation inte är tillräcklig.

Jag instämmer dock helt i vad transportutskottet säger om att alla försiktighetsåtgärder måste vidtas för att resenärerna och EU-medborgarna ska garanteras total säkerhet vid användningen av denna teknik, om den används, och att positiva slutsatser måste dras i aktuella studier och tester – som bara är just studier och tester. Skanningarna får inte vara skadliga för hälsan, inte kränka den personliga integriteten och inte vara förödmjukande för människor. Insamlade uppgifter och bilder måste omfattas av uppgiftsskydd.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort. Det är bara två saker jag vill ta upp. Jag anser att vi inte bör stänga alla dörrar i den här frågan. Under en fyraårig försöksperiod vid flygplatsen Heathrow i London valde 98 procent av passagerarna kroppsskanning i stället för ordinarie fysisk kontroll. Det måste väl tydligt visa att det finns ett förtroende för tekniken. Dessutom ökar säkerheten. Jag vet att det finns andra här i kväll som är av en annan åsikt, men säkerheten ökar eftersom man kan upptäcka keramik- och plastvapen som inte ger utslag med vanliga metalldetektorer.

Den andra saken jag vill ta upp gäller personer som har metallimplantat i kroppen till följd av skador eller funktionshinder. De blir ständigt förödmjukade och får alltid genomgå extra kontroller vid flygplatser. Jag föreslår ett system där man inför en notering i användarnas pass så att de slipper dessa ständiga förödmjukelser. Jag vill be kommissionen att titta närmare på detta, för det är ett enormt problem nu för personer som drabbats av fysisk skada eller har ett implantat. Jag vill att man ser över detta.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Jag håller med om att passagerarnas flygsäkerhet är oerhört viktig. Men kroppsskanning innebär att detaljerade bilder tas av en människokropp. Dessa bilder är en kränkning av den personliga integriteten. Jag vill ta upp villkoren för hur dessa bilder ska användas.

Herr kommissionsledamot! Såvitt vi förstår kommer bilderna inte att lagras. Men kommer de att användas i enlighet med samtliga villkor i lagstiftningen om uppgiftsskydd? Vilka åtgärder kommer ni att vidta för att se till att den personal som använder utrustningen känner till och respekterar bestämmelserna i lagstiftningen om uppgiftsskydd? Även om passagerarna går med på kroppsskanning vill jag att vi ska få garantier för att bilderna raderas. Tyvärr kommer det att dröja några år innan vi får kunskap om hur kroppsskanning påverkar människors hälsa.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Herr talman! En åtgärd som kan tyckas motiverad med hänvisning till transportsäkerhet och terrorism är allt annat än självklar sett till andra aspekter. Rapporter om kroppsskanning i nederländska tidningar har utlöst en storm av indignation. Om kroppsskanning är ett förnuftigt instrument så har det presenterats på fel sätt. Så länge vi inte känner till effekterna på hälsan och integriteten kan vi inte använda det. Det är just för att människor känner sig hotade av all annan slags ny utveckling som det finns alla skäl att gå oerhört försiktigt fram här.

Talmannen. – Herr kommissionsledamot! I väntan på nödvändiga förtydliganden och undersökningar får ni nu ta er an uppgiften att kroppsskanna den här debatten.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. - (IT) Herr talman! Jag anser att ett viktigt mål har nåtts i dag, nämligen målet att inleda en debatt om kroppsskanning, för att förstå om detta är en fråga som behöver utredas eller inte. Jag tycker att det verkar som om debatten har visat att det finns en tydlig vilja att diskutera denna fråga.

Beträffande metoden och delvis med anledning av besluten om Lissabonfördragets antagande – jag hoppas att alla EU-länder kommer att anta fördraget senare – inser jag att parlamentet vill yttra sig i frågan och känna sig som en fullvärdig lagstiftare. Jag har bara följt de regler som finns. Jag har inte befogenhet att ändra kommittéförfarandet – det tillhör inte mitt ansvarsområde. Jag kan bara få en rapport och se till att parlamentet alltid görs delaktigt i alla fall där det finns en debatt om en viktig fråga och även att det får uttala sig om huruvida en debatt om frågan bör hållas.

Det seminarium som vi anordnar den 6 november, där medlemsstaternas företrädare och parlamentsledamöter kommer att delta, blir en möjlighet – inte för att det är den enda möjligheten, eftersom det kanske blir det första i en rad särskilda möten – att utvärdera alla aspekter av användningen av kroppsskanning, först och främst den aspekt som jag anser är viktigast av alla, nämligen människors hälsa. Därefter kommer vi att ta ställning till alla andra problem i samband med den eventuella frivilliga användningen av detta instrument, med parlamentets samtycke när det blir aktuellt. Jag vill inte påtvinga någon något. Jag vill bara utvärdera möjligheterna.

Jag upprepar att jag anser att det är rätt att göra detta tillsammans med parlamentet, enligt mitt åtagande, och jag upprepar det nu i slutet av denna debatt, nämligen att officiellt rådfråga Europeiska datatillsynsmannen

och lyssna till vad Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter har att säga. Om man efter alla utvärderingar, som jag kommer att rapportera till parlamentet om, beslutar sig för att gå vidare med alternativet att använda kroppsskanning så anser både jag och Europeiska kommissionen, i enlighet med mitt åtagande att kroppsskanning – och det kan jag garantera, och jag säger det på nytt – aldrig kommer att bli obligatoriskt och att det alltid måste finnas ett annat alternativ på flygplatserna.

Om det finns en EU-förordning så måste dess villkor följas. Vid lagöverträdelser är det förstås självklart att det blir konsekvenser. Om lagstiftning antas, om vi får en EU-förordning, så anser kommissionen att man kan tycka vad man vill om den saken, men då är det så det är. Jag kan göra ett åtagande att göra en viss sak, och sedan kan någon välja att inte tro på vad jag säger och anse att det inte kan göras. Annars kommer vi inte att göra någonting.

Vad bilderna beträffar kommer de inte att registreras, och de kommer aldrig att lagras. Det blir alltså bara fråga om att passera igenom kroppsskannern, efter de andra saker som först måste göras. Om man skulle besluta att använda kroppsskanning som ett frivilligt verktyg kommer bilderna aldrig att registreras eller lagras. Så kommer det att stå i texten till Europeiska kommissionens förordning. Om någon därefter bryter mot reglerna kommer Europeiska kommissionen att vidta lämpliga åtgärder. Detsamma gäller alla bestämmelser och all strafflagstiftning. Om någon bryter mot lagen drabbas de av lagstadgade påföljder.

I dag gör man manuella kroppsvisitationer. En tjänsteman som rör en medborgare på ett olämpligt sätt kränker vederbörandes integritet och bryter mot reglerna, och överträder därmed lagen. Tjänstemannen kommer givetvis att ställas till svars och befinnas skyldig, efter vederbörliga rättsliga förfaranden. Framför allt åtar jag mig att lägga stor vikt vid hälsofrågan. Jag menar att alla dessa garantier kan och måste bedömas i efterhand av parlamentet, som jag successivt tänker rådfråga på nytt, med början vid seminariet den 6 november. Detta är ett möte där parlamentsledamöterna kommer att kunna ställa frågor, lufta sina åsikter och ta upp eventuella funderingar, även tekniska sådana. Jag kan ge politiska garantier, men inte tekniska. Vi behöver svar från tekniska experter. Efter de tekniska utvärderingarna kommer vi att kunna ge sådana svar. De parlamentsledamöter som bjudits in till seminariet kommer också att delta i utvärderingen.

Jag anser därför att jag är enig med vad i synnerhet Claudio Fava and Marco Cappato sa om detta. Ett brett samförstånd kan nås, vilket kommer att bli en gemensam bedömning av huruvida det är lämpligt att använda detta tekniska verktyg i framtiden eller inte. Om det visar sig bli omöjligt att använda på grund av att de relevanta kriterierna inte uppfylls så kommer det inte ens att inkluderas i förteckningen över verktyg som får användas. Om vi skulle få ett positivt utslag efter alla de steg jag har lovat att utföra så kommer förordningens text att innehålla alla de garantier som jag har åtagit mig att ta med där, precis som jag sa både i inledningen till svaret på frågan och i mitt avslutande svar. Detta är ett åtagande, och jag brukar fullgöra mina åtaganden, i synnerhet gentemot parlamentet där jag varit ledamot i nästan femton år.

Talmannen. – Fru Lichtenberger! Jag måste avbryta ett pågående skanningsförfarande som är ytterst farligt, i synnerhet för hälsan hos tolkarna, vars samarbete vi tackar för.

⁽³⁾Jag har mottagit ett resolutionsförslag¹, som ingivits av sex politiska grupper.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 23 oktober.

19. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

20. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 0.14.)

⁽³⁾ 1 Se protokollet.